

TUTKU PETEK

NEEFÂSET

vaslat

MEMPHIS

"Ben seni ne olursa olsun kurtarırım. Boğulsan, boğulacağımı bilsem de kurtarırım seni. Hayatının her yerinde ben varım ve sana bir şey olmasına asla ama asla izin vermem."

Biri siyah, biri beyaz.

Biri diken, biri gül.

Biri asker, biri avukat.

Onların kaderi ta fetüsten birbirine bağlanmış, doğduklarında
şekillenmiş ve büyüdükçe sevdaya dönüşmüştü.

Demir Korkmazarslan ve Bade Ergin'in aşklarıyla olan
imtihanları hem de vatanları için verdiği mücadele

NEFÂSET'in ikinci kitabı

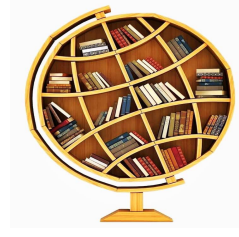
"Vuslat" ile sona eriyor.

@memphisdukan

memphisyayinlari

Tutku Petek

NEFÂSET 2

“Vuslat”

Düzenleme
Ny.ozlem

Tutku Petek
Nefâset 2 Vuslat

İmtiyaz Sahibi: Kerime Şimşek - Yaser
Genel Yayın Yönetmeni: Yasemin Eser
Editör: Elif Ünal
Kapak Tasarım: Tuğçe Delen
Mizanpaj: Burhan Kocaağa

2.Baskı: Şubat 2023
ISBN: 978-605-720024-3-7

Kategori / Roman*3

© Memphis Yayınları | Şubat 2023
© Tutku Petek | Şubat 2023

Yayıncı Sertifika No: 33967

Bu kitabın yayın hakkı Memphis Yayın
Yayınevinden yazılı izin alınmadan h
yım lanamaz. ★

Memphis Yayınları™ Memphis Yayın
kasıdır.

İstanbul Outlet Park AVM Kat:2 No:37
Karayolu Caddesi Büyükçekmece/ İsta
Tel: 0212 979 10 34

web: www.memphisyayinlari.com
e-posta: memphisyayinlari@gmail.com

İç Baskı & Cilt*Repro Bir Matbaacılık
Kağ. Rekl. Tasarım Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 47381

B Ö L Ü M 1

Üç kadın yan yana elleri ve ağızları bağlı bir şekilde sandalyeye oturtulmuş, karşılarında bacak bacak üstüne atan adama nefretle bakıyorlardı. Bade ağzındaki bandı oynatmaya çalışırken Edip'in onda olan dikkatini daha çok çekmiş ve onun bu durumdan daha da keyif almasına sebep olmuştu. Benan dikkat çekmeden gözleriyle etrafı derinlemesine incelerken bu katta 25 adam ve 3 çıkış kapısı olduğunu aklının bir köşesine yazmış, Eylül ise hiçbir tepki vermeden sadece önüne bakmakla yetinmişti. Eğer bakarsa içinde oluşturduğu korku filizlerinin onu sarıp boğmasından korkuyor gözlerini sabitlediği noktadan ayırmıyordu.

Kapı bir anda açıldığında büyük bir gürültüyle Selda içeriye girmiş, hızla Edip'in yanına yürürken yüzüne kızların iğreneceği bir sırıtış yerleştirmişti. Bade bu duruma homurdanırken Selda onun çıkardığı sese yüz ifadesini koruyarak cevap verdiğini düşünerek oturdu. Edip ortamdaki gerginliği benliğinde hissederken kollarını birbirine bağlayarak dilini damağına vurduğunda ortamda rahatsız edici tok bir ses çıkmıştı. "Bizim deli yürek ne yapıyor acaba?" diye sorduğunda adamlardan biri öne çıktı.

“Efendim tüm teşkilat toplandılar. Kaç saattir ses soluk yok.”

“Sıkıldım ama ben ne yapsak acaba?”

Gözlerini kızların üzerinde gezdirip işaret parmağını Bade’ye doğrulttu. “Bade kızımızın ağzını açalım. Homurdaşıp duruyor sinirimi bozdu.”

Adam hızla ilerleyip Bade’nin ağzındaki bandı öyle hızlı çekti ki istemsizce çıkan bir çığlık boş binada yankılandığında Bade hırçınlıkla tükürür gibi “Yavaş!” diye tısladı.

“Oo Bade Hanım çok sinirlenmişler. Nazik olsanıza oğlum biraz.”

Bade gözlerini Edip’in yüzünden ayırmadan elinden geldiğince içindeki tüm nefret tohumlarını onun içine ekmeye çalıştı. Edip adamının soran bakışına cevap vererek başıyla onaylarken kızlarında ağzındaki bant çekildi.

Eylül dudaklarını içe doğru kıvrıp açtığında “Bir senelik ağda ihtiyacım bugün karşılandı.” diye mırıldanırken Benan ayaklarını acıyla karışık sinirle yere vurdu. “Nasıl insanlarsınız siz be ayılar!”

Bade, Benan’ın bu lafına karşılık birden kahkaha atmaya başlayınca tüm yüzlerin ona dönmesine neden oldu. Sinirleri akordeon gibi bozulmuş içini çeke çeke gülerken bir yandan da söylenmeden duramadı. “Bunlara...” derin nefes aldı. “Bunlara insan demek insanlığa hakaret!”

Edip ağzının içinde onaylamayan bir sesle ayağa kalktığı anda ellerini belinin arkasında birleştirmiş, yavaşça ona doğru ilerliyordu. Her bir adım atış Bade’nin kalbinin kulağlarında atmasıyla eş değerdı. Bu onun için korku mıydı bilmiyordu ama şu an hissettiği korkudan ziyade derin deli bir cesaretiydi. Edip, Bade’nin önüne gelip dizlerine doğru eğilerek yüzünü kendi hizasına getirdi. “Bu şartlar altında...” Elini havaya kaldırıp etrafı göstererek devam etti. “Benimle düzgün konuşmalısın. Çünkü ben dengesiz

bir adamım ve sağım solum hiç belli olmaz. Belki sizi gebertip leşinizi sizinkilerin önüne atarım."

Benan dikkat çekmek istercesine yere tükürdü. "Öleceğimizi bilsek bile düzgün konuşmayız biz."

Eylül'de cesaretleterek kafasını kaldırıp Benan'ın yerine devam etti. "Ölmeden öncede size güzel bir beddua ederiz. Emin ol tutar."

Bade kardeşinin söylediklerine son kez kahkaha atıp onaylarken Edip'in gözünü kırpmadan onu izlediğini fark ettiğinde ciddileşti. "Siz bizi kaçırdınız diye bizimkilerin elini kolunu bağladınız mı sanıyorsunuz? Emin ol şu an sizi hangi taktiği kullanarak öldürsek derdindedirler." diyerek ağzında büyüüttüğü sıvıyı tüm terbiyesinden vazgeçercesine adamın ayaklarının dibine tükürdü." Pis leş köpek."

Edip'in gözü seğirmeye başladığında terleyen ellerini pantolonunun yanlarına sürtüp doğrulurken bir anda Bade'nin yüzüne sert bir tokat attı.

Eylül gözleri dolu" Abla!" diye çığlık atarken Benan sandalyesiyle ayağa kalkmaya çalıştı. Bade hiç tokat yememiş gibi başını kaldırıp Edip'in gözlerinin içine bakarak yanağındaki minik gamzeyi çıkarcasına gülümsedi. O hiçbir zaman korkusunu karşı tarafa yansıtan bir insan olmamıştı. Ona göre korkuyu yansıtmak zayıflıktı ve zayıflık her daim açılan yaraya tuz basmaktı.

Selda oturduğu sandalyede geriye yaslanırken ortamdaki gerginliği yutmak istercesine derin bir nefes aldı. "Edip buraya gel. Bir şeyler içelim."

Edip çene kasını oynatarak sinirlendiğini belli edercesine "Buraya tatil yapmaya mı geldik biz!" diye kükrerken Selda adamlarına el işareti yaparak mesajı vermiş oldu.

"Sakin ol Edip."

Benan, Selda'ya bakıp gülümseyerek taklidini yaptı. "Sakkin ol Eddip."

Kızlar bir anda gülmeye başlarken Edip yüzünü buruşturarak yerine oturdu. "Erkeklerinin bunları neden seçtiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Hepsi manyak bunların."

Bade öyle bir bağırdı ki sanki sesi duvarları yerle bir etmek için son bir darbe daha bekliyor gibiydi. "Sizden korkacağımızı sanıp bizi kaçırmanızda ne bileyim!"

Edip "Cabbar bir kızsın Bade. Korkusuzsun da belli. Tam bizim Recep'e layık bir eş." Parmağını havaya kaldırıp başına vurdu. "Nasıl unuttum bilmiyorsun tabii sen." İşaret parmağını hızla sallamaya başladı. "Ben bunu Demir'e söyledim, bir görsen nasıl sinirlendi nasıl sinirlendi."

Bade merakla kızlara baktığında kızlar *biz bir şey bilmiyoruz*, der gibi omuzlarını silktiler. Gözlerini tekrar tiksintiyle karşıdaki adama çevirdiğinde *devam et der* gibiydi.

"Söylemedi tabii sevgilin sana. Onu, seni de yanında getirip bir çayımızı içsin diye davet ettim ama kime niyet kime kısmet işte."

"Demir seninle çay içeceğine o çayın içinde boğar seni."

"Ne güzel bir sevgilin var öyle."

"Güzel değil o Yiğit! Elin leşleriyle aynı masada oturmak bir yana..." Gülümsedi. "Öleceğini de bilse ne bir şey yer ne bir şey içer. Ah Selda halası bunu gayet iyi bilir. Değil mi?"

Selda ona yöneltilen soruyla yerinde dikleşti. Demir'in ne kadar deli olduğunu ve Türk bayrağı için canından vazgececeğini adı gibi biliyordu. Sahi üvey abisi öğrendiğinde nasıl bir tepki vermişti. Onun bir yandan üzülmelerini diğer yandan da üzülmemesini istiyordu. Gerçek anne ve baba sevgisi almadığı için bazı duyguları küçük yaşta körelmişti.

Bu yola gelmesinin nedeniyse paranın sevgiye galip gelmesiydi.

Sevgisizlik bu dünyadaki en tehlikeli duyguydu ve sevgi görmeyen insanlar birtakım yollara başvururdu. Bu bazen yalancılık, düzenbazlık bazen de kandırmaca gibidir. Lakin şöyle bir şeyi unutmamak lazım; insanları kandırdıklarını sananlar asıl kendilerini kandırır. Selda'da bireysel olarak herhangi bir sevgi tohumu olmadığı için sevgiyi güç, ün ve parada bulmuş, kendini kandırmıştı.

Kendini bu düşüncelerden sıyrıp Edip'e baktı. "Takip cihazı falan yok üzerlerinde. Herhangi bir yerden de sinyal alamazlar."

"Ben zaten gerekli tedbirleri aldım."

"İyi."

"Mehmet amcayla konuştun mu Seldacığım?" Bade'nin nefret tonundaki sesi dipsiz bir kuyuya taş atmak gibiydi. Selda'nın tüm kulaklarında derinleşip yankı yaparak uğuldadı.

"Seni neden elime geçen ilk fırsatta öldürmedim acaba?"

"Dikkat çekerdin."

Bade haklıydı.

Selda, Demir'in Bade'ye olan zaafını biliyordu ama bunu aşka yormamıştı. Aralarında bir uçurum ve bir o kadar da sevgi bağı vardı. Gözlerini daha iyi açsaydı bunun aşk olduğunu anlar, direkt devreye girerdi. Edip kolunu kaldırıp saatine baktığında sıkıntıyla iç çekerek elini yara izine götürdü. "Demir'i arayalım birazdan. Bu sessizliği bir şeylerin peşinde olduğunun kanıtı."

Kızlar birbirine bakarak ne olduğunu anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Lakin Benan bir şey tahmin ediyordu ve doğru çıkarsa buradan çıkış biletleri olabilirdi. O an bir etrafa bir kızlara bakarken söyleyeceği tek kelime duyulursa bu onlar için kötü olurdu.

Bade'nin meraklı tondaki kısık sesi onları düşüncelerden sıyırdı. "Lülüm iyi misin?"

"İyiyim abla."

Benan dalgın bakışlarla Edip'in baktığı yere baktı. "Bizimkiler ne hâle gelmişlerdir acaba?"

Benan bu kelimeyi söylediği an Bade'nin gözünün önüne Demir'in dağılmış görüntüsü geldi. "Dağılmışlardır."

"Yirmi beş adam var."

"Biliyorum."

Benan yerinde rahatsızca kıpırdandı "Desteksiz çıkmamız imkânsız" dudaklarını sessizce oynatarak Bade'nin anlamasını umdu "bir plan kurmamız lazım."

Demirlerin evi saat 16:00.

Demir'den:

Afet teyze ve annem önümdeki koltuğa başlarına tülbent sararak yığılmışlardı. Afet teyze her dakika "Kızlarım." diye yakarırken yüreğimden derin bir parça kopuyor, canımın yanmasına neden oluyordu. Babam, Benan'ın babası Hüseyin ve Atalay amca ise mutfakta hararetli bir sohbet içerisindeydiler.

Ben, Barbaros ve Ediz ellerimiz başımızda sadece düşünüyorduk.

Biz bunu nasıl gözden kaçırdık.

Biz nasıl bu kadar aptal olabildik.

Nasıl onları koruyamadık.

Gece Edip yarının biletini kesmek için aradığında durumu kavramam gerekiyordu. İki elimi kaldırıp kafama vurduğumda odada tok bir ses çıktı.

Onlara nasıl davranıyorlardı?

Nerede tutuluyorlardı?

Düşünceler zihnimde beni boğmaya başladıklarında hışımla ayağa kalkıp sehpayı tekme attım. “Lan oğlum biz mal mıyız? Salak mıyız lan biz?”

Barbaros ellerini sinirle yüzüne sürterek ofladığında Ediz işaret parmaklarıyla şakaklarına vuruyordu.

“Bu şerefsiz yarın için olan tüm planı biliyordu.” Ediz’in net sesi odada yankılanırken çıldıracakmış gibi ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Düşünceler beynimi istila ederken daha çok çıldırmama neden oluyor, kendimi kapana kısılmış gibi hissettiriyordu. Barbaros ile eş zamanlı dönüp ona doğru bağırdık. “NASIL BİLİYORDU!”

Ediz gözlerini döndürmüştü, sehpanın bir noktasına sabitlemişti. Kafasının içinde dönen tilkilerden bir haberdik ama gözlerinde oluşan yoğunluk bir şeyleri kafasında açığa kavuşturduğunu gösteriyordu. Sehpayı doğru uzanıp ayaklığın köşesinde gözle görülemeyecek kadar küçük deliğe serçe parmağını sokarak küçük bir cihaz çıkardı.

“Hay! Bu neeee!”

Barbaros bir Ediz’e bir elindeki dinleme cihazına baktı.

“Vay bal kovanından çıkan arının yuvasını parçaladığının karısı cihaz yerleştirmiş!”

Barbaros ayağa kalkarak salondaki duvarların kenarlarına bakmaya başladı. “Evi iyice aramalıyız Demir! Her yerde olabilir.”

Çenemi sıkıntıyla sıvazlayıp onlara bakmaya devam ettim. Ağzımdan çıkacak herhangi bir lafa bakıyorlardı ve bu durum beni daha da geriyordu. Halamın bu derece gözü dönmüş bir hâle gelmesini hâlâ anlamlandıramıyordum. Eve ses kayıt cihazı yerleştirecek kadar kendini kaybetmiş, Edip’in resmen kölesi olmuştu!

Annemlerin gerildiğini anladım ve ne olduğunu anlamaya çalıştıkları bakışları bize döndüğünde ilerleyip önlerine eğilerek ikisinin de bana bakmasını sağladım.

“Canım pahasına...” Elimi havaya kaldırarak göğsüme koydum. “Canım pahasına onları bulup getireceğim. Şimdi biz gidiyoruz. Anne siz Afet teyzelere geçin orası daha güvenli.”

“Ne oldu Demir’im?”

“Anne evde ses kayıt cihazları var. Hadi gir Afet’imin koluna onlara gidin hadi anam.”

Annem başını sallayarak Afet teyzenin koluna dokunduğunda annemi es geçerek titreyen elleriyle koluma dokundu. Gözlerinden akan sicim sicim yaşlar içimdeki intikam ateşini daha da harlıyordu.

“Oğlum. Demir’im. Kızlarımı bana getir ne olur.”

Boğazımın tam ortasına oturan çaresizlik tohumunu zorla yutarken gerginlikten kısılan sesimle “Canım pahasına.” diye fısıldadım. “Canım pahasına!”

Doğrularak bizimkilere döndüğümde gözlerindeki kararlılığa baktım. “Babamlara gözükelim.”

Odadan çıkarak mutfığa doğru ilerlediğimizde yükselen sesler sustu. Başımı utançla eğerek “Baba, Atalay amca, Mehmet amca.” dediğimde yüreğim kasıldı. Hele ki Atalay Amcanın yüzüne bakamıyordum çünkü içimdeki vicdan azabı ve koruyamamışlığın verdiği eziklik yüzüme tokat gibi çarpacaktı. Babam yanıma gelerek omzuma dokundu.

“Başını eğme! Şu an senin başının dik durması lazım!”

Başımı ağır ağır kaldırarak hepsinin yüzlerine baktım.

Sarsılmışlık.

Merak.

Öfke.

Boğazım gerginlikten öyle kuruydu ki önümdeki suyu görünce bir bardak alarak sürahidenden su doldururken Barbaros “Edip bize mutlaka ulaşacak. O zamana kadar biz de bir şeyler yapacağız.” dedi.

Babam keskin sesiyle “Ben de gerekli birimlerle görüş-
tüm. Hepsi yardım edecekler. Tek bir kelimenize hazırız.”

Acaba Bade ne hâldedir?

Ona bir şey yapmışlar mıdır?

Kıyamadığım saçının her bir teline dokunmuşlar mıdır?

Düşünceleri aklımdan kovmak için derin bir nefes alın-
ca refleks ile sıktığım bardak elimde patladığında etrafa
saçılan cam parçaları sanki ruhumdan koparılan et parça-
ları gibiydi. Barbaros “Lan oğlum! Olmadık yerlerde zarar-
lı çıkıyorsun bu nasıl iştir.” diye bağırduğunda elimde akan
kana baktım.

Kanı akmış mıdır?

Yarası var mıdır?

Vurmuşlar mıydı ona?

Yüreğim sıkıştığında derin nefesler alıp tezgâha hırsla
vurmaya başladım. Bu akan kanım şahittir ki hepsini kur-
taracaktım. Eğer birine dokundularsa ölmekten bin beter
edecektim. Barbaros elinde sargı ve gerekli malzemelerle
gelip elimi hızla sararken cebimdeki telefonum titremeye
başladı. Telefonun Edip’ten gelmesi ihtimaline karşı bah-
çeye çıktığımda arayanın o olduğu kesinleşmişti.

“Komutan canım komutan.” Edip’in neşeli sesi kulak-
larıma ulaştığında telefonu kıracakmış gibi sıkmaya baş-
lamıştım.

İfadesiz bir sesle, “Edip.” dediğimde içimde yanan kor
alevler etrafımı sardı.

“Canım ciğerim?”

*“Ciğerin beş para etmez lan senin! Bana ciğerim demeyi
kes.”*

“Sevdiceğim diyeyim bari.”

İşi dalgaya vurup onu oyalamaya başladım. “Aşık musun
bana doğruyu söyle.”

“Kesinlikle. Zaten seninkini de o yüzden kaçırdım.”

Vücudumda daha demin akan kanım bir anda çekilmişti ve Edip neşeyle konuşmaya devam etti.

“Görmek ister misin komutan?”

“Ulan seni elime...” Sözümlü keserek araya girdi. “Dur göstereyim.”

Telefon yüzüme kapandıktan bir dakika sonra görüntülü aradığında bekletmeden açtım. Yüzünü göremeden kamerayı direkt kızlara çevirmişti. Hepsi elleri bağlı bir şekilde oturuyorlardı. Dikkatle baktığımda herhangi bir şey görmedim.

Bir zarar yoktu.

Şimdilik.

Derin bir nefes çekerek Bade’ye baktığımda yüzünde gülümser bir hâl vardı. Edip bir anda kamerayı kendine doğru çevirdi. “Sizinkilerle bir çay partisi turuna çıkaracağım birazdan. Sen ne zaman eşlik edeceksin sevdiceğim.”

Yüzümde tiksinen bir ifadeyle yüzüne baktım. “Yüzünün sıfatına sıçayım senin.”

Uğultulu bir ses duyduğumda Edip’in çatık kaşlarla kızlara döndüğünü gördüm. Başıyla onaylar gibi hareket yaptığında bir anda yükselen çığlıklara karşılık bağırdım.

“NE YAPIYORSUN KANSIZ!”

“Çok ayıp ama Demir, günahımı alıyorsun bak.”

Telefona sarılarak sanki onu boğuyormuşçasına daha da sıkılaşmaya başladım. “Seni geberteceğim. Seni kendi ellerimle canın çıkana kadar geberteceğim.”

Edip onaylamaz bir ifadeyle bana bakarken arkamda . Barbaros ve Ediz’in belirlediğini gördüm.

“Ah bak kuyruk takımı tamamlandı. Durun bir sevap daha işleyeyim.” diyerek kızların önüne ilerledi ve kamerayı

onlara doğru çevirdiğinde üçümüzde ekrana kilitlenmiştik. Kızlar yüzlerinde gülümseyen bir ifadeyle bize bakarken şaşırmiştık.

“Yavrum size bir şey mi verdiler neden gülüyorsunuz!?” diye fısıldadım.

Gülümsedi. “Sevgilim bize bir şey vermediler. Gülüyoruz çünkü bu adamdan bizi kurtaracağınızı biliyoruz.”

Barbaros ve Ediz aynı anda devreye girdi.

“Benan?”

“Eylül?”

Ve o an hepimiz gülmeye başladığımızda etraflarındaki adamlar dumura uğramış gibiydiler. Sanırım bunu beklemiyorlardı.

Bizde beklemiyorduk.

Ve kanıtlanmıştı ki hepimiz manyaktık.

Aklıma gelen bir anıyla Edip telefonu kapamadan devreye girdim. “Bade hatırlıyor musun?”

“Neyi?”

“Top sahasında etrafta kimse yokken bir oyun oynuyorduk.”

Lütfen anla. Lütfen anla.

Bade önce kaşlarını çattı. Sonra da aklına gelen şeyle gülümsedi.

Flashback 2009

Yazardan:

İki inatçı çocuk top sahasında dolanırken etraflarına iyice baktılar. O zamanlar Marangoz Engin dışında etrafta hiçbir şey yoktu. Konfeksiyon atölyelerini yeni binalar dikecekleri için yıkmışlar, etrafta molozlar dışında bir şey kalmamıştı.

Nefâset 2

Bade mızızca, "Hani Demir bizimkiler gelecekti." diye dudak büktilğinde Demir hâline dayanamamış etrafa sinirle bakmaya başlamıştı.

"Gelecekler şimdi."

Etrafa bakıp sabırsızca beklemeye devam ederken Benan, Sedat, Kenan ve mahalleden birkaç çocuk koşturarak onlara doğru geldiler. Benan yanlarına varıp heyecanla ellerini birbirine vurdular. "Ne oynayacağız! Hadi hadi!"

Bade gözlerini devirerek ona baktı "Ajancılık."

Benan omuz silkip eliyle kendini göstererek "Ben Angelina Jolie gibi olucam." dediğinde herkes gözlerini devirdi. Demir sol elini kaldırıp beline koyarken sağ elini de Bade'nin omzuna koymuştu. Bade bu durum karşısında çocuksu bir sevinçle gürurlanırken bu Demir'in oyunda onunla olacağına işaret etti.

"Bakın şimdi." Demir, Kenan'ı göstererek. "Siz düşmansınız. Lakin etrafta herhangi bir bina olmadığı için hayali bir bina oluşturacağız. Kaç katlı olsun?"

Benan hemen araya girdi. "Abi bak şimdi yeni yapılan bir bina olsun. Rüzgâr essin böyle, açık havada oynuyoruz sonuçta. Herkes birbirine tutunmaya çalışsın falan. Kat demeyelim varan 4 diyelim gizli kod olsun."

Herkes onu onayladı. Benan bu konularda iyiydi. O sırada Bade heyecanla devamını getirdi.

"Saat yönü demeyelim. Güneş yörüngesi ve..." düşünüyor-muş gibi yaptı. "Kişi sayısını belirtmek için saat dilimini kullanalım."

Demir ve Kenan aynı anda, "Çok akıllıca." diye kesinleştirdiklerinde oyuna çoktan başlamışlardı.

Günümüz:

Bade ve Benan gülmemek için dişlerini dudaklarına geçirdiklerinde bizimkiler merakla bizi dinlerken Bade

boğazını temizledi. "Sevgilim rüzgâr beni uçurmuştu sen de saçlarım yüzüne geliyor diye kızmıştın. O zamanlar sizin bahçede kümeste yeni inşaat vardı."

O güzel aklından öpeceğimi seni.

"Bir de güneş yörüngesine takmıştım o zaman. Koluna dişlerimi geçirip saat yapmıştım. 2'yi 25 geçe demiştim çok saçmaydı."

İki katlı yeni inşaat.

25 adam.

Kesin alt katta da vardı.

Edip sıkılmış olacak ki araya girdi. "Ne saçmalıyorsunuz siz! Aranızda mesajlaşıyor musunuz?!"

"He mesajlaşıyoruz ben de seni akıllı bir şey sanıyordum."

Edip, kameradan yüzüme bakarken herhangi bir şey arıyordu. "Kızları öyle korkuturum ki Demir. Yanlış bir şey yaparsan bitersin."

"Kaçırdığın kızlar Türk kızları Edip' dipçiğim. Onlar korkmaz korkutur merak etme sen."

Edip dudaklarını büzerken arayış içindeki gözleri yüzümü delip geçiyordu. "O zaman seni sinirlendirecek bir şey yapayım."

Sakın...

Edip huşumla Bade'nin yanına giderek ona tokat patlattığında öyle bir bağırdım ki tüm mahalle beni duymuş evdeki herkes dışarı çıkmıştı.

"Senin parmaklarını yerinden sökeceğim! Söktüğüm o parmaklarını köpeklerle yedireceğim! Ahtım olsun!"

Ve bir anda telefon yüzüme kapandı.

Dokunmaya kıyamadığına tokat atmıştı. Sanki o tokat Bade'nin yüzüne değil de benim yüzüme atılmıştı.

Keşke benim yüzüme atılsaydı.

Elimdeki telefonu yere fırlatarak önümdeki duvara tekme attım. "Lan Bade'ye vurdu Bade'ye!"

"Demir..." Elimi kulaklarıma götürerek yanağından çıkan o sesi uzaklaştırmaya çalıştım. "Bade'ye vurdu! Onu topuğundan vuracağım!"

Barbaros önüme geçip beni durdurmaya çalışırken onu omuzlarından tutup sarstım. Onu falakaya yatıracağım Barbaros!!! Bade'ye vurdu lan!"

"Sakin ol bu şekilde hiçbir şey yapamayız!"

"BADE'YE VURDU BARBAROS!"

Atalay amca önüme geçerek kollarımdan tutup sıktı. Herkes şaşkınlık ve korkuyla karışık bir yüz ifadesiyle bize bakıyordu. "Bana bak Demir! Soyadının hakkını ver! Bu şekilde burada hem kendini hem bizi paralarsın. Git kızlarımı al gel!"

Atalay amcaya öylece baktım.

Haklıydı.

Onun canını yakmışlardı ve bu yüzden onların canını yakacaktım. Gözlerimi açıp kaparken burun kemerimi sıkarak kendimi yatıştırmaya çalıştım.

"Barbaros her şey hazır mı?"

"Evet."

Ediz döndüğümde elinde küçük bir cihazla yer tespiti yapmaya çalışıyordu. "Kemberburgaz."

Yerde paramparça olan telefonuma baktım. "Ve bana acil bir telefon. Ha birde Erdem Kıpçak gelsin."

Barbaros sinsi sinsi gülümseyerek “Ne diyim abime?” dediğinde Demir, ellerini beline yerleştirip tek kaşını kaldırarak Barbaros’a karşılık verdi.

“Çakallarla dans edecekmiş öyle söyle.”

Barbaros, Ediz’in yanına hızla giderek omuzundan tutup onu dışarı doğru sürüklemeye başladığında ben de hızla bizimkilere bakmadan arkalarından çıktım.

Yazardan:

İnsanların kendini kapana kısıldığını zannettikleri anlar genelde özgür oldukları anlardır. Çünkü aşırı dozda özgür hissetmek bir süre sonra durup soluklanmanızı sağlar. Bu esnada da sizi bekleyen ve geride bıraktığınız korkular sizi kapana kısıtırır.

Kapana kısılmak, ne yapacağını bilip ya da bilememek insanı dengesiz bir ruh hâline sürüklerdi.

İşte Demir şu anda kendi korkuları içine hapsolmuş, kapana kısılmış, dengesizliği dengelemeye çalışan ve özgür olmayı bekleyen bir ruhtu.

Telefonu sol eline alıp çevirmeye başladığında akşam karanlığı üstlerine bir cellat gibi çöküyordu. Ediz onların oluşturduğu frekansa girmemek için belli bir uzaklıkta durmaları gerektiğini söylemişti.

Şimdi sıra beklemedeydi.

Demir elinde telefonu hızla döndürürken gözleri uzakta bulunan yeni inşaata kilitlendi. Hiçbir şekilde bakışlarını oradan ayırmıyor, karanlığın içindeki figürleri seçmeye çalışıyordu. Birden telefonu çalmaya başladığında Ediz,

“Bir dakika.” diyerek onu durdurdu. Kendi telefonlarından yayılan sinyal durumunu denetleyip iki parmağını ileriye uzatarak devam etmesini işaret etti.

“Canım beni bu kadar özlediğini bilseydim kızların yerine beni kaçır derdim.”

Edip’in o rahatsız edici tınısı Demir’in kulaklarını yine gıdıkladı. “Valla pişman oldum sorma sevdiceğim.”

“Kes tıraşı ne istediğini söyle.”

“Diyorsun ki uzatma. Peki kızları salarım ama...” dediğinde Demir sabırsızca homurdandı. “Ama çalıp sakladığın silahlarımı bana geri vermen kaydıyla.”

Demir gülerek homurdandı. “Hadi ya bak sen şu işe. Saklamadım ki sonsuza kadar imha ettim silahları.”

“Ne diyorsun lan!”

Demir eğlenir bir tınıyla “İlkokul terk misin Edipciğim.” dedi ve cevap vermesine izin vermeden devam etti. “Yok ettim diyorum.”

Edip’in gözleri bir an karardı. O silahlara yatırdığı paralar aklına geldikçe dişlerini gıcırdatmaya başladı. “Söyle bana Demir. Şu an kızları öldürmemem için tek bir sebep söyle.”

“Tabii. Taksit taksit mi söyleyeyim peşin mi istersin?”

“Lan bana bak...”

Onun devam etmesini beklemeden direkt araya girdi. “Bir dakika bir dakika. Hani senin şu herkesten sakladığın kardeşin var ya...” sanki Edip karşısındaymış gibi baş parmağını ve işaret parmağını kıstı. “Küçük minik olan.”

“Ne geveliyorsun sen?”

“Diyorum ki kızların saçının teline bir zarar gelsin sakladığın kardeşini ifşa ederim.”

Ses kesildi. Demir ekranı kaydırıp baktığında sinsi sinsi sırtmaya başladı. “Ama bu demek olmuyor ki kızları kendi rızanla vermezsen tıpış tıpış girip almayacağım. Hatta bunu gözünün önünde yapacağım. Çay var mı?”

Edip tuttuğu tüm sinirini birden boşalttı. “Lan kendi kendinin senedini kestir. Kemiklerini ezip koleksiyonuma ekleyeceğim.”

“Aaa inanmıyorum kemik koleksiyonun mu var?” dedi dalga geçer gibi. “Sen gelirken biz senin gibileri yoldan çekiyorduk be canım.”

“Bu bir savaş biliyorsun değil mi?”

Demir gülerken birden ciddileşti. “Benim savaşım onursuzlarla olmaz. ”

“Diyorsun, peki şu an yaptığın ne?”

“Şu an yapmak istediğimi yaptığımda anlayacaksın.”

Edip, içinde oluşan ani sinir ve intikam karışımı bir hırs- la, “Kelime oyunları. Zeki çocuksun kabul ediyorum. Keş- ke yoluma çıkmasaydın. Kardeşimi de alet etmeseydin!”

Demir yumruğunu bacağına indirdiğinde sinirden yerinde duramıyordu. O sırada Barbaros sürücü kapısını açıp omzunu sıktığında Demir’i gevşetmeye çalıştı. “Sen onu Bade’nin peşine düşmeden önce düşünecektin. Ya kızları kendi rızanla bırakırsın. Ya da kardeşin ifşa olur.”

O sırada içeride:

Edip dışarı çikalı kaç saat oldu bilmiyorlardı. Güneş akşam semasında gittikçe alçalıp etraf kızıla bürünürken kızlar bu sürede sözsüz iletişim kuruyor, Selda ise telefonuyla ilgileniyordu. Bir anda gümbürtüyle açılan kapı dikkatlerinin dağılmasına neden olduğunda görüş alanlarına giren adam Benan’ın garip bir ses çıkarmasına neden oldu. İçeriye giren heybetli adam elinde tuttuğu garson tepsiyle

o kadar tezattı ki Benan gördüğü görüntüye kıkırdadı. Selda ise homurdanarak gözlerini devirip garsona döndüğünde adam gerginlikle mırıldandı.

“Ee şey. Geçen gün verdiğiniz kırmızı şarabı bugün bu adrese getirmemi söylemişsiniz.”

Selda genç adamı baştan aşağı süzdü. “Heh tamam sen şu yeni aldığım adamsın. Masaya...” İşaret parmağını çürümeye yüz tutmuş tahta masaya doğrulttu. “Koy ve bana bir servis yap. Başım çatladı bütün gün.”

Benan önce etrafı süzdü. Gözlerin onlarda olmadığını anladığı an Bade ve Eylül’e dönerek gözlerini kısıtı. Kızlar çaktırmadan yeni gelen çocuğa bakarken Benan hafifçe kımıldandı.

“Bakmayın.”

Bade meraklandı. “Benan bu şey değil mi?”

“Buradalar. Bu da Erdem Kıpçak evet.”

Bade gözlerini kısıp gülümsemesini bastırmaya çalışırken dışarıdan hızla bir adam girerek baş korumanın kulağına bir şeyler mırıldandı. Adamın omuzlarının gerildiğini buradan bile görebiliyordu ve kafasını hızla Benan’a çevirdiğinde ikisi de gözlerini yumup açtı. Adam ıslık çalıp korumaları dışarıya yönlendirmeye başlarken içerideki adamlar yirmi beş kişiden ona düşmüştü. Kızlar merakla neler olduğunu anlamaya çalışırken Selda her şeyden habersiz iki elini şakaklarına götürmüş masaj yapmaya çalışıyordu. Benan çaktırmadan Erdem’e bakarken bir çift gözün onu izlediğini fark eden Erdem ise hiç oralı olmadan şarabın yanına aperatif bir şeyler hazırlamaya devam etti.

Bade ise omzuna düşen başa fısıltıyla seslendi. “Eylül.”

Eylül ise susuzluktan boğazı kurumuş, hâlsiz bir şekilde başını kaldırıp ablasına baktı. “Efendim?”

“Kendine gel.”

Eylül, "Demir abiler mi geldi?" dediğinde gözlerini yavaşça Selda'ya doğru döndürdü.

"Evet."

"Şşt!"

Kızlar Benan'dan gelen anlık tepkiye etrafa bakarak karşılık verdi ama ne gelen vardı ne giden.

"Benan bizimkiler ne planlıyor olabilir?"

Benan sinsice gülümseyerek oturduğu sandalyeden bacaklarını gevşetmeye çalıştı. "Yirmi beş adamdan on kişi kaldıysa harika bir şeyler olduğu kesin."

"Siz ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" Selda'nın yükselen sesine döndüler. Benan, başını yana eğip gülümsemeye devam etti. "Katılmak ister misin?"

"Hayır."

"O zaman sorma."

Selda, Benan'ın küstahlığına dayanamadı. "Dilini kesmek lazım senin."

"Peki."

Selda gözlerini devirmekle yetinerek Erdem'e döndü. "Sende bir şeyi kırk saat hazırlayamadın. Şu kıza da" diyerek Eylül'ü gösterdi. "Su ver biraz dudakları kurudu."

Eylül dudaklarını ıslat "Biliyorum beni çok seviyorsun ama üzücü haber sizin elinizden zehir olsa içmem." dediğinde Bade sağ koluyla ona vurmaya çalıştı.

"Hâlsiz düştün Eylül. Su iç kendine gel."

Eylül ablasına baktığında onun bir şeyler ima ettiğinin fark etti. İstemeye istemeye dudaklarını aralayıp "Tamam." diye mırıldandığında kızlar gözleriyle ona onay verdi. O sırada Erdem, elinde şarap ve aperatif tabakla Selda'ya ilerledi. Eskimeye yüz tutmuş, kahverengi tabanı soyulmuş sehпасına hızla servis yaparken bir anda da

Selda'yı göz hapsinde tutmaya devam etti. Yerine tekrar dönerek yedek aldığı bardağa su koyup Eylül'e doğru ilerlemeye başladı.

Selda dudaklarında keyif verici bir gülümseme ile, "Efsane bir şarap seçmişim. 1800'lerden eskitilmiş."

Erdem tüm profesyonelliğiyle Eylül'ün yanına gelip önünde diz çökerek yudum yudum su verdiğinde Benan'a doğru serçe parmağını hafifçe indirip kaldırdı. Bu birazdan bir şey yapacağının ipucuydu ve Benan sabırsızlıkla ne yapacağını beklemeye başladı. Eylül suyu bitirince Erdem doğrulup önlerinden geçerken Benan'ın önüne doğru takılmış gibi yapıp bardağı yere düşürdü.

"Ne sakar bir çocuksun sen! Dikkat etsene!"

Selda'nın kızgın sesi yankılanırken Erdem ise eğilmiş etrafa saçılan cam kırıklarını toplamaya çalışıyordu. O sırada Benan'ın arkasına geçerek yerdeki büyük cam parçasını aldığı esnada eline minik jileti hızla tutuşturduğunda Benan, birisi görmüş müdür diye etrafına baktı ama kimse fark etmemişti.

"Tamam bırak bırak. Çıkabilirsin sen işin bitti zaten."

Erdem, "Birazdan burası patlayacak!" diye fısıldayıp doğrulduğunda Bade bunu duymuş gülmesini bastırmak için boğazını temizlerken Erdem ise başını önüne indirmişti. "Peki efendim."

"Burada olanlardan birine bahsedecek olursan kendini ölmüş bil."

"Peki efendim."

Erdem odadan çıkarken kızlara son kez bakıp onlara içinden şans diledi. Selda şarabından son yudumu aldıktan sonra kafasını geriye doğru attı. "Bu nasıl bir baş ağrısıdır."

Eylül, gülererek kızlara döndü. “Hani bir şarkı vardı. Başın mı ağrıyor kremi sür.”

Kızlar Eylül’ün bu esprisine gülerken Selda başını tutmaya devam ediyordu. Bir yandan terlemeye başladığında Bade, Selda’daki değişimini fark edip Benan’a dönerek başıyla işaret etti. Benan ise boş ver dercesine omuz silerken elindeki jiletle yavaş yavaş iplerini kesmeye çalışıyordu. “Dikkatini dağıt Bade.”

Bade durumu anlamış olacak ki etrafındaki adamlara göz atıp Selda’yı lafa tutmaya başladı. “Ortamda hiç sıcak değil aslında.”

Selda gözlerini açıp ona diktiğinde Bade bundan etkilenmemiş gibiydi. “Senden hiç hoşlanmadım Bade. Sen çocukluğunda da hep zeki bir kızdın. Avukat olacağım diye etrafta gezinirken bile senden hoşlanmıyordum.”

“Çünkü o zamandan anlamışsın seni içeri tıkayacağımı.”

“Haklı olabilirdin. Şu ana kadar.”

Bade ona sadece küçümser bir edayla baktı. “Sana acıyorum.”

Selda bir yandan elini tersiyle alnındaki teri sildi. “Şu an kimin kime acıdığı aşikâr. Ben işimin başındayım Bade. Bu ülkenin önde gelen insanlarıyla bir aradaydım, taa ki şu...” Parmağıyla Benan’ı işaret etti. “Gizli kamerayla beni ifşa edene kadar. Gerçi yarın bu ülkede olmayacağım, gideceğim ve paramın içinde boğulacağım.”

Benan dudaklarını içeriye doğru kıvrıp açarak yüzünde şirin bir görüntü oluşturdu. “Teşekkürler, mükemmel bir insanım değil mi?”

Bade ise Benan’ın dikkatinin dağılmaması için yoğunluğu kendisine verdirmeye çalıştı.

“Bu iki yüzlülüğü nasıl yapmayı başardın? Tam bir Oscar’lık.”

“Benden birkaç şey öğrenebilirdin aslında.”

Benan hafifçe öksürüp araya girerek Bade’ye mesaj verdi.

İpler çözülmüştü.

Lakin o sırada öyle bir şey oldu ki Selda tam konuşacakken nefesi birden kesildi. Ayağa kalkarken boğazını tutuyordu. “Edip...” diye bağırıp sarsılmaya başladığında adamlardan biri Selda’nın yanına koşarken birkaçı Edip’i çağırmaya gitti. Selda yere yığılıp ağzından köpükler çıkarmaya başladığında Eylül çığlığı bastı.

“Zehirlenmiş!”

Benan bu fırsattan yararlanarak tam hareket edecekti ki Edip ve onu çağırmaya giden adamlar geri döndü.

Benan “Hay bu işin içine.” Jileti çaktırmadan Bade’nin eline uzattı ve eski konumuna dönerek olayı izlemeye başladı. Herkesin dikkati dağılmıştı ve Bade elinin tersiyle ipleri kesmeye başlarken Edip onlara döndü. “Neler dönüyor lan burada!”

Kızlar yüzlerine şok maskesi indirirken aslında ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Edip, Eylül’e doğru dönerek işaret parmağını ona döndürdü. “Sen doktordun. Kızı hemen çözün müdahale etsin. Müdahale edemeyecekse de ölsün.”

Eylül korku dolu gözlerle “Ben veterinerim!” diye bağırdı.

Edip hiç oralı olmadı. “Sonuçta doktorsun hayvanlara yaptığını bir insanlara da yapabilirsin.”

Bade ve Benan bu duruma sevinmişti. Çünkü Eylül’ün ipleri çözülecekti ve Bade ipi zorda olsa kesmeyi başarmak üzereydi. Eylül son kez ablalarına baktı.

Biliyorlardı ki Eylül ne kadar müdahale ederse etsin Selda buradan sağ çıkamayacaktı.

Dışarıda:

Demir dışarıdaki hareketliliği fark ettiği an torpidodan dürbünü çıkararak binaya baktı. Edip ve adamları hızla içeriye koşuyorlardı.

“Barbaros bir şeyler oluyor.”

“Farkındayım.”

“Hata şansımız yok. O kızlar kurtarılacak.”

Demir başını sallayıp saatine baktı. Zaman bir örümcek ağı gibi birbirine dolanıp etraflarını sarmış, üzerlerine yapışmıştı.

Ediz son kontrolleri bitirdiğinde Demir’e doğru döndü. “Binada herhangi bir patlayıcı olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca Erdem’de hiçbir şeye rastlamamış hem de içeride birkaç kişiyi haklamış. İçerideki adam sayısı toplam on beş, dışarıda on beş. Gerisi sizde, başlıyorsunuz.”

Demir başını bir sağ bir sola çevirerek kütürdetti.

“Ya Allah.”

Barbaros onun bu tepkisine gülerken Erdem yanlarına varıp “Yeniçeri Demir Korkmazarslan kılıcını savurmak için hazır.” diye seslendiğinde Demir sol kolunu Erdem’in omzuna atarak ona sarıldı.

“Kızlar ne alemde?”

Erdem göz kırpıp “Merak etme gayet iyiler. Gözlerinden var ya...” Sinsi sinsi güldü. “Hinlik akıyor. Senin ki tam Seher’lik.”

“Yakında tanıştıralım ama önce kızları kurtarıp şu hainleri deliğe tikalım. Ha bir de kılıcımı Edip’e öyle güzel

saplayacağım ki 'bir daha sapla! Bir daha sapla!' diye ağlayacak şeref yoksunu."

Erdem, Demir'in sırtına vurarak onları bekleyen ekibe doğru yöneldiğinde Barbaros ve Demir üzerini kontrol edip konuşmak için ilerledi.

Demir "Tek bir şansımız var Beyler. Ya oradan..." Parmagını binaya doğrulttu. "Kızları alıp çıkacağız, ya kızları alıp çıkacağız. Anlaşıldı mı?"

Herkes bir ağızdan sessizce, "Anlaşıldı." dediğinden de Demir iki elini birbirine vurdu.

"Hadi o zaman."

İçeride:

Eylül ne yapacağını bilemeden yerde can çekişen kadına baktığında kızlar da harekete geçmek için an kolluyordu. Etrafta çok adam vardı ve her an kıyamet kopabilirdi.

Tek istedikleri onların işini kolaylaştırıp adamların yarısını da etkisiz getirmektir. Benan işi gereği dövüş sanatları derisi alırken Bade ise kendi mesleğinin getirdiği tehlikelerden dolayı Benan'a eşlik etmişti.

Bu ülkede kadınsan ve hakkı tam anlamıyla savunuyorsan sana kesinlikle takıyorlardı. Bu bilinir bir gerçeklik olarak önümüze sunuluyor, kadına biçilen değeri de belli ediyordu. İşte bu yüzden kadınların kendini savunması için mutlaka savunma sporu öğrenmesi gerekiyordu.

Ülkenin geldiği durum maalesef buydu.

Eylül, Edip'in üzerini incelerken "Kalem!" diyerek elini uzattı. Edip cebinden kalemi çıkarıp eline tutuşturduğunda kızlar ne yapacağını anlamış gibi yüzlerini ekşitip başka tarafa bakmaya başladılar.

"Boğazını deleceğim. Mutlaka hastaneye gitmesi gerekiyor!"

Edip eliyle bir adamını yanına çağırdı. "Dışarıdaki arabayı hazırlayın. Dört kişi binin gidin!"

Eylül'ün eli titrerken derin bir nefes alıp Selda'ya yaklaştı. Tek elini boğazının gırtlak bölümüne götürdü ve kalemi oraya sapladı. Edip gözlerini kısarken Eylül öğürmek için kendini zor tuttu.

"Bu kalemi bu şekilde sabit tutacaksınız. Sakın oynamayın ve acil götürün yoksa ölecek!"

Üç adam hazırda beklerken diğeri Eylül'ün verdiği komutla Selda'yı kucaklayarak dışarıya götürdüğünde geriye on iki adam kalmıştı.

Ve Edip.

Eylül hızla doğrulup ablasının yanına koşarken havada helikopter sesi duyuldu.

"Ne oluyor lan!"

"Abi geldiler!"

Adamlar Edip'in etrafını sarmış onu dışarıya çıkartırken geriye kalan sekiz kişi onlara doğru geliyordu. Bade ve Benan birbirlerine bakıp göz teması kurduklarında Eylül ablasının koluna girmiş ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordu.

"Kızları hemen arabama bindirin hemen!"

Benan gülümsedi. "İnşallah canım."

Havada dolaşan helikopter o kadar yakındı ki kızlar kulaklarının zarı patlayacak sandılar. Rüzgâr şiddetli etkisini gösterirken saçları uçuşup yüzlerini yalamaya başladı. Elllerinden geldiğince bu durumu avantaja çevirmeye karar verdiler.

Diğerleri dışarı çıkarken onlara doğru gelen sekiz adam.

Bade, "Eylül ortamıza geç hemen." diye tısladığında lafı ikiletmeden ablasının dediğini yaptı.

İki kız bileklerine sardıkları kalın ipi bir anda sıkıp yana doğru açtıklarında adamlar bir ipe bir kızlara baktılar.

Adamlardan biri hayretle, “Lan siz hangi ara...” dediğinde Benan başını yan yatırıp sözünü kesti. “İşte şimdi altınıza kaçırma vakti Beyler.”

Sekiz adam Benan’ın söylediklerine önce şaşırdılar sonra da gülmeye başladılar.

“Ne diyor bu karı?”

“Karı değil Kadın!”

Bade gözlerini devirip “Benan! Uzatmayı sevmem bilirsin.” diye bağırdığında Eylül ortalarında kalacak şekilde biri önde diğeri arkada hafifçe eğilerek avcı pozisyonlarını aldılar.

“Önce bir teker teker gelin Beyler.”

Bade hınzırca gülümseyip ipi daha sıkı tutarak hangisi önce atak yapacak diye hepsinin yüzüne baktı. Ortamı helikopterin sağır edici sesi doldursa da, yüksek dozda adrenalin ve gerginlik bütün sesi bastırıyordu. Bade’nin sağında kalan adam ona doğru atak yaptığında Bade elindeki ipi tülbent sarar gibi başının üstünde sallayıp adamın kafasına geçirdi ve kendine doğru çekerek diz kapağını burnuna geçirdi.

Eylül şaşkınlıkla çığlık atarken “Abla adamın burnu kırıldı!”

Benan’ın tarafındaki adam ona doğru gelirken “Gel yigidim gel.” diye dalga geçti. Adam tam ona yumruğunu salladığında Benan elindeki ipi bilinmeyen bir hızla bileğine dolayıp onu ters çevirerek boşta kalan eliyle sırtına vurduğunda adamın eğilmesine neden oldu. Bunu fırsat bilip dizini bükerek karın bölgesine tekme attı.

Adam acıyla inlerken “Lan gebert...” Benan onu ters döndürüp beline hızlı bir tekme atarak duvara doğru savurdu.

Çaprazdaki adam boşluğu bulup Eylül’e doğru koşarken Bade bunu fark ederek hızla adama doğru koştu. Adam tam yüzüne doğru yumruk salladığında eğilip ayağına çelme taktı ve kendi etrafında dönerek başına tekme savurdu.

Eylül “altı adam kaldı hadi öldürün onları!” diye bağırdığında kızlar sırt sırta verdi.

Bade nefes nefese, “Biraz yardımcı olsan ne güzel olur kardeşim.”

Kaldı altı.

Dışarıda:

Demir ve ekibi binaya doğru ilerlerken Ediz kulaklıktan seslendi.

“Eğilin! Binada yoğun bir hareketlilik var. Selda adamın kucağında dışarı çıktı.”

Barbaros hızla dürbününe sarılıp çıkış yönüne baktı.

“Ha siktir ne oluyor?”

Demir merakla Barbaros’un elinden dürbünü kapıp onun baktığı yöne baktığında Selda bir adamın kucağında arabaya yerleştiriliyordu.

“Bir şey olmuş. Ediz takip edilsinler.”

“Tamamdır.”

Aradan beş dakika geçtiğinde içeridekilerin dikkatini dışarıya çekmek için hazırladıkları helikopter başlarının üstünden geçerek hızla binaya yöneldi.

Barbaros gerginlikle, “Umarım kızlar mesajı almıştır ve bu durumu değerlendirirler.” dediğinde Demir başını hızla

arkasına doğru çevirip ekibe baktı. Hepsi onunla beraber tek dizlerinin üstüne çökerek silahlarına sarılmış işaret bekliyorlardı. Başını onaylar gibi sallayıp yavaşça ayağa kalkarak ilerlemeye başladılar.

“Barbaros sen yanına yedi kişi, ben yanıma yedi kişi. Siz sağdan biz soldan.”

“Tamam.”

Barbaros yedi kişiyi alıp binanın sağ tarafına doğru ilerlerken Demir sol tarafa yönelmişti. Kapıda bulunan beş kişiyi sessiz silahla belli bir mesafeden ateş açarak vurmaya başladılar.

Geri kaldı on.

Barbaros’un boğuk sesi kulaklarına ulaştığında Demir istemsizce gülümsedi.

“Beş.”

Kaldı beş.

Tam kapının girişine vardıkları an karanlığın içindeki figürlerin onlara doğru geldiklerini gördü. Hızla duvara yapışarak işaret parmağının dudaklarına götürerek ekibi-ne işareti verdi.

Edip’in gür ve endişeli sesini duyunca gülümsedi.

Korkak köpek.

“Kızları hemen arabama bindirin hemen!”

Demir kaşlarını çatmış çıkış kapısına bakarken “İplerini çözemediler mi?” sorusu aklına takıldı.

“Abi dışardalar!”

Edip “Lanet olsun!” diye haykırırken tam çıkacakları esnada tekrar içeri girdi.

İçeridekilerle beraber on adam.

Kafasında ne yapacağına dair hızlı bir plan kurarken cebindeki telefonu titredi ve arayanın kim olduğuna bakmadan hızla açtı.

“Sana, bana oyun oynama demedim mi lan!”

Demir gür bir kahkaha attı. “Çay içmeye geldim davet ettin ya!”

“Sen görürsün oğlum!”

“Yerse paşam.”

Edip şaşkınlıkla “Ne oluyor burada!” diye haykırdı.

Demir’in kulaklarını dolduran Eylül’ün tezahüratları içeride bir şeylerin olduğunu belli ediyordu.

Eylül’ün tezahüratları.

Demir şaşkınlığın vermiş olduğu anlık sesle, “Ne oluyor lan.” diye fısıldadığında anlık olarak Benan ve Bade’nin kahkahalarını duydu. Telefonu hızla kapatıp kulaklığından Barbaros’a, “İçeride Eylül tezahürat yapıyor kızlar kahkaha atıyor oğlum.” dedi.

“Ne tezahüratı oğlum?”

“Kavga ediyor lan bunlar!”

İçeride:

Bade ve Benan yerde bayılmış altı bedene kahkaha atarak bakıyordu.

Kaldı iki izbandut gibi adam.

Eylül ellerini çırpıp “Haklayın şunları valla horoz dövüştürsek bu kadar keyiflenmezdim.” dedi.

Bade sinirle karışık kahkahasına devam ederken patlamış kaşına dokundu. “Buradan bir çıkalım evde göstereceğim ben sana horoz dövüşünü.”

Benan'ında, Bade'den farkı yoktu. Dudağı ve kaşı patlamış yanağında koca bir morluk vardı.

İkisi yan yana gelip adamları süzerken bir anda içeriye Edip ve adamları dalınca hepsi bu manzarayı beklemiyor-muş gibi şaşkınlık geçirdiler.

Eylül," Hadi ablalarım, Hadi hadi!" diye bağırdı bir kere daha.

Edip bir yerdeki adamlarına bir de kızlara baktı. "Ne oluyor burada!" diye bağırdığı an Benan "Parti yapıyoruz gelsenize Beyler." diye haykırdı.

Bade ellerini beline koyup bacaklarını belli mesafede ayırarak derin bir nefes verdi. "Seversiniz siz."

Edip elindeki telefonu kapatıp yavaş adımlarla kızlara doğru yürüdü.

"Doğru söylüyorsunuz kızlar lakin ben oyun oynamayı sevmem. Yakalayın şunları."

Üç adam öne çıkıp onlara hızla ilerlerken kızlar iki ellerini yumruk yapmış tekrar avcı pozisyonlarını alıp onları beklediler. Bir adam çakı çıkartıp Bade'ye doğru sallarken diğeri Benan'a yumruğunu geçirdi. Bade kendini korumak için geri geri sıçrarken Eylül'ü arkasından ayırmıyordu. Tam çakı yüzüne isabet edecekken Bade adamın kolunu tutup bir anda savaş çığlığı atarak arkasına doğru çevirdi. Karnına doğru tam tekme atacakken gözü Benan'a takıldı.

Benan tekmesini savururken adam hiçbir darbe almadan kurtulmaya devam ediyordu. Bu esnada adam faydalanıp Bade'nin karnına yumruk attığında kız iki büklüm oldu. Eylül dayanamayıp çığlık atarak adamın sırtına atlayıp avazı çıktığı kadar bağılıyor, adamın sırtına vurmaya devam ediyordu. "Sen benim ablama nasıl vurursun be!"

Bade karnını tutup doğrulurken bunu fırsat bilip adamın kafasını iki elinin arasına alıp ona kafa attı.

“Ah kafam yarıldı Eylül.”

“Ablacım beyin sarsıntısıdır o bir şey olmaz.”

Bade doğrulup düşen çakıyı aldı ve ona doğru gelen adamın tam göğsüne isabet ettirdi. Adam gözlerini şaşkınlıkla açarken göğsüne saplanmış çakıya baktı ve yığıldı. Bu esnada Benan yere çömelip ayaklarıyla manevra yaparak üstündeki adamı fırlatıp doğruldu.

Edip alkışlayarak ilerlerken Benan ve Bade tekrar yan yana gelip ona baktılar. *O anda hiç ummadıkları bir şey oldu.*

Yerde baygın yatan adam hangi ara ayıldı bilmiyorlardı ama Eylül’ü kendine doğru çekip silahını kafasına dayadı. Bade ve Benan tam adama doğru ilerleyeceklerdi ki dikkatleri dağıldığı için iki adam onları enselerinden tutup diz kapaklarının üzerlerine sabitlediler.

Bade, “Çek o ellerini üzerimden!” diye bağırdığında içeride kırmızı ışıklar dolanmaya başladı.

Eylül canı yanar gibi ses çıkardığında Bade ona dönme-ye çalıştı ama adamlar izin vermedi. Tam derin nefes alıp bir şey diyecekken etraflarındaki adamlar yere yığılınca Edip’in yüzünde bir an yenilmiş bir ifade gördüler.

Ve Demir’in sesi tüm odayı doldurdu.

“Bizimkileri neden kurbanlık koyun gibi tuttuğunuzu sorabilir miyim?”

Edip bu espriye sinirle gülerek cevap verdi. “Kesilecekler birazdan. Allah kabul etsin demeye mi geldin.”

Bade gözlerini kısarak Demir’in nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bulunduğu konum o kadar karanlıktı ki sesinden başka hiçbir şey belli değildi.

Acaba diğerleri de burada mıydı?

“Ben sana telefonda ne dedim Edipciğim. Tıpış tıpış gelip alacağım demedim mi?”

“Ölülerini mi tabii ki.”

Demir kendinden emin gür sesiyle “Kes! Kızları bırak, ha bırakmazsan...” deyip karanlıktan çıktı ve elindeki görüntüyü Edip’e gösterdi. “Kardeşin demiştim hatırlıyorsa değil mi?”

Görüntüde genç bir yüz ağzı kapalı bir şekilde oturuyor, yalvaran gözlerle kameraya bakıyordu. Edip’in yüzü öyle gerilmişti ki burnundan ateş çıkarmaya hazırlanan bir ejderha imajı çiziyordu. Bade iç çekerek Demir’e baktığında onun Edip’ten gözlerini ayırmadığını fark etti.

Biliyordu ki ona bakarsa yenilirdi.

Ve yine biliyordu ki onların yenilgileri birbirlerineydi.

Edip hışımla Bade’ye doğru ilerleyip onu yerden kaldırdı.

“Dokunma ona!”

Ve Bade’nin başına silahının namlusunu dayadı. İşte o zaman Demir’le yüz yüze geldiler. Demir’in gözleri öyle bir seğirmeye başlamıştı ki Bade onun önünü görebildiğinden emin olmamıştı. Bade, “Demir!” diye bağırdığında o da eş zamanlı Edip’e bağırdı. “Sana ona dokunma dedim lan!”

“İçin gidiyor değil mi? Sana dedim! Benimle oynama dedim!”

“DOKUNMA.”

“Kardeşimi bırak, Bade’yi bırakayım.”

Demir bir namluya bir de gözlerine bakarken onun içini cayır cayır yandığını görebiliyordu. Onun bu hayatta sevmediği tek şey bir konuda çaresiz kalmasıydı. Ve şimdi onun en büyük çaresizliği olduğunu da biliyordu.

“Seni ve kardeşini bırakacağım ama Bade’yi bırak.”

Barbaros ve ekibi sessizce adamların arkasına yaklaşarak onları vururken Edip, Bade ile beraber çıkışa yöneldi.

“Ben buradan çıkacağım, kardeşimi bırakmazsan Bade ölür.”

“Tamam lan puşt herif bırak!”

“Dışarı doğru gel.”

Demir, Edip ve Bade çıkışa doğru ilerlerken Barbaros, Benan ve Eylül’ü yanına alıp onları kontrol etti. Başıyla Demir’leri işaret ederken ekip onu anlamış sessizce arkalarından ilerlemeye başlamıştı.

Dışarı çıktıkları esnada Demir birisini aradı. “Serbest bırak.”

.....

Demir “Serbest bırak lan! Bırak diyorsam bırak!” diye gürlediğinde Edip pis pis gülerек onun bozulmuş olan sinirini daha beter bozdu.

“Kızı bırak. Edip seni bir gün yakalayacağım ve sen...” Edip sözünü keserek araya girdi. “Ve sen beni öldürecek-sin anladım. Bugünlük aksiyon bize yeter bence.”

“Öldürmeyeceğim. Sen ölmek istiyorum diye bağırana kadar.”

“He he.”

Dışarı adım attıkları an diğer ekip durmuş işaret bekliyordu. Edip çevresine bakarken bir an olsun silahını Bade’nin şakağından ayırmıyordu. Arabaya doğru emin adımlarla yaklaştı ve kendini sürücü koltuğuna atana kadar Bade’yi bırakmadı. Arabaya binip çalıştırdığında nam-lunun ucunda duran kızı iterek kapıyı huzla çarpıp son sürat uzaklaşmaya başladı.

Demir, Bade’ye koşarken “Ediz hemen siyah Cipi takip ediyorsun hemen!” diye bağırdı. Bade ise o hengamenin içinde hızla doğrularak Demir’in gelmesini beklemeden ona doğru koştu.

Kısa sürede birbirlerini kollarının arasına aldıklarında canından canmış gibi sarmaladılar bedenlerini. Hani ruh sarmalı denilen bir olay vardır ve daha doğmadan birbirlerini tanır, bilirler ya. İşte ikisi öyleydi.

Birbirlerine saklı olan ruh sarmalları.

Demir kendini geri çekip hızla Bade'nin yüzündeki yaralara dokundu. Tek tek şefkatle öptü sarmaya çalıştı. Yüzündeki her bir yara ruhunda açılmış koca bir kara delik gibiydi. Ve bu kendisini suçlu hissettiriyordu. Bade gülümserken dudağının kenarındaki yara kendini belli edercesine birden kanarken "Hepsini hakladım sevgilim." diye fısıldadı.

"Güçlü kadını ben. Sen her şeyin üstesinden gelirsin."

"Gelirim değil mi ya?"

"Gelirsin tabii ya."

Bade yüzünü Demir'in eline yaslayarak onun gözlerinin içine baktı. "Bu gücü senin varlığıyla alıyorum Demir. Seni ekranda görünce ne yapacağını bilmeyen ben, birden güç aldım. Sensiz çok güçsüz olduğumu işte o an anladım."

Demir "Böyle söyleme. Sen böyle söyleyince şu yüreğim var ya..." işaret parmağını kalbine bastırdı. "Kasılıyor ve şu an sırası değil. Baş başayken bana dilediğini söyle yoksa dayanamayıp seni öpeceğim."

"Peki paşam."

Demir gülerek alnını öptü. "Hadi sizi eve götürelim."

"Annem perişan oldu değil mi?"

Demir onaylar gibi mırıldandığı esnada telefonunu çıkartıp bilinmeyen bir numara tuşladı.

"Ne yaptınız bıraktınız mı?"

.....

“Güzel.”

Bade merakla Demir’in konuşmasını dinliyordu. Ağzının içinde istemsizce “Yine ne işler karıştırıyorsun acaba?” diye mırıldandı.

Demir, Bade’nin mırıldanışını duymuş gülümserken ona daha çok sarılarak onları bekleyen araçlarına doğru ilerlediler.

“Güzel. Polisler ne yapacağını bilir.”

Bade arabanın içine baktığında Eylül ve Benan onlara gülümsüyordu. Lakin aklı telefondaki konuşmadaydı. Demir “Tamam” diyerek telefonu kapatıp Barbaros’a seslendi.

“Gel lan gel şenlik var.”

Barbaros, Bade’ye baktığında omuzlarını çocuk gibi silerek bilmediğini belli etti.

“Ne oldu Demir?”

“Küçük kardeşi polislere teslim ettik. Sıra Recep’te.”

Bade ve Barbaros şokla ona baktığında Demir yaramazlık yapmış çocuk gibi gülümsedi.

“Edip’in bizimkileri bırakacağını biliyordum. Bende bu yüzden kardeşini salıyormuş gibi yapıp yanma gönderiyormuş izlenimi verdim ama gerçeği karakol oldu.”

B Ö L Ü M 2

Kaçırıldığımız günün üzerinden tam beş gün geçmişti.

Geçen beş gün gayet sakin bir o kadar da fırtınalıydı. Annem psikolojik olarak harap olmuştu. Bize belli etmese de sessizce ağlayarak gelir, üstümüzü örterken alnımıza öpücük kondurup kendi kabuğuna çekilirdi. Babam ise anneme nazaran daha sakin, bir o kadar da dikkatliydi. Her gece mahalleye çıkar yabancı bir cisim var mı diye kontrol eder, emin olduktan sonra eve girip kapımızı beş kere kilitleyip yatardı.

Eylül ne kadar güçlü gözüксе de çalan her kapıyla korkup yerinden sıçırıyor, geceleri annem yattıktan sonra yanıma gelip bana sarılarak uyuyordu.

Her ne kadar büyümüş olsak da korku bir kere içimize yerleşti mi beş yaşında bir çocuk olabiliyorduk. Hani küçükken annemize kızar, *'ben büyümek istiyorum!'* diye mız-mızlanırken annelerimiz ise büyümenin güzel olmadığını, bu yaşlarımızın kıymetini bilmemizi söylerlerdi.

Çok haklılardı.

Bense ne hissedeceğimi bile bilemeden Hüseyin amcanın iki haftalık verdiği izinle günlerimi geçirmeye

çalışıyordum. Çünkü kendimden çok ailemi düşündüğüm için güçlü durmak zorundaydım.

Güçlü durayım derken pehlivan oldum orası ayrı bir konuydu.

Demir ise ortalıkta yoktu. Onu en son kaçırıldığım günün ertesi sabahı görmüştüm. Yüzüme uzun uzun bakarken ben de onun üzülmemesi için bilinmez ruh hâlimden çıkarak gülümsemiştim. Onun üzülmesini istemiyor, o üzülünce kalbimin ortasında bir şeylerin ezilip büzüldüğünü hissediyordum. Hele ki o gün gözlerinin içinde gördüğüm korkuyla karışık kaybetme duygusu. Yaşanılan onça şeyden sonra beni en çok sarsan olay olmuştu.

Onu görmek için sabah erken kalkıyor, perdemi açıyor, bazen açmayıp gizli gizli gözetliyorum. Onu göremediğinde sinirlenip o sinirle kahvaltı hazırlıyor evde bir sürü çöp biriktiriyordum. Akşam geliş saatlerine yakın kaplumbağa yavaşlığında çöp atmaya çıkıp rastlama umuduyla geldiği yola bakıyor sadece çöp attığımla kalıyordum. Mesaj attığımda da geç dönüyor ve sadece beni çok sevdiğini bu aralar çok sıkı çalıştığını telafi edeceğini söylüyordu.

Cidden berbat bir beş gün geçmişti.

“Bıktım şu Barbaros’tan.”

Gülerek daldığım düşüncelerden sıyrılmamı sağlayan Bejan’a döndüm.

“Ne oldu yine?”

“Bıktırdı beni kıskançlığıyla bak...” diyerek elini burun kemerinin üstüne getirdi. “Buraya kadar geldi.”

Elimdeki kahveyi masaya öyle dikkatli bıraktım ki- bırakıp bırakmadığımı iki kere kontrol ettim- annemin yeni aldığı örtüye damlarsa beni asardı. Merakla, “O kadar mı ya? Ne yapıyor ki?” diye sordum.

“Yahu insaf! gözüme taktığım gözlüğümü kıskanır oldu Bade! Diyor ki ‘Gözlüğün bile gözüne deiyor günler oldu

gözlerim gözlerine değiniyor! sonra da Yıldız Tilbe açıyor ikimizi de efkara sokuyor.”

Onun bu hararetli anlatışına öyle güldüm ki o da isyankâr rıh hâlinde çıkıp gülmeye başladı. Eylül bir anda, “Neye gülüyorsunuz bakalım güzellikten yuttukların.” diye bağırarak yanımıza gelip yanaklarınıza ıslak öpücüklerini kondurdu. Saate bakarak “Okuldan erken mi çıktın?” diye sorduğunda onaylayarak yanımızdaki sandalyeyi çekip bağdaş kurup oturdu.

“Bade, senin bu kardeşin bir gün böyle otururken pantolonunu ağısı yurttırarak.”

Tekrar gülererek masanın üzerine uzanıp yavaş yavaş fincanımı aldım. Sahi Benan ile Barbaros rahat rahat görüşürken biz neden görüşemiyorduk. Aklıma gelen bu soruyla gülümsemem yavaş yavaş soldu. Eylül ellerini çırpıp “Kız çocuk oldu acaba kimin?” diye neşeli bir sen çıkardığında Benan onun bacağına vurdu. “Bebegim hâlâ Demir’den haber yok mu?”

Omuzlarımı silktilim.

“Neymiş beni çok seviyormuş. Baylıyormuş bana, ölmüş hasretinden. Hatta şiirler yazıyor sonra da gelmiş romantikliğimin içine edip işlerim çok yoğun bitirince geleceğim diyor.”

“Demir sana şiir mi yazıyor?”

Eylül gülererek araya girdi. “Yok be Benan abla. Ablam kafa buluyor seninle arada her öğrendiğin bir şeyler.”

Hızla kafamı kaldırıp hissettik hincamı masaya koyduğunda bir damla masamın ortasına düşmüştü.

Eyvahlar olsun.

“Eylül umarım öğrendiğin şey geçerli bir şeydir yoksa bu” Korku dolu yüz ifadeleri lekeyi gösterdi. “Mama örtüsündeki lekeyi sen yaptın!”

Eylül ayağa kalkıp masanın üzerine eğilerek ikimize gel gel işareti yaptı.

Devlet meselesiydi vesselam.

Kısık sesiyle "Söyleyeceğim ama aramızda. Ediz..." Benan ile gözlerimizi eş zamanlı açıp Eylül'e dikerken o da gözlerini devirdi. "Bırakın gözlerini patlatmayı dinleyin. Demir abi eş zamanlı birkaç yerde operasyonlar başlatmış. Edip için."

Benan'a baktığımda o da bana bakıyordu. "Barbaros bunun hakkında bana hiçbir şey söylemedi."

"Edip'in bir kardeşi daha varmış Recep. Demir abi önce onu sonra da Edip'i yakalamak için Türkiye'nin her tarafındaki birlikleri harekete geçirmiş. Sanırım Edip büyük bir terör organizasyonu hazırlıyormuş."

"Bıktım valla bıktım. Beş gün oldu sevdiceğimin yüzüne hasret kaldım ben!"

"Ne sevdiceğinmiş ya ismini duyunca bile Uçurtma Sebahat moduna giriyorsun."

Kaşlarımı çatıp Benan'a baktığımda gülüyordu. "Sanki senin benden kalır yanın varda konuşuyorsun. Adam sana 'gözlüğün olayım tak beni' diyor sende istemem yan cebime koy diyerek kızılıyorsun."

Benan gözlerini devirdiğinde Eylül ile birbirimize bakıp gülmeye başladık. Sonra aklıma gelen şeyle yüzümü buruşturdum. "Annem bu örtüyü urgan yapıp boynuma takmadan önce ben bir kısa yıkamaya atayım."

Tam ayağa kalkmıştım ki... "Siz ne fısıldaşıyorsunuz aranızda öyle. İnşallah yeni aldığım canım masa örtüsüne bir şey dökmemişsinizdir." Annemin eş zamanlı gelen sesiyle korkuyla Eylül'e baktım. Canım annem elindeki torbalarla kapının girişinde duruyor yüzümüze bakıyordu.

Eylül'e döndüm. "Helvanı fıstıklı mı istersin ablacım?"

"Evet ama un helvası severim. Canım ruhum her şeyin en güzeline layık."

Masanın önüne geçerek ona gülümsediğimde Eylül masadaki fincanları kaldırmıştı. Annem yüzünde tehlikeli bir gülümseme ile bana baktı.

"Geri zekalı kızım benim. Kahve sıçrattın değil mi?"

"Estağfurullah annecim olur mu öyle şey canım gibi korudum." diyerek Eylül'ü gösterdim. "O yaptı."

Eylül iki elini anneme doğru açıp "Hayır anne!" diye ciyaklarken gözlerimi kısıp ona baktığımda annem eş zamanlı, "Canını kemireceğim senin gel buraya!" diye ciyakladığında Benan'ın arkasına geçtim.

"Anne vallahi billahi bak kaç yaşında kız oldum ben dövecek misin cidden?"

Annem masa örtüsünü alıp- urgan şeklinde sardı- bana doğru ilerlerken hızla dış kapıya koştum. Tam kapıyı açtığımda annem "Gel buraya gel. Bıktım senin sakarlıklarından." diye bağırarak peşimden geliyordu.

"Anne bak valla bilerek yapmadım ya!"

"Seni kocaya versem ertesi günü kapıma getirecek kapıma! Mal kıymeti bilmiyor diyecek atacak seni başıma!"

Ben gülererek Demirlerin bahçesine doğru koşup sırtımı kapıya yasladım. "Getirmez getirmez korkma anneciğim!"

Emin misin Bade?

Değilim bence çünkü Demir'le bu konu hakkında geçmişimiz var.

Cavidan teyze elinde çekirdeği ile cama çıkıp dizi izler gibi bizi izleyip gülmeye başladı. "Ne oldu kız Afet bu kız deli dana gibi kaçıyor senden."

“Eşek kadar oldu hâlâ uğraşıyorum Cavidan daha ne yapsın!”

Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verirken bıkkınlıkla, “Anne abartma!” diye yakındım.

“Sus kız içeri geç.”

Annem karşımda yılların pehlivanı gibi durmuş beni yağlamak için beklerken hâlâ gülen Cavidan ablaya sinirle baktım. “Güldür güldür mü oynuyoruz Cavidan abla girsene içeri!”

“Afet kızını dövmeyen dizini döver!”

“Allah’ım ne alaka ya! Alt tarafı masa örtüsüne kahve sıçrattım konu nereye geldi! Siz de...” Elimle köşede kıkır kıkır gülen Eylül ve Benan’ı işaret ederek “Dost musunuz düşman mı? Hele biri kardeşim olacak. Düşeceksin sen benim elime!”

“Abla çok komik ama.”

Cavidan abla “Ah anam yeni aldığın masa örtüsüne mi Afet?” diye sorduğunda Ayda teyze cama çıkmış anneme seşlenmişti.

“Kız mahalleyi birbirine kattınız ne oluyor?”

“Ayda ne çektim bu kızıdan.”

Kafamı kaldırıp yeni kayınvalideme baktım.

Yeni kayınvalidem ne demek Bade?

“Ayda ann... Teyzeciğim verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz. Annem abartıyor yine.”

Kırdığın potu güzel düzelttin aferin.

Az kalsın kadına anne diyordum.

Ayda teyze gülerek “Hadi içeri girin.” diyerek kaş göz hareketi yapıp pencereye çıkan diğer baykuş teyzeleri gösterdi. Bense kapıya yaslanmış derin bir soluk alırken kapı bir anda açıldı. Dengemi kaybedip gerisin geriye düşecekken kollarımdan birisi tutup doğrulttuğunda arkamı döndüm.

Demir... Tam karşımda bana gülümseyerek bakarken derin bir iç çektim. O da bu iç çekişime, gözlerini kalbime oradan da yüzüme çıkartarak karşılık verdi. Şu an ona öyle sarılmak istiyordum ki ellerimi yumruk yaparak göğsüne yumruk attım. "Küsüm sana ben!"

Demir'in gülümsemesi yerini şaşkınlığa bırakırken "Ne yaptım kızım yine?"

"Bilmem ne yaptın sen acaba yine!"

"Tövbe tövbe." Anneme baktı. "Afet teyze kızın kafasına falan mı vurdun?"

Onun beni değil de annemi muhatap alışması canımı daha çok sıktı.

"Yok oğlum eve geçince hallederim."

İşaret parmağımla bir onu bir annemi gösterirken "Siz ikiniz bir olup komplo teorilerinizi üzerimde mi uygulamaya karar verdiniz?" diyerek sesimi bir volüm daha kısıtım. "Hele ki bazılarını aradan beş gün geçtikten sonra gördüm ama o beni anneme şikâyet ediyor, bu ayrı bir olay."

"Ben seni şikâyet etmedim. Kafandan darbe alıp almadığını sorguladım çünkü..." İşaret parmağını şakaklarıma bastırdı. "Küsüm dedin."

Kollarımı birbirine bağlayıp "Neden acaba? Sihirli sözcüğü söyledim. Koca bir BEŞ gün." diyerek beşi bastırarak söyledim.

Trip atıyordum anladı mı bilmem.

Kulağıma doğru eğildiğinde gözlerimi etrafta gezdirdim. Herkes şu an bize bakıyordu.

"Seni özledim."

Allah seni top etsin Demir ben başka bir şey demiyorum. Nefesi kulağıma gıdıklayıp boynumda dolanırken seslice yutkundum.

“Herkes bize bakıyor.”

“Bana ne.”

Geri çekilerek “İyi ben evime gideyim kafama darbe alayım birileri mutlu olsun.” dedim ve arkamı tam dönerken durdum. “Küsüm sana ben.”

Demir sadece gülmekle yetinirken Ayda teyze “Ne yaptın kıza yine, küstü kız.” diye sordu.

“Çata pat almadım diye küsmüş anne.”

Anneme ters bir bakış atıp kızların omuzlarına vurup “O çata patı ben sana fena patlatacağım Demir Efendi.” diye fısıldadığımda kızlar kahkaha attı. Odama ayaklarımı sinirle yere vura vura ilerlerken kızlarda arkamdan geliyordu. Tam odama girdiğimde masanın üzerine bıraktığım telefonum çalmaya başladı.

“Eylül şu salak telefona bak kimmiş.”

Eylül telefonu eline alıp hınzırca gülümsedi. “Demir başkanoley.”

“Yemin ederim bu benim kardeşim olamaz. Ben aradığımda mutsuz mutsuz telefonu açıyor Benan.”

“He abla he beni aslında leylekler getirdi Demir abilerin kapısına koydu. Onlar dediler bu kadar mükemmel bir bebeği biz kaldıramayız en iyisi Afetlere verelim dediler.”

Benan, Eylül’ü omuzundan dürtüp “Ver şu telefonu artık akıllıya.” dediğinde Lülü, telefonu bana uzattı.

Sanki Demir karşımdaymış gibi kaşlarımı çattım. “Çata pat Bade konuşuyor.”

Demir’in günlerdir hasret kaldığım gür kahkahasını atarak cevap verdi. “Atarlı giderli sevgilim demek bana küsmüş.”

“Evet çata pat almadığın için kalbim çok kırık.”

Gerçekten mi Bade?

“Kırk kalbinin tedavisi iki dudağımın arasında aslında.”

Sihirli kelimeyi söyleyecek vira bismillah. Neyse bilmiyormuş gibi yapayım.

“Nedir o?”

Eylül ve Benan oturmuş, Demirle benim cilveleşmemi dinliyor, bundan da zevk aldıklarını belli ediyorlardı. Kaşlarımı çatarak onlara bakmaya devam ederken dudaklarımda da gülümseme oluştu.

Şu an emindim ki ne Demir beni ciddiye alıyordu ne de kızlar.

“Seni seviyorum.”

“Oyyyy!” diyerek kendimi yatağa atıp gözlerimi kapadım.

Oyy mu? Millet ben de seni der, ben de oyy!

Ayrıca günler sonra ilk defa sesli konuşuyorduk. Bu ses tonunu ve beni sevişini söylemesini çok özlemiştim.

Dünyanın en güzel duygusu iki insanın birbirlerini sevdiklerini dile getirmesiydi. Kalbiniz kanat takıp uçuyor, nefesiniz kesiliyordu. Bu öyle tatlı bir o kadar da tehlikeli bir histi.

“Ben de.”

“Günlerdir sırf sen özlemiyorsun Bade. Sağlıklı ve belatsız bir gelecek sunmak, bir daha aynı olayları yaşamamak için en önemlisi Türkiye’den bir pisliği temizlemek için uğraşıyorum.”

Dedikleri doğrudu.

Hem bizim için hem milleti için uğraşıyordu ama ne yapayım özlüyordum. Bencil miydim bu konuda bilmiyorum ama ne yapabilirim.

“Anlıyorum.”

İkimizde susmuştuk.

“Peki o zaman ben şimdi kapatıyorum. Kafanda salak salak şeyler kurma. Suskunluğun kurduğuna işaret bilmez miyim? O yüzden akşam bizimkiler sizinkileri yemeğe davet edecekmiş. En azından aynı havayı solumamız bile yeter bana.”

Gözlerimi devirdim. “Peki ya bana?”

Demir tekrar gülünce dudaklarımda istemsizce bir gülümseme oluştu.

“Akşam görüşürüz bir şey istersen mesaj at.”

“Tamam çata patımı unutma.”

Güldü.

Ve kapanış.

Kızlar gülüşerek birbirlerini dürterken doğrulup yatağımdaki ezilip büzülmüş yastığımlı onlara fırlattım. Benan sesini inceltti. “Peki ya bana.”

Eylül kıkırdadı. “Çata patımı unutma.”

“Dalga mı geçiyorsun Benan sen?”

Omuzlarını silkti. “Ne yapayım kızım komikti.”

O an aklıma gelen anıyla gülümsedim. Yerimde dikleşerek pozisyonumu alarak sesimi incelttim.

“Allah belanı versin Barbaros.”

Eylül beklemediği bu taklitle kahkaha atarken Benan yüzünü buruşturdu ama güldü de.

“Sen demin beni mi öptün Barbaros?”

Benan hatırlattığım bu anıya bir kez daha güldü. “Senin diline de düşen var ya Bade.”

Eylül merakla araya girdi. “Abla bu çata pat olayı neydi?”

Hınzırca aklıma gelen anıya gülümserken Benan elini karnına götürerek karnını tutuyordu.

-Flashback-

11 sene önce:

Aynanın karşısına geçmiş babamın yeni aldığı elbiseyle etrafında dönüp duruyordum. O kadar güzel bir elbiseydi ki işte pembe renge vurulduğum gün bugündür dedim. Pudra pembe kumaşın üzerine işlenmiş dantel detaylarıyla muhteşemdi.

Saçlarımı su yolu dalgası yaptırtmış, elbiseyle aynı tonda çiçekle bezenmiş bir taç takmıştım. Eylül ağlayarak odama girdiğinde hayal dünyamdan kopup kendi dünyama döndüm.

“Ne oldu küçük cazgır.”

Eylül, “Annemler beni almıyor!” diyerek ayaklarını yere vura vura ağlıyordu.

“Vallahi başım ağrıdı! Neden?”

“Yengemlere bırakacaklarmış aksiymişim ben abla!”

Durup baştan aşağı kardeşimi süzdüm. Hani evlat olsa sevilmezdi şu an. “Öylesin hadi git yengene.”

Eylül tekrar ağlamaya başlayınca dayanamayarak yanına gidip ona doğru eğildim.

“Tamam söz düğün pastası getireceğim.”

Eylül durup küçük elleriyle gözyaşlarını silerek burnundan akan yeşil sıvıyı beynine göndermek üzere geri çekti. Sanırım bu kız bundan dolayı geri zekalıydı. İstekleri olmayınca ha bire ağlıyor sonra da akıttığı sümüğünü bir daha akmamak üzere fil gibi çekip beynine gönderiyordu.

“Valla mı abla?”

“Valla.”

“En çok sevdiğim ablam!” diyerek kollarını boynuma doladı.

“Başka ablan kim var kızım?”

“Demir abimin yanında bir abla var geçen bana ennn...” Geri çekilerek kollarını kocaman açtı. “Sevdiğim çikolatalı bisküviden aldı.”

Meraklandım. Normalde Demir yanında kız gezdirmekten -daha doğrusu mahallede kız gezdirmekten- hoşlanmazdı.

“Kim bu kız tanıyor muyuz?”

Eylül sağ elini kaldırıp işaret parmağını hafif bir tempoyla yanağına vurarak düşünmeye başladı.

“Eylül kıvrandırma söyle hadi!”

“Söylerim ama bir şey daha istiyorum.”

İşte benim kardeşim aynı ablası gibi kıvrandırtmayı seviyor. Ailecek çok uyanığız maşallah. “Ne?”

“Annemin sakladığı su tabancamı alacaksın.”

Gözlerimi devirip tamam dercesine başımı salladığımda güldü. En son o su tabancasıyla küçücük boyuyla beni mahalle de kovalamıştı da neyse.

“Abla o kız Feriha.”

“NE!”

“Valla bana sevdiğim bisküviden aldı valla ben bir şey yapmadım. Kim bana sevdiğim şeyleri alırsa en bi sevdiğim oluyo biliyorsun sen.”

“Senin o küçük bacaklarını kırarım kızım. Sevemezsin o kızı!” dediğimde tekrar ağlayacak gibi oldu. “E nasıl gördün?”

Eylül dolu gözleriyle işaret parmağını yanağına tekrar vurarak düşünüyormuş gibi yaptı. Hızla işaret parmağını yanağından çekerek çatık kaşlarımla ona baktım. “Eylül seni yemin ederim döverim.”

“Tamam ya! Para isteyecektim.”

“Kızım git babamdan iste bende baba parası yiyorum ayıp.”

“Feriha, Demir abinin koluna girmiş hani geçen bir dizi vardı ya pnnem hep tekrarlarını izliyor.”

Annemin izlediği ama benim sevmediğim canım dizi...

Aşk-ı memnu...

“Eee!”

Eylül iki elini gözlerine kapattı. “Abla ayıp yapıyorlardı. Feriha gitti Demir abiye sarıldı. Ama Demir abi bir Belül değil abla bak inan. O koca eliyle” Küçük elini yüzüne getirerek beş parmağıyla yüzünün etrafını sardı. “Ha böyle yaparak uzaklaştırdı.”

“Çek kız elini makyajım bozulacak.”

Eylül elini çekerken ben de bakışlarımı yere sabitledim. Sonuçta azıcıkta olsa ona dokunmasına izin vermişti.

“Aferin benim küçük kardeşime.” diyerek ayağa kalktım.

“Nerede benim çatapatım! Nerede benim torpillerim!”

Bayramdan kalan üç çatapatımı ve torpilimi yatağımın altından çıkarıp çantamın içerisine attım. Bir prenses olabilirdim ama belanın ta kendisiydim de. Tam beş dakika sonra evden çıktığımızda Ayda teyzelerde evden çıkıyordu.

Demir önde kol düğmelerini takarken beni fark etmemişti. Yüzüm asılmıştı çünkü ben bugün çok güzel olmuşum.

Beni güzel bulmasını istiyordum.

Bunu neden istediğimi bilmiyordum ama bu duygu hep vardı. Erkek çocuğu gibi gezdiğimde yeni taktığım şapkayı fark etsin diye herhangi bir şeye sinirlenip yere atıyordum. Gözlerimi kısıp bahçeye geri dönerek evin bahçesine yaptırdığımız kilerden çıkan üç tane küçük tuğlayı da çantama attım.

Hızla arabamıza doğru koşarken Demir’in bana baktığını fark ettiğimde istemsizce duraksadım. Kaç gündür aynanın karşısında çalıştığım tek kaş kaldırma operasyonu olumlu sonuçlanmıştı ve şimdi deneme vaktiydi.

Gülümseyip tek kaşımı kaldırdığımda önce gülümseyen dudaklarına sonra da kalkık kaşıma baktı.

Hinzırca gülümseyip “İşte şimdi tam bir sinsirella olmuşsun.”

Ben onun prenses demesini bekliyordum. Bozulmuştum, hem de fena!

“Sende aynı şaklabanlara dönmüştün.” Başımla saçını işaret ettim. “İnek mi yaladı yoksa limon mu sıktın?”

Bozulmuş olacak ki sırttan suratı her zamanki gibi muşmula-ya döndü. Bu çocuk hep ciddi-di ama nedense sadece banaymış gibi geliyordu.

“Çirkin şey git arabaya bin.”

“Sensin çirkin!” deyip ayağımı yere vura vura arabamıza bindim. Sanırım Eylül’ün yere vurma konusunda kime çektiği belli olmuştu. Ayrıca kırılmıştım da. Güzel olmuşsun demesini bekliyordum çirkin değil! Gerçi bana iltifat etmesi beş parmağı geçmezdi ama neyse.

Bugün bununda intikamı alınacaktı.

Aradan saatler geçti. Biz aynı masa da oturuyorduk. Ben prensesliğimden ödün vermeden an kolluyordum ve neredeyse tüm akşam Demir’e bakıp somurtmuştum.

Bir ara dil bile çıkarttığımı hatırlıyorum.

Çünkü muşmulaydı.

Ayrıca Benanlarda yoktu. Ondan da mutsuzdum.

Hep tatile gidiyorlardı ve yazın hep yalnız kalıyordum. Gelince gönlümü beni bisikletin önüne alıp tüm mahalleyi gezdirmeşiyle alıyordu. Düşüncelere dalmışken Demir’in izin isteyerek arkadaşlarının yanına gitmesi ve eş zamanlı Feriha’nın da üst mahalleden sevmediğim kızlarla grupça arkalarından ilerlemesi gözümden kaçmadı.

Kanuni Sultan Süleyman’ın veziri olarak haclı seferlerine katılmak için izin isteyerek ayağa kalkıp hızla düğün mekanlarının vazgeçilmezi, sigara içmek için gidilen küçük bahçeye görünmeden adım attım. Büyük çınar ağacının dibine gidip yere çöktüm. Allah affetsin babamın cebinden aldığım kibriti, üç tuğla ve canım torpillerimi çıkarırken gözlerimi toplanan gruba diktim.

Feriha her zamanki yüz­süz­lü­ğüyle Demir'in yanına ge­ç­miş bir şeyler anlatıyordu. Diğ­er­leri de kızlarla cilveleşiyordu.

Ey düğün mekanları sen birçok kişinin tanışmasına ve evliliğe sebep oldun ne kutsal yersin!

Tuğlaların boş kısmına torpili yerleştirerek tekrar onlara döndüm.

Feriha, Demir'in koluna dokunmuştu.

Ben dokunduğumda kıyameti koparan Demir, Feriha'ya hiçbir şey dememiş sadece kolunu çekmişti. Bana çirkin demişti ama onu süzmüştü. Bir de o Feriha kardeşime çok sevdiği bisküviden almıştı.

Sen kim köpek?

Arkamı onlara dönerek kibriti yaktım ve içine attım. O hızla ilk tuğlayı onlara fırlattığımda Feriha'nın sağ tarafına gelecek şekilde isabet etmişti. Hızla ikinci tuğlayı da Demir'in çaprazına fırlattığımda torpiller patlamaya başladı.

Demir "Lan ne oluyor!" diye bağırırken ben üçüncü canım tuğlamı tam düğün salonunun girişine fırlattığımda en çok sevdiğim görsel şölen önüme sunulmuştu.

Feriha ağlayarak kaçıyor, Demir küfür ede ede etrafa bakıyordu. Ben ise sevinçten ellerimi çırpıp içeriden gelen misket havasıyla yerimde oynamaya başlamıştım.

"Ağla Feriha ağla." diye oynamaya devam ederken Demir beni gördü.

Kaşları önce şaşkınlıkla havalandı. Sonra arkasındaki arkadaşlarının bana baktığını görünce kaşlarını çattı.

"Bade!" diye bağırarak bana doğru yürümeye başladığında yerde ki çantamı kapıp arkama bakmadan korkuyla koşmaya başladı.

Ayaklarımda canım topuklularım vardı umarım bir şey olmazdı. Paraya kaydırtmıştım yani.

Nefâset 2

Koşarken arkama baktığımda istifini bozmadan bana doğru yürüyordu.

Ben koşarken o niye yürüyordu?

Adam seni öldürecek Bade sen bunu mu bahane ediyorsun?

“Demir gelme peşimden!”

“Öldüreceğim seni kızım aklım gitti!”

Nefes nefese kalmıştım. “Bir de askere gidecek efendim sene-ye, alış!”

Caddeye çıktığımı fark edince koşmaya devam ettim. O sırada herkes Demir’le bize bakıyordu. Büyük ihtimalle beni kaçak gelin sanıyorlardı.

Yani bence öyleydi.

Ben tam yırttım derken kolumdan tutulup etrafımda döndürüldüm ve Demir’in göğsüyle bakışmaya başladım.

Demir nefes nefese, “Ben biliyorum bu aksiliğin nedenini.” dediğinde dilimi tutamadım.

“Osmanlı, Haçlıyı yendi yiğidim bilemezsin!”

*Demir şaşkınlıkla baktı. Sanırım iç sesimi dış sesime vurmuş-
tum.*

“Ne diyorsun?”

Ona omuz silkerek karşılık verdim.

“Sana güzelsin demediğim için değil mi bu hırçınlığın?”

*Hiçbir şey demeden tekrar omuz silktim. O da bu hâlime gü-
lerek hiç ummadığım bir şey yaptı.*

Bana sarıldı.

Hatta çenesini başıma koydu.

*“Çok güzel olmuşsun. Hatta tahminimden de güzel...” De-
rin bir soluk verdi. “Hatta hoşuna gidecekse de söyleyeyim
Feriha’dan bile güzelsin.”*

Yüzüm hâlâ göğsüne yaslıydı. Hiç ummadığım bu cümleyle utanmıştım.

Belanın ta kendisi olan ben utanmıştım.

Beni geri çekerek yüzüme bakmaya çalıştı. Ben ise dudağımı bir sağa bir sola oynatarak yüzüne baktığımda gülüyordu.

"Sana yeni lakap taktım."

"Ne?"

"Çatapat Bade. Torpilci demek isterdim ama üst mahalledeki Burhan'a ait."

Güldüm.

Çatapat Bade...

Akşam yemeği şu şekilde geçti.

Herkes yemeği yerken derin bir sohbetteydi. Demir ise ayağını ayaklarımın üzerine koymuş baş parmaklarını bileklerime sürterken huylanıp gülünce herkes dönüp bana bakmıştı. Demir bu durumdan o kadar çok eğleniyordu ki ayaklarımı ayaklarının altından çekip topuklarımla bacağına vurunca elini dudaklarının üzerine götürerek gülüşünü bastırmaya çalışmıştı.

Sofrayı toplarken bana yardım etmeye çalışarak -sözde- ellerini ellerimin üzerine kapatırken omuzuyla omzuma vurmuştu. Ben de huylandığımı belli edercesine kafamı hafifçe burnuna vurarak hıncımı almaya çalışırken dışarıdan görenler bizi askerlik arkadaşı sanırdı.

Abartmıyorum.

Kafa kafaya bile tokuştuk.

Sözde cilveleşiyorduk.

Ne kadar mükemmel bir çiftiz.

Daha sonra mutfağa geçip kahveleri yapmaya başladığında kapının kapandığını duydum ama arkamı dönmedim. Yüzümde gülümseme ile belime dolanan ellere baktım. Çenesini omzuma yerleştirip yanağıma minik bir buse kondurdu. “Kahvenizi tuzlu mu alırsınız Demir Bey?”

“Hımm?” diyerek başını omuz girintime yerleştirip uzun soluklu bir öpücük kondurduğunda gözlerim kendiliğinden kapandı. Arzunun anlık olarak vücudumu istila etmesiyle “Demir biri görecektir şimdi.” diye kısık sesimle inledim. O ise hiç orali olmadan boynumdan sonra kulağımın arkasındaki hassas noktayı öptü.

“Bence görsünler.” diyerek kulak mememi dişlerinin arasına aldığı anda kendimi ona yasladım. Soluklarım sıklaştıkça “Sus.” dedim nefes nefese.

Tepkime gülerken ben de kahveyi taşırmadan fincanlara doldurmaya başladığımda, “Askerlik arkadaşlığımız ne zaman level atlayacak Bade Hanım?”

“Canım ne zaman isterse.”

“Üç ay...”

“DEMİR!”

Gerçekten iflah olmaz bir serseriydi. Bana biraz daha sokulurken istemsizce kapalı kapıya baktım. Başını tekrar boyun girintime sokup derin bir nefes alarak geri çekildiğinde oluşan boşluk ürpermeme neden oldu.

“Çok özledim.”

“Ben de.”

Doldurduğum fincanı ona uzatırken “Yarın pikniğe gideceğiz haberin olsun.” dediğinde yüzümde çocuksu bir gülümsemeyle ona baktım. “Gelecek misin?”

“Tabii ki geleceğim. Seni o Cem’in yanına bırakır mıyım?”

Bozulmuştum. Hem de fena.

“Kendi isteğinle değil de Cem var diye mi?”

“Tribal enfeksiyona hoş geldiniz.”

Omuzlarımı silkip tepsiyi elime aldım. “Kapıyı aç.”

“Bade.”

“Beni yorma kahvenin içine git pul biber ekle.”

Demir kapıyı açıp geçmemi beklerken güldü. “Kendi isteğimle geliyorum. En çok da senin o gülüşünü tüm gün izlemek için.”

Ah...

Tribi bozma!

“Peki.”

Hızlı adımlarla salona geçip fincanları dağıtırken babam, “Mehmet yarın kaçta çıkıyoruz?” diye sorduğunda yerime geçip oturdum. Demir’de yanımdaki tekli koltuğa geçtiğinde Ayda teyze bir bana bir ona baktı.

Tövbe.

Ben de o an üstüme baktım. Bir şey dökmemiştim yani o kadar da sakar değildim. Sonra dönüp Demir’e baktım onda da bir şey yoktu.

E benim canım kayınvalidem neden baktı ki şimdi?

“Atalay erken çıkalım hem temiz hava kahvaltı ederiz bir güzel. Zaten üst mahalleden de gelecekler.”

Babam kafasını sallamış elini çenesine götürerek sıvazlamaya başlamıştı. “Bir sorunumuz var aslında.”

Hepimiz babamın bu söylediğine dikkat kesilerek devam etmesini bekledik.

“Cem var ya.”

“Halil’in oğlu mu?”

Babam başını hafifçe sallayarak onay verdiğinde Demir ağzının içinde sessizce homurdandı. "Sallandıracağım onu hayalarından yarın."

Kıkırdamaya başladığımda bizimkiler bana doğru döndüğünde boğazımı temizledim. Delirmiştim sonunda evet!

"Geçen geldi yanıma. Bana dedi ki..." Bana baktı. Ben de istemsizce yerimde dikleşip elimi Demir'in oturduğu koltuğa götürdüm. Demir bunu fark etmiş olacak ki kolunu yavaşça elime doğru getirerek sıcaklığıyla beni sakinleştirmeye çalıştı.

"İznim olursaymış Bade ile konuşmak istermiş."

Ben oturduğum yerde şaşkınlıkla çığlık atarken Demir ayağa fırlamıştı.

"Höst lan! Pazardan elmamı alıyor adamdaki rahatlığa bak!"

Mehmet amca çatık kaşlarıyla Demir'e dönüp kırdığı potu belli etmek istercesine, "Sen höst lan!" diye kızdı.

Demir elini burun kemerine getirip sıkıp gevşetti. "Kusura bakmayın."

Bu sefer de görünür bir şekilde ayağını sallamaya başladı.

Ben ise olayın şokuyla nutkum tutulmuş bir şekilde Eylül'e baktım. Eylül dişleriyle alt dudağını ısırırken gözleriyle *eyvah* diye haykırıyordu. Annem memnun olmuş sesiyle "Sen ne dedin Atalay Bey?" diye sordu.

"Bakarız dedim."

Demir "Bakmayınız Atalay amca. Sevmem ben onu. Bepe o daha erkek demeye bin şahit ister." Sinir sesine yansımış hırlamasına neden olmuştu ama o bunu gizleme gereği duymadan öylece durmaya devam etti.

"Demirim oğlum sen kimseyi sevmezsin."

Herkes bir anda gülmeye başlarken ben ve Demir susuyorduk.

Demir mırıldanarak “Ben söyleyeceğim Bade.” diye fısıldadığında hışımla başımı kaldırıp ona baktım. “Demir!”

“Ne Demir! Gözümün önünde istiyorlar kızım seni çıldırtma beni!”

Gözüm önünde birbirlerini seviyorlar anne...

Sen Bade Ziyagilsin kendine gel...

“Demir bu şekilde değil.” diye fısıldadım.

Demir gözlerini kapatıp geriye yaslanınca Ayda teyze “Geçenlerde ben de Feriha’yı bizim oğlana düşündüm.” dediğinde bu sefer ayağa kalkan ben olmuştum.

“NE! Ayda teyze paytak ayaklı sakarın teki o! Allah affetsin kaşı gözü ayrı oynuyor tövbe tövbe.”

Ayda teyze bozuntuya vermeden bir bana bir Demir’e baktı.

Size bir şey deyim mi?

Kesin bir şeyler biliyor.

“Aa kızım neden öyle diyorsun? Günah.”

“Ne günahı Ayda teyze anne söylesene bir şey!”

Anneme, Ayda teyzeyi, canım kayınvalide adayımı mı şikâyet ediyordum?

Demir bu çıkışlarıma güldüğünde gözlerimi kısıp ona baktım. “Eğleniyorsun galiba Demirrrriiikooo!”

Uzattığım R harfine mi yanayım, Demir’in değişen ruh hâline mi yanayım bilemedim.

“Demiriko ne kızım otur şuraya!” Arkamı dönüp hışımla sandalyeme otururken o da ağzının içinde laf geveliyordu. “Demirikomuş dişlerimi dudaklarının üzerine

geçirdiğimde göreceksin sen..." Kaşlarını çatıp annesine baktı. "Olmaz anne. Feriha kardeşim benim bu yakıştırmamı hiç doğru bulmadım haberin olsun."

Demir...

Yüreğimin sol köşesi.

Kahvesine tuz koyacağım aşkım kalbimi hoplatmaya ne hakkın var?

Ayda teyze amacına ulaşmış gibi derin nefes aldı. "Peki madem. Geçenlerde de üst mahalleden de beğendim."

"Anne!"

"Sustum."

Saatler ilerledi. Ev halkı derin sohbetten uyandı ve zengin kalkışı yaparak izin isteyip evimize geldik. Herkes odasına geçerken ben ayakta dikilip önüme bakmaya başladım.

Cem beni istiyordu.

Feriha Demir'i istiyordu.

Cem beni istiyordu.

Üst mahalleden bir kız Demir'i istiyordu.

Ortam olmuş Dallas biz olmuşuz baypas.

"İyi saatte olsunlar kızım ne yapıyorsun?"

Annemin şaşkın sesi kulaklarımı tırmalarken daldığım uykudan uyanmış gibi kendime gelerek odama doğru ilerledim.

"Üç harflilerle bağlantı kuruyorum anne. Feriha'nın üzerine salacağım."

"Tövbe de kızım gece gece. Hadi git yat yarın erken kalkacaksın."

Onu onaylayıp odama girdim. Üzerimi hızla çıkartıp dantelli pijamalarımı giyindiğimde telefonum çalmaya başlamıştı. Hem de ona özel melodiyle. Bakınız;

*"Bu şarkı kalbimin tek sahibi,
Ömürlük yârime gönül eşime."*

Eşime kısmı geldiği an telefonu cevapladım.
Böyle bir kraliçeyim ben de.

"Yarın Cem'in yanına yaklaşmasına izin vermiyorsun
Bade."

Gözlerimi devirdim. Kıskançlık bu adamı gerçekten insanlıktan çıkarıyordu.

"Sana da merhaba sevdiceğim."

Ağzının içinde bir şeyler homurdansa da tekrar dünyaya geri döndü.

"Bir söyletmiyorsun ki kızım. Geleyim isteyim seni!"

Evimin direği çocuklarımanın babası çok atarlı...

"Demir kendimi bir hazırlayayım. Çok zor benim için utaniyorum."

"Bizimkiler seni istemeye dünden razı. Baban bence kesin verir. El alem ne der derdinde değiliz. Daha ne istiyorsun?" diye soluklandı. "Beni öldürmek mi istiyorsun Bade?"

Haşa...

"Saçmalama! Demir şu Edip'i hallettikten sonra sakın kafayla diyorum."

Bir süre sustu.

O susarken ben de onun suskunluğunu dinledim. Fark ettim ki suskunluğu bile huzur getiriyordu bana.

"Doğru. Haklısın."

Gülümsedim. İçimdeki kız çocuğu beyaz bayrak sallıyordu.

"Ben hep haklıyım."

Güldü.

Gülüşü öyle güzel geliyordu ki kulağıma gözlerimi kapayıp sadece dinledim.

“Demiriko olayına gelince. Bir daha o R’yi baskın söylersen...”

“Eeee.”

“Görürsün.”

Birden heyecanlandım. Gizemli gizemli konuştuğu zaman kalbim bir tuhaf oluyordu.

Ay bir hoş oluyordum.

“Görelim madem.”

“Piknikten sonra sana bir sürprizim var.”

Sürpriz mi?

Bayılırım.

Merakla, “Ne sürprizi?” diye sorduğumda vereceği cevabı tahmin edebiliyordum.

“Yarını sağ salım atlatalım söyleyeceğim yavrum.”

Bu cümlede neden en sona takıldım acaba?

Yavrum dedi.

Yavrum...

“Tamam.”

Hattın diğer ucundan garip garip sesler gelmeye başladığında kaşlarımı çatıp sesi dinledim. Bir hışırtı...

“Hay böyle nevresime ya.”

Söylediği cümleye öyle bir gülmeye başladım ki.

Allah’ım mahalle uyanmasın çok âmin.

“Gülme Bade can çekişiyorum burada.”

“Gülmüyorum tamam.” dedim ama hâlâ gülüyordum.

“Yarın adam akıllı dizimin dibinde olacaksın. Koluma koala gibi yapış hatta.”

Koala mı?

404 yapıştırıcı ile yapıştırırsam olmaz mıydı?

“Büyük boy 404 getir.”

Demir bu söylediğimi önce kavrayamadı. Sonra ne dediğimi fark ettiğinde gülmeye başladı.

“Tamam. Bak yavrum Cem ecelini çok sevdi. Seni istemek ne lan! Yarın ben bunun hesabını ondan öyle güzel soracağım ki ‘*Abi beni öldür göm buraya*’ diye bağırarak.”

Bir an gözümün önüne Cem’in, Demir’in ayaklarına kapanıp ‘*Öldür beni!*’ demesi geldi.

“Demir abartma. Sonuçta bir güzeli on kişi ister bir kişi alır.”

Sahiden bunu Demir’e söylemiş olamazsın Bade. Adam zaten barut gibi.

“Kurban olduğum sen ne diyorsun?”

Şimdi sıvama zamanı Bade kolay gelsin.

“Diyorum ki ben sana aitim yârim. Evinin kadını çocuklarının anası olacağım diyorum.”

Gerçekten Cafer neredesin?

“Hım... Çocuklarının? A milli takımı kurmak derdinde-sin galiba yavrum?”

Konuyu nereye saptırdın Bade.

Ortalık mı alev aldı yanaklarım mı?

Yoksa her ikisi de mi?

“Uykum geldi yatıyorum ben.”

Demir’in şu an gülmemek için dudaklarını bastırdığına adım kadar emindim.

“Kaçma!”

“Bohçam da hazır ama neyse.”

Nefâset 2

“Bana kaçmaya bu kadar heveslisin gel yarın evlenelim diyorum işte. Cem’e cevabı yapıştırmak için sabırsızlandım.”

Elimde evlilik cüzdanımızla Cem’in karşısına geçip ‘*Bak ben evlendim n’aber!*’ dediğimi hayal ettim.

“Demir ya.”

“Söyle canımın ta içi?”

“Canının ta içi miyim?”

Bade...

Cilveleşme üzerinde çalışman lazım.

“Canımın en içisin. Hadi uyu yarın uyanış günü!”

“Demir çocuğa bir şey yapma.”

Hınzırca gülümsemesini ta buradan hissettiğime yemin edebilirim ama kanıtlayamam.

“Söz vermiyorum hadi o güzel kafanı yorma sen.”

“Seni seviyorum.”

B Ö L Ü M 3

Flashback:

2005

Mahallemizdeki tüm baykuş teyzeler, komşular ve üst mahalleden birkaç kişi toplanmış gün yapıyorduk. Ben, Eylül ve Benan pileli eteklerimizi giyip saçlarınızı at kuyruğu yapmış, hanımı hanımcık-sözde- oturmuş kısırlara, böreklere aç gözlerle bakıyorduk.

Artık başlasalar da bizde yesek derdindeydik.

Bir de sarma vardı...

Ah anneciğim, ah güzel parmaklı anneciğim, sarmaların kraliçesi.

Ağzım sulanırken çaktırmadan etrafıma baktığımda herkes kendi alemindeydi. Tam uzanıp gizli gizli sarma alacakken kapı çaldığında gözlerimi devirip "Kim o sarmalarla arama giren kara kedi!" diye söylene söylene ayağa kalkarak kapıyı açmaya gittim.

"Ben bakarım Ayda teyze!"

Aynanın önünden geçip kendime son kez bakarak kulpa uzandığımda kapıyı açtım ki ne göreyim.

Feriha ve saz arkadaşları...

Arkasında da üst mahalleden sarışın, mavi gözlü Ruslara benzeyen Arzu vardı.

Güzel kızdı.

Dolgun dudaklar ve beyaz tenini de ekleyelim.

Ama ben pileli eteğim ve dalgalı saçlarımla ondan daha güzelim.

Onlar içeri geçmeyi beklerken ben de aklıma gelen detayla gülüşümü bastırdım.

Hep altına işiyordu bu kız ey gidi günler ey.

Heh bir de Demir'e aşıktı. Ay bu Demir muşmulasına herkes aşıktı.

Allah'ım, bu çocuk annemin izlediği Dallas dizisine çevirmişti mahalleyi. Şeytan tüyü vardı kesin. Başka bir açıklaması olamaz.

Pis muşmula!

Gözlerimi devirip hoş geldiniz demeden saçlarımı onlara doğru savurarak içeriye geçtim. Yerime oturduğumda Benan kolumu dürttü.

"Kim geldi kız."

Ona doğru eğildim. "Feriha ve saz arkadaşları geldi. Üstüne bir de yürüyen su tabancası."

"Yürüyen su tabancası mı?"

"Altına işeyen Arzu vardı ya o."

Kaş göz yaparak kapıdan girenleri işaret ettim. Eylül ağzı açık Arzu'ya bakarken Benan elini havaya kaldırıp boş ver dercesine salladığında ben de omuzlu silkerek ona karşılık verdim.

Bana ne Arzu'dan!

Sevmiyordum alt tarafı.

Arzu annemlerin yanına geçerken Feriha ve saz arkadaşları da bizim arkamızdaki sandalyeye kuruldu. Nabızları kontrol etmeye başladıklarına emindim.

Ve bir kez daha emindim ki hepimiz Arzu'ya gıcıktık.

Hadi Feriha Demir'i seviyordun ondan gıcıktı peki ya ben?

Sağ elimi yumruk yaparak çenemin altına koydum ve düşünmeye başladım.

Neden bu kızı sevmiyorum?

Ve Demir'e yaklaşmasını istemiyorum?

Ayrıca ben Feriha'yı da sevmiyorum.

Ben bence kimseyi sevmiyorum.

"Benan bende bir sorun var kardeşim." diye fısıldadım. Benan gözleriyle beni baştan aşağı süzüp sonra da elinin tersiyle alnıma dokunarak ateşimi kontrol etti. "Hayırdır inşallah kızım sen iyi misin? Dünya için küçük bizim için büyük bir gelişme bu."

Sinirle elini yüzümden ittirdim ve kollarımı birbirine bağladım. Küçük mızımız bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum. Bir şeyi açıklığa kavuşturamadığım zaman sinirleniyordum ben ne yapayım?

"Hadi ne oldu söyle?"

Alt dudağımı dişleyerek önce etrafa sonra da arkamı dönerek Feriha'ya baktım. Bize bakmıyorlardı.

En kısık tonumda "Benan..." diye fısıldadım. "Ben bu kızı neden sevmiyorum? Neden Demir'in kimseye yaklaşmasını istemiyorum? Sende de var mı böyle bir şey hı?"

Benan ona ettiğim itirafa karşı şaşırmişti.

Açıkçası ben de şaşırmıştım.

"Bana bakın yerde bir şey görmeyeceğim sizi keserim." Anem ellerimize tabak tutuşturarak uyarısını yapıp jet hızıyla yanımızdan ayrıldığında Benan çatalını sarmaya batırdı. "Demir abiye karşı hiç böyle bir şey hissetmedim. Belki siz birbirinize yakınsınızdır diye olabilir. Bir de abin yok ya, hayranlıktır bence."

Ben de sarmayı sinirle ağzıma atıp çiğnerken "Biz Demirle mi yakınız?" Lokmamı sert bir şekilde yutup devam ettim. "Yanlışın var Benancığım kedi köpek bile bizden daha iyi anlaşıyor."

“Salak salak konuşma Bade. Ben abi diyorum peki sen neden Demir diyorsun da sana kızmıyor. Bu da aranızda her ne olursa olsun bir yakınlık olduğunu gösterir. Mesela bana sana davranıldığı gibi davranmıyor, aramızda bir mesafe var. Her ne kadar sert olsa da seni hep koruyor, bir konuda tartışsanız bile seni hep haklı çıkartıyor. Bence siz birbirinize hayransınız.”

Benan’ın dediğine gözlerim fal taşı gibi açılırken dolu olan ağzımla konuştum. “Demir mi bana hayran hahhhhh!”

Benan sinirle çatalını bana doğrulttuğunda istemsizce geri çekildim. “Kızım dikkat etsene!”

“Bade seni bu çatalla döverim beni sinir etme.”

“Sustum tamam!”

Benan kısırından sert bir lokma alarak bana ölümcül bakışlar atmaya devam ederken ben de dudaklarımı büzüp sarmalarımı yemeye başladım.

Demir bana hayran?

Demir?

Bizim muşmula Demir?

Hani senin her gün arkasından ‘Kabız olasin inşallah!’ dediğin Demir. Derin bir nefes alıp aklıma gelen düşünceleri koymak için ağzımı açtığım sırada Ayda teyzenin sesi tüm odaya yayıldı.

“Valla Demir’de yirmi yaşında oldu. Evladını büyüyor.”

“Vallahi pekte yakışıklı maşallah.”

Feriha’nın babaannesi o ince sesiyle konuşmayı devam ettirdi. “Allah sahibine bağışlasın.”

Sahipsiz kalasın.

Ayda teyze iç çekerek annemin elini tuttu. “Âmin.”

Bence Ayda teyze anneme âşık.

Baykuş teyzelerin başı, mahallenin Gossip Girl’ü Çöpçatan Zehra teyze devreye girerek o meşhur soruyu sordu. “Kız bakıyon mu Ayda.”

Tutku Petek

"Valla eli yüzü düzgün bir kız bulursak, Demir'de kabul ederse olur."

Zehra teyze koltuğa iyice yayılıp ağzını şapırdatarak önce Arzu'ya baktı sonrada gözüünü bize çevirdi.

Daha doğrusu bana.

Zehra Teyze bana neden beğeniyle bakıyor.

Bana değildir Feriha'yadır o. Arkamı dönüp Feriha'ya bakınca kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Kesin bana bakıyordu bu kadın.

Dudaklarımı büzüp kısırla aşk yaşayan Benan'ı kolumla iteledim. Kaşığından kısırlar düşerken bana sinirle baktı. "Ne yapıyorsun kızım?"

"Yüzümde bir şey mi var Benan?"

"Yo."

"Peki bu kadın neden bana tuhaf bakıyor. Gözleriyle nazar değdirecek bana, bir şey yap."

"Sakin ol kızım o kadın herkese bakıyor boşuna mı çöpçatan diyorlar ona."

Gözlerimi kısıp Zehra teyzeye bakarken bana bakmaktan vazgeçmiş çayını höpürdetiyordu. "Arzu da büyüdü. Kız Demirle aralarını yapsak ya?"

E yok ama artık!

Toplum içerisindeyiz toplum toplum!

"Höh!" diye bağırdığımda herkes bana döndü. Ben de ne yapacağımı bilemeden şaşkın şaşkın onlara bakıp yerime sinerek sevimsizce gülümsedim. "Çay çok açık, imamın abdest suyu gibi. Ona dedim. Değil mi Benan?"

Benan gülmemek için dudaklarını kemirirken "Ya çok açık evet ver dem ekleyeyim." dediğinde ayağa kalkmış bardağını alırken sinsi sinsi gülümsemişti.

Çok arkadaş annecim.

Zehra teyze "Töve estağfurullah. Neyse Ayda kızda güzel baksana su gibi." dediğinde elimi dudağıma götürdüm.

"Hı su gibi..." diye mırıldandım.

Sidikli Arzu. Seni altına bebek bezi takmalık Arzu...

Allah'ım beni şu ortamdan kurtaracak bir işaret ver rabbim.

Benan hızlı yanıma gelerek elime çayı tutuşturduğu sırada kapı çaldı.

Allah'ım bu kadar çabuk mu?

Hemen ayağı kalkıp kızlara "Oturun oturun ben bakarım! Kaçmaya yer arıyorum çok şükür Allah!" diyerek olimpiyat koşularındaymış gibi hole koştum.

Annem arkamdan "Kız Bade düşeceksin kıracaksın bir yerini! Ay Deli Dunırul!" diye bağırdığında herkes güldü.

Bozuldum anne.

Siz Arzu'yu övün beni gömün olacak iş değil.

Hızla kapıyı açıp tam kendimi dışarı atacakken Demir'le burun buruna geldim. Düşmemem için beni kollarımdan tutmuş bu da yakınlaşmamıza sebep olmuştu. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerini yüzümün her zerresinde gezdirdiğini gördüm. Ve ilk defa pişman olacağımı bile bile bende aynısını yaptım.

Onun yüzüne ilk defa bu kadar yakındım.

'Ne kadar güzel yeşilleri var.' diye düşündüm. Zeytin yeşili desem değil yosun rengi desem değil.

Sümük yeşilidir o Bade kendine gel.

Gözlerimi kırpiştirarak ondan uzaklaştığımda o da ne yaptığının farkına yeni varmış gibi uzaklaşarak hafifçe öksürmüştü. Hafifçe öksürdüğü zaman utangaçlığını saklıyordu. Bunu geçen sene fark etmiştim.

“Gün bitmedi mi daha?”

Omuz silktim. “Hayır bitmedi. Bence kimse seni fark etmeden hemen buradan git Demir! Yemin ederim içerisi bir ordu! İçerisi felaket! İçerisi kaos ortamı. Canını kurtar! Hatta beni de kurtar gel gidelim!”

Gülerek-bana nadir güldüğü anlardayız.- kolumdan tuttu. “Ne var içeride ne konuşuyorlar?”

Seni Arzu’ya istiyorlar Demir.

Gülümseyerek elimle gel gel işareti yaparak kulağına doğru eğildim. “Seni sidikli Arzu’ya istiyorlar!”

“Arzu mu hangi arzu?”

Sidikli demedi...

“SİDİKLİ ARZU!”

Geri çekilerek buruşturduğu yüzüyle yüzüme baktı. “Millele lakap takmayı kes. Onlar sana Erkek Fatma diyor mu?”

İçimde, Bizimkiler dizisindeki yaşlı amca cama çıkıp “Sevim koş katil geldi!” diye bağırdı.

Gözlerimi kısıp ona sinirle baktım.

Sen istedin ateşlerde yanmayı koçum.

“Ayda teyze! Demir gelmiş! Demir!” diye içeriye doğru bağırdığımda yüzüme pis gülüşümü yerleştirdim.

Sen benimle dalga geçmek?

Ayda teyze holde belirlediğinde Demir’i kolundan tutup içeriye doğru çekmeye başladım.

“Sen göreceksin Bade.”

“Onu bana Erkek Fatma demeden önce düşünecektin.”

Ayda teyze “Oy benim canım oğlum hoş geldin. Gel misafirlerimize de merhaba de!” diyerek onu salona soktu.

Git Arzu’ya merhaba de.

Git Feriha ve saz arkadaşlarına merhaba de.

Ben de salına salına arkalarından girerken Demir bana dönerek en ölümcül bakışını yolladı.

Buradan sonra hastane Badeciğim geçmiş olsun.

Zehra teyze ve baykuşlar bir anda, "Maşallah" diye bağırдыğında yerimizde sıçradık.

Gençliklerinde koroda falan mıydı bunlar acaba?

Annem "Gel oğlum gel." diyerek Demir'i yanına oturttu. Öyle komik bir ortam ki bakın şimdi; biz kızlar merakla baykuş gibi masaya üşüşmüş iç içe girmiştik. Demir, annem ve Ayda teyze arasında ellerini bacaklarının arasın sokmuş oturuyordu.

Demir acıların çocuğı gibi oturuyor!

Bu anı ölümsüzleştir Bade!

"Benan telefonunu hemen ver hemen!"

"Kızım Demir abi diri diri keser seni!"

Elimi uzatıp sanki çok umurumda, bakışımı atarak telefonunu uzatmasını bekledim. Benan hızla telefonunu elime verdiğinde gülümseyerek birkaç fotoğrafını çektim. Feriha'nın babaanne-si o ince sesiyle "Hoş geldin Demir oğlum." dediğinde Demir sadece başını sallamakla yetindi.

Demirciğim şimdi benimle dalga geçmeseydin bunlar olmayacaktı. Eh ne demişler çekirge bir sıçrar iki sıçrar üçüncüsünde su tabancısının karşısında oturursun böyle!

Bir dakika... Arzu onun karşısındaydı.

Başımı hızla Arzu'ya doğru çevirdim.

Arzu ona Bihter gibi gülümsüyor, Nihal gibi de masum bakıyordu.

Biz bitmişiz Bade!

Ayda teyze "Bak oğlum bu da Arzu kızımız." dedi.

Demir rahatsızca yerinde kıpırdanırken başını bize doğru çevirip gözlerini gözlerime kilitledi. "Biliyorum anne. Lakabın su tabancasıydı dimi senin?"

Tutku Petek

Oha Demir!

Bunu söylemiş olamaz değil mi?

İstemsizce dudaklarımdan dökülen kıkırtıya engel olamadığımda Demir'de güliümsemeye başlamıştı. Ayda teyze ile annem de gülmek için dudaklarını birbirlerine bastırırken Zehra teyzenin sesi odayı doldurdu.

"Su tabancası ne?"

Bade gülme.

Gülme!

İç sesimi dinlemeden öyle bir gülmeye başladım ki Feriha'da dahil bütün kızlar bunu bekliyormuş gibi gülmeye başlamıştı.

Resmen ortam şenlenmişti.

Arzu öyle bir bozulmuştu ki şu an nasıl tarif etsem bilemedim. Ayda teyze boğazını temizleyerek araya girdi. "Ayıp Demir."

"Ne ama, ben lakap ile adam tanıyorum bilmez misiniz?"

Yalancı...

Benan'a doğru eğilip "Gelecekte bu yaptığını yüzüne yüziüne vuracağım hatırlat bana." diye gülerek göz kırptım.

Hayatım boyunca mucizelere inanmayan bir kız olmuştum. Sebebi ise insan kendi mucizesini kendi yaratır kafasında yaşamamıydı belki de. Benim için mucize çok sevdiğim bir film karakterine dönüşmekti mesela.

Gecenin karanlığında gezen bir vampir, okyanusun dibinde kendi krallığını kurmuş bir denizkızı, Peter Pan'ın en yakın arkadaşı Wendy olmak ya da on sekizinci yüzyılda yaşayıp yakışıklı kontunu bekleyen bir leydi. Eh bunlar gerçekleşemeyecek mucizelerdi.

Kendi kendimize yarattığımız mucizeler ise bellidir. Sabah erken saatlerde kalkıp Güneş'in doğuşunu izlemek, ailenizle mutlu bir kahvaltı yapmak, en sevdiğiniz içeceği içmek, hayalini kurduğunuz mesleği yapmak ve gerçek beyaz atlı prensinizi bulmak.

Bunlar bizim kendi ellerimizle yarattığımız mucizelerimizdi.

Bir başka mucizem ise Demir'di. Asla gerçekleşmeyecek dediğim, hatta ihtimal bile vermediğim platonik kekim, şimdi hayatımın merkezine oturmuş bana el sallıyordu.

Platonik kekimiz Demir Beyimiz.

"Abla! Ağaç oldum burada beklemekten hadisene!"

Eylül'ün aşağıdan bana bağırışına göz devirsem de daladaki ipi sağlamlaştırdığıma emin olup ona seslendim.

Hadi ama Bade kendini kandırma. Demir senin ağaçtan düşüp düşmediğini merak etsin istiyorsun ve avazın çıktığı kadar bağıırıyorsun!

"Otur şunun üstüne Eylül çekecek mi çekmeyecek mi bir bakalım!"

Bağırdın başın göğşe erdi mi?

Erdi.

Salıncak kurmak için beni seçen canım arkadaşım ve kardeşim sayesinde yıllar sonra ağaca çıkmıştım. Fırsattan istifade görüş açıma giren Demir ve Feriha'yı da gözetliyordum. Tüm gün ağacın üzerinde durup onları gözetleyebilirdim ancak Demir benim sevgilimdi ve yanında olup ona sahip çıkmak en doğal hakkımdı.

Hakkımdı değil mi?

Herhâlde Bade saçmalama istersen.

Zaten adam sana görev verdi. Tüm gün yanında koala gibi yapışık duracaksın!

Tutku Petek

Eh benim de canıma minnetti zaten.

Her defasında onlara baktığımda kalın dalı Feriha'nın boynu olarak hayal ediyor ipi urgan gibi doluyordum. Bu ne kadar yüz­süz bir kızdı?

Evlat olsa sevilmez.

Bu düşüncemle ipi bir kez daha kontrol ettim. Bence bu durumda salıncağımız epey sağlamlaşmıştı.

"Abla işlem tamam!"

Önüme bakıp baş parmağımla onları onaylarken pilot edasıyla diğer elimi gözümün üstüne siper edip Demir'e baktım. O da Eylül'ün sesine dönmüş bana gülümseyerek bakıyordu.

Derin bir iç çektim.

Sanırım önce güllüşiine âşık olmuşum. Bunu hep derim zaten. Beni bu diyardan alıp bambaşka, sadece ikimizin olduğu diyarlara götürüyordu.

Bunları düşünürken aklıma gelen diğer düşüncüyle yüzümü buruşturdum.

Demir geçmişimizde bana gülmezdi.

Kızım senin beynin kaç bölündü beş tane düşünceyi aynı anda nasıl düşünebiliyorsun insaf!

Sevim bir sus Allah aşkına ortalık karışık zaten!

Sanki gözümün önünde minik sinekler vardı ve ben de onları kovmak için ellerimi bir sağ bir sola oynatıyordum.

Tam in.neye hazırlanırken ağacın dibinde sihirli annem edasıyla beliriveren Cem'in bakışıyla karşılaştığımda kaşlarımı çatarak elimle git işareti yaptım ama dinlemedi.

Ağzının suyu mu akıyordu onun?

Eceline susuyorsun ya Cem...

Bu durumda Demir'i çağırırsam kesin kavga çıkardı o yüzden ben de en mantıklı olan hareketi yaptım. Ağacın kalın dalına iyice tünedim ve hayatımın aşkını izlemeye başladım.

Allah neler yaratıyor değil mi?

Mangal başında bir elinde maşa, diğer eli belinde, gözlerini kısmış kaplan gibi etrafa bakıyordu. Şu an *tavukları pişirmişem* şarkısını söylese bile karizmasından asla ödün vermezdi.

Ah bu nasıl bir yakışıklılık.

Gözlerimi ondan çekip futbol oynamaya hazırlanan Ediz, Barbaros ve Kenan abiye baktım. Bugün onlarda bize eşlik etmişti. Uzun zamandır toplanıp bir şeyler yapmıyorduk ve emindim ki bu organizasyon hepimize iyi gelecekti.

Cem ağacın dibinde beklemekten bıkmazsa tabii.

"Cem, Demir görmeden topuklasan mı buradan?"

"Demir ne alaka?"

Demir benim sevgilim, evimin direği çocuklarımmın babası senin de ecelin!

Diyemedim...

"Adam seni sevmiyor çünkü."

Nefret ediyor, hatta seni göriünce bozuk balık kokusu almış kadar iğreniyor.

Omuz silkerek umurunda değilmiş havası verdi. "Umu-
rumda mı?"

Kızlar Cem'i duymuş olacak ki yüzlerini buruşturup ona ters bir bakış atmakla yetindiler.

"Ediz! Gel beni salla!"

Eylül'ün bu çıkışına dengemi kaybedip ağaçtan düşme-
me ramak kala dala sıkıca tutundum.

Kaşlarımı kaldırıp merakla, "Nasıl ya?" diye sorduğumda bana bakıp hınzırca gülümsedi. "Sevgili olduk da biz."

"Oha!"

Benan ile nasıl bağırdıysak tüm gözler kısa bir anlığına bize döndüğünde Demir'in gözleri kısılmış, bulunduğum ağacın dibine bakıyordu.

Hadi buyurun cenaze namazına arkadaşlar.

Cem'i nasıl bilirdiniz?

Bilmezdik...

Demir'in gür sesini duyulduğumda ellerimi yumruk yapıp dudaklarıma götürdüm. "Kenan gel tavuklara bir el at ben de birilerine bir el atayım gelirim."

Bir Fatiha...

Olay çıkmadan devreye girmem gerekiyordu. Hem de şimdi!

Korkuyla karışık bir adrenalinle, "Cem git buradan!" diye tısladığımda karşımdaki adam hiç orali olmadan dudaklarını büktü.

"Allah Allah duruyorum kızım ne yapıyorum?"

Sen istedin. Acımam sana bu saatten sonra. Ye dayacağı otur!

Demir hızla gelip Cem'i kolundan tuttu.

Hüseyin Bolt musun yiğidim hangi ara geldin sen?

"Lan bana bak! Ben sana demedim mi bu kızın etrafında dolaşmayacaksın diye!"

"Demir!"

Başını yukarı kaldırıp bana uyarı içeren bir bakış yolladı.

Kırmızı ışıktadır. Yeşil de geçilir Bade.

Şu an kırmızı!

“Dolaşmıyorum. Burada duruyorum.”

Demir, Cem’i bir ileri bir geri sarstığında çocuğun yüzünde oluşan anlık korku ifadesine gülmeden edemedi. “Git başka yerde dur lan! Benim asabımı bozup durma, bozarım ayarlarını.”

Allah’ım racın erkeğim!

“Sana ne? İstedğim yerde dururum kardeşim sana ne! Ne sanıyorsun sen kendini! Askeriye değil burası her önüne gelene emir veremezsin!”

Ve imam avludan selasını verir...

Yaşın çok gençti be Cem.

“Senin kardeşine de sana da! Ne sandığına da!”

Ediz ve Barbaros bir koşu Demir’in yanına gelip herhangi bir şeyde araya girmeyi beklerken ben de hızla ağaçtan inmeye başladım.

“Bade sen de dikkatli in zaten sinirliyim uğraştırma beni!”

Peki Reis oldu.

Ağaçtan inip yanına gittiğimde yüzümde en içten oluşturduğum sevimli gülümsememi takındım. “Demir yeter. Cem sen de defol git buradan olay çıkartma!”

Cem gözlerini Demir’den çekip bana sabitlediğinde Demir onu yakasından tutup kendisine döndürdü. “Ona değil lan bana bakacaksın bana bana! Bak seni dövmemem için beş dakikan var Cem. Git ötede oyna oğlum, benimle uğraşma. Bade’ye de bakma!”

“Bırak yakamı! Tamam bırak gideyim.”

Demir sanki bir çöp torbası edasıyla Cem’i iterken bana döndü.

“Sende bir kere lafımı dinle! Ya düşseydin o ağaçtan!”

Abartılı bir edayla saçlarımı savurarak dibine girdim. “Ay sinirini benden çıkarma! Alışkınım ben tünemeye.”

Cem hızla yanımızdan ayrılırken Demir burun kemerini sıktı. Ediz ise sinsi sinsi gülümserken kolunu Eylül’ün omuzuna attığında Barbaros, Ediz’in kolunu geriye doğru savurdu. “Höst lan kızın babası görecek şimdi!”

Gözlerimiz otomatik olarak ailelerimize döndüğünde onların kendi aleminde olduklarını gördük. Deminki manzarayı görselerdi eminim kıyamet kopardı.

Allah çok şükür.

Benan ellerini birbirine vurup tok bir ses çıkardığında dikkatimizi ona verdik. “Ya sizde hiç piknik ruhu yok arkadaşlar! Biri somurta somurta salıncak kurar.” Parmaklarıyla beni göstererek Demir’e döndü. “Biri asabiyim ben diye ortalıkta dolaşır gözdağı verir...” Ardından Ediz ve Barbaros’u gösterdi. “Birileri de bizi takmayarak futbol oynar. Bu işin tadı sevgililerinizle ilgilenmekle çıkar arkadaşlar! Karşılıklı konuşursun cilveleşirsin, sohbet edersin, vakit geçirirsin.”

Ben Demirle çimenlere yatıp beni tırmala beni kaşı olayını yaşamak isterdim.

Eylül gülerek araya girdi. “Varoşuz biz Benan abla.”

Havadaki gerginlik bir nebze dağılırken gülmeye başladığımızda Barbaros, Benan’ın yanağından makas aldı. “Ne yapalım sevgilim ne istersin?”

Otomatik olarak gözlerimiz buluşup aynı anda sırtıttığımızda Demir ne istediğimizi anlamış olacak ki alnına vurdu. “Yandık Allah’ım.”

Kızlarla aynı anda “Ortada sıçaaaaaaan!” diye bağırduğumuzda bizimkiler yüzlerini buruşturmuştu.

Ediz “Yıl olmuş 2017 ama biz Orta Çağ’da yaşayamaya devam!” diye mırıldandığında Eylül dirseğini karnına geçirmişti bile. “Sensin Orta Çağ. Saygı duy biraz.”

Kimin kardeşi kimin kimin!

Gülümseyerek Demir’e baktığında yüzündeki sinir yerini yavaş yavaş sakinliğe bırakmıştı.

“O zaman kızlar ne isterse o. Eh zamanı geldiğinde de biz ne istersek o olacaktır.”

Ediz ve Barbaros, Demir’in bu lafına pis pis sırtırken dirsek sırasının bana geldiğini anlamıştım. Boğazımı temizleyip kulağına doğru fısıldadım. “Edepsiz misin Demir?”

Gülüşünü bozmadan nefesini boynuma doğru verdiğinde anlık olarak nefesimi tuttum. Onun bana bu şekilde yaklaşması içimde yanmaya hazır olan alevi harlıyordu.

“Sen fesat düşünüyorsan ben ne yapabilirim sence?” Yutkundüğüm zaman kısık sesiyle güler gibi bir mırıltı çıkardı. “Şimdi kimsenin olmadığı bir yerde olsaydık sana ne’ler yapardım biliyor musun?”

Hiçbir şey demeden put gibi duruyor onu dinlemeye devam ediyordum. Başını bir anlık bizimkilere doğru çevirdiğinde ne gördüğünü bilmiyordum ama elini kolunun üzerinde hafifçe gezdirmeye başladı. “Cevap verecek misin devam edeyim mi?”

“Devam et.” diye fısıldadım.

“Boynuna öpücükler kondurup kokunu ciğerlerime çektim. Kendime bir şölen yaşattırdım ve ardından sana şölen yaşatmak içinde elimi bacak arana sokar oraya istediğimi yapardım.”

Nefesim sıklaştıkça onun elini tam da oramda hissettiğimde başımı hızla sallayıp geri çekilerek kızaran yüzümle dudaklarımı dişledim. “Şöyle şeyler söylemesene!”

“Utandın mı?” dedi muziplikle.

“Sus!”

“Sustum tamam.” Güldü. Ve ben yine o gülüşünde kayboldum. Göz kırparak birbirimizden ayrıldık ve aradaki iki saat şu şekilde geçti: Ortada sıçan oynadık. Demir’le ben eş olduk-evlenmedik ama bu kelime çok hoşuma gitti-Ediz ile Eylül, Barbaros ile Benan’ın canına okuduk. Kırk saat bizi vurmaya çalıştılar ama başaramadılar. Daha sonra yemek faslı oldu. Feriha tüm yemek boyunca gözlerini Demir’den alamadığı için üzerine ayrı döküp masadan kalkmasına sebep oldum.

Kimse benim olana bakamaz.

Sofrada da Demir’le, klasik yiyeceksin yemeyeceksin tartışmamızdan sonra sonuç olarak o kazandı ve ben de midem bulanana kadar yemek yedim.

Büyük olaya geliyorum.

Eylül ile salıncağa binerken Benan’da bizi sallamaya başladığında ip dayanamayarak koptu ve biz öyle böyle düşmedik. Kesinlikle her yerimiz morarmıştır. Demir bir koşu beni kucağına alırken hiç şikâyet etmedim.

Şimdide hepimiz diğerlerinden ayrı küçük bir alan kurmuş oturuyorduk.

Ediz karnını sıvazlarken “Eylül böyle güzel baklava yapmayı nereden öğrendin?” diye sorduğunda yüzümde oluşan, *ben yaptım*, bakışıyla Eylül’e baktım. Eylül bu bakışımı kale almayarak elini saçına götürdü.

“Sert mizacımmın altında Emine Bedel yatıyormuş.”

Hepimiz gülmemek için mücadele verirken onlar biz yokmuşuz gibi konuşmaya devam etti.

“Vay be sen benim için baklava yaptın demek he.”

“Buradaki herkes yediğine göre sana özel değilmiş canım.”

Ah eylül ah senden cidden Oscar oyuncusu olurmuş.

'Bütün gece canıma okudu. Lütfen sen yap, ben yapmışım gibi gösterelim abla nolooor!'

"Tabii canım tabii tabii." diyerek fısıldadığımda Eylül boğazını temizleyerek bozuntuya vermemem gerektiğini belirtti.

Tamamı kardeşim merak etme o iş bende sırrın sonsuza kadar bana emanet.

Benan ise gözünün önüne gelen sinekleri sinirle kovarken "Yeter ama kanım mı tatlı nedir! Gidin biraz şu salak salak bakan Feriha'ya!" diye isyan ederken Feriha'yı belirtmesiyle gözlerim ona döndü.

Kinci... Bak nasıl pis pis bakıyor.

Önce bizimkilere baktım ve onların göremeyeceği şekilde sırtımı Demir'in koluna yasladım. "Ya Demir! Bir daha ki sefer hep beraber bir plan yapsak. İki günlüğüne de olsa tatile gitsek. Rahat hareket edemiyoruz böyle."

Hafifçe kafasını eğip hızlıca saçlarıma öpücük kondurdu. "Yaparız güzelim."

Eylül sevinçle "Valla çok güzel olur Demir abi sen de varsın bizimkiler izin verir valla!" dediğinde Ediz bir an bozulur gibi oldu.

"Ne yani ben izin istesem vermezler mi?"

Hepimiz dudaklarımızı bastırmış yüzüne bakarken o da dudaklarını bir sağ bir sola oynattı. "Vermezler."

Demir yerden aldığı ince ağaç dalını onun ayağına doğru savurdu. "Ben varım lan ben. Hadi ben yokum Barbaros var. Hadi Barbaros yok en son seçenek sensin."

"Neden en son seçenek benim hep Allah'ım bu sevimli seksi çocuk ne günah işledi!"

Eylül onun kafasına hafifçe vurarak "Ne mi günah işledin! Günahlarının listesini çıkartsak bitmez!"

“Bak Edizciğim, Bak Barbaros abine bak. Benim günahım beş parmağı geçmez görüyorsun. Sevgilimin yanında-
yım, evimden işe, işimden eve.”

“He Barbok he.”

Benan işkillenerek Ediz’e baktı. “Hiç bana bakma en son
seçenek benim burada. Cevabı Demir versin.”

Ediz öyle olmaz füze at füze!

“Bana bakma Benan. Barbaros seninle olduğundan beri
dediği gibi hanımcı oldu. Senden öncesini zaten biliyor-
sun.”

Hanımcı oldu.

Sen hayırdır Demirciğim?

Gözlerimi kısıp onun yan profiline baktım.

Baktım.

Baktım.

“Bakma Bade öyle.”

“Sen nesin acaba Demir? “

Gülüyor.

*Gülüyor bak gülüyor. Bugün Cem yerine sana mı Fatıha oku-
yacağız yiğidim.*

“Bakın arkadaşlar.” Parmağımı Demir’e doğrultarak
“Bu arkadaş benim sevgilim ve benim sevgilim her gece
bana aşk şiirleri yazar, bensiz yapamayacağını söyler çün-
kü neden...” Kendimi işaret ettim. “Beni seviyor. Sonra da
ne zaman evleneceğiz ne zaman evleneceğiz diye başımın
etini yiyor neden? Çünkü bana âşık. Bana âşık olan bu
adam benim sözümün dışına bile çıkmıyor bu hanımcılık
değil de nedir nedir!”

Herkes “ooooo” diye bağırduğında Demir bana doğru
dönerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Ben senin kapında köpek olmuşum bu hanımcılığın kaçınıcı leveli?”

Dünyada gördüğüm en güzel gözler seninkiler. Seninle evleneceğim ben.

Ah Allah!

Barbaros “Biz bitmişiz be başkan. Benan gel yarın evlenelim.” dediğinde biz Demir’le gözlerimiz birbirine kenetlenmiş etrafla ilişkimizi kesmiştik adeta.

“Evleneceğim seninle.”

“Evlen benimle.”

Demir gülerek burnumu sıkarken ben de ona dilimi çıkardım.

“Barbaros önce bizim akıllılar bir evlensin sıra bizde söz.”

Eylül ciyaklayarak araya girdi. “Benan abla ablam evlenirse ev bana kalacak partileriz!”

Ediz, Eylül’ün bu dediğine saçını çekerken bir yandan da söylendi. “Senin evlenmeyeceğini kim söyledi küçük cadı!”

Ediz, kız kardeşimi önce benden istemeden imada mı bulundun...

Kendimi belli edercesine öksürüp varlığımı hissettirmeye çalıştım. “Edizciğim her ne kadar sevgili olsanız da burada bir abla var unutmayalım.”

“Demir Efendi sevgilerinize söyler misiniz lütfen ben Eylül’ü kaçıracağım.”

Demir yerdeki taşı alıp Ediz’e fırlattı. “Lan sen ne diyorsun it herif!”

Hepimiz bir yandan gülerken aslında anın tadını çıkarıp şükrettiğimizi de biliyordum. Bu yüzden içimden bir kez daha şükrederek bizimkilere baktım.

Tutku Petek

Mutluyum. Seviyordum ve en önemlisi tüm sevdiklerim yanımdaydı.

“Ah bu arada sürprizi söylemeyi unuttum.”

Sürpriz en bir sevdiğim...

Demir bana dönerek gözlerini fal taşı gibi açtı. “Hafta sonu hepimiz kaçamak yapıyoruz izinler de alındı. Eve gince hemen valizleri hazırlayın.”

Yerimde hoplayarak ellerimi hızla çırttığımda kızlar da sessiz bir çığlık koyuvermişti. “Gerçekten mi Demir nereye nereye!?”

Demir tam cevap verecekken telefonu hızla çalmaya başladı. Başını hızla bizimkilere çevirdiğinde Barbaros ve Ediz kaşlarını çatmıştı. Demir fazla bekletmeden hızla telefona cevap verdiğiğinde yüzü istemsiz sertleşmişti.

“Komutanım.”

....

“Evet komutanım.”

.....

“Biz onlara el koymuştuk. Başka bir sevkiyat mı?”

Bu sefer de kaşlarını istemsizce çatan ben olmuştum. Bana bakıp baş parmağını kırısan kaşımın arasına yerleştirip orayı düzeltmeye çalıştı.

“Ne zaman komutanım?”

.....

“Yarın sabah anlaşıldı komutanım. Barbaros ve Ediz’de benimle beraber.”

....

“Benan’da.”

“Emredersiniz komutanım.”

Telefon kapandığında ortamda oluşan derin sessizlik sanki fırtına öncesi sessizliğin habercisi gibiydi. Hepimiz merakla Demir'in ne diyeceğini beklerken yutkunduk.

"Edip yeni bir sevkiyat almış. Silahları Haydarpaşa limanından geçirecekmiş."

Barbaros küfür savururken Ediz, "O zaman yarın için karargâha gitmemiz gerekiyor." diyerek onay bekledi. Demir başıyla onay verdiğinde hızla bana döndü.

"Biz hazırlık yapmak için sizi bırakıp oradan karargâha geçeriz." dediğinde içimde oluşan sıkıntıya engel olamadım.

"Ben Ediz'in yanında minibüste dursam?" diye mırıldandım. "Zaten orda durmam yasak biliyorsun."

"Bunu bir kere gerçekleştirmiştik. Mecbur geleceksin tatlı belam."

Yüzüne baktığımda bana gelecek vaat eden gülümsemesini tekrar yüzüne takındı.

"Hadi beyler bizimkilere söyleyelim ve bıraktığımız işi bitirmeye gidelim."

Operasyon.

Demir ve ekibi, yaklaşık 20 kişiydiler.

Gecenin karanlığı bir örtü gibi üzerlerine yayılırken bu durumu kendilerine fırsata çevirmişlerdi. Haydarpaşa limanının 3 kapısından da girmek için gerekli planlar yapılmış, telsizler hazırlanmıştı. Ediz ana bilgisayardan tüm telsizlerin sorunsuz çalışıp çalışmadığına dair son kontrolleri sağlarken Demir "Sesim iyi geliyor mu?" diye sordu. Bade ayakta durmuş ellerini beline yerleştirerek ortamı gözlemliyordu.

Ediz sesi net duyunca gülümsedi. "Gayet canlı. Sanki hiç uyumamış bir baykuş gibisin."

Demir homurdandı. “Başlayacağım baykuşuna.”

3 kapıya da yaklaşan ekip, Ediz’den kulaklarına dolacak olan komutu bekliyordu. Oldukça sakin bir şekilde sanki operasyona değil de kafede okey oynayan arkadaşlarını basmaya gider gibi bir hâlleri vardı.

Planları belliydi.

Öncelikleri giriş kapısında bekleyen güvenlikleri indirmek olacaktı. Kapıdan sorunsuz geçişi sağlamadıkları müddetçe, operasyonun başarılı olması mümkün değildi. Ediz kucağındaki laptopa dikkatlice bakarken kulağına bir anda dolan cızırtının nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Benan ise, Ediz’in yanında oturmuş gece görüşü dürbünüyle etrafa bakıyordu.

Bade, Ediz ve Benan aynı anda nefes aldılar.

Her şey hazırды.

Ediz kulağındaki cızırtı problemini hallettiğinde üç ekibe de gerekli komutu verdi. “Kapıdaki görevliyi indirmanız için süreniz 55 saniye. Kapı 1 önünde bulunan ekip güvenliği indirdikten sonra turuncu konteynerlerin önüne saklanın.”

Barbaros telsizini tutarak komuta karşılık verdi. “Anlaşıldı Sherlock.”

Ediz sakince devam etti. “Kapı 2 yeşil konteynerlerin arkasında vincin üzerinde güvenlik olabilir, vince gözükmeyecek şekilde kuzeybatı yönüne yatın.” Demir homurdandığında Ediz ona aldırmadan devam etti. “Kapı 3, sizin saklanacak yeriniz çekilmiş geminin arkası. Geminin yanında 63 dereceyi geçmeyecek şekilde yatık durun. Süreniz başladı aslanlar.”

Komutu duyan 3 ekip sükûnet içerisinde Ediz’den aldıkları tüm komutları uyguladılar. 55 saniyelik görevi 37

sanîyede yerine getiren Demir'in bulunduğu ekipten, Ediz'in kulağına görevi tamamladıklarına dair bilgi verildi.

Demir telsizini çıkararak "Emrim olmadan kimse yerinden kımıldamasın." diyerek etrafı incelemeye başladı. Hareket etmeye başlayan birkaç vince şüpheyle baktı. Bakışlarını denize doğru çevirip yaklaşmakta olan gemiyi gördüğünde Barbaros'a işaret verip önden gitmesini belirtti.

Barbaros mesajı aldığı anda temkinli ve yavaş adımlarla elinde silahı ile hızla ilerlemeye başladı. Gözlerini kırpmadan etrafın temiz olduğuna kanaat getirdiğinde Demir'e sessizce işaret verdi.

Demir ekibine bakıp Barbaros'u işaret edince ekip mesajı aldı. Beşer kişilik gruplara ayrılıp ayrı ayrı bazı noktalara dağıldılar. Bu sürede gemi yanaştığında sessizce beklemeye başladılar.

Benan dürbünüyle bulundukları araç içerisinde hareketlenme gördü. Ediz, "Edip plakalı aracın içinde. Varış noktasına gelmek üzereler."

Demir, Ediz'in verdiği plakayı aklında tutup bütün araçları incelemeye başladığı esnada tüm araçlar durmuş sadece farları yolu aydınlatıyordu. Örtü yavaş yavaş kalkıyor, alacakaranlık söküyordu. Arabadan korumalar eşliğinde inen Edip, Demir'in tahmin ettiği Rusyalı adamın elini sıktı. Birkaç dakika boyunca bir şeyler konuşup arabalarına geri döndüler.

Demir "Sherlock." dediğinde Ediz "Sherlock dinlemede." dedi.

Demir "Sherlock! Edip'i enseleyin." dediğinde vinçlerin yardımı ile konteynerler inmeye başlamıştı.

Barbaros sessizce "Fırtına92 her yere silahlı adamlar dağıldı."

Bade dudaklarından dualar mırıldanmaya başladığında Demir ekibe işaret verip inen konteynerlere yavaşça ilerlemeye başladılar. Barbaros o sırada kendi ekibiyle vinçlerin merdivenlerine doğru ilerledi. Etrafa sayılarını tam olarak kestiremedikleri adamlar dağılmış etrafı kolaçan ediyorlardı.

Barbaros "Ben size işaret verince." dediğinde Benan elini kalbine götürdü. "Aşkım dikkat et."

Barbaros ekip arkadaşlarına baktığında, ekibin ciddiye ti bozmamak için uğraştıklarını gördü. "Operasyondayım Benan. Sus."

Demir tüm sabrıyla "Yiğit4 görüş nasıl?" diye sorduğunda Barbaros gülümsedi. "Net."

"Güzel."

Herkes sessizlik içinde bir süre bekledi.

Karşı taraf sanki her şey yolundaymış gibi devam etmeliydi.

Ekip yavaşça tek tek birbirinden ayrılıp konteynerlerin her bir girişine dağılmaya başlayarak adamları indirmeye başladı.

Demirler beklemeye devam ederken önüne gelen adam dünyadan bir haberdı.

Demir elindeki hançeri çıkararak sessizce adama ilerleyip boğazını kestiğinde arkasındaki adama işareti verip bulundukları yerden başka yere geçtiler. Tam ilerlerken tepeden bir anda kurşun yağmaya başladı.

Demir başını kaldırıp vinçlerin üzerine baktığında bir adam gördü. "Yiğit4 Vinç üzerinde."

"Fırtına92 tamam."

Barbaros ekibiyle beraber bulundukları vincin tepesinde hızla ilerlemeye devam ederken çatışma başlamıştı.

Vinçteki ve geminin önünde yer alan adamlar ateş etmeye devam ediyordu.

Ediz "Fırtına92 Edip ortalıkta yok!" dediğinde Demir sinirle bağırdı. "Pisliği gözden kaybetmeyin demedim mi ben size!"

Barbaros o sırada vincin tepesinde ona doğrultulan silahı fark edip adamı ondan önce davranıp vurdu. Adam tepeden düşerken Barbaros geminin etrafına sığınmış olan hainleri vurmaya başladı.

Demir geminin güvertesinde taramalılar kullanan adamı hedef aldı. Üç kez nefes alıp verdi ve emin olduktan sonra adamı vurdu.

Barbaros neşeyle "Fırtına92 yine on ikiden!"

Demir yanındaki arkadaşına vincin tepesinde tek kalan adamı gösterdiği an silah ateşlendi. Adam yere çakılırken elini arkadaşının ensesine götürüp sıktı. "Aferin aslan."

Tüm ekip tek bir noktada buluşarak gemiden inen mal-lara baktılar. Barbaros "Hadi içlerine bir bakalım." Hareketlendiğinde Demir araya girdi. "Ben Edip'in peşine gidiyorum."

Ediz'in sesi bir anda Bade ile aynı anda Demir'in kulaklarına doldu. "Edip kaçtı!"

Demir aniden öfkelenerek "Hay sıçayım böyle işe. Şerefsiz her defasında kaçıyor!" diye gürlediğinde Barbaros elini Demir'in omzuna koydu. "Bir gün o delikten alacağız onu merak etme."

Bade duruma dayanamayarak kimsenin ruhu duymadan bitmiş operasyondan faydalanıp araçtan indiği an Demir, burun kemerini sıkarak kendini sakınleştirmeye başladı. "Tamam ben dışarıdayım."

Benan etrafına bakıp arkadaşını bulamayınca ön kamera baktı "Fırtına92 Bade sana doğru geliyor." dediğinde Demir sendeledi. "Efendim?"

“Bade sana doğru geliyor!”

“Benan izin verme!”

Demir hemen koşmaya başladı. Edip buralardayken Bade’nin bu şekilde bilinçsiz hareket etmesine bir küfür daha etti. Hızla liman çıkış kapısına vardığında karşı caddede Benan’ın yanında hararetli bir şekilde konuşan sevgilisine baktı.

Çok inatçıydı.

Fazla inatçı.

Lakin onu görünce tüm siniri uçmuş, onu kollarının arasına alma isteği uyanmıştı. “Bade!”

Bade hemen kafasını çevirip onu baştan aşağı süzdü. Kalbini tutup derin bir oh çektiğinde Demir bu tepkisine gülümsedi. Acaba beni hep böyle mi bekliyor diye düşünmeden edemedi.

Bade caddede bir sağ bir sola baktığında kaşlarını çatmıştı.

Demir “Bade güzelim hemen yanıma gel.” diye kükreğinde Bade olağandışı bir koşuyla ona doğru koşmaya başladı. O sırada Benan çığlık atmaya başladığında Demir hemen sol tarafına, onlara hızla gelen araca baktı.

Edip’in adamı silahını camdan çıkarmış Bade’yi hedef alırken Bade onun üzerine atlayarak kendini onun için siper etmişti. Kaşlarını çatıp kucağındaki kadını aniden ters yöne çevirdiğinde rolleri değişmişlerdi.

O an çıkan kurşunların hedefi olan Demir bir anda Bade’nin üstüne yığıldığında Bade içleri burkacak çığlıklar atmaya başlamıştı.

B Ö L Ü M 4

Flashback:

2008.

Bu yaz tatile gidememiştik...

Ben üniversite sınavlarına hazırlanırken babamın iş yoğunluğu nedeniyle eve tıkilip kalmıştık. Ağustos sıcağı hepimizi cayır cayır yakarken gündüzleri klima karşısında oturur, akşamları bahçe kapısına çıkar geç saatlere kadar çekirdek çitleyip dedikodu yapardık. Bu sabah ise tüm mahalle toplanıp minibüs tutmuş, Tekirdağ'a doğru yola çıkmıştık. Yolda giderken o kadar çok eğlenmiştik ki Tekirdağ'a hangi ara geldik anlamamıştım bile.

Geldiğimizde uyuyakalıp koluma salyalarını akıtan Eylül'ü sinirle dürttüm. Ani tepkimden dolayı korkmuş olacak ki ürkek gözleriyle etrafa bakıp durumu anlamaya çalışıyordu. "Tekirdağ'a geldik!"

Eylül kaşlarını hafifçe çatıp bana baktı. "İnsan evladıyım ben insan! Öyle dürtülür mü!"

Yerimden kalkıp ayaklarının üzerinden geçerken acımadan bastım. "Şelale ağızlı. Hep nefret ettiğim şeyi yapıyorsun. Az bile."

Eylül acıyla inerken bir an ona acıdım ama sonra çantamızı aldım. "Hadi hadi amma nazlısın yürü." Sızlanarak otobiüsten indiğimde arkamdan ciyaklamaya devam ediyordu.

Nefâset 2

Ablacığım bazen seni ayağımın altına alıp ezmek istiyorum.”

Eylül kardeş terörisün, ömür törpüsüsün yemin ederim.”

Annem Eylül’ün çantasını elime tutuşturduğunda Eylül hızla elimden alıp ayaklarını vura vura Demir’in yanına yürüme-
başladı. Bu kız benden çok Demir’i seviyor buna kesinlikle emindim. Eylül bir elini yana doğru açıp diğer eliyle çantasını taşıırken “Demir abi!” diye seslenip ona sarıldı.

Yavaşça onların yanına ilerlerken konuşmaları kulağıma doğru geliyordu. Demir ketum bir ses tonuyla “Demek Bade Hanım seni kızdırdı?” dediğinde sinsice gülümsedim. “Evet beni sinirlendirdi.”

Eylül, Demir’e dolu dolu gözlerle bakarken Demir çatık kaşlarıyla bana döndü. “Ne var düzgünce uyandırırsaydın kızı. Hay-san gibi dürtmek ne alaka kızım.”

Ellerimi belime getirdim. “Sana ne be! Benim kardeşim değil mi istediğimi yaparım.”

Yapamazsın.”

Sınırla nefes alarak “Ya-pa-rımı!” diye hoccleyerek yanlarımdan hızla ayrıldım. Al Eylül benim kardeşin olsun o zaman.

Aptal

Feriha, Ayda Teyze’ye yardım ederken bende nereye kurulsak diye yer aradım. Demir’lere yakın olmalıydım. Her ne kadar kızım da onu Feriha’ya yem edemezdim. Annem yanıma gelerek sordu. “Güzel güzel. Ayda’lara yakın olalım.”

Herkes hızla manajı kurarken ben de üzerimi çıkartıp denize doğru yürümeye başladım. Gözlerimi kapatıp güneşin tadını çıkarırken ayaklarıma gelen deniz buyu beni ferahlatıyordu. Kollarımı yana doğru açtığımda içimde çok yiletimde uyanıyordum gibi bir his belirdi ve gülümsedim.

Tepemde birinin dikildiğini fark ettiğimde tek gözümün üstüne baktım. Demir kollarıyla yarıya ile benim kollarımdı.

“Kendini Titanik’te falan mı sanıyorsun kızım hareketlere bak.”

“Demir şu an kendimi Titanik değil de...” Tamamen ona döndüm. “Titanik’in enkazında gibi hissediyorum!”

Demir baştan aşağı beni süzdü. “Ettiğini laflara bak boyundan büyük maşallah.”

“Sen bana cüce mi demek istiyorsun?”

Yüzünde pis bir sırıtış peyda olurken “Kendini bilmen ne hoş.” dediğinde koluna sert olacak bir şekilde yumruk attım. “Nefret ediyorum senden!”

Burnuma fiske attığında eline tokat attım. “Biliyorum büyücü cadı. Haydi düş önüme.”

“Sen kimsin de senin önüne düşeceğim sen düş benim önüme hayde deh deh!”

Demir tam adım atacakken duraksadı. “At mıyım lan ben! Deh deh hayırdır sen kızım!”

“Sen tam bir öküzsün Demir, asil atlara hakaret etme.” Diyerek dilimi çıkartıp annemlerin yanına ilerledim. Sinirle arkamdan homurdana homurdana geldiğinde gülümsedim.

Herkes oturup kahvaltı ederken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Ortam bayram havası gibiydi. Marangoz Engin amca meşhur kırmızı radyosunu yanına getirmişti. Ortamı neşelendirmeyi çok severdi. Radyoda eğlenceli bir roman havası çalarken Eylül kalkmış göbek atmaya başlamıştı. Bir yandan ona gülüyor diğer yandan hafif alkışlarla ona eşlik ediyorduk. Eylül bana doğru ilerleyip “Hadi abla gel oh oh yandan.” diye neşeyle seslendiğinde gülümsedim.

Demir “Yeter bu kadar herkes bize bakıyor!” diyerek anlık bağırdığında hepimiz ona doğru döndük. Ayda teyze sinirle solumdu. “Herkes istediği gibi eğlenecek Demir. Buna sende dahil. Canımı sıkmayın.”

Feriha ayağa kalkıp Eylül'e eşlik ettiğinde ağzımın içinde homurdandım. "Sevimsiz nane şekeri."

Babam bana doğru dönerek "Hadi gel beraber girelim kızım açılışı biz yapalım." dediğine istemsizce yüzüm buruştu.

Ayaklarımı suya değdirmeyi severdim ben, tamamen ıslanmayı değil.

Babam durumu anlamış olacak ki "Hadi gel fazla derine gitmeyiz." dedi. Yavaşça yerimden kalkıp şortumu çıkardığım zaman tamamen mayomla kalmıştım. Canlı bir kırmızıydı, sırtı tamamen açık, önü yuvarlak kesim, ince askıydı. Başım istemsizce Demir'e döndüğünde beni süzdüğünü gördüm.

"Atalay amca beni de bekleyin ben de geleceğim!"

Babam Demir'e döndü. "Hadi oğlum çabuk."

Annem kaşlarını hafifçe kaldırıp "Gören de törene yetişiyor sanacak. Alt tarafı denize giriyorsun Atalay Efendi!" diye ciyaklandığında Mehmet amca devreye girdi. "Demir oğlum giriyorsa ben de gireyim bari."

Ayda teyze Mehmet amcayı dürttü. "Karı kız peşindeyseniz çıranızı yakarım. Bade bu iç çocuk sana emanet kızım."

İstemsizce bu hâllerine gülümsedim. "Vallahi Ayda teyze onlar mı bana emanet ben mi onlara Allah bilir."

Mehmet amca, babamın yanına girip elini omzuna atarak önden yürürken ben de Demir'in yanında çekingenlikle yürümeye başlamıştım. Neden bu kadar heyecanlandım bilmiyordum. Bu ilk kez denize girişimiz bile değildi. Lakin bu aralar onu gördüğümde içimde düğümlenen tuhaf bir şeyler vardı.

Tuhaftı.

Demir "Korkma Bade. " diye kulağıma fısıldadığında irkil-dim. O büyük ihtimalle denizden korktuğum için irkildiğimi sanırken aslında yanağına değen ılık nefesi beni irkiltmişti.

Suda ilerlerken istemsizce Demir'in kolunu tutup sıktım. Ayağımı nerede kesilirse orada duracaktım. Çünkü Tekirdağ denizi gel gitli ve dengesizdi. Bazı yerlerinde kuyu denilen çukurlar vardı. Eğer o çukurlara denk gelerseniz sizi içine çekerdi.

Hatta bir tanıdığımız kuyuya denk gelmiş ve boğulmasına ramak kala kurtarılmıştı. Kuyunun içini neye benzettiğini sorduğumuzda 'Bir armudun içi.' gibi anlamsız bir cevap vermişti.

Bu düşünceleri aklımdan silerken suyun köprücük kemiğime kadar geldiğini anladığımda "Demir ben burada ördek suya daldı yapacağım siz yüzün." dediğimde Demir kahkaha attı.

Ona dikkatle baktım.

Güneş gözüne vurduğundaki o yeşil hareler...

Hemen etrafıma baktım. Kızlar pür dikkat Demir'i incelerken içimde oluşan kıskançlık duygunu bastıramadım. "Önüñüze dönsenize varoşlar hiç mi erkek görmediniz!"

Kız kaşlarını çatıp bana dik dik baktı. "Sana ne kızımı! Göz benim bakarımı!"

Sinirle "Senin gözünü oyarım!" diye hırladığımda Demir koluma dokunarak beni kendisine döndürdü. Yüzünde gülümsemesini bastırmaya çalıştığı bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bade ne yapıyorsun?"

Cidden ben ne yapıyorum?

"Seni şeytanların vücut bulmuş hâllerinden koruyorum. Ha korunmak istemiyorsan sen bilirsin."

Gülümseyerek beni belimden kavradığında panikle çığlık atarak boynuna sarıldım. "Demir ne yapıyorsun bırak beni ne olur!"

O bu hâlime gülerek beni suyun içinde döndürmeye başladı. Bizim tarafa baktığımda Feriha ayaklarını vura vura bize doğru geliyordu. Bizimkiler bu hâllerimize alışkın olduğu için bakmıyorlardı bile.

Nefâset 2

Mehmet amca "Oğlum kızı korkutma biz Atalay amcanla biraz daha ilerleyeceğiz." dediğinde babama döndüm. "Baba çabuk gelin!"

Babamla Mehmet amca gülerek derine doğru yüzmeye başladıklarında benim kollarım Demir'in boynuna yılan gibi sarılmıştı. Hızla soluklandığım sırada sinsice burnumun dibine girmişti. Ne yapacağımı anladığımda artık her şey için çok geçti. Bir eli belimi tutarken diğer eli enseme tutmuş ikimizi birden suyun içine daldirmişti. Suyun içinde sımsıkı ona sarılmış tırnaklarımı ensesine geçirmiştim.

Yüzeye çıktığımızda ona sinirle öyle bir tokat attım ki attığım tokatla şizofren gibi gülmeye devam etti. "Ruh hastası! Pis adi yaratık!"

"Bugün seni kurtaracak bir Benan'da yok. Bence bana iyi davran."

Benanlar şehir dışında oldukları için hâliyle gelememişti. Aslında şu an seviniyordum ve kurtarılmakta isteniyordum.

Lanet olası panik.

"Çıkacağım ben Demir!"

"Korkuyor musun?"

"Evet!"

Hayır...

Demir eli sırtımda gezerken yapmaya çalıştığı şeyin sakinleştirinek olduğunu anlamıştım. Dokunuşu o kadar güzeldi ki kendimi kedi gibi mayışmış bir hâlde bulmuştum. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkartırken "Korkma." diye fısıldadı.

"Tamam."

"Ben seni ne olursa olsun kurtarırım. Boğulsan, boğulacağını bilsem de kurtarırım seni. Hayatının her yerinde ben varım ve sana bir şey olmasına izin asla ama asla vermem."

“AMBULANSI ARA BENAN!”

Demir’e dönerek titrek ellerimle önüne düşen saç tutamlarını dokunmaya kıyamayacakmış gibi yana doğru çektim. “Demir, Demir’im ne olur gözlerini kapatma.”

Demir bir anda öksürdüğünde ağzından çıkan kan sanki benim can parçamdan çıkmış gibi ağzının kenarından aktı. Gözyaşlarım istemsizce akarken başımı bunun kötü bir kâbus olduğunu düşünerek sallamaya başladığımda gözlerini gözlerime kilitledi.

“Seni seviyorum. Korkma.” diye fısıldadığında daha çok ağlamaya başlamıştım.

Yutkundu. O yutkunurken sanki soluk borum tıkanıyormuş gibiydi. Nefessiz ve kimsesiz hissettim. Demir acıyla gülümseyerek “Böyle... ölürsem eğer...” Yutkundu. “Senin kollarında.” Sözüünün devam etmesini istemeden işaret parmağımı dudaklarına götürdüm. “Ölüm yok! Benim için yaşayacaksın!”

Tekrar acıyla kasılırken bana belli etmek istemese de en sonunda dayanamayıp bağırdığında ömrümden ömür gitmiş gibi hissettim. Hıçkırıkları beni boğmaya devam ederken ben de kanlı ellerimle yüzünü okşuyordum. Onun yüzünü öyle güzel seviyordum ki gözümünden akan yaş yanağına gelince lanet ettim.

Demir zorla yutkundu. “Bade...”

“Demir sevgilim lütfen kendini zorlama bak ambulans gelecek şimdi.” Dudaklarımı alına bastırıp burnumu elmacık kemiğinde gezdirerek kokusunu içime çektim. Bu hareketime karşı Demir’in gözleri hafifçe kapanmaya başladığında yarasını tuttuğum elime baktım.

Çok fazla kan vardı. Sanki kan bile öfkeliydi. Akmak istemiyor ama akıyordu. Dudaklarımı tekrar alnına götürüp "Demir vazgeçtim konuş sevgilim." diye fısıldadığımda bunu bekliyormuş gibi gözlerini daha çok açmaya zorladı. "Badem..." Sesindeki gücü korumak istese de git gide azaldığını fark ettim. Başını göğsüme yaslayıp burnumu saçlarının arasına gömerken ağlamaya devam ettim. "Bana bir şey... olursa..." diyerek inledi. "Yoluna devam... kendini suçlama!"

Demir'e kızgın gibi gözükmeye çalıştım. "Dağ gibi adamsın sen! Hoyratsın! Birkaç kurşuna yenilecek kadar zayıf değilsin!"

Öyleydi.

Öyleydi değil mi Allah'ım?

Demir güldüğünde ağzından biraz daha kan geldi. "Sana kavuşmuşken... bırakmam seni."

O sırada sirenleri duyduğumda Demir'e hıçkırıklarımın arasından gülümseyerek yüzünü okşamaya devam ettim. "Demir'im geliyorlar sevgilim." Demir acıyla başını göğüs kafesine gömerken soluklarının yavaşladığını hissettim. "Demir, gözlerini kaparsan seni o şerefsiz değil ben öldürürüm."

Acıyla yerinde tekrar kasıldı. "Seni çok... seviyorum. Biliyorsun değil mi?"

"Ben de seni çok seviyorum." Yutkundum. "Seni öyle çok seviyorum ki kalbim ağrıyor artık."

Dayanamayıp yerimde sarsılarak ağlamaya başladığımda ambulandan birkaç hemşire inmiş, beni Demir'den ayırmışlardı. Onu sedyeye yüz üstü yerleştirirken yüzü kan kaybından öyle solmuştu ki...

Bir ölü gibi...

Hayır ölüm ona yakışmazdı!

Demir'e ölüm asla yakışmazdı!

Ambulansa onun yanına geçeceğim esnada hemşire beni durdurdu. "Siz nesi oluyorsunuz?"

Hemşireye hışımla dönerek "NİŞANLISIYIM!" diye bağırp Demir'in yanına geçtim. Benan "Biz sizi takip ediyoruz." diye bağırarak sesini duyurmaya çalıştığında kapılar yüzüme kapanmıştı. Demir'in bir elini alıp avuçlarımın arasına alarak üfledim.

O, ben düştüğümde acılarımın üzerine üflerdi ve üflediği yerlerde hissettiğim acı geçerdi.

Acaba onunda acısı geçer miydi üflersem?

Son kez üflediğimde hemşireler müdahale etmek için beni kenara itti. "Hanımefendi lütfen müsaade edin."

Ediz'de ambulansın ön kısmına oturmuş bir bana bir Demir'e bakıyordu. Yüzünde ilk defa keder ifadesi gördüğümde oturduğum yerde bir kez daha sarsıldım.

Demir, benim hatam yüzünden vurulmuştu.

Beni korumak için kendini feda etmişti.

"Ben seni ne olursa olsun kurtarırım. Boğulsan, boğulacağımı bilsem de kurtarırım seni. Hayatının her yerinde ben varım ve sana bir şey olmasına izin asla ama asla vermem."

Yüzümü ellerimin arasında gömüp sessizce haykırarak ağlama başladım. Öyle ağlıyordum ki sanki dünya acı ama sessiz haykırışlarımla sallanıyor gibiydi. Hemşire "Çok kan kaybı var!" dediğinde korkuyla Demir'in elini tuttum.

Ediz hemen hemşire döndü. "Benim kanımla uyuyor ne kadarsa alın isterseniz vücudumdan tüm kanı boşaltın!"

Ağlamaktan ve elini tutmaktan başka hiçbir tepki vermiyordum. Yüzüne baktığımda huzurlu ifadesi ile şu anki hâli birbirine uymuyordu.

“Demir, lütfen yaşa.” Fısıltım sessiz bir yakarışa dönüşmüştü. “Sevgilim.”

O an elini tutan ellerimde hafif bir kıpırtı hissetmiştim. Demir bir parmağıyla baş parmağımın üzerine baskı yapıyordu. “Yanıdayım. Bu seferde seni boğulmaktan ben kurtaracağım yeter ki nefes al.”

Son hızla hastaneye vardığımızda ellerimi zorla da olsa ayırmak zorunda kalmıştım ellerinden. Demir’i sedyeyle ambulanstaki indirirlerken ben de dengemi kaybettim. Ediz beni kolumdan tuttuğunda ona minnetle baktım. Kafamızla birbirimize onay verdiğimizde hızlıca yürümeye başladık. “Acil ameliyathaneyi hazırlayın çabuk çabuk!”

Ambulanstaki hemşire Ediz’e dönüp “Sizde acilen kan verme ünitesine gidin lütfen.”

Ediz bana bakıp “Sen burada dur.” deyip arkasına bakılığında Benan ve Barbaros çoktan yanıma gelmişlerdi.

Benan koluma girdi. “Tamam ben yanıdayım. Barbaros sende Ediz’in yanında ol.”

Ben ağlayarak kendimden geçerken Benan beni ameliyathanenin önüne götürdü. Tüm gün yaşadığım şokla ameliyathanenin kapısına yaslanarak kendimi yere bıraktım. Gözpınarlarımdan tükenmeyecek olan gözyaşlarım akmaya devam ederken kafamı kapıya vurmaya başladım. “Benim yüzümden.”

Tekrar vurdum.

“Benim yüzümden.”

Tekrar vurdum.

“Benim yüzümden!”

Benan dayanamayarak yanıma gelip eğildi. “Sakin ol Bade. Şu an kendini kaybetmenin sırası değil!”

Benan'ı omuzlarından tuttum ve sarstım. "Benim yüzünden! Benim yüzümden Benan! Beni korumak için her şeyi yapacağını bile bile gittim Allah belamı versin Benan!"

Benan, ellerimden kurtularak beni sertçe sarsıp bağırdı. "Birazdan herkes burada olacak! Bir de seni böyle görürlerse durumun daha da kötü olduğunu anlayacaklar KENDİNE GEL!"

Boş gözlerle Benan'a baktım. "Benan insan sevdiğini öldürür mü? diye sorarlar ya. Öldürüyormuş işte bak. Ya ayrılıkla ya da fedakarlıkla."

Benan kolumdan tutup beni kaldırırken ona izin verdim.

Boş gözlerle etrafa bakmayı sürdürürken bir saat içinde birçok olay yaşanmıştı. Mehmet amcanın tansiyonu tavan yapmış, Ayda teyze bayılmış, annem sinir krizi geçirmişti. Babam arkadaşının yanındayken annem de Ayda teyze ile beraberdi. Onlar birbirlerini avuturken benimde bir yanımda Benan, diğer yanımda Eylül oturuyordu.

Ediz ve Barbaros ise karşımızda arkadaşlarından gelecek haberleri volta atarak bekliyorlardı.

Benan "Karşımızda volta atıp başımızı döndürmeyin!" diye sinirleri gerilmiş bir şekilde tısladı. Bense hipnoz olmuş gibi yere baktığımdan onları fark etmemiştim bile. Yüreğim acıyla peyda olurken canım içeride canıyla cembelleşirken hiç kimse umurumda değildi. Demir ameliyata girelli beş saat olmuş hâlâ ses soluk yoktu. O beş saat bana beş yıl gibi gelmişti. Bana verilen sakinleştirici ile ayakta duruyordum yoksa kafayı yerdim.

Sanki yememiş gibi.

Ameliyathanenin kapısı açıldığında doktor ağzındaki maskeyi çıkardı. Bir hışımla ayağa kalkıp yanına koştuk.

“Ne oldu Doktor Bey!”

“Hayırlı haberler inşallah.”

Herkes bir ağızdan konuşurken ben sabit durmuş dümdüz bir ifadeyle doktora bakıyordum. Doktor hafif bir gülümsemeyle bana baktı. “Ameliyat başarılı geçti ancak kırk sekiz saat bir zamanımız var. Yoğun bakıma alıyoruz hastayı.”

Elimi yüreğimin üzerine onun bulunduğu yere koydum. Beni bırakmayacağını biliyorum.

O hiçbir zaman beni bırakmamıştı ki bir kurşun yüzünden mi bırakacaktı. Annem “Oh şükürler olsun.” diye fısıldarken Ayda teyzenin gücü kalmamış anneme sarılmıştı. Doktor uyarır gibi “Kritik saat sürecinde lütfen her şeye hazırlıklı olun.” dediğinde sinirlendim.

“O bizi bırakmaz Doktor Bey. Adı gibi sağlamdır, güçlüdür o. Şüphemiz olmasın.”

Kelimelerim etrafa dağılırken ameliyathanenin kapısı açıldı. Sedyenin üzerinde kıpırtısız yatan Demir’i görünce birden gözlerim karardı. Benan beni sıkıca tutarken Demir’in önümden geçişini ağır ağır izledim. Çok solgundu, ağzında nefes alması için maske vardı. Onu bu hâlde görmek beni öyle bir sarsmıştı ki başım ani bir hızla dönerek dengemi kaybetmeme neden oldu. Eylül durumu anlamış olacak ki o da diğer koluma girdi. “Ablacım sakın ol.”

Dilim lâl olmuş, hiçbir sözcük çıkmazken başımla onay vermekle yetindim. Çok şükür ameliyatı başarılı geçmişti. Allah’ın izniyle aramıza dönecekti biliyorum. Bizlerde arkasından yoğun bakım katına çıkarken kendimi çok kötü

hissediyordum. Tam merdivenin önüne geldiğimizde bir kat daha çıkamayacağımı anladığımda Ediz beni kucağına aldı. "Bunu Demir'e sakın söyleme beni ayakta düdükler."

Ve saatler sonra ilk defa gülümsedim." Biraz kendimi toparlayayım."

Saatler birbirini kovalarken oturduğum sandalye verdiğim ağırlıktan dolayı her hareket edişimde gıcırdadı. Bacaklarımın beni taşıyacak kadar dermanı kaldığından şüpheliydim. Vücudum adeta bana isyan bayraklarını çekmişti. Benan'ın endişeli ses tınısını aldığında durumumun kötü olduğunu anladım. "Bade, tatlım çok solgunsun. Vücudunda kaskatı kesilmiş. Hadi gel ailelerde yokken bir doktora gözükelim."

"Hayır."

"Bade!"

Benan'ın gözlerine yalvarırcasına baktım. "O uyanacak ve yanına koşan ilk ben olmalıyım."

Benan tam ağzını açacakken Barbaros geldi. "İşlem tamam. Sizinkileri bıraktım sağ salım."

Kafamı çevirip baktığımda Eylül koşar adımlarla yanıma geliyordu. "Ablacım kusura bakma. "

Eylül, Ediz'i baştan aşağı süzdü. "Ne oldu Ediz Bey? Rahatsız mı oldunuz böyle bir dikleşmeler falan."

Ediz, Eylül'den böyle bir atak beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla baktı. "Ben..." Eylül sol elini havaya kaldırıp sözünü kesti. "Susar mısın." O an bana gülme krizi gelmişti. Sinirlerim bozulmuşçasına gülerken herkes bana bakıyordu.

"Tamam sorun yok. Sinirlerim bozuldu biraz."

Herkes bir süre sessizce otururken bir hemşire yoğun bakım ünitesinden çıkmıştı. "Demir Korkmazarslan'ın refakatçisi." dediğinde birden ayağı kalktım. Sendelerken

Benan kolumdan tuttu. "Benim Bade Ergin. Hastayı görme şansım var mı hemşire hanım."

Hemşire bana pür dikkat bakarken hâlime acımış olacak ki "Beş dakika." Eliyle kapıyı işaret etti. Benan'a sorun yok dercesine bakıp adımlarımı hızlandırarak hemşirenin arkasından girip hazırlandım.

"Bade Hanım unutmayın beş dakika."

Gözlerim şimdiden dolarken sesim çıkmamıştı. Yavaşça içeriye adım atarken kendimi ağlamamak için hazırladım. Çünkü o benim ağlamama hiçbir zaman izin vermemişti. Şimdi onun için ağladığımı bilse kendini suçlardı biliyorum. Onu yatakta hareketsiz yatarken gördüğümde gözlerimi sımsıkı kapattım. O an kalbimi söküp ellerine vermek istedim.

Bu acı tarifsiz bir acıydı. Her zaman dik duran, güçlü bir adamı bu şekilde görmek beni yaralamıştı.

Yanına gidip yüzünü inceledim. O solgun görüntüsü biraz kaybolmuş, uzun kirpikleri gözaltlarında bir gölge oluşturmuştu.

Önceki gece doyasıya öptüğüm, bana hayat veren bu can dudaklar şimdi bir maske içerisinde hapsolmüştü. Ağızındaki maskeyi yavaşça indirerek ona zarar vermeden yatağına oturarak sol elini tutup dudaklarıma götürdüm. "Sevgilim, yanıdayım. Lütfen beni hisset."

Diğer elim güzel saçlarına gidip tek tek tüm tutamlarını okşadı. Sanki ellerim onun her bir zerresini ezberlercesine hareket ederken "Biliyor musun ben sana hep can içim diye hitap etmeyi severim. Düşünsene hem canımsın hem içim. Her bir zerremsin Demir. Tabii... " Elini tekrar öptüm ve devam ettim. "Bu cesareti sen mışıl mışıl uyuyorsun diye gösterebiliyorum. Yüzüne söylemekten utanırım."

Gülerek göz kenarlarını okşadım. "Gözlerin gözlerime her değdiğinde içimde kelekler uçuşur, bir süre sonra da

uçurumdan atlarmış hissi verir.” Sonra kaşlarını okşadım. “Kaşlarını çatmanı seviyorum çünkü iki kaşının ortasında oluşan oyuk bana evimdeymiş hissi veriyor. Hadi sevgilim lütfen kalk ve kaşlarını çat.”

Demir’den hiçbir tepki yoktu. Elini sımsıkı tutup tekrar öptüğümde ağlamamak için verdiğim savaşta mağlup düşmüştüm. Yüzüne doğru eğilip alnına minik bir öpücük kondururken o erkeksi kokusunu tekrar hissettim. Alnımı alnına değdirdim. *“Sevgilim hadi kalk. Biz o altı aylık süreyi üç ay yapalım evlenelim.”*

Birkaç dakika bekledikten sonra kendimi geri çektim. O an solunum cihazındaki kalp seviyesi yükselirken gözlerim korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Parmağı hafifçe parmağımı sıkarken deli gibi ağlamaya başlamıştım.

Demek ki filmlerdeki şu sevgi hissetme olayı doğruydu!

“Hemşire!” diye avazım çıktığı kadar bağırdığımda içeriye birkaç hemşire girip müdahale etmek için beni uzaklaştırmışlardı. “Parmağımı sıkı! PARMAĞIMI SIKTI!”

“Bade Hanım sizi dışarıya alalım lütfen.”

Apar topar dışarı çıkarken Ediz, Eylül, Barbaros ve Benan bir koşu yanıma gelerek bir ağızdan ne olduğunu sorduklarında “PARMAĞIMI SIKTI!” diye bağırdım.

Eylül “Ablama sakinleştirici verdiler mi?” dedi sorgularcasına. O an doktor çıkıp yanımıza geldiğinde “Hastanın hayati fonksiyonları gayet iyi. Bu kadar erken tepki vereceğini tahmin edemezdik.”

Barbaros “Benim kardeşim sağlam yüreklidir!”

Ediz’de ona eşlik etti. “Bir de benim kanımdan hayat buldu kerata!”

Benan, Ediz’in omzuna vurdu. “Bunu sakın Demir’in yanında söyleme.”

Ediz güldü. “Ebemi tepeler.”

Yüzümdeki sırtışa engel olamadım. “Görüyor musunuz adamın hem belasıyım hem de dermanı.”

Eylül gözünü çapkın bir edayla kırptı. “Ne dedin adama da adam böyle tepki verdi.”

Herkesin dikkati bana kesilmişken sinsice gülümsedim.

“Uyanırsa üç ay sonra evleneceğimizi söyledim.”

1 Hafta Sonra...

Adımlarımı hızlandırıp hastaneye girdiğimde yanıma yaklaşan güvenliğe başımı hafifçe eğerek selam verdim. “Nasılsın Erdem?”

Erdem bu hastanede beş yıldır güvenlik departmanında çalışıyordu. Her ihtimale karşı gözünü dört açmasını, şüpheli bir durumla karşılaştığında bana haber vermesi gerektiğini söylemiştim. Sağ olsun çok iyi çocuktu. Arada Demir’in bulunduğu yoğun bakım katına göz gezdiriyordu.

“İyiyim Bade Hanım. Siz nasılsınız?”

“Ben de iyiyim Erdem. Şüpheli bir durum yok inşallah.”

“Yok Bade Hanım.”

Hafifçe gülümseyerek etrafıma daha dikkatli bakarak kopuşmaya devam ettim. “Bugün daha dikkatli olmanı istiyorum. Güvendiğin birkaç kişiyi daha görevlendir. Bugün normal odaya alınacak biliyorsun.”

“Merak etmeyin Bade Hanım.”

“Sağ ol Erdem.”

Asansöre doğru ilerlerken burnuma çarpan ağır hastane kokusuna burun kıvırdım. Oldum olası bu kokuyu

sevmezdim. Bana küf kokusunu anımsatırdı ve tıkanmama sebep olurdu. Bir hafta boyunca bu kokuyu pek anımsamamıştım. Sarırim üzüntü ve stres tüm duyu organlarımı dış etkenlere kapatmıştı. Kokuyu yok saymaya çalışarak asansöre binip çıkacağım kat numarasına basıp sabırsızca beklemeye başladım.

Demir on dakika içerisinde normal odaya alınacaktı. Bu bir haftalık süre zarfında yoğun bakımda gözetim altında tutulmuş, tüm tedavisi başarılı geçmişti. Hayati fonksiyonları normale dönünce normal odaya alma kararını vermişlerdi. Vücudundan tam dört tane kurşun çıkmıştı.

Dört tane kurşun.

Dört tane bizi vuran kurşun.

Geriye kalan ve bizi bu duruma düşüren iki hain.

Hepsine hazırladığım iki tane hücre.

Bunları aklımdan uzaklaştırırken asansörün hastalarla dolu olduğunu fark ettim. Hepsine teker teker baktığımda asansörün boğucu havası titrememe neden olmuştu. Ellerimi kollarıma sürterken titrememi durdurmaya çalışıyordum. Asansör geldiğim katta durunca çarpmadan inmeye özen göstererek aralarından geçtim.

Allah hepsinin yardımcısı olsun.

Adımlarımı hızlandırarak annemlerin bulunduğu kata doğru ilerlediğimde Ayda teyze beni görüp ayağa kalktı. "Bade kızım hoş geldin."

Ona sarılıp gülümseyerek geri çekildim. "Hoş buldum Ayda teyzem. Çıkıyor bizim deli yürek."

"Allah onu bizlere bağışladı Bade kızım. Şu yüreğim evlat acısını kaldıramazdı."

Yüzümdeki gülümseme söylediği sözlerin acısıyla ağır ağır solarken ona tekrar sarıldım. "Bir daha böyle şeyler söyleme. Allah onu bize bağışladı çok şükür."

“Öyle.”

O sırada annem elinde kahveyle yanımıza yaklaştı. “Kuzum geleceğini tahmin edemedim.”

“Olsun annem için siz. Ne zaman çıkıyor?”

Barbaros, Mehmet amca ve babam hızla yanımıza geldiğinde gülümsedim. Mehmet amca “Asansörde kerata geliyor.” dediğinde herkes sevinçle güldü. O an aklıma gelen tek şey “Üç ay sonra evleneceğiz.” dediğim kısımdı. Acaba Demir duymuş muydu yoksa refleks ile verdiği bir tepki miydi bilmiyorum.

Bunu birazdan anlıyoruz nasılsa.

Hasta asansörü açıldığında Demir’in yüksek ve gür sesi koridorda yankılandı. “Bırakın yürüyeyim Allah rızası için!” diye söylenirken ben de bu tepkisine gülmeye başlamıştım. Kıkırtımı duymuş olacak ki doktora çatık kaşlarla bakarken bir anda sesime doğru döndü.

Ellerimi dudaklarıma götürürken gülmemeye çalışıyordum ama gülecektim çünkü mutluydum. Çatık kaşları bir anda havalanırken yüzüme öyle bir baktı ki olduğum yerde çok sevdiğim kakaolu dondurma gibi eridim.

Açlıkla ve özlemle bakarken kendimi ona sarılmamak için zor tuttum.

Yanımızdan geçerken bana göz kırptığında kirpiklerinin etimi dağladığını hissettim.

Hepimiz odaya doluşurken Demir yatağa alınıyordu. “Kardeşim Allah rızası için yatalak değilim ben. Yatağa yatacak kadar gücüm var.” Söylenmeye devam ederken Ayda teyze en sonunda ona kızdı. “Bu çocuk benim ömrümü yedi yemin ederim. Bir sus oğlum bir sus!”

Demir yatağa yatırılıp tüm kontroller tekrar yapıldığında gözümü üzerinden ayırmamıştım. Tepeden tırnağa onu

süzerken bu durumu fark etmiş olacak ki o da bana bakmaya başladı. Yüzünde bir şeyler hatırladığına dair bir iz anyordum ama hiçbir şey belli etmiyordu ya da duymamıştı.

Ben duymaması taraftarıydım yoksa başımın etini yerdi biliyorum.

Doktor “Demir Bey nasıl hissediyoruz bugün?” diye sorduğunda Demir gözlerini devirdi. “Her gün nasıl hissediyorsam bugün de öyle hissediyorum amma...” deyip gözlerini gözlerime kilitledi. “Bugün daha bir canlı, güneş yeniden doğmuş tüm kemiklerimi ısıtıyormuş gibi dinç hissediyorum.”

Doktor anlayışla gülümseyip “Anlıyorum. Hastamız böyle giderse birkaç gün içerisinde taburcu olur. Herhangi bir şey olursa ben buradayım.” diyerek odadan ayrıldı. Ben ayakta ağırlığımı bir sola bir sağa verirken yerimde rahatsızca kıpırdanıyor gibi gözüküyordum.

Aslında heyecanlıydım.

Annem “Demir, oğlum bizi çok korkuttun.” diye sessizce fısıldayıp elini tutunca Demir’de hem annemin hem annesinin elini avuçlarının arasında aldı. “Varlığınız benim nefesim. Dualarınızla buradayım.”

Gözlerimin önüne tekrar vurulma anı geldiğinde istemsizce gözpınarlarım tekrar dolmuştu. Ellerimi birbirine geçirip baş parmaklarımı, tırnaklarımı yememek için birbirine sürterken babamın ve Mehmet amcanın yanına giderek aralarına oturdum.

Demir çaktırmadan her hareketimi incelerken o anı yaşadığımı biliyordu. Ayda teyze bana minnetle baktı ve Demir’e döndü. “Sağ olsun Bade kızım bize çok yardımcı oldu. Bir gün bile yanından ayrılmadı. Müşahede altında kaldı ona çok şey borçluyuz.”

Demir devreye girmeden hemen atıldım. “Olur mu da teyze öyle şey. Ben varken kim kalacaktı başka.

Demir bana bakarken utangaçlığım tutarak kısa süreliğine bakışlarımı kaçırdım. “Hissettim.”

Olduğum yerde kıpkırmızı kesilirken bir şey demedim. Demir “Lan Bade buradayken siz hangi cehennemdeydiniz de yordunuz kızı!” diye bağırıp onlara aniden döndüğünde Barbaros bunu bekler gibi rahatlıkla duvara yaslandı. “Ben seni vuranları tespit etmekle meşguldüm. Benan, Bade’nin yanındaydı zaten. Ediz sana kan verdiği için efe gibi ortalıkta geziniyor, ortalığı kolağan ediyordu falan.”

Demir hışımla diklenerek “Ediz bana kan mı verdi?” dediğinde dudaklarımı birbirine yapıştırarak gülmemeye çalıştım ama duramadım. “Tüm vücudumdan kanımı boşaltın dedi.”

Demir gülüşüme yumuşamış olacak ki diklendiği gibi arkasına tekrar yaslandı. “O kansızın kanı damalarımda mı dolaşıyor. Allah’ım ben ne günah işledim.” dediğinde odadaki herkes gülmeye başlamıştı.

Çalışanlardan biri elinde tepsiyle odaya girdi. “Yemek vakti.”

Ayda teyze yerinden kalkıp yemeği alarak Demir’in önüne koydu. Demir yüzünü ekşitti.

“Hoşaf suyu bu! Hayatta içmem getirin bana bir Adana dürüm!”

Ayda teyze kaşlarını çatıp “Perhiz yapacaksın Demir Bey yok sana Adana dürüm.” dediğinde Demir, ellerini havaya kaldırdı. “Yemem! Barbo git bana güzel bir dürüm yanına ayran, onun yanına bir künefe! Hadi aslanım benim.”

Gözlerimi havaya kaldırıp tekrar Demir’e baktığımda takinlikle konuştum. “Demir bunu yemek zorundasın. Yemezsen ben ağzına tıkayacağım.”

İki tane kollarını birtane çocuk gibi göğsünde kavuşturup
"Hadi vaa" dediğinde huzurca gülmeye başladı. O an aklına ben
onunla birlikte yaşadığımız bir anı geldi.

Hastahane

Annen "Demir çok hastalanmış bir gidip baksak mı Atalayı
dün habere söyletirken babam başıyla oynamış bir anda ayağa
kalkmışlardı.

Ben de merakla Eylül'ün yanına koştum. "Lütfen Demir hasta
mıdır haberin var mı?"

Eylül Barbie bebekleri ile oynarken bir anda onları yere fırla-
tarak yanına koştı. "Apla demiy abi hastalanmış. Hani benim
Barbie bebeklerimi gibi?"

"Evet ateşlenmiş. Anneler gidcek, bizde gidelim mi?"

Eylül hızla başını sallarken gözünün önüne saçından bir tu-
tam düştü. "Demiy abiye lolipop götürelim. Ben bebeklerime lo-
lipop verince düzeliyor."

Annen yanımıza gelince o konuşmadan direkt atıldım. "Anne
bizde geliyoruz."

"Olmanız kızını Demir çok hasta size de bulaşır şimdi"

Eylül elinde üç lolipopla yanımıza gelmişti. "Hayıy bizde ge-
liyoruz"

Annen ne kadar inatçı olduğumuzu bildiği için ısrar etmedi.
"Tamam fazla yakın durmayın ama tamam mı?"

"Tamam anne."

Evlül hızla çıkıp Ayda teyzelerin kapısını çalınca sanki bizi
beklediklerimizin gibi kapı hemen açılmıştı. "Hoş geldiniz hadi gi-
ren girin herne çok soğuk."

Eylül Ayda teyzenin önüne atlayıp "Demiy abiyi göycem.
Eğer bu lolipopu yerse düzeliyor." dediğinde güldü. "Tamam fazla
yakın durmayın size de geçmesin çocuklar."

Odaya girdiğimizde Mehmet amca elinde çorba kaşığıyla Demir'e yemek yedirmeye çalışıyordu. "Oğlum mızımızlanmasana!"

"Hayret bir şey! İçmeyeceğini baba çek şunu!"

"Sen bir daha yağmur altında futbol oyna bak ben sana neler yapıyorum."

Eylül dayanamayıp "Mehmet amca Demiy abime kızma." dediğinde Mehmet amca bize doğru dönüp gülümsedi. "Hoş geldiniz çocuklar. Anne ve babanız geldi mi?"

Eylül'ü kenara çekip kendini Demir'in görüş alanına soktu. "Evet Mehmet amcacığım."

Demir'e baktığımda parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Ateşten yanakları kızarmış, gözleri de nasibini almıştı. "Baba çek şunu içmeyeceğim!"

Mehmet amca sinirle yemeği komodinin üstüne bırakarak içeriye geçti. Bende gözlerimi gözlerine dikip "Neden babanı sinirlendiriyorsun!" dediğimde güldü. "Sen gidip Barbie bebeklerinle oynasana Bade."

"Ben on bir yaşındayım. Büyüdüm!"

"He büyüdüñ he!"

Eylül araya girdi. "Demiy abi sana lolipop getirdim. İyileşirsin."

Demir ona gülümseyerek küçük ellerinden lolipopu aldı. "Teşekkür ederim Lülü."

Çorba kenarda dururken hızla Demir'e doğru yürüyüp yanına oturdum. Demir bu hareketime şaşırmıştı. "Hasta olacaksın git yanından."

Çorbayı kucağıma yerleştirerek kaşığı içine daldırdığımda "Ben sana bir bir kaşık vereceğim sen de ağır ağır yut. Valla tıkarını boğazına!" dediğimde güldü. "Ben senin bebeğin değilim kendim içeyim git."

Tutku Petek

"Hayır." diyerek kaşığı dudaklarına götürdüğümde yüzünü ekşitti ama beni geri de çevirmedi. Ben de inatla kaşığı hızla ağzına tıkp geri çektim.

Demir, "Boğuluyordum lan ne yapıyorsun!" dedi.

"Bebek değilim ben!"

Gülerek "Tamam değilsin." dediğinde kaşığı tekrar sert bir şekilde ağzına tıktım.

Günümüz:

Sinsi sinsi gülümseyerek Ayda teyzeye güldüm. "Ayda teyzecim izin verir misin?"

Demir ne yapacağımı anlamış olacak ki yüzüne mahzun bir ifade yerleştirip annesine bakmaya başladı.

"Anneciğim o güzel ellerinden içerim. Hadi yavaş yavaş besle beni."

Ayda teyze bir bana bir Demir'deki değişime bakarken ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir şaşkınlık içindeydi. Yavaşça yanına gidip koluna dokunarak "Ayda teyze ben beslerim Demir'i bak gör bir daha nimete laf edebilecek mi?" dediğimde ne yapacağımı anlamış olacak ki göz kırpıp yerinden kalktı.

Demir ellerini semaya doğru kaldırdı. "Ey Allah'ım neden etrafımdaki kadınlar bu kadar asi!"

Kaşığı çorbaya daldırıp sinsi sinsi gülümserken Demir'e baktım. "Adana kebab hı?"

"Bade çocuk değilim ver kendim içeceğim."

"Olmaz."

Aranızda oluşan çocukça savaşımlar bizimkileri sıkmış olacak ki Mehmet amca ve babam ayaklandılar "Siz devam edin biz bir kahve içelim."

Demir tam ağzını açmış bir şey sövleyecekken ağzına kaşığı soktuğumda gözleri yuvalarından fırlanmış bir

şekilde bana baktı. Masum bir gülüşle ona bakmaya devam ederken Barbaros'a döndüm. "Barbaros bana da kahve getirir mısın?"

"Tamam halledeceğim. Bu sırada bizimkileri de bir yoklayayım."

Demir tam bir şey diyecekken kaşığı ağzına bir daha soktum. "Yut bakıyım nasıl yutuyorsun."

Hepimiz bir anda ona gülerken Demir aksi bir yüzle gözlerini hepimizin yüzünde gezdirdi. "Göstereceğim sana ben bir ayaklanayım."

"Hadi bakıyım koca adam aç ağzını uçak geliyor." diyerek çorbadan bir yudum daha aldırdım.

Demir yutkunurken birden gülmeye başladığı esnada öksürük krizine girdi. Endişelenerek ayağa kalktığımda onu biraz daha doğrulturken bardağına uzanıp suyundan bir yudum aldı.

Ayda teyze endişeyle "Oğlum iyi misin?" diye sorarken Demir sol elini havaya kaldırıp "Sakin olun bir şey hatırladım da ona güldüm." dediğinde sırtında duran elim bir anda kaskatı kesildi.

"Ne hatırladın oğlum hayırdır?"

Hayır...

Demir "Badecim çorba soğuyacak yuttur bence bir an önce." dediğinde yavaşça karşısına geçip oturdum. Gözleriyle çorbayı işaret ederken kaşığı daldırıp bir yudum daha verdim. Hepimiz onu beklerken o bu durumdan haz alır gibi yavaşça yutkundu. "Önemli değil ya..." Nefesini tutmuş ne diyeceğini beklerken "Anne üç ay sonra hazırlan." dediğinde elimde tuttuğum kaşık gürültüyle tepsinin üzerine düştü.

Hatırlıyordu.

Ayda teyze merakla Demir'e bakarken kendimi kısa sürede toparlayarak kaşığı tekrar elime aldım.

"Oğlum sen ne diyorsun üç ay sonra ne var?"

Demir yüzüme her şeyi hatırlıyorum bakışı atarken "Sürpriz." diye eğlenerek söylendiğinde sesli bir şekilde yutkundum.

"Bu çocuk kafasından da mı darbe aldı anlamadım ki?"

Annem ellerini havaya kaldırıp yüzünü yellemeye başladığında "Ayda bir koridora çikalım. Boğuldum biraz." dediğinde yüzüne baktım.

"Anne tansiyonun mu çıktı?"

"Yok kızım. Biraz ateş bastı beni hadi Ayda."

"Tamam Afet."

Herkes odadan çıkarken Demir'le o geceden sonra ilk defa baş başa kalacağımız gerçeği ile utangaçlıkla yerimde kıpırdanırken Demir bundan haz alıyormuş gibi sırıtıyordu. Kapı kapandığı an kucağımdaki tepsiyi sağ kolunu kullanarak kaldırıp yanındaki komodinin üstüne koydu.

"Demir dikkat etsene ne yapıyorsun!" diye endişeyle ciyakladığımda beni daha çok kendisine çekerek yüzünü boynuma gömdü. Yavaşça boynumu öperken göz kapaklarım hafifçe titredi.

Öyle güzel öpüyordu ki sanki boynum onun için çölde aradığı bir suymuş gibiydi. Tam şah damarımın üstüne geldiğinde orada uzunca durdu. Başımı onun yanağına sürttüğümde derin bir iç geçirdi. "Burada benim için atan her nabzın benim nabzımdır. Bu nabzın var ya..." diyerek kulağıma doğru yöneldi. "Benim yaşama sebebim Bade."

O an hiçbir şey diyemedim.

O an hiçbir şey demek istemedim.

Suskunluğumun ona birçok şey anlattığının farkındaydım. Benim suskunluğum onun için kabullenmişti. “Rabbi-me şükürler olsun Demir. Çok korktum.”

Burnunu saçlarımın arasına gömdü. O an eğer o olmasaydı ne yapardım diye aklımdan geçirdim. Eğer Demir olmasaydı onsuz nasıl yaşırdım bilmiyorum. Hayatım boyunca hep onunla yaşamıştım. O benim sevincim, üzüntüm ve tek mutluluğumdu.

Demir benim bu hayattaki her şeyimdi.

“Seni çok seviyorum Demir.” diyerek dikkatlice ona sarıldım. “Seni öyle çok seviyorum ki kalbimi çıkarıp baksalar senden ibaret olduğunu görürler.”

Gözyaşım onun tenine değmiş olacak ki iç geçirip geri çekildi. İki avucu yanaklarımı bulduğunda kayıp olan bir yapboz parçası bulunmuş yerine oturmuş gibiydi. Dudaklarını alnıma bastırdı. “Bade, sen benim kana kana içtiğim aşk şerbetimsin. Bu hayattaki tek kırmızı çizgimsin ve seninle olmak, seni korumak...” diyerek şakaklarımı öptü. “Benim bu hayattaki en kutsal görevim be kızım.”

Gülerek burnumu yanağına sürttüm. “Kutsal görev mi?”

“Sen benim bu hayattaki sınavımsın unutma.” Şakaklarından yanaklarıma inerken öpücüklerinin vermiş olduğu mayhoşlukla ona biraz daha sokulduğumda yanağıma doğru mırıldandı. “Demek sana kavuşmama son üç ay hı?”

O an utangaçlıkla karışık korkuyla geri çekildim. “E şey ben...”

Demir o sırada yavaşça doğrulup iki parmağını dudaklarına koyarak beni susturdu. “Kusura bakmayın Bade Hanım verdiğiniz hayat suyunu içmek zorundayım. Bu yüzden verdiğiniz sözü tutmalısınız.”

Gözlerim şokla açılmış ona bakarken o da yandan bir gülüşle bana sinsi sinsi bakmaya başladı. "Şimdiden hazırlıklara başla. Artık ne yaparsın bilmiyorum..." diyerek parmaklarını dudaklarımdan çekti. "Gelinlik, kınalık dergilerine mi bakarsın, çeyiz biriktirmeye mi başlarsın, gelin hamamı için yer mi ayırtırsın... Ah tabii kadın hamamı bu ayrıntıya dikkat edelim ayrıca..." Ben heykel gibi durmuş hâlâ dediklerinin ciddiyet boyutunu ölçmeye çalışıyordum. "Ailemize söylememiz için sana bir ay mühlet. Kısacası üç ay sonra karımsın geçmiş olsun." diyerek dudaklarını dudaklarıma bastırması ve geri çekilmesi bir oldu.

Ben de huysuzlukla yerimde inlerken bu hâline gülümsedim. Dudaklarını, dudaklarımdan üzerine sürtmeye devam ederek konuşmaya başladı.

"Ayrıca ayarladığımız tatile bu hafta sonu gidiyoruz."

B Ö L Ü M 5

? e 16

Hayatımız yaşam ve ölümden ibaret ince bir çizgiden oluşuyordu. Doğarız, büyürüz, okuruz, iş sahibi oluruz, evleniriz, çocuklarımız olur, yaşlanırsınız ve ölürsünüz. Bunları yaşarken de o incecik çizgide yürümeye devam ederiz.

Hani pamuk ipliğine bağlı hayatlar deriz ya, o misal...

Yürürken de hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşarsınız, sevdiklerimizin hep yanınızda olacağını zannederiz. Onlar gittiğinde ise gerçek yüzümüze tokat gibi çarpar ve hayattaki bazı gerçekleri görmeye başlarız.

Ve o gerçekler bir parça da olsa içimizdeki neşeyi çalıverdiğinde içimizdeki çocuğun öldüğünü düşünürsünüz.

Ama bu durum sevdiklerimiz için geçerliydi, sevgiyi sonradan yitirenler için değil...

Demir ve ailesi Selda'nın mezarına bile gitmemiş, evlerinde ismini dahi anmamışlardı. Şimdiyse hem onun açısından hem de bizim açımızdan iyi olacağını düşünüp bir organizasyon ayarlamış, haberimiz olmadan izinleri kopararak bana da sürpriz yapmak istemişti. Lakin aniden gelişen operasyon ve Demir'in vurulması işleri değiştirmişti. Vurulduğu an ve ellerime bulaşan kanı gözlerimin önünden asla gitmiyor, kabuslarımı süslemeye devam ediyordu.

Şimdi ise tatile hazırlanıyor onu arayarak ağzından laf almaya çalışıyordum. Gideceğimiz yeri inatla söylemiyor ben de söylemesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama sonuç olarak;

Söylememişti.

Eve geldiğimizde aramış ağlıyor numarası yapmıştım.

“Kanar mıyım sence? Söylemem.”

Sayısını hatırlamadığım kadar mesaj çekmiş arada yağcılık bile yapmıştım.

Söylememişti.

Meğerse sihirli kelimeyi söylemem gerekiyormuş ötmesi için.

Seni seviyorum.

“Tamam Şile’ye gidiyoruz. Yanına düzgün bir şeyler al.”

Bende “Yok ben don atlet gelmeyi planlıyorum. Saçmalama istersen.” diye mesaj attığımda öyle bir cevap verdi ki ben bittim.

“Bak ben kıskanç bir adamım ama ne giyeceğine ne düşüneceğine karışmam. Bu dünyaya tek bir birey olarak geldin. Kendi doğruların var, kendi tarzın var ve ben bunu asla değiştiremem. Değiştirmem de, ama yine de altını çiziyorum ben kıskanç bir adamım. Sana yan gözle bakanın gözlerini oyarım o yüzden dikkat et.”

Şimdi söyleyin ben bu mesajın üzerine ne diyebilirim?

Sonra bir koşu mini bir valiz hazırlamış gideceğimiz saat gelene kadar uyumaya çalışmıştım. Heyecandan bölük pörçük uyumuştum. Saat geldiğinde Eylül ile beraber hazırlanıp çıkmıştık.

Geçenlerde Şile hakkında ufak bir makale okumuştum. İstanbul’un Karadeniz kıyısında bulunan ve her gidenin “Lütfen buraya tekrar gelelim!” diye ağladığı, genellikle evli ya da genç çiftlerin durağı bu yer, doğa ile iç içe, sahili

ile sizi büyüleyecek ufak, şirin bir kasaba olmakla beraber ismi antik Yunancada Yaban Çiçeği anlamına geliyormuş.

Ben bu yaşıma kadar Yaban Çiçeğini, Kır Gülü ya da içtiğimiz Kuşburnu diye bilirdim.

Şimdi diyeceksiniz ki nasıl İstanbullusun hiç Şileye gitmedin mi?

E gitmedim arkadaşlar gitmek zorunda değilim yani.

Değilim değil mi?

Ayrıca tarihi çok seven biri olarak daha detayına indiğimde Roma ve Selçuklu Türklerine dair birçok ize rastladım. Fakat en çok hoşuma giden Demir'i bir Selçuklu Türk'ü gibi hayal etmemdi.

Destur çinili Demir hazretleri!

Bunu Demir'e söylesem ne derdi acaba?

Bana da "Destur çinili prenses hazretleri!" der miydi?

Sanmam.

İlişkimiz başladığından beri adam akıllı duygularımı zım tadını çıkaramamıştık. Sanırım hayatımızdaki entrikaların buna fırsat vermemesinden kaynaklıydı bu durum. Şimdi bir arabanın içine doluşmuş iki günlüğüne kaçamak yapmaya gidiyorduk.

Demir arabayı kullanmak için sürücü koltuğundayken ben de yolcu koltuğunda, Eylül ve Ediz -hâlâ nasıl sevgili olduklarını bilmiyorum- ve Benan ile Barbaros'da arka koltukta yerlerimizi almış, araba da bangır bangır Mor ve Ötesi'nin Güneye Giderken adlı şarkısıyla yolculuğumuza başlamıştık.

Bahar havasında olduğumuz için önce doğa yürüyüşü yapacaktık. Cilalı taş devrinden kalma kalıntılar varsa -bu detayı acayip merak ettim- Demir'i o kalıntıların arasına sokmaktan büyük keyif alacaktım.

Nefâset 2

Sonuçta geri kafalıydı ortama uyum sağlardı bence.

Başımı iyice koltuğa yaslayarak yanımdaki adamın yan profiline ezberlercesine bakmaya başladım. Pür dikkat yola odaklanmış benim ona baktığımı anladığında ise yandan yandan gülümsemeye başlamıştı.

Çok yakışıklı anneciğim.

İşte biz böyleydik. Birbirimizi ve dile gelmeyen sözcüklerimizi tek bir bakışımızla anlatırdık birbirimize.

Şu an ona söylemek istediğim *sana deli gibi aşığım* cümlesini gözlerimle uzun uzun bakarak söylüyordum.

Belki biraz utanıyor olabilirdim.

Birazcık.

O da bunu anlıyor ve gülümsemesiyle onaylıyordu. Kırmızı ışıktaki durup bana bakarak elimi avucunun içine hapsedip dudaklarını parmak boğumlarına bastırduğunda ben de ona gülümsedim.

Ben de sana aşığım.

Biliyorum sevgilim.

“Eğer sözsüz sevişmeniz bittiyse yeşil ışık yandı birader. Arka koltuğu tercih ederseniz yer değiştirebiliriz.”

Ediz... Romantik anlarımın katili.

Demir, Ediz’e öyle bir bakış attı ki onun yerinde olsam arabadan atlardım.

Oradan Ediz için dua zinciri.

“Ediz... Küçük dilinin içeriye kaçmaması için sus.”

Küçük dili kaçarsa Ediz ölür ama sevgilim.

O da ölmemesi için uyarıyor zaten.

Barbaros, Ediz’in kafasına şaplak attığında “Sus bi sus Allah aşkına Eylül ile ilgilensene sen.”

“Ablası burada! Ayıp, mesafeyi koruyun alırım ayağının altına ikinizi!”

Badeciğimi otorite kurmak için de geç kalmadın mı?

Kaldım.

“Abla sana ne oluyor? Siz önde sarmaş dolaş olacaksınız biz mesafe? O zaman size de hayırlı mesafeler!”

Eylül’e dönüp baktığımda kaşlarını çatmış bana baktığında bakışlarımı Ediz’e çevirdim. O da gülümseyerek omuz silkti.

Haklıydı valla.

Bu sefer de kafasına şaplak yeme sırası Eylül’deydi.

Benan yumuşak bir vuruşla vurdu ve gol!

“Benan abla!”

“Sus, ablanım ben senin!”

İkisi de sahteden birbirlerine kaşlarını çatarken ben de önüme dönüp şarkıya eşlik etmeye başladım.

Ellerimi havaya kaldırıp sallarken Eylül ve Benan gülerek bana eşlik etmeye başladı. Kendimi kaybederek daha çok bağırmaya başladığımda Ediz arkada kulağını kapatırken Barbaros’da sol eliyle başını ovmaya başladı. Hepsi bir numaraydı biliyordum çünkü içten içe eğlenen yüz ifadeleri suratlarına yapışmıştı. Demir ise yüzünde genişlemiş sırıtışıyla parmaklarını direksiyona vurarak bana eşlik ediyordu.

Manita gibi manita!

Eylül çığlık atarak araya girdiğinde istemsizce yüzümü zü buruşturduk.

“Hadi ama oturmaya mı geldik şarkıyı hep birlikte söylüyoruz!”

O anda aklıma gelen gerçeklikle gözlerimi şaşkınca açarak çantama saldırdım. Demir’e dönüp “Ama çantama koy...” Tam sözümü tamamlamadan Demir, torpidoyu işaret etti. “Torpidoyu aç.”

Öne doğru eğilerek torpidoyu açtığımda ona bakıp gülümsedim. "Ama sen?"

"Fotoğraf makineni Eylül almıştı ben de her ihtimale karşı ondan alıp oraya koydum."

Benim eksik olan b12 vitamini.

Hemen makinemi kapıp anlık olarak fotoğrafını çektiğimde önce afallasa da sonra gülümseyerek bana doğru uzanıp Polaroid resmine baktı.

"Böyle olmaz ikimizi çek."

Ona doğru yaslanıp fotoğrafımızı şip şak çektim. Çıkan resmi elimde hızla sallayarak baktığımda güneş sanki yüze doğmuş, gülümseyerek yola bakıyordu. Bense en içten gülümsememle yanında sönük kalmıştım.

Benim gününe güneş gibi doğan sıcaklığım...

İşte fotoğrafımızın ismi buydu...

"Haksızlık! Ekip olarak geldik topluca çek!"

Eylül'ün karşı çıkan sesine gözlerimi devirdikten sonra, "Haydi herkes iç içe girsin ve bir ağızdan peynir! diye bağırırsın."

Demir yoldan gözlerini çekmezsen hepimiz alacak şekilde poz verip resmimizi çektim. Bunları duvarıma asacaktım!

Tam bir Rönesans tablosu gibiyiz!

Da Vinci, sana taş çıkarttık yiğidim!

Eğlenceli geçen yolculuk sonrası ağzım beş karış açık karşımdaki manzaraya bakıyordum. Burası tek kelimeyle muhteşemdi! Plaja altı dakikalık mesafesiyle Şile kalesi ve balık limanının hemen yanında yer alan, bungalov tarzında

şahane bir oteldi! Resepsiyona ilerlerken Eylül koluma girmiş, Benan ise O şekli alan ağzından salyalarını akıtarak benim gibi etrafa göz gezdiriyordu.

“Kızım bunlar burayı nereden bulmuş?”

Omuz silktim. “Bilemedim Benan ama muhteşem değil mi?” diye sorduğumda onaylar gibi başını salladı.

Eylül ise homurdanırken gözlerini bizimkilere dikti. Aklından her ne geçiyorsa hayra alamet olmadığının geçte olsa farkına vardığımda dudaklarımdan dökülen soruya engel olamadım. “Eylül aklındakini hemen söyle.”

Eylül gözlerini kısarak sinirle bana bakıp dirseğini karnıma geçirdiğinde öne eğilip yüzümü buruşturdum.

“Ne yapıyorsun salak!”

“Abla bak buralar kaçamak yapmak içinde ideal yerler. Sakın daha önce kız atmış olmasınlar buraya?”

Eylülcünü ne diyorsun?

Ben buraya huzurla geldim!

Ben de istemsizce kaşlarımı çatıp bizimkilere baktığımda Barbaros bize doğru dönüp bağırdı.

“Kızlar kimlikleri getirin!”

Benan da benim gibi düşünüyor olacak ki derin bir nefes aldı.

“Eylül senin kafanı duvara sürtüp kıvılcım çıkartmak istiyorum. Geldik buraya huzurlu mutlu, içimize düşürdün ihanet tohumu.”

Eylül, tohumcu Eylül...

Bizimkilerin yanına hızla ilerleyip kimliklerimizi verirken yüzümüzde abartılı bir gülümseme vardı.

Demir'in yanında sarışın bir Rus... Eli kadının belinde...Onu duvarla arasında ablukaya almış...

Bade kendine gel!

Gelemem...Demir abluka olayını çok sever...

İsimlerimiz sisteme girilirken Demir bana gülümseyerek baktı. Ben ise gözümün önüne gelen Rusları yok etmeye çalışırken zoraki gülümsememe devam ettim.

Yemin ederim anlıyor Bade bak bakışları bir tuhaf oldu.

Aklımdaki Rus ruletlerini görüyor!

“Dediğiniz gibi odalar ayrı, kızlar bir odada sizler diğer odada kalıyorsunuz.”

Ayrı odalar mı?

“Siz odaya kız mı atacaksınız!”

Yok artık Bade...

Bir anda resepsiyonist de dahil hepsi bana baktılar.

Potlar kraliçesi Bade'ye selamlar olsun.

“Şey siz devam edin çok pardon. Ben biraz iç sesimi dış sesime vururum da.”

Bu söylediğime kimsenin söyleyecek bir şeyi olmadığından bizimkilerin sert bakışlarına maruz kaldım. Resepsiyonist ise kibarca gülümseyip bilgilerimizi sisteme girmeye devam ederken Demir yanıma gelip elini belime yerleştirerek kulağıma doğru eğildi.

“Aklından neler geçtiğini az buçuk tahmin ediyor gibiyim?”

“Biraz kilo aldım.”

Yüzüne *hadi ya* ifadesi yerleştirdi.

“Biliyorsun son zamanlarda çıkan olaylar canımı sıktı. Verdim kendimi yemeğe homini gırtlak yiyorum.” Demir’in gülümsemesi genişlemeye başlamıştı. Belime koyduğu eliyle beni kendine daha çok çekti. “Sensizlik üzerimde büyük stres yaptı. Nutella yedim kaşık kaşık. Bunu düşünüyordum vallahi.”

Vallahi deme çarpılırsın Bade!

"Aklından ne geçiyorsa unut. Buraya hepimiz ilk defa geliyoruz." Boşta kalan eliyle burnumu sıktı. "Ayrı odalarda kalmanızın sebebi de size mahremiyet sunmamız. Ama bir dahaki sefer beraber olacağız."

Senin o güzel düşünceden öpseni mi?

Bir daha ki sefer?

"Aklımı okumandan nefret ediyorum." Duraksadım. "Bir daha mı geleceğiz!"

Son akıl bükücü!

"Aklını okumuyorum sevgilim. Seni okuyorum." Neşeyle gülümserken gözlerim dudaklarına kaydığında gözbebeğinin küçüldüğünü fark ettim. "Ayrıca seni bir dahaki sefer harika bir yere götüreceğim."

Gülümseyip ona sokulduğumda iç geçirip bir elini belime diğer elini boşta kalan elime götürüp dudaklarını şakaklarıma bastırduğunda mutlulukla gözlerimi kapadım.

"Odalarınız üst katta. Valizlerinizi odaya gönderiyoruz."

Barbaros giriş kartlarımızı alıp hepimize dağıtırken "Teşekkür ederiz." demeyi de ihmal etmedi.

"Demir birader iyi mi yaptık biz ya? Şu Ediz'e başka bir oda mı ayarlasaydık."

"Abi neden ben?" diye homurdandı Ediz. "Anlamıyorum yani neden ben?"

Ediz'in bu sahte ani çıkışı hepimizi gülümsetirken Barbaros tüm ciddiyetiyle ona baktı. "Lan oğlum Beşiktaş vapur iskelesi çalıştırıyorsun geceleri."

Demir kaş göz hareketi yapıp "Hadi hadi oyalanmayalım yerleşelim de gezelim bir an önce."

Nefâset 2

Hepimiz hızla odalarımıza dağıldığımızda nefesimiz kesilmişti. Bize göre oldukça lüks bir süitti. Karşımızda büyük bir salon vardı. Bir adet ikili koltuk, iki sandalye ve pelüş halının üzerinde küçük bir sehpa. Kocaman güneş alan bir penceresi, önünde karşı karşıya iki tekli koltuk ve arasında üzerinde kahve fincanları bulunan eskitilmiş bir sehpa daha vardı.

Ayrıca makyaj malzemelerimizi koymak için tuvalet masası vardı. İki tane!

Kızlarla göz göze geldiğimizde yüzlerimizde tatmin edici bir ifadeyle odayı tekrar gözden geçirmeye devam ettik. Koltukların karşısında kocaman beş kişiyi içine alabilecek boyutta büyük bir yatak vardı.

Ve biz üç kız çocukluğumuzda yaptığımız gibi yine bir arada yatacaktık. Asıl olay ise balkondur!

Kıyıya vuran Karadeniz dalgalarıyla ve yeşillikle çevrili muazzam bir görsel şölen içeren canım balkon!

Kızlarla dayanamayıp çığlık çığlığa yerimizde çıldırırken birden kapımız çaldı.

“Ben bir bakayım” diyerek kapıya koştuğumda Demir çoktan üzerini değiştirmiş, kolunu kapıya yaslayarak tek kaşını havaya kaldırmış bana bakıyordu. “Hadi gel biraz etrafı turlayalım.”

Ben bunu kaçırır mıyım sizce?

“Tamam bir saniye.” İzin isteyip çantama doğru koştum.

“Kızlar biz Demir’le dışarıdayız.” deyip gözlüğümü ve makinemi kaptığım gibi odadan çıktım. Kolunu bana uzatarak ettiği daveti gülümseyerek kabul ettim. Şu an öyle güvende ve öyle zinde hissediyordum ki. O yanımdayken hiçbir kötülüğün beni bulamayacağını, koruyucu kanatlarıyla beni hep sarmalayacağını biliyordum.

Dışarı çıktığınızda ılık bir rüzgarla ürperdim. Başını hafifçe eğip beni kontrol ederken "Üşüdün mü?" diye sorduğunda başımı hayır dercesine salladım. "Yok, ürperdim bir an."

Sinsi sinsi gülümsedi. "Seni ürperttiğimi bu kadar da belli etme."

Konuşma yanlış yöne kaymadan değiştir.

Yemin ederim ya ben fesatım ya da Demir.

"Nereye gidiyoruz?"

Harika konu değiştiricisin Bade tebrikler.

"Senin arkeolojiye takıntın olduğunu bildiğim için arabavla Gürlek Mağarasına gideceğiz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Hayretle kaşlarımı kaldırıp ona baktığımda, "Demek imine gidiyoruz!" dediğimde anlık bozulan suratına gülümsedim.

"Mağara adamı mıyım ben?"

"Evet cilalı taş devrinden geldiğini kabul etmelisin."

"Cilalı taş devrindeki hödükler gibi yapıp seni mağaramda sonsuza kadar hapsedmeliyim o zaman."

Yutkundum. "Ben zaten sende hapisim daha ne kadar hapsedebilirsin ki?"

Bana daha çok sokulup alnıma öpücük kondurduğunda mümkünmüş gibi daha çok sarıldım.

Şu an çocuklar gibi şendim. Bunun sebebi mağaraya gidecek olmanızdan değildi. Demir'in benim neyi sevip neyi sevmediğini bildiği içindi. Bana göre plan yapmasına hayranıyım!

İkimizde arabaya binip yola çıktık. O hiç konuşmadı ama aramızdaki sessizlik tatlı bir sessizlikti.

Huzurlu bir sessizlik.

Ben de bu sessizlikten faydalanıp onun fotoğraflarını çektim. O da itiraz ederek ikimizi çekmemizi söyleyip durdu.

Dinler miyim?

Asla.

Daha sonra mağaraya varana kadar internetten kısa bir araştırma yaptım. Yollar çok kötüydü. Kusma hissi uyaracak kadar. Ayrıca mağaranın içinde sarkıtlar varmış. Tamam arkeoloji severim ama kafama bir şey düşecek korkusuyla da gezmek istemem. Üstüne bir de derinlere inmeyin diye yazmışlar.

Bir tırstım sanki.

“Demir ya gitmeyelim.”

Merakla bana döndü. “Ne oldu yavrum?”

“Ya korkutucu korkutucu yorumlar okudum boş ver gel biz başka bir şey yapalım.”

Muzipçe gülümseyerek “Ne gibi?” diye mırıldandığında ters bakışlarıyla ona baktım.

Arkadaşlar ben değil, Demir fesat.

“En iyisi etrafı turlamak. Bir yerde durup bir şeyler de veriz.”

“Tamam yavrum bu tatilde sen ne istiyorsan o olacak.”

Bu sefer muzipçe sırtıma sırası bendeydi. “Demek hanımcılık oynuyoruz.”

“Senin her isteğin başımın üstüne.”

Konu tartışmaya kapalı.

Demir çaktırmasa da bir numaralı hanımcı oldu.

Elini yanağıma koyduğunda ben de avucuna daha da yaslanarak ona bu durumdan hoşnut olduğumu belirttim. O da istifini bozmadan tek eli direksiyonda diğer eli yanaklarında arabayı kullanmaya devam etti.

Yolda ilerlemeye devam ederken demin çektiğim fotoğraflara göz gezdirdim. Demir her bir fotoğraf karesinde ya yandan ya da bana doğru gülümsüyordu. Hatta bir fotoğrafında bana öyle aşkla bakmıştı ki ani bir hareketle kaldırıp ona gösterdim.

“Bu fotoğrafı çerçeveletip baş köşeme koyacağım.”

Elini yanağımdan çekip önümdeki fotoğraflara daldırırken birden somurttum.

Eli yanağımda iyiydi ama!

O an bana ikimizin birbirimize baktığı fotoğrafı gösterip “Ben de bunu çerçeveletip duvarıma asmayı planlıyorum.”

Tam ona dalmıştım ki arabayı durdurdu. Etrafıma baktığımda bir serpme kahvaltıcısının önündeydik. Karnım istemsizce guruldadığında güldü. “Hadi gel kahvaltı edelim.”

Arabadan indiğimizde hızla yanıma gelip sıkıca elimi tuttu.

Geldiğimiz yere baktığımda öyle güzeldi ki. Göle yakın masalar ve sandalyeler. Temiz hava ve Demir...

“Senden nefret ediyorum burası harika!”

Omuzunu omzuma çarparak derin bir sesle yanıtladı. “Bana deli gibi aşıksın.”

Bunu dediği an yanağına uzanıp öpücük kondurdum ve geri çekilerek onu içeriye çekiştirmeye başladım. Masaya ilerlerken ıslık çalmaya başladı. “Harbiden cennet gibi bir yer seçmişim.”

“Neden züppenin tekiymişsin gibi kendi kendine söylüyorsun?”

Bade...

Bunu Demir'e söylemedin inşallah.

Ona doğru döndüğümde kaşlarını çatmış sahte bir sırıltıyla yüzüme bakmaya başlamıştı.

“Bana bunu söylemediğini varsayıyorum.”

“Yok ben havaya söyledim valla.”

Dudaklarını yanağına kondurdu. “Dua et züppe gibi davranmayayım. Yoksa işler değişir.”

Deme...

Yandı buralar etme.

Masaya oturduğumuzda yanımıza gelen garson hemen siparişlerimizi aldı.

“Demek kilo aldın?”

Unutmamıştı.

“Hı.”

“Aklından ne geçiyordu Bade.” diyerek iki elini masada birleştirip bana bakmaya başladı. Bende aynı hareketi yaparak ona bakmaya başladım.

“Senin oraya bir kız atma ihtimalinin yüzde kaç olduğunu hesaplıyordum.”

Hayretle gülümseyerek bana bakmayı sürdürdü. “Bade... Otelde de söyledim ilk defa geliyoruz.”

“Tamam.”

“Hayatıma birkaç kadın girmiş olabilir ama onlar takılmalıktı. Ve kimseyi otele atacak kadar da düşük biri değilim.”

Sevim goooooş katil geldi Sevimmmmm!

Bade ölüyor Sevim!

“Şey... güzel.”

Bu tepkime öyle bir kahkaha attı ki istemsizce ben de gülümsedim. Parmağını bana doğrultarak “Aslında şu an senden şu tepkiyi bekliyordum...” Merakla bekledim. “Evleneceğim senle.”

Bu dediğine öyle bir güldüm ki hangi ara gelip soframızı kurmaya başladığını anlayamadığım garson bile bize gülmeye başladı. “Tamam evleneceğim ben senle korkma.”

Bir saate yakın uzun bir kahvaltı seansından sonra gelen aramayla bizimkilerin Paintball oynamak için sahaya gittiklerini öğrenmiş, ardından bizi de beklediklerine dair mesaj almıştık. Şimdi Demir’le beraber paintball sahasına gelmiştik. Bizimkilere baktığımızda çoktan giyinmiş başlamak için bizi bekliyorlardı.

“Demir, mahşer atlıları gibi bizi beklemiyorlar mı?”

Bunu söylerken ayağım istemsizce gerilemeye başlamıştı. Arkamı dönerek kolundan tuttum. “Hadi vazgeçelim bu sevdadan yoksa o renkli toplarla bir yerlerimizi morartacaklar.”

Bu söylediğime gülümseyerek göz kırptı. “İkimizin de atışları iyi bunu gayet iyi biliyorsun. Bence bunu biz kazanacağız.”

Yani ben en güzel atışı sapanla yapan bir insanım. Ağaçlara çıkar sevmediklerimi sapanımla on ikiden vururdum ama tek sorun bunu çocukken yapmamdı. Eylül elini beline yerleştirerek “Hadi ama abla sen atışçıların kralısın.” diye bağırdığında bir an gaza gelip duruşumu dikleştirdim.

“Eh iyi madem. Hadi Demirikooo gidip düşmanlarımızı alt edelim.”

Tam ilerleyecekken Demir, bileğimden tutup beni kendine çekti. “Sana bir daha bana Demiriko demeyeceksin demedim mi?”

Eyvah.

“Ağzımdan kaçtı.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma doğru eğildi. “O laf kaçan ağzınızı öpmek isterim.”

ŞİMDİ DEĞİL!

ŞU AN DEĞİL!

“Tamam öpersin ama şimdi değil.”

Benan ıslık çalarak Barbaros’un koluna girdi. “Yandı ortalık yandı. Terk edelim mi buraları gençler.” Barbaros’da ona eşlik ettiğinde utangaçlığım zirve yapmıştı. “Onlar buraları terk ederken bizde edebiliriz.”

Onlara gözlerimi devirerek ilerlemeye başladım.

“Ee nerede giyiniyoruz?” diye sorduğunda Eylül eliyle ilerideki boş kulübeleri işaret etti. Demir elimi tutup ilerlemeye başladığımızda aklımda bu oyunun hiç masum olmayacağı gibi bir his belirip belirip duruyordu. Demir’le ayrılıp bizim için ayrılan kıyafetleri giydiğimizde üzerime giydiğim kıyafet adeta emanet gibi durmuştu. Pantolon paçalarım o kadar uzundu ki çizmelerin içine nasıl sokmaya çalıştığımı hatırlayınca ellerimi belime koyup başımı geriye doğru yatırdım.

Kısa boylu olmak gerçekten vahimdi.

Hele 1.65 olmak gerçekten daha vahimdi.

Başımı geriye atmış gözlerim kapalı bir hâldeyken dudaklarımda bir sıcaklık hissettim. Bu sıcaklık daha da basınca gülümsemeye çalıştım. Demir geri çekilip dudaklarıma doğru fısıldadı. “Gülüşünden öptüm seni.”

“Gülüşümden öp beni.”

Gözlerim kapalı, dudaklarım aralık onun beni tamamlamasını bekliyordum. Dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttüğünde derin bir iç geçirdim. Sanki dudakları bir ateşti ve ben de yanmaya hazır bir odun parçası gibi bekliyordum. Büyük bir sevgiyle taparcasına öpmeye başladığında içimin titrediğini hissettim.

Ben ise hâlâ toy bir çocuk gibi ona karşılık veriyordum.

O benim her şeyimde ilkti.

Öpücükte dahil.

İlk bana sarılışını diledim.

Sarıldık.

İlk öpüşünü diledim.

Öpüştük.

En önemlisi beni hep sevmesini diledim.

Sevdi.

Sevdik.

Derince iç geçirerek kendini geri çektiğinde alnını alnıma bastırdı. Ben de burnumu burnuna sürterek ona karşılık verdim.

Gülümsedi.

Gülümsedim.

İşte şu an bana en büyük mutluluk nedir diye sorsalar bu görüntünün resmini çekip önlerine sunardım. Mutluluk iki kişinin birbirini koşulsuz sevmesiydi.

Ve ben Demir'i koşulsuz, her bir zerremle seviyordum.

"Seni seviyorum."

Demir gülümseyerek başını yana doğru eğip tekrar dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Bu iki sihirli sözcükle bana dilediğini yaptırabilirsin."

"Biliyorum."

"Gençler!"

Size Ediz'in romantik anlarının katili olduğunu söylemiştim değil mi?

"Lan Ediz hatırlat oyunda vücudunu değil müsait bir yerini hedef alacağım!"

Aklıma gelen görüntüyle dudaklarımı birbirine bastırıp başımı Demir'in omzuna vurduğumda elini dudaklarına götürerek sus işareti yaptı.

“Çaktırma çok sinirliyim.”

Gülerek “Tamam.” dediğimde hızlıca dudaklarıma öpücük kondurup elimden tutarak onlara doğru ilerledik.

Benan işaret parmağıyla önce Barbaros, Ediz ve en son Demir’i işaret etti. “Bakın beyler burası savaş muharebesi değil öncelikle belirteyim. Bizler kızız ona göre ateş edin.”

Doğru...

Bir an Demir’in beni kalbimden vuruşu aklıma geldi.

Tam bir şey söyleyecektim ki yabancı bir ses aramıza girdi.

“Hoş geldiniz.”

Hepimiz sese döndük. Maksimum otuzlu yaşlarda iri yapılı yakışıklı bir bey önümüzde durdu. Kızlarla birbirimize şaşkınca bakarken bizimkilerde kaşlarını çatmış adama bakıyorlardı.

Beyler sakın...

“Ben eğitmeniniz Ahmet. Size Paintball silahlarınızı getirdim.” diyerek silahları elimize tutuşturmaya başladı. Elimde tuttuğum silah hafifti ve boya toplarının konulduğu bir haznesi vardı. Gülümseyerek silahımı Demir’e doğru tuttuğumda o da silahını Ediz’e doğrultmuştu.

Ediz seni çok iyi bilirdik.

Ediz yavaşça Barbaros’un arkasına geçmeye başlamıştı ki Barbaros onu engelleyip önünde tuttu.

“Ne yaptın da Demir yine seni hedef aldı?”

“Mıç mıç yaparken onları bastım gerisi boş.”

Yüzüm öyle kızardı ki patlayacak sandım. Eylül yanıma gelip bana omuz attı. “Demek mıç mıç?”

Benan’da ona eşlik ederek diğer omuzuma vurdu. “Sonra nasıl öpüştüğünüze dair konuşacağız.”

İkisini de ittim. “Bir gidin! İlk sizi vuracağım yemin ederim. Hem de kafanızdan!”

Kızlar gülererek yanından ayrılıp eşlerinin yanına gitti. Demir'de benim yanıma geldiğinde Ediz öksürdü. "Abi sakın bak."

Demir o sırada elini omzuma atmış beni kendine çekmişti. "Endişelenme lan alt tarafı çocuğun olmaz."

Al işte al adamımı biliyorum ben.

Oyun alanına ilerlemeye başladığımızda arazinin ne kadar geniş olduğu dikkatimi çekti. Bir sürü ahşap barikat, dekor olarak dağılmış odun yığınları gibi birçok şey vardı. Hepimiz koruyucu gözlüklerimizi takıp birbirimize asker selamı verdiğimiz an gülmeye başladık.

Benan silahının namlusunu bize doğrulttu. "Hadi aşkım geyik avlayalım!"

Onun bu çıkışına karşılık verdim. "Hadi ama bebeğim ikimizde biliyoruz tavşan gibi kaçacağınız için geyik avlamaya pek vaktiniz kalmayacak."

Eylül mızıkçı çocuk gibi araya girdi. "Çenenizi kapatırmısınız? Bu oyunun galipleri belli."

Demir ile o an birbirimize bakıp göz kırptık. Eğitimimiz Ahmet Bey yanımızda belirdiğinde Demir'in kaşları yine çatılmıştı. Normalde kalabalık bir ekiple oynanan bir oyundu ama bizler ikili eş olup kendi aramızda oynamayı tercih etmiştik. Sanırım birbirimizden başka kimseye şiddet uygulamak gibi bir eğilimimiz yoktu.

"Her oyuncunun beş canı var. Vurulan oyuncular kesinlikle 'vuruldu' diye bağırarak ve silahlar kilitlenecek. Aranızda silah kullanmayı bilen var mı?" diye sorduğunda hepimiz gülümsedik.

Eylül, "Ben dışında herkes silah kullanmayı biliyor ama daha önce Paintball oynadığım için sorun yok." dedi.

Hangi ara oynadın kızım? Bakışı atarken Eylül'de omuzlarını silkti. Demir kulağıma doğru eğilerek "Bayrağı ka-

parsan kendini koru. Gerçi ben seni hep koruyacağım da blöf yapıyorum.” İşaret parmağıyla Ediz’i gösterdi. “Ama Ediz’i bana bırak ama dur bir dakika.”

Demir silahını arkasına dönük olan Ediz’e doğrulttu ve sırtına nişan alıp ateş ederek mavi rengi boyun tarafına isabet ettirdi.

“Ne oluyor lan!”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemi engellemeye çalışıyordum ancak Ediz canı yanmış, boynunu tutar bir şekilde karşımda dururken bu hiç de kolay olmuyordu.

“Oğlum sen yandın bugün.”

“Kim buna Paintball oynayalım dedi ya başlamadan bittim ben abi.”

Herkes gülererek dağıldığında oyun başladı.

Oyun şu şekilde devam etti: İlk beş dakika boyunca herkes ateş etti ama kimse vurulmadı. Demir’in ilk hedefi Barbaros’tu. Ne kadar uğraşsa da onu vuramadı. Ben de şans eseri -altını çiziyorum şans eseri- Benan’ı göğsünün ortasından vurdum.

Bu oyunda sen yandın Benom...

Ardından Eylül bir salaklık yapıp Ediz’e çarptığında geri düşmüştü. Bende fırsattan istifade bacağından ve kolundan onu vurmuştum. Ayrıca belirtmek isterim ki Demir bana muhteşem bir nişancı olduğumu söyleyip koltuk altımı kabartmıştı.

Aradan on iki dakika geçti. Saklandığım yer bir anda nişan yağmuruna tutulduğunda Demir benim sayemde Barbaros’un yerini keşfetmiş onu tam midesinden vurmuştu.

Geriye sadece Ediz kalmıştı.

“Ben şu ağacın arkasına gideceğim Demir. Avlamak için kolluyor beni biliyorum ben.”

Demir yüzüne pis bir sırtış kondurdu. “Ava giderken avlanan olacak salak.”

Ben yavaşça diğer ağaca doğru koşarken Ediz’e dair bir şey göremedim. Tam silahımı doğrultmuş etrafa bakarken arkamdan bir çift nişan sesi geldiğinde sırtımdan vurulduğumu anladım.

“Ama Ediz ya!”

“Vurdum seni! vurdum seni!”

“Nasıl eniştesin ya sen, insaf ya!” diyerek yüzümü ekşittim. O da enişte lafına takılmış olacak ki sevinçle, “Enişten miyim sahiden.” diye bağırdığında Demir hain bir gülüşle onu sırtından vurup kahkaha attı.

“Demek benim sevgilimi vurursun he. Al sana oğlum. Öyle vurulmaz böyle vurulur.”

Ediz pancar gibi olmuş suratıyla öne doğru eğilmişti. “Abi neden yaptın bunu ya!”

“En güzel anılarımın katili olma diye mesaj verdim sana.”

“Vur hançeri kalbime, sakla tamam mı? Vur yani vur vur!”

Demir bıkkınlıkla iç geçerek kolunu omzuma sarıp hafifçe ağırlığını bana doğru verdiğinde sendeledim.

“Oradan yük aracına mı benziyorum ben?” diye mırıldandığımda kulak mememi gülerek dişledi.

“Beni taşımayı öğrenmen lazım.”

Ediz, “Bunu hangi anlamda söyledin acaba Demirciğim? Yani normalde senin ağırlığını ben taşıyım da.” dediğinde elini kalbinin üzerine koyduğunda Demir ona yandan bir tekme attı. “Düş lan önüme kart zampara.”

“Ayıp ama bak baldızımın yanında.”

“Yürü lan!”

Yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken Demir ve Ediz atışmaya devam ediyor, arada sinir krizi geçirmeme neden oluyorlardı. Aralarındaki ilişki her ne kadar şaka üzerine kurulu olsa da birbirlerini sevdiklerini de görebiliyordum. Arkadaşlık ilişkileri benim için her daim önemli bir rol oynardı. Çünkü ailenize anlatamadığınız bazı şeyleri güvenilebileceğiniz bir arkadaşınıza anlatabiliyor, farklı kafalardan fikirler alabiliyordunuz. Hayatımda güvensizlikle hiç karşılaşmadım. Bu da ne kadar doğru seçimler yaptığımı gösteriyordu. Benan, Eylül’den sonra tek güvenilebildiğim dostumdu. Zaten başkasına da gerek yoktu.

Yarım saat sonra otelin girişine geldiğimizde Benan, Demir’le beni işaret ederek Eylül’ü koltuğunun altına aldı. “Bu ikisi var ya tam tencere kapak.”

Dayanamadım.

Ona doğru dönüp kollarımı boynuna dolayarak utanmadan başımı boyun girintisine soktuğumda o da sınıksız sarılarak karşılık verdi. Demir’le ikimiz bu hayatta, eksik parçasını tamamlamış bir puzzle parçası, tencere ile kapak, kuru fasulyenin yanında soğan gibiyiz.

Kopmayacak iki bağız.

Tam kokusunu içime çekiyordum ki bize seslenen daha doğrusu Demir’e seslenen bir kadın sesiyle hepimiz o sesin sahibine döndük. “Demir.” Ve o an Demir’in, “Hassiktir.” diye homurdandığını duydum.

B Ö L Ü M 6

Kıskançlık...

Birçok insanın yaşamını olumsuz yönde etkileyen bir duygudur. Ben bu yaşına kadar kimsenin ne etlisine ne sütlüsüne karışan, sadece kendi başarılarına odaklanmış, kendi yağında kavrulan bir kızdım.

Kıskanç insanları da hiçbir zaman anlamamıştım ve anlamak da istemiyordum. Hayatım boyunca çok kışkırtıldım. Hatta yerimde olmak isteyen insan sayısı o kadar fazla ki bu durum aynanın karşısına geçip kendimi sorgulamama neden oluyordu.

Hayır yani ben de normal bir insanım sonuçta. İki kaşım, iki gözüm var.

Belki de tek fark onlardan bir tık daha akıllı olup doğru zamanda doğru hamleler yapmamdım.

Şimdi karşımda duran bu kadını süzerken kadın hiç orali olmadan Demir'e pür dikkat bakıyordu. Hissettiğim kıskançlık duygusu bir zehir gibi damarlarımda dolaşırken gülümseyip sertçe yutkunmaya başlamıştım.

Derin bir nefes alıp başımı Demir'e doğru çevirdiğimde yüzümdeki gülümseme git gide korkutucu bir hâl alırken onun verdiği tepki ise sadece benim gibi yutkunmak olmuştu.

Kadın gülümseyerek yanımıza yaklaşmaya başladığında istemsizce dikleştirdim.

“Demir! Uzun zaman oldu inanamıyorum!”

Demir zoraki gülümsemeyle kadının yüzüne baktı.
“Derya?”

Ve Derya beni es geçip kollarını Demir’in boynuna dolayarak sarıldı. Bizimkiler adeta nefeslerini tutmuş gözlerini üzerimizden ayırmadan bakarken Demir kaskatı kesilmiş öylece dikiliyordu.

O Kurnadan Bu Kurnaya Çirkef Sıçramış...

Badeciğim ne yapman gerektiğini biliyorsun...

Boğazımı temizleyerek araya girdiğimde Derya hele şükür beni fark etmiş olacak ki kollarını Demir’den ayırarak bana bakıp tekrar ona döndü.

“Derya burada ne işin var senin?”

Demir’in git gide içine kaçan sesini takmadan rahatsız edici bakışlarla karşımdaki kadını incelemeye başladım. Uzun boylu, siyah saçlı ve ela gözlüydü.

Merhaba Adriana Lima’nın ela gözlü versiyonu.

Yerli Adriana, Bade Sezar’a karşı.

Derya’nın vereceği yanıtı umursamadan Demir’in koluna girip bedenimi bedenine yaklaştırdım. “Selam Deryacığım tanışıyor muyuz?”

Çal baba çal. İşte geliyor özel harekât!

“Ah, çok özür dilerim.” dediğinde gözleri önce kollarımıza sonra da birbirine yapışmış bedenlerimize kaydı. En son da yüzüme. Demir ise kolunu beline dolayarak alnıma öpücük kondurup tekrar Derya’ya baktı.

“Ben Derya, Demir’in eski bir arkadaşıyım.”

Sağ elimle kendisini göstererek “Görüyorum.” dediğimde Demir’in gülümsemeyle karışık homurdanmasını duydum.

“Kusura bakma. Sevgilim, bu Derya. Semih ile ortak arkadaşımız. Semih’i hatırlıyorsun değil mi?”

Semih’i hatırlıyordum. Aynı üniversitede okumuşlar, birkaç kez de Demirlere gelmişti. Başımı onaylar gibi salladığımda devam etti.

“Derya, nişanlım Bade.”

Efendim?

Ne dedi o ne dedi ki?

Nişanlım dedi Bade!

Derya’nın burun delikleri oynarken yüzü de bir anda kızardı. Ya deminki kırdığı pot yüzünden ya da beni öldürmek istemesinden kaynaklı olabilirdi.

Hızla kendini toparlayıp gülümsedi. “Demir Bey’e bak hangi ara nişanlandın bizim haberimiz yok.”

Haspam.

Seni ben bir bozayım dur.

“Deryacığım, Demir ile yakından bir samimiyetiniz olsaydı seni çağırırdı emin olabilirsiniz. Eh demek ki yokmuş. Neyse seni düğüne çağırırız artık, alınma.”

Benan’ın kıkırtısı kulağıma geldiğinde istemsizce bir rahatlama hissettim ama bu rahatlamam kısa sürdü çünkü Derya’nın, Demir’e olan bakışlarım gerçekten sevmemiştim.

Bu demek oluyor ki cilalı taş devrinden gelip orta çağ devrine direkt geçiş yapan Demir Beyimiz kızı bırakmış.

Benim yüzümden, saygılar.

“Ah tabii. Bu konuyu konuşmak isterim. Müsaitseniz akşam yemek yiyelim, benim de erkek arkadaşım burada.”

Erkek arkadaşın var ama yanımdaki adama salyalarını akıtarak bakıyorsun.

Rezil.

Demir onay almak ister gibi bana bakıp gülümsediğinde ben de omuz silktim.

“Sevgilim akşam işimiz yoksa eşlik edebiliriz.”

Gülümseyerek yanağına doğru eğildiğimde dudaklarım yanağında hareket etti. “Tamam sevgilim fark etmez.”

Demir’in, yapmış olduğum bu hareketle vücudu kaskatı kesilirken ben de başımı omzuna yasladım.

“Tamam akşam saat sekizde restoranda görüşelim.”

İkimizde son kez gülümseyip ayrılırken ben de Demir’den son hızla çekildim.

“Demir Bey sorabilir miyim acaba o kız yılan gibi kollarını boynuna dolarken neden hemen ittirmedin?”

Demir için cenaze marşı çalalım.

Demir kıskanmamdan hoşnut olmuş bir şekilde tekrar bana sokulmaya çalışırken buna izin vermeyerek elimi göğsünün ortasına koyup ittirdim.

“Hadi ama Bade bunun için trip atmayacaksın. Şaşırdım sadece.”

Şaşırmışmış.

Kaşlarımı havaya kaldırıp dalga geçer gibi ona baktım. “Bak sen.”

Tamam onun yanında bana nişanlım diye hitap etmiş olabilir ama bu kollarını boynuna doladığında tepki vermemesini değiştirmiyor. Kalkık olan kaşlarımı bir anda çatıp hızla merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

Kusura bakma Demir ama ata sporum hâline gelen tribi çekmek zorundasın ki bir daha yapma.

Kıskanç Bade, zamanında farkına varamadığın kıskançlıklar yüzünden el alemin kızları senden ne çekti ne çekti!

Flashback:

*Kucağımda kendimden ağır ders kitaplarımı taşıırken evin so-
kağında durup soluklandım. Bugün okulun ilk günüydü ve bu
lanet lise kitaplarını bir poşetin içine koyup ellerimize verdikle-
rinde Millî Eğitim Bakanlığı'nı her yıl gibi bu yılda sorgulamaya
başladım.*

*Hayır anlamıyorum hem çanta getirmeyin diyorlar hem de
son dakika golünü, poşetin kopacağını bile bile elimize pimi çekil-
miş bomba gibi fırlatıp kaçıyorlardı. İnsaf ya, ben poşet taşıma-
yayım diye pazara gitmeyen bir insanım. Hayat işte öyle vurmaz
böyle vurur Badeciğim.*

"Lanet poşet sakın kopayım deme."

*Derin bir nefes alarak yürümeye devam ettiğimde bakkalın
önünde tabureye oturmuş arkadaşlarıyla derin bir muhabbete
dalmış bir adet Demir gördüm.*

*Lisedeki arkadaşlarımın sohbetine denk geldiğimde hayatla
bağlantımı kısa sürede kesmiştim. Hayatlarının en büyük trav-
ması olan sünnet muhabbetini ballandıra ballandıra birbirlerine
anlatıyorlardı. Acaba Demir'de ballandıra ballandıra nasıl sün-
net olduğunu anlatıyor muydu?*

Sanmam.

*Ben küçük bir kız çocuğuydum o zaman hayal meyal hatırlı-
yordum. En son o önde doktorsa arkasında bahçede koşturuyor-
lardı. Aklıma gelen bu anıyla istemsizce kıkırdadım.*

"Kız bade deli mi dürttü seni niye kendi kendine gülüyon?"

*Kafamı hızla Zehra teyzenin camına çevirdiğimde omuz sil-
kip aldırış etmeden yoluma devam ettim. "Zehra teyze tünemiş-
sin yine cama, selamlar."*

"Terbiyesiz kız."

"Bade?"

*Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Demir ayağa kalkıp
ellerini ceplerine yerleştirmiş yanıma doğru geliyordu.*

“Evet?”

Dibime gelene kadar hiçbir şey söylemedi. Yine o sevimsiz gülmeyen yüz...

Bence bana karşı alerjisi vardı.

“Ver elindekileri eve götürüyüm.”

Poşeti bağrıma bastırdım. “Az kaldı ben götürürüm.”

“Ver kızım işte ne inat ediyorsun ter içinde kalmışsın.”

Haklıydı aslında. Ben de fazla inat yapmadan elimdeki poşeti onun ellerine verdim.

“Sen bunu tüm yol boyunca taşıdın mı?”

“Maalesef taşıdım.”

“Ağır mı?”

Ona doğru alayla gülümsedim. “Valla mı?”

Alaylı gülüşüme gözlerini devirmekle yetindi. “Bir daha böyle bir şey olursa beni ara ben gelir alırım seni.”

Bu dediğiyle birden yerimde durarak önce yüzünü, sonra vücudunu ve en son bedenini süzdüm. “İyi misin? Ateşin mi var? Böğrün mü ağrıyor?”

Demir bu tepkime gülümsediğinde kalbim tekledi.

Kalbim neden tekledi ki? Susuz kaldı vücudum ondan ya da çok ter döktüm diyedir.

“Bade sen beni gözünde fazla mı büyüttün anlamadım ki.”

“Yoo. Sadece somurtkan bir çıyan olduğun için seni aramak aklıma hiç gelmedi.”

Demir elini saçlarıma götürerek onları dağıttı. “Seni döverim Bade.”

“Çok komik.”

Ona baktığımda gülümsüyordu ve bende istemsizce gülümse dim. Sonuçta bu anları enderdi. O sırada üst mahalleden sidikli Arzu anlamadığım bir hızla yanımızda belirdi.

“Selaaam!”

Ay sen ne sevimsiz bir insansın ya.

Şuna bak sevimsiz nane şekeri.

Demir’in gülümseyen yüzü bir an da solduğunda içim acıdı.

Demir homurdanarak “Hayırdır Arzu?” diye sorduğunda istemsizce gülümsememe devam ettim.

Hanzo.

“Selam vermek istedim.”

Bende başımla onu onaylayarak “Merhaba Arzu biz de tam gidiyorduk.”

Biz de tam gidiyorduk?

Arzu gitmemize izin vermeyerek bizi durdurdu. Daha doğrusu Demir’i.

“Geçen akşam buluştuğumuz yerde yine bir araya gelmek istiyoruz.”

Şaşkınlıkla gözlerim hafifçe aralanırken konuşmaya dikkat kesildim.

Geçen akşam bunlar buluştu mu?

Demir kafasını bana doğru çevirdiğinde ben de aralanan gözlerimi kısarak ona cevap verdim.

Elime düştün Demir.

“O rastgele olan bir şeydi Arzu. Siz diğerleriyle buluşmak isterseniz buluşursunuz.

Arzu dudaklarını büzerek ben sanki orada yokmuşum gibi davranmaya devam ediyordu. “Sensiz olmaz.”

“Çüş.”

Demir bu tepkime hafifçe öksürdüğünde Arzu beni baştan aşağı süzmüştü.

Bense ağzımdan istemsizce kaçan bu tepkime lanet okudum. O an çok sinirlenmiştim.

Neye sinirlendim kime sinirlendim onu bile bilmiyorum.

*Hışımınla Demir'in elinden kaptığım poşetimi hızla çektiğimde
ayacağımı vura vura son kez ikisine bakıp yanlarından ayrıldım.
Yanlarından ayrılırken de Demir'in sesi kulaklarıma ulaşmıştı.*

*"Rast geldik bitti. Sevmiyorum öyle ortamlar size iyi eğlen-
celer."*

Size iyi eğlencelermiş.

Muşmula suratlı çocuğa bak.

"Anne! Ablam gelmiş!!"

*Eylül ve Sedef hızlı hızlı yanıma gelirken gözleri bir an De-
mir ve Arzu'ya takıldı. İçimdeki merak beni yiyip bitirirken hızla
Sedef'i dürttüm.*

"Kız Sedef bunların arasında ne var?"

*Sedef omuzlarını silktilti. "Valla..." dediğinde sözünü keserek
araya girdim.*

"Yok yok söyleme. Anladım ben."

Sedef, "Bade..." dediğinde tekrar sözünü kestim.

"Ay ne!"

"Anlatıyorum."

*Sedef yüzüme gülümserken derin bir soluk alarak duyacakla-
rına kendimi hazırladım. Ben neden böyle bir tepki veriyordum
Allah aşkına!*

"Anlatma."

"Emin misin?"

Emin misin Bade?

"Anlat."

*Sedef bunu beklermiş gibi anlatmaya başladı. "Geçen bizimki-
ler maç yaptı hatırlıyorsun. Benimki de onlarlaymış. Maç çıkışı
aşağıdaki kafeye gitmişler bu asalaklarda ordaymış."*

Ben cec dercesine yüzüne baktım. "Sonra bu kızlar toplanmış onların masasına gelmişler. Malum bunlar nerede bekar erkek görseler hemen üstlerine çullanmaya başlıyorlar. Kenan ve Demir hiç yüz vermemişler bunlara."

Meraklandım. "Sen nereden biliyorsun bunları?"

"E Kenan anlattı saf."

"Demir niye oralı olmamış?"

Sedef gülümseyerek omzuyla beni dürttü. "Hayırdır Bade? Neden meraklandın sen bakayım."

Sanki boğazıma bir şey takılmış gibi öksürmeye başladım. Galiba tükürüğümü yuttum.

"Kızım sen benim ne kadar meraklı bir insan olduğumu bilmiyor musun?"

Gözlerimi Demir'le Arzu'dan ayırmıyordum. Sanki Demir kaçıyor Arzu da kovalıyordu.

E sıkıldım ama bu kızdan bak sırnaşığa bak!

O an gözümü istemsizce Eylül'ün elinde ki sapanı takıldı.

"Eylül ver elindekini çabuk çabuk."

Eylül ise sapanını göğsüne bastırdı. "Vermem!"

"Kızım versene! Adam vuracağım ver!"

Eylül bir an ışıldayan gözlerle sapanı bana uzattı.

Yemin ederim ailecek şiddetin kölesi olmuşuz. Hızla ayağımın dibindeki taşı alıp sapanıma yerleştirirken Sedef hayretle beni izliyordu. "Bade şaka yaptığını söyle şu an."

"Yoooo." diyerek sapanımı iyice gerdim.

Gerdim.

Gerdim.

Ve ateş!

Havada süzüle süzüle giden taş birden Arzu'nun kafasıyla buluştu.

“Alıllıllıllh!”

Eylül ise ellerini çırpıp “Ağla Arzu ağla! Su tabancası ağla!” diye sevinçten yerinde zıpladı. Sedef kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırırken Demir’in gözleri o an gözlerimle buluştu.

Size yeniin ederim ki o an bana minnetle baktı. Eh ben hem meraklı hem de -sanırım- Demir’i kıskanan küçük bir kız çocuğuydum.

Flashback sonu.

Üzerime Benan’dan aldığım ince askılı kırmızı elbiseyi giydiğimde aynanın karşısına geçip kendim süzdüm. Mini kaçamak yapacağımız için yanıma bu tarz elbise almamıştım ama arkadaşım ayaklı moda kataloğu olduğu için yardımına yetişmişti.

“Üf be abla, Demir abi gözlerini alamayacak senden.”

Eylül’e gülümseyip tekrar aynadan kendime baktım. Elbise tüm vücudumu sarmalamış hatlarımı meydana çıkarmıştı. Boyu diz kapağımın altına gelmesine rağmen şuh görüntüme daha da hava katıyordu. Bu görüntüyle saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapmış, yüz hatlarım daha da meydana çıkarken kırmızı rujum çarpıcı görünmeme neden olmuştu.

Benan elini uzattığında tuttum. Sinsi sinsi gülümseyerek beni kendi etrafımda döndürürken aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi.

“Eylülcüğüm ablanı bu gece aramızda göremeyebiliriz.”

Gözlerimi devirip elimi çekerken “Pislik yapmasana.” diye homurdandım.

“Haksız sayılmaz ablacığım. Yani fazla güzel ve...” Benan araya girerek Eylül’ün sözünü tamamladı. “Kadınsı.”

“Valla arkadaşlar Demir benim her hâlimi biliyor. Ben sadece o kızı yerle bir etmek için böyleyim biliyorsunuz yani.”

Eylül ve Benan ellerini *boş versene* dercesine sallarken ben de yapmacık bir gülümsemeyle onlara karşılık verdim.

“Akşam kızı dövme bari elbisem yırtılmasın.”

O an gözümün önünde Derya’yı saçlarından tutup sürüklediğim bir görüntü belirdi.

“Ay bilemedim. Kızım çok sevimsiz değil mi ya?”

Eylül kendini yatağın üzerine devirdi. “Valla çok sevimsiz. Hayır yani Demir abiyi de anlamıyorum. Zevksiz değil, ablama baksana fıstık.”

“Eylül beni o sevimsizlerle aynı kefeye koyduğunu hissediyorum.”

“Tövbe de.”

Tam ağzımı açıp bir şey diyecektim ki kapı yumruklandı.

“Dağ ayısı değil de ne?” diye söylenerek kapıya doğru gittim. Kızlara kafamı salladığımda kızlar onaylarcasına baş parmaklarını kaldırdı.

İşlem tamam.

Kapıyı birden açtığımda yumruğu havada asılı kalan Demir’le göz göze geldim. Gözleri öyle bir parladı ki kendimi çakal avında avlanan bir kurt gibi hissettim.

Yutkundu.

Amacına ulaştın Bade adam kalp krizi geçirdi.

Boğazını temizleyip “Çok güzelsin.” diye fısıldadığında vücudumdaki kanın yanaklarıma vurduğuna yemin edebilirim. Bu sefer de süzme sırası bendeydi.

Siyah pantolonun üzerine giydiği beyaz gömlekle sevdiğim kol kasları meydana çıkmış, parlayan yeşil gözleri ve dağınık saçlarıyla jilet gibi olmuştu.

İlet gibi ne Bade!

“Sen de felaket yakışıklı olmuşsun. Ben sana yakışıklı olma demedim mi? Git çöpçü kıyafeti giy.”

Kolunu kapı koluna yaslayarak bana doğru eğildiğinde gözlerimi kırptım.

Sevim koş katil geldi...

“Ben de sana güzel olma demedim mi?”

Hiçbir şey diyemedim. Göz kırparak öne doğru eğilip kızlara seslendi. “Kızlar iyi akşamlar. Bizimkiler sizi sahilde bekliyor.”

Benan hınzır gülüşüyle gülerken “Tamam. Size iyi eğlenmeler!” dediğinde ben çoktan Demir’in bana uzattığı koluna girmiştim. Benan tam kapıyı kapatacağımız sırada elime çantamı tutuşturarak kapıyı yüzümüze çarptı.

İşaret parmağımla kapıyı göstererek “Tam bir öküz.” dedim.

“Dua et bu gece ben öküzlük yapmayayım. O kadar güzelsin ki sana degecek her gözü şimdiden yerinden çıkartmak istiyorum. Ayrıca...” Eğilip yanağıma öpücük kondurduğunda sonraki rotası kulağımın dibi olmuştu. “Yemekten sonra bir yere daha gideceğiz.”

Heyecanla yutkundum. “Nereye?”

“Sürpriz.”

Merdivenlerden inerken aklım sadece nereye gideceğimizdeydi.

Tabii bu yemeği sağ salım atlatabilirsen Badeciğim.

Otelin restoran kısmına girdiğimizde o sevimsiz Derya ve sevgilisini pencere yakınında bir masada otururken gördük. İlerlemeye başladığımızda tüm kafalar bize dönerken gururla dikleşerek Demir’e yaslandım.

Eh biz şahane bir çiftiz.

İşte geliyor özel harekât.

Bizi fark eden Derya yapmacık gülümsemesiyle gülümseyip beni baştan aşağı süzmeye başladığında aynı hareketi ben de ona yaptım. Beyaz saten mini bir elbise giymişti. Saçları açık ve dalgalı, yüzünde ise doğal olabilecek ama sahtekâr bir makyaj vardı.

Doğal olabilecek ama sahtekâr bir makyaj nasıl oluyor Bade?

Yani sevimsiz, ikiyüzlülüğünü örtememiş bir makyaj.

Masaya geldiğimizde ayağa kalkıp "Hoş geldiniz." dediklerinde sadece gülümsemekle yetindim. Demir ise sandalyemi çekti. "Hoş bulduk."

Yerlerimize oturduğumuzda Derya'nın sevgilisi boğazını temizleyip dikkatimizi ona çevirdi. "Merhaba ben Tankut. Derya'nın sevgilisiyim."

Demir'le tokalaşıp bana döndüğünde tam elimi uzatacaktım ki... Demir "Bade susadım diyordun en son ben bir su söyleyeyim mi sevgilim?" diye sordu.

Demir ne yapıyorsun Allah aşkına su bahanesi nedir!

"E şey tabii."

Tankut elini geri çekerken ben de başımı hafifçe sallayıp gülümsedim.

"Demek Derya ile arkadaşsınız. Nasıl tanıştınız?"

Tankut çok bir selam demek isterdim ama Demir'de sana çakar malum, hiç gerek yok. "Ortak arkadaşımız Semih sayesinde."

Bu mu yani? Bu kadar mı?

"Anladım."

Tankut'a baktığımda sarışın ve mavi gözlüydü, Demir'in yanında sönük kalan bir yakışıklılığı vardı. Derya ile zıt kutup gibiydiler.

"Askermişsin. Düşmanlarında çoktur, zor olmuştur mu?"

Demir'in yerinde kasıldığını hissettim. Tankut'un derdiği çok açıktı.

Düşmanların çok, sevgili işlerini nasıl yürütüyorsun?

Sana ne!

Demir yerinde gevşeyerek kolunu sandalyemin arkasına attı. "Düşmanlarıma korku salan bir tarafım olduğu için zor olmuyor."

"Ooo baya iyi."

Derya dirseklerini masaya dayayarak bana baktı. "Sen ne işle meşgulsün Bade?"

Ben de elimi masanın üstüne koyarak parmaklarımla hafif ritim tutmaya başladım.

"Demir düşmanlarına korku salarken ben de ona yardımcı oluyorum. Ceza hukuku avukatıyım."

Vurdu ve gol!

Tankut, "Vay be! Çok iyi değil mi Derya?" diye sordığında Derya yüzünü buruşturdu.

"Zor iş."

"Yooo."

Masada esen soğuk rüzgâr beni değil Derya'yı ürperttiğinde garson sipariş için yanımıza gelmişti. Demir tek menüyü ikimiz arasına tutmuş göz gezdirirken ben de ona baktım.

"Hatunum ne yemek istersin?"

Hatunum dedi.

Eşhedü enla ilahe illallah

"Sen..." Baygın sesimi düzeltirken "Sen ne istersen ondan." dediğimde sesimdeki değişiklik ne yaptığının

farkında olup sandalyemin arkasındaki eliyle açıkta kalan boynumu okşadı.

Bade kendine gel sen minnoş bir ev kendisi değilsin mırlama!

Yerimde utançla kıpırdanırken Demir'de keyifle gülümsemi. Hepimiz siparişlerimizi verdikten sonra bizde, daha doğrusu bende mesleklerini sordum. Sevimsiz Derya stilistmiş. Tankut ise bankacı.

İkisi de birbirinden farklı iki birey. Düşünceleri bile birbirleriyle uyuşmuyordu. Siyah beyaz gibiydiler ve kalıbımı basarım ilişkileri uzun sürmeyecek gibiydi. Biri A derken biri B diyordu.

Biz Demir ile öyle miydik?

Adeta onlar konuşurken biz gözlerimizle anlaşıyor, ten-sel çekimimizle bile uyum sağlıyorduk. Bir elim masada bir elim dizindeydi, onun ise bir eli ensemdedir diğer eli masadaydı. Konuşurken bile bazen aynı kelimeleri aynı anda söylüyor bunu fark edip gülmeye başlıyorduk.

Yemeklerimiz geldiğinde herkes yemeğine gömülmüş ardından tekrar sohbet başlamıştı.

“Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?”

Deryanın bu sorusu ile Demir bir saniye diyerek suyundan yudum aldı. O cevap vermeden cevap vermek istediğimde ikimizde aynı anda, “3 ay sonra.” dedik. Tankut bu hareketimize gülümsemiş Derya'da omuz silkmişti.

“Ne güzel düğünde yakın.”

“Evet yakın.”

Tankut, “Nasıl bir şey düşünüyorsunuz?” diye sorduğunda Demir'e döndüm. Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Daha doğrusu fırsatımız dahi olmamıştı ve bu hafta içerisinde bu durumu ailelerimize söyleme kararı almıştık.

“Bade'm nasıl istiyorsa öyle olacak.”

Gülümseyerek elini tuttum.

“E nasıl sevgili olmaya karar verdiniz peki?”

Zurnanın zırt dediği yer burası.

“Bade ile biz aynı mahallede büyüdük. Ben beş yaşındayken Bade benim kollarımın arasındaydı. Harika bir be-bekti ve ayrıca harika da bir çocuktı...” O devam ederken ben istemsizce dolan gözlerimle onu dinledim. “Aksiydi haтта kızacak ama delişmendi. Yine de her zaman harikaydı. Biz ne zaman sevgili olduk sorusuna şu şekilde cevap verebilirim...” elimi tutup gözlerimin içine baktı. “Biz onunla doğduğu günden beri sevgiliyiz. Kalbimiz her zaman birbirimiz için attı.”

Onun bu söylediklerine karşılık uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. Tankut hafifçe alkışlayarak “Siz harika bir çiftsiniz! Bayıldım size!” dediğinde ona dönüp gülümsedim. Ardından gözüm Derya’ya kaydığında haset bir şekilde Demir’e bakıyordu.

“Deryacığım önüne bak istersen?”

Bade sakın...

Ardından konu değişsin diye Tankut’a onların nasıl tanıştığını sordum ve bu şekilde sohbetimiz ilerledi. Tahmin ettiğimden daha sakın geçmişti. Şu ana kadar bakışlar dışında beni rahatsız eden bir şey olmamıştı.

Demir bir andan elini ensemden çekerek bacağını tuttu. “Bize müsaade gençler. Yemek keyifliydi.”

Derya araya girdi. “Aaa nereye?”

Cehenneme gidiyoruz gelecek misin Derya?

“Bade’ye sürprizim var.” Ayağa kalktığında ben de onunla beraber ayağa kalktım.

Tankut gülerek “Oo gençler hayırlı işler.” deyip Demir’in elini sıktığında ben de ikisine gülümsedim.

“Umarım düğüne çağırılırsınız değil mi Derya?”

“Ya... umarım.”

Demir kendinden emin bir gülümsemeyle belimi kavradı.
“Tabii çağırırız. Kendinize iyi bakın. Teşekkürler.”

“İyi akşamlar.”

Demir elimi tutarak beni restoran çıkışına götürürken heyecandan bacaklarım titriyordu.

Resepsiyona geldik. “Teras hazır mı?”

Resepsiyonist gülümseyerek onayladığında Demir’in beni yönlendirmesiyle merdivenlerden çıkmaya başladık.

Birinci kat bitti.

İkinci kat bitti.

Üçüncü kat bitti.

Ve teras...

Nefesim bugün kaç defa kesildi bilmiyorum ama bulunduğumuz konum şahaneydi!

Bol çiçekle ve ışıklarla çevrelenmiş bir alan. Ortama uyum sağlayan beyaz büyük koltuklar, ortaya yerleştirilmiş geniş bir sehpa üzerinde ise şampanya vardı. Gülümseyerek ona baktığımda bana bakıyordu.

“Demir?”

“Bu gece özel olsun istedim.” diyerek belimden destekleyip beni koltuklara doğru yönlendirdi. Ortam o kadar huzurluydu ki esen rüzgâr bile beni üşütmüyordu. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarmaya başladım.

“Aklımı durduracak kadar güzelsin.”

Gözlerimi açıp ona baktığımda gülümseyip yanımda yerini aldı. O genişçe otururken ben de başımı arkama yasladığı koluna dayayarak ona döndüm.

“Sen de benim nefesimi kesecek kadar yakışıklısın.”

“Diyorsun?”

“Diyorum tabii ya.”

Giderek dudaklarıma yaklaştı. “Sana öyle hasretim ki. Bunu ömrümün sonuna kadar söyleyebilirim. Tenin tenime, ismin dilime, benliğin benliğime öyle yakışıyor ki. Seni alıp kendime saklayasım var. Kimse sana bakmasın, görmesin, bilmesin. Sence bu beni bencil bir adam yapar mı?”

Yutkunarak dudağımın üzerinde mırıldanan dudaklara baktım.

“Bilmem?”

Bade sesin nerede?

Güldü.

“Ben bencil bir adamım Bade...” diyerek ayağa kalkıp önümde eğildi. “Ve şimdi sana hayatının teklifini yapıyorum.”

NE!

“Efendim ne?”

“Ben senin bir parçanım, sen benim bir parçamsın. Ben senin kalbinde doğan, gözlerinde can bulan, kokunla mest olan, dudaklarında ölen bir adamım. Hayatım, senin benim kucağıma verildiğin gün başladı ve seninle son bulsun istiyorum. O yüzden...” durdu. Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Öyle bir duygu karmaşası içindeydim ki şu an hem gülüp hem ağlamak istiyordum. Cebinden yüzük kutusunu çıkartıp kapağı açtı. “Evlensen ya benle?”

Şu an deprem olsa, dolu yağsa, dünyaya meteor düşse umurumda değildi çünkü dünyam durmuştu. Demir beklentiyle yüzüme bakarken ben ağlamayla karışık şokla elimi dudaklarıma götürdüm.

Başımı hızla sallayarak “Evet! Evlencem ya senle!” diye bağırdığımda gülerek kalkıp yüzüğü parmağıma taktı. Bense Sümüklü Pakize gibi ağlamaya devam ederken o da bu hâlime gülmeye devam ediyordu.

“Gülmesene sen ya!”

“Senin için ağlarım yine ben yavrum.”

Hızla elimi yanağına koyup “Ağlama kıyamam.” dediğinde yanağını elime sürttü. Zaman dursa ve biz hep böyle kalsak istedim.

Keşke zamanı durdurmanın bir yolunu bulsaydım. Kendimi ortamın büyüüne kaptırırken birbirimize öyle dalmıştık ki aradan kaç dakika geçti bilemedim.

Demir’in koluna anlık yansıyan kırmızı noktaya baktığımda kaşlarımı çattım.

“Bu ne?”

“Bade...”

Demir’in yüzünde oluşan anlık panik ifadesi yutkunmama sebep oldu.

“Bir şey var.”

“Bade sakın ol.”

Birden panikledim. “Demir ne oluyor!”

Yutkundum. “Şu an keskin nişancının hedefindeyiz. Sakın ve ol bana sarıl.”

Bugün benim en mutlu günüm!

Haksızlık!

Demir’in dediğini yaparak tam tersi yönüne başımı omzuna yaslayıp ona sımsıkı sarıldım. Sarırmam ne yapacağını anladım.

Ve sonra olanlar oldu.

B Ö L Ü M 7

Tehlike... Psikolojide anksiyete olarak bilinen kaygı, tehlikeli durumlarda, “vücuda meydan okumaya hazır olması gerektiğini haber veren” sinyaldir.

Ve bu sinyal Demir’in tek lafıyla bedenimi ele geçirmiş, her şeyin güllük gülistanlık olduğu muhteşem bir günün ardından, doktor kontrolünden geçerken son bulmuştu. Çok sinirliydim, stresliydim ve en önemlisi korkmuştum.

Kendim için değil bizim için.

Demir için...

Flashback :

“Şu an keskin nişancının hedefindeyiz. Sakin ve ol bana sarıl.”

Demir’in keskin sesi kulaklarımı doldururken adrenaline beraber titremeye başlayan bedenimle ona daha çok sokulup dediğini yaparak sımsıkı sarıldım.

Ve sarıldığım an olanlar oldu.

Demir beni kendisiyle beraber yere atıp sehpayı kalkan görevi hâline getirerek ters çevirdiği an ellerini kulaklarıma götürüp kurşun seslerini bastırmaya çalıştı. İstemsizce gözümden akan yaşlara engel olamadan boyun girintisine sokularak derin nefesler almaya çalıştım.

Demir için güçlü olmalıydım.

Derin bir nefes alarak gözlerinin içine bakıp ona iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama o buna inanmayarak etrafında bir şeyler aramaya başlamıştı.

Demir sinirle “Lanet olası telefon nerde!!” diye bağırarak cebinde sıkışan telefonunu sonunda çıkartıp hızla bir numara tuşladı.

“Lan! Nişancının hedefindeyiz çabuk terasa çabuk!”

Ben ise hiçbir şey yapamadan öylece bu anın sağ salım bitmesi için dualar ediyordum. Güçlü olmaya çalışıyor ama her atılan kurşunla şokla kasılan bedenim buna izin vermiyordu. Bu mutlu anımda kim bizden ne ister ki diye isyan etmeyecektim çünkü biliyordum.

Edip Kara...

Onu elime geçtiği an, bize iğrenç sırıtmasıyla baktığında öldürmeliydim. Demir iki büklüm olmuş bir şekilde üzerime uzanırken yüzünü yüz hizama getirip gözleriyle istemsizce yanagından süzülen gözyaşını takip etti.

“Senin gözlerinden akıttığı bu yaşlar kadar öldüreceğim onu alıttım olsun.” Diyerek alnımdan öpüp beni sakinleştirmeye çalıştı. Bir kurşun, dibinde bulunduğumuz kapının camını indirdiğinde üzerimize yıkılan cam parçalarının açıkta kalan bacağını kestiğini anlamış ama hiçbir acı semptomu göstermemiştim. Şu an korku dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

“Demir!”

“Korkma bir şeyim yok.”

Başımı hafifçe yana yatırıp etrafa bakmaya çalıştığımda koltuklar parçalanmış, daha demin kutlamada içeceğimiz şampanya kırılıp üzerimize doğru akmıştı.

Tam ağzımı açacaktım ki bir anda kulakları sağır edici siren sesleri ve eş zamanlı olarak Barbaros’un terasa gelmesiyle kurşunlar sustu.

Flashback sonu.

Anayasada kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı maddesinin 3. Fıkrasında; “Suçluluğu hakkında kuvvetli belirti bulunan kişiler, ancak kaçmalarını, delillerin yok edilmesini veya değiştirilmesini önlemek maksadıyla veya bunlar gibi tutuklamayı zorunlu kılan ve kanunda gösterilen diğer hâllerde hâkim kararıyla tutuklanabilir. Hâkim kararı olmadan yakalama, ancak suçüstü hâlinde veya gecikmesinde sakınca bulunan hâllerde yapılabilir; bunun şartlarını kanun gösterir. “ diye belirtilir.

Şu an suçluluğu hakkında kuvvetli belirti bulunan tek kişi Edip Kara’ydı. Kaçmıştı ve onun bu saldırıyı yaptırdığına dair herhangi bir delilde yoktu...

Demirler en küçük kardeşini yakalattırdığında bunun geri dönüşümlü olacağını tahmin etmiş ama mutlu anımızda yakalayacağını hiç düşünmemiştik.

Verdiği mesaj ise gayet açıktı.

Sıra bende...

“Hastanın bacağındaki kesik kontrol altına alındı. Tomografi sonuçları birazdan elimize ulaşır.”

Doktorun sesi düşüncelerimi bölerken kendime geldim.

Ruhum çekilmiş gibiydi.

Kafama aldığım darbeyle beraber başım kanamış, bunu bile hissedememiştim. Şimdi bacağımda ve kafamda sarıyla tomografi sonucunun çıkmasını bekliyordum.

“Hemşire Hanım, hastamıza sakinleştirici yapalım. En azından sonuç çıkana kadar misafir edelim.”

Gözlerim bir noktaya sabitlenmiş, aklıma Demir’in bana sarılıp beni korumaya çalıştığı o an yüzünde oluşan korku, ifadesiyle beraber gözümün önüne gelmişti.

Eylül cevap veremeyeceğimi anlamış olacak ki benim yerime konuştu. "Tamam Doktor Bey."

"Sonuçlar çıktığında yanınıza uğrayacağım."

Hemşire odaya girip bana sakinleştirici yaparken Eylül'ün yüzüne baktım. Tek dayanağım olan kardeşim beni ilk gördüğünde korkuyla ağlayıp bana sarılmıştı.

Demir beni kızlara emanet edip Barbaros'la ortadan kaybolduğunda, Ediz birkaç dakika sonra yanımıza gelmiş ve bana eşlik etmişti. Nereye gittiğine dair hiçbir şey söylemiyordu.

İlacın etkisiyle kaskatı olan vücudum gittikçe gevşemeye başlarken konuşmak için kendimde güç bulmaya başlamıştım.

Hırıltılı sesimle "Demir nerede?" diye sordum.

Ediz boğazını temizleyerek önce Benan'a sonra da bana baktı. "Bilmiyorum."

Bilmiyorun muş muş...

Ona külahıma anlat dercesine bakıp "Kesin bilmiyordur Ediz!" dediğimde gözlerini kaçırdı. "Sorma Bade söyleyemem işte."

Onun ne yaptığını biliyordum.

"Ediz hemen Demir'e ulaşıyorsun."

Demir'den:

Hayatım boyunca korkusuz biri olmuş, korku duygusunu hiçbir şekilde ne beynimde ne duygularımda hissetmiştim.

Ta ki bu geceye kadar...

Bade kucağımda gözleri yaşlı, korkuyla tir tir titrerken ne boğazımda oluşan düğümü unutabilirdim ne de beynimi ele geçiren korkuyu. O an kendi dikkatsizliğime mi küfür etsem yoksa Edip'e mi küfür etsem bilemedim.

Cebimden hızla kimliğimi çıkartıp karşımdaki polise uzattım. “Üsteğmen Demir Korkmazarslan.”

“Adam binanın içerisine kaçtı. Tüm etraf sarıldı. Bir mucize olmadan buradan kaçamaz.”

Binaya doğru baktım. “Tedbiri elden bırakmayalım.”

Polis telsizinde zırlıtlı bir ses duyuldu. “Tüm çıkışlar kapandı ve bütün ekip binanın içerisine giriş yaptı.”

Sabırsızca yerimde kıpırdanıp beklemeye başladım. İz-nim olmadığı için operasyona katılamıyordum. Şu an katılsaydım bu operasyon bu kadar uzun sürmezdi.

Barbaros elindeki telefonu elime tutuşturdu. “Bade seni sorup duruyormuş bir konuş sesini duysun kızcağız.”

Hızla telefonu kapıp kulağıma doğru götürdüm.

“Badem.”

“Demir?”

Sesi o kadar kötü geliyordu ki olduğum yerde gözlerimi kapattım.

“İyiyim sevgilim, geleceğim.”

“Lütfen çabuk gel. Hatta...” diyerek derin bir soluk aldı. “Bu gece beraber uyuyalım. Uyuyabilirsem tabii.”

Bu dediğiyle kapalı olan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu tepkime karşı Barbaros beni dürttüğünde elimi *yok bir şey* der gibi salladım.

“Uyuruz sevgilim de sen neden öyle dedin?”

“Kafamda koca bir bandaj var. Tomografi sonuçlarının çıkmasını bekliyoruz ve ben daha yeni kendime gelebiliyorum. Lütfen hemen gel.”

“Tamam canımın canı geliyorum şimdi. Polisler ifade için geldi mi?”

Duraksadı. "Evet kendime gelmemi beklemişler birazdan ifade vereceğim."

"Tamam sevgilim."

"Tamam."

Telefonu kapatıp Barbaros'a uzattım. "Operasyona katılma yetkimiz yoksa gidelim. Polisler onu yakaladığında sorgudan bilgi alırız."

"Hadi o zaman."

Karşımdaki polise selam vererek "En kısa sürede sizinle iş birliği içerisinde olup bu vatan hainlerini beraber yakalayacağız." diyerek arabaya doğru ilerlemeye başladık.

"Sence ne olacak Demir?"

Emin ol ben de bilmiyorum Barbaros.

Doktor çarpmanın etkisiyle zedelenme olabilme ihtimaline karşı tüm gece uyanık kalmam gerektiğini belirtmişti.

Bu da demek oluyordu ki tüm gecem Demir'le geçecekti.

Demir üzerini değiştirmek için birkaç dakika izin isterken ben de bir çırpıda o gelene kadar üzerimi değiştirmiştim.

Ayrıca Benan'a bir elbise borcum vardı.

Derin bir nefes alıp kendimi yatağa attım. Gözlerimi kapatarak derin derin nefes almaya devam ettim.

Ben deli değilim sadece meditasyon yapıyorum.

Belki de Demir ile telepatik bağ kurup onun çabuk gelmesi için bağlantı kuruyorsun.

Yan tarafıma doğru dönerek cenin pozisyonu aldığım esnada kapım çaldı.

Pardon yumruklandı.

Tamamı çok seviyorum, onsuuz yapamıyorum, şu an psikolojik olarak çöktüm ama bu onun dağ ayısı olduğunu değiştirmiyordu.

Hızla ayağa kalkıp kapıyı açtığımda vakit kaybetmeden bana sarılarak yüzünü boyun girintime gömdü.

Sanırım biz bu boyun girintisi olayını çok seviyoruz.

Gülümseyerek geri çekildiğimde beni baştan aşağı süzdü. "İyisin?"

"Sen geldin ya, iyiyim."

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimizde yatağın üzerine oturdum. O ise karanlığın içinde bir gölge gibi ilerleyip yanı başımda durdu.

"Bu gece bana bakmakla yükümlüsün."

Demir hınzır bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "Saldırının tek iyi yanı sadece..." Sadeceyi öyle bastırarak söyledi ki boğazının yırtılacağını sandım. "Beraber ilk defa sarmaş dolaş imm..." deyip üzerime doğru eğildi. Şu an utandırmaya çalışıyordu ve başarıyordu da.

"Imm?"

Bu gece çok eğlenecük demek isterdim ama çökmüştüm.

Demir göz kırparak yatağın diğer ucuna ilerleyip ayak-kabıllarını çıkardı. Üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkartıp ayağının ucuna fırlatarak yatağa uzanırken hiçbir tepki vermeyip ona bakmakla yetindim.

Geçmişte bana Demir ile yatacaksın deselerdi dalga geçip gülerdim ve şimdi bu gerçeklikle karşılaştığımda ne tepki vereceğimi şaşırmıştım.

Hadi ama Bade başkası olsaydı çocuğun üzerine atlardı!

Eliyle yatağa vurarak "Ne bekliyorsun hanımefendi gel-sene." dediğinde boğazımı temizleyip yanına uzandığım. O tepkilerimi gülerek izlerken bense pancar gibi olmuş

yanaklarımla gözlerimi gözlerinden kaçırıp odanın her yerinde gezdirmeye başladım.

“Artık benden utanmaman gerektiğini sana nasıl anlatsam bilemedim. Acaba yavaş yavaş açılısak mı?”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak aval aval yüzüne bakmaya başladım.

“De... Demir?”

“Hı?” diyerek beni kendisine doğru çekip kafamı göğsüne yaslandırdı. Hafifçe doğrularak ayağımızın dibindeki pikeyi üzerimize örttü.

“Bu gece her şeyin ilkinin yaşadık farkında mısın? Kim evlilik teklifinde saldırıya uğrar ki? Sonra da saldırının ardından yatakta sarmaş dolaş yatar?”

Dediklerine gülmeye başladım. O kadar haklıydı ki. Çok acayip bir aşk hayatımız vardı her güzel şeyin sonunda bir aksiyon yaşıyorduk ama bunlar bittiğinde de bir araya geliyor, soluğu birbirimizde alıyorduk.

“Haklısın sevgilim. Çok aksiyonlu bir çiftiz maşallahımız var.”

Bu sefer de o gülmeye başladı. Gülüşlerinin arasında burnunu saçlarıma gömüp derin derin iç çekiyordu.

“Demir saçlarım çok pis kokuyor. Kendimi şampanya banyosu yapmış gibi hissediyorum.”

Saçlarımın arasında mırıldanarak “Sen çöpten de çıksan muhteşem kokarsın.”

Elimi göğsüne götürerek “Bunlar ne zaman bitecek?” diye sordum.

“Edip için Türkiye’nin belirli yerlerinde operasyon başlattım. Her yerde onu arıyoruz ve en kısa sürede yakalamayı planlıyoruz.”

“Peki ya Edip’in şu kardeşi?”

“Recep mi?”

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. “Evet. Ya Edip değil de o yaptıysa?”

Yerimde kaskatı kesildiğimi fark ettiğinde elini omzumdaki koluma doğru ritmik hareketlerle gezdirmeye başladı.

Bir aşağı....

Bir yukarı...

Sakin ol Bade.

“Her şey mümkün. Sen bunlara kafayı yorma en kısa sürede bu iş bitmiş olacak ve bizi büyük bir düğün bekliyor olacak.”

Büyük bir düğün...

Demir ile bizim düğünümüz.

Başımı kaldırıp yüzümü yüz hizasına getirdim. “Peki ya ailelerimiz? Onlara ne zaman söyleyeceğiz.”

“Aslında...” dediğinde ses tonundaki muziplik içimde korku oluşturdu. “Annem ve babam biliyor.”

Şokla yerimden zıpladım. “Ne diyorsun?”

“Biliyorlar diyorum.”

“E hani üst mahalleden kız istiyorlardı?”

Vay be Ayda teyze sende mi oyuncu çıktın be!

Ayrıca adam biliyorlar diyor Bade, senin tek düşündüğün üst mahalledeki kız mı?

Demir doğrulup sırtını yatağın başlığına yaslayarak omuzlarını silktiler. “Her şey bir oyundu. Sanırım yakında sizinkiler de öğrenir.”

Allah’ın emri peygamberin kavli ile Demir’in kahvesine tuz dökme vakti geldi!

Heyecanla yutkundum.

“Edip işini halledince değil mi?”

Eliyle burnuma fiske atarken “Aferin benim akıllı sevgilime.” dediğinde eline vurdum. Demir’in ailesi bu durumu olumlu karşılarken acaba benimkiler ne düşünecekti?

Bence sevinirler. Demir gibi damat bulmuşlar. Eh onlarda benim gibi gelin bulmuşlar öpüp başlarına koysunlar bence.

Eh çok yakında altınları koluma takıp yemek programlarına da katılırım ben!

Demir ellerime uzanıp avucuna alırken parmak boğumlarımı tek tek öptü. Onun bu şefkatle yaklaşımına içim gittiğinde istemsizce gözlerimi kapattım.

“Gözlerini aç ve beni dinle.”

Verdiği bu komutla gözlerimi açıp onu dinlemeye başladım.

“Hayallerin var, kariyerinde ilerlemek istiyorsun biliyorum. Evliliğin sana engel oluşturacağını da düşünmüyorsun. Eğer öyle düşünüyor olsaydın bana ilk evlenme teklifini sen etmezdin.”

Tam ağzımı açıp *hayır sen ettin* diyecekken işaret parmağını dudaklarımın üstüne koydu.

“Ne diyeceğini biliyorum sözümü kesme...” Başımla onaylayıp devam etmesini bekledim. “Her şey çok güzel olacak, bunun temennisini veriyorum sana. Özellikle bu gece kollarımın arasında korkuyla kasılıp gözyaşların aktığında, o güzel gözlerinden bir daha yaş akıtmayacağıma yemin ettim.”

Ama bu saldırıyı sen yapmadın kendini suçlama demek istedim fakat sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını bildiğim için konuşmasına müsaade ettim.

“Parmağında gururla senin yüzüğünü taşımak istiyorum. Sen benim yuvam ol, dönüp dolaştığım yer artık evim olsun. Sen ol istiyorum. O yüzden zaten bu ısrarlarım.”

Sevim neredesin çıtın çıkmıyor?

Kilitlendin mi Sevim?

Boğazını temizledi. "Benim kalbimin yönü hep sana akıyor, bu yüzden hiçbir şeyden şikâyet etmeden evlenelim."

Haklıydı. Başımınla onu onaylarken gülümsedi.

Uzanıp gövdesini sarmalayarak sıcaklığının beni sarmasına izin verdim. O da bu hareketime karşı beni kollarının arasına alarak saçlarıma öpücük kondurdu.

"Demir şeyi hatırlıyor musun?"

Merakla, "Neyi?" diye sorduğunda güldüm.

"Annemler beni, sana ilk yakıştırdığı zaman verdiğim tepkiyi?"

Flashback:

Bahçede masanın etrafında toplanmış neşe içinde yemeğimizi yiyorduk. Bugün Ayda teyzenin doğum günüydü ve kendi aramızda toplanıp minik bir kutlama yapmıştık. Gerçi sürprizimiz hiç olmuydu ama neyse...

Canım kardeşim Eylül o bakla ıslanmayan ağzını açmış, Ayda teyzeye şakırmış. O da hevesimiz kırılmasın diye bilmiyormuş gibi yapıp akışına bırakmıştı.

Ama ne yazık ki ben duymuş, duymamazlığa vermiştim çünkü Demir'le adam akıllı yaptığımız ilk organizasyondur. Genellikle bir plan yaparken önce birbirimizi tüketir sonra da o plandan vazgeçerdik.

Çünkü Demir'in bana karşı alerjisi vardı. Her dediğim şeye homurdanıyor, asık yüzüyle hevesimi kursağında bırakıyordu. En son sapanla onu kovalarken bana maymuncuk demişti.

Ve bugün onunla - sözde- barışmıştım.

“Demir!!!”

“Ne var?”

Elimle küs işareti yaparken “Seninle barışırım ancak bir şartla!” dediğimde kaşlarını alayla havaya kaldırmıştı.

“Seninle barışacağımı da kim söyledi?”

Geri zekalı.

“Neyse. Ayda teyzeme doğum günü sürprizi yapacaktım ama sen de insanlık ne gezer!” dediğimde alayla kaldırdığı kaşları inmiş yüzüme pür dikkat bakıp sürprizin ne olduğunu sormuştu.

Ben biriktirdiğim paramla ona güzel bir pasta yaptırırken Demir’de bahçeyi süslemişti.

Ayda teyze masanın üstünden uzanıp elimi tutarken gülümsedim. “Oy benim hakikatli kızım demek bana sürpriz yaptınız.”

“Evet Ayda teyze. Senin bu çok bilmiş oğlunu zor ikna ettim ama neyse.”

Demir kaşlarını çatıp çatalını bana doğru doğrulttu. “Seni burada evire çevire döverdim de...” Sesimi taklit ederek konuşmasını sonlandırdı. “Neyse.”

Ona dilimi çıkartıp “Ben olmasam insan olacağın yok!” diye ciyakladığımda ağzına atacağı bademi üzerime attı.

Ben de omuz silkip kucağımdaki bademi alıp ağzıma attım. Ayda teyze bir bana bir de Demir’e bakarak gülümsemeye devam etti.

“Kız Afet bunlar var ya...” İşaret parmağıyla Demirle ikimizi gösterdi. “İleride evlenecekler bak gör.”

Demir öksürerek araya girdiğinde ben de gözlerimi açmış hayretle Ayda teyzenin yüzüne bakıyordum.

“Demir ve ben?”

“Maymuncukla?”

Demir’le aynı anda verdiğimiz tepki onların daha da gülmesine neden olurken babamlar sessiz konuştuğumuz için hiçbir şey duymamışlardı.

Çok şükür.

Demir'e dönüp "Sensin be kıllı maymun!" diye bağırdım.

"Benim nerem kıllı!"

"Bacakların orman gibi gel sana ağda yapayım!"

Annem kızıp araya girdi. "Badeeee!"

Kollarımı göğsümde kavuşturup geriye doğru yaslandım.
"Ne var anne o bana maymuncuk diyor, ödeştik bence."

"Şiddet yanlısı!"

Demir'e dönüp gözlerimi kıstım. "Suratsız."

"Erkek Fatma!"

Eylül ise alkışlayarak gülmeye başladı. "Devam edin ama ben Demir abiyi tutuyorum."

Eylül'e dönüp kafasına bir tane patlattım. "Git Demir abin seni nüfusuna alsın, onun kardeşi ol sen."

"Ne yani abla bence sen Demir abi ile evlen o benim eniştem olsun."

Ben bu söylemleri hayretler içerisinde dinlerken Demir hınzırca sırıtmaya başlamıştı. Onun bu tepkisine karşı yüzüne patlatmak istiyordum.

"Allah korusun! Bununla evleneceğime gider ağaçla evlenirim daha iyi! En azından dengesiz değil, mevsimine göre hareket ediyor!"

Flashback sonu:

Demirle öyle gülüyorduk ki artık soluğumun yetmeyeceğini anlayıp susmaya çalıştım. Demir ise doğrulup alnıma öpücük kondurarak gülmeye devam ettiğinde tekrar ona doğru yaslanarak omzumla dürttüm.

"Bir hafta sonrası lazere gitmene ne demeli?"

"Kızım kıllı maymun dedin bana, dert olmuştu içime."

Oy ben senin derdini yerim aslan parçası.

Hinzırca gülümseye devam edip burnumun ucundan öptü. "Peki sen benimle ettiğin ilk dansı hatırlıyor musun?"

Flashback:

8 yıl önce Demir'den...

Karşımda suratını asmış kıza baktım. Yine bir şeye kızdığı belliydi çünkü bir şeye takıldığı an kaşlarını çatar, kollarını birbirine dolayarak tüm gece suratını asıp kök söktürene kadar otururdu. Tabii o böyle oturunca suçu kendimde arardım.

Çünkü bana kızarsa böyle yapardı.

Bakışlarımı üstüme çevirdim. Hayır yani bakılmayacak bir çocuk değildim. Eh Feriha ya da onun tabiriyle sidikli Arzuyla da konuşmamış, tüm gece karşısında oturmuştum.

Neye kızdığını da anlamadım ki.

Başımı dans eden çiftlere çevirdiğimde neye kızdığını aşağı yukarı tahmin ettim.

Genelde düğünlere katılmaz, katıldığında da ya arkadaşlarıyla dışarıda olur ya da anlık uğrar eve dönerdim.

Ben de böyle bir çocuktum.

Ama bu gece Bade'yi, serpilmiş kolları ve tül detaylı mini siyah elbisesiyle gördüğümde, direkt üzerime beyaz gömleğimi geçirmiş altıma da telaşla kaptığım kot pantolonumu giymiştim. Bu gece farklı güzeldi ve elbisesi fazla kısaydı...

İçimdeki erkeksi dürtüyle onu kiskandığımı kabul ediyordum ama neden kiskandığımı hiç anlamıyordum. Geçen gece internetten onu gördüğümde vücudumda oluşan tepkileri yazmıştım. Google amca sağ olsun baya saçma seçenekler sunmuştu önüme. Mesela;

Madde 1) Âşık olduğunu nasıl anlarsın?

Ben kim Bade'ye âşık olmak kim Allah aşkına. O daha gözleri parıl parıl parlayan, güzel gülen bir genç kızdı.

Demir koçum kızı tarif ederken bile için gidiyor. Google amca haklı olabilir.

Madde 2) Onu gördüğünde karnında bir hareketlilik oluyorsa heyecandandır.

Belki acıkıyorumdur. Sonuçta Bade aksi bir kız, ters tepki oluyordur diye geçiştirmiştim.

Madde 3) Onu her gördüğünde dalıp gidiyorsan bu iş olmuştur.

Ben kendimi bildim bileli Bade'ye dalıyorum kardeşim.

Demir kabul et. Sen bu kıza kıyamıyorsun, her şeyine eyvalah diyorsun, onu gördüğünde heyecanlanıyorsun.

Lan oğlum sen bitmişsin.

Kafamı sağ sola sallarken kendime gelmeye çalışarak önümde duran suyun kapağını açıp hızlıca içtim.

"Oğlum ne oldu betin benzin attı?"

Annemin tereddütlü sesine döndüm. "Yok annem bir şey."

Gözlerim yine takılmaması gereken kişiye takılmıştı. Bana kaşlarını çatarak baktığında ona doğru gelen Cem'i fark ettim.

Demir kalk oğlum kız elden gitmeden.

Hızla yerimden kalkarak Cem'in adımlarını durdurdum. Yavaşça Bade'ye doğru ilerlediğimde kaşlarını kaldırmış bana doğru bakıyordu. Sanırım ne yaptığımı anlamış olacak ki dudakları yukarıya doğru kıvrıldı ve ben o an tüm gece huzursuzluğuna sebep olduğum için kendime lanet ettim.

"Hadi bakalım Bade Hanım dans ediyoruz."

Omuzlarını silkip nazlı bir edayla gülümsedi. "Böyle dansa kaldırılmaz bir kere. Ben bir leydiyim."

"Töbe estağfurullah." Elimi uzatarak "Zatıalınız ile sizi dansa kaldırmak isterim Leydi Badenuz."

Gülüşiünü bastırmaya gerek duymadan öyle güldü ki ardından elini tutarak ayağa kalktı.

“Zatıalınız izin verirse ne ya?”

“Bozma hadi yürü olurturum yine seni bütün gece.”

“Aman tamanı tanıam.”

Ve o an elini ilk defa böyle tuttuğumu fark ettim. Ne kadar narin, yumuşak elleri vardı. Tam şarkı susmuş duruma lanet okurken başka bir şarkı çalmaya başladığı an pistin ortasına gelmiştik. Boğazımı temizleyerek onu kendime yakınlaştırırken kalbim göğüs kafesinden çıkacak gibiydi.

O ise hızlı hızlı nefes alıyordu.

Acaba o da benden hoşlanıyor olabilir miydi?

Sertap Erener Aşk şarkısıyla aramıza girerken ben gözlerimi ona kilitlemiş anın büyüsunü bozmayayım diye robotça hareketlerime devam ediyordum.

Derin bir nefes alarak bakışlarını benden kaçırdığında ortamı gerginlikle karışık değişik bir havadan kurtarmak için ona sataştım.

“Nefes alsana Bade.”

Kaşlarını çatarak bana döndü. “Sen al nefes.”

Alamıyorum çok güzelsin.

Onu kendi etrafında döndürüp hızla kendime çektim.

“Höh Demir!”

“Dans ediyoruz ne var? Mıy mıy mıy hareket ediyorsun.”

“Sensin mıy mıy.”

Bence ben gayet güzel dans ediyorum.

“Bade, Badecim sakın ol.”

Sol elini kaldırıp omuzumu dürtükledi. “Kaşınma Demir, kaşınacak bir tarafın kalmaz.”

Asık suratımla ona doğru yaklaştım. “Kaşısana.”

“Yarabbi sen akıl fikir ver!”

Üzerine gitmeye devam ettim. Ben üzerine gittikçe o daha çok kızarıyor, elimle beline baskı yaptığımda soluğu kesiliyordu.

“Kollarımın arasında bu kadar heyecanlandığını belli etme. Yanlış anlamam korkma.”

Gözlerime bakıp gözlerini kıstı. “Senin de gözlerini benden alamamanda ne bileyim, enteresan!”

“Diyorsun?”

Bu kadar belli etme Demir. Bade sinsi sinsi gülümseyip dibi-me kadar girdi. Ona, ben kadar yakından bakmak beni daha da sarsmıştı. Tam bir şey diyecekken ayağıyla ayağımın üzerine öyle bir bastı ki bedenim bu beklenmedik hamleyle kasıldı.

“Diyorum ya Demir. Bir daha benimle dalga geçersen, sapan-la kovalamam için dua zinciri başlatırsın.”

Flashback sonu

Demir elini ağzıma koyup kahkahalarımı bastırmaya çalışırken onunda benden bir farkı yoktu. Geçmişteki anılarımız hep tartışmalı olduğu için şimdiki hâlimize bakıp gülüyorduk. Meğerse bu hırçınlıklarımız birbirimizi kabullenemeyişimizden kaynaklıymış. Burnumu boyun girintisine yaklaştırıp derin bir soluk çektim.

“Demir, senin için çok korktum.”

Bana mümkün olurmuşçasına daha sıkı sarıldı. “Korkma sevgilim. Benim için hiçbir zaman korkma. Sen bilmez misin benim tüm yollarım sana çıkar, seni bırakmam.”

“Bırakma.”

“İnsan ait olduğu yeri nasıl bırakabilir?”

O böyle güzel sözler söyleyince ben kendimden utanıyordum. Sanki sevgimi ifade edemiyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Kötü hissediyorum.”

Doğrulup endişeyle yüzüme baktı. “Bir yerin mi ağrıyor?”

Elimi göğsüne koyarak gülümsediğimde gözleri direkt dudaklarımı buldu. “Hayır. Kötü hissetmemin nedeni sana olan sevgimi gösteremiyormuş gibi hissetmem.”

Elini yanağına koyarak gözlerimin içine baktı. Öyle güzel öyle yoğun bakıyordu ki hiç konuşmasın istedim.

“Konuşmana gerek yok yavrum. O gözlerin...” Parmaklarını göz kenarlarımın üzerinde gezdirdi. “O gülüşün...” Aheste aheste dudaklarıma doğru indi. “Her şeyi anlatıyor. Sevgiyi dile dökmek gerekir bazen evet ama dile gelmeyen sözcükleri, bana güzel bakarak hissettiriyorsun. Bazen öyle güzel bakıyorsun ki benim için güneş yeniden doğuyor. Sahiden bir günde güneş kaç kez doğar?”

Söylediği sözlerden dolayı içimde oluşan kıpırtıyla önce gözlerine sonra da dudaklarına baktım. Dudakları sanki dudaklarımda hayat bulmak istercesine hafifçe aralandığında yutkundum.

“Demir...” dediğimde parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. Onun tek bir dokunuşuyla gözlerim kapanırken sanki kirpiklerim titredi.

“Konuşma. Bırak sana dokunayım.”

Parmakları dudaklarımın üzerinde gezinirken bir anda yanaklarıma doğru kaydı.

“Gül gibi kokuyor yanakların.” diyerek işaret parmağıyla boynuma doğru indi.

“Boynun yeni doğmuş bebeklerin kokusu gibi cenneti vaat ediyor.” Rotasını göğüs kafesimin üzerinde durdurdu. Dokunuşlarıyla hem sevgi hem de arzu yayıyordu ve ben bu iki duyguyu aynı anda yaşattığı için hem şaşkınlık

duyuyor hem de devam etmesini ister gibi hareket ediyordum.

“Şu göğüs kafesini döven kalp atışlarının yansıması beni benden alıyor. Hele ki...” deyip kulağımın arkasına eğilerek orayı öptü. Titrek bir nefes alarak orada kalmasını ister gibi başımı yanağına yatırdım.

“Benim için çarpan o kalbin beni benden alıyor.”

“Demir...”

Hızla yüzüme dönüp dudaklarımı perde gibi dudaklarıyla kapattı. Sanki dudaklarım onun için kanamaya hazır bir yara gibiydi ve o kanatmamak için yavaşça öpüyordu.

Sanki çölde gezen susuz gezginler gibiydik. Biz birbirimize seraptık, susuzduk ve açtık. Hafifçe geri çekilerek “Seni seviyorum.” dedi. Dudaklarımı onunkine sürttüğümde titredi. “Ben daha çok.”

Gülümsedi. “Ben daha çok. Kalbimi söker eline veririm senin için.”

“Sabaha kadar böyle kalalım. Ben senin göğüs kafesinde benim için çırpınan kalbini dinleyeyim, sen de saçlarımı okşa.”

Bir anda tüm yaşadığım duygular kendini şefkate bıraktı. Elimi kaldırıp saçlarına götürerek okşamaya başladım. Ömrümün sonuna kadar böyle kalabilirdim.

Biz hep böyle olalım. İyi ya da kötü ne yaşanılırsa yaşansın soluğu hep birbirimizde alalım.

B Ö L Ü M 8

“Keskin nişancıya yüklü miktarda para yatırılmış. Para yatıran hesapta çıkan isim bizi şaşırttı. Şimdi sana E-posta atıyorum bir incele.”

Benan’ın keskin sesiyle kendime gelirken aldığım bilgilerden dolayı biraz afallamıştım. Edip hakkında günden güne yolsuzluk suçlamaları katlanıyordu ama ne Demir bir iz bulabilmişti ne de Benan’lar.

Bense duruşmalarımı bitirip ofisime yeni adım atmış tam oh çekecekken Benan arayıp durumların karışık olduğunu söyleyerek gelişmeleri anlatmıştı. Şimdi ise E-postama gelen banka kayıtlarını inceliyor bir yandan da Benan’ı dinliyordum.

“Benan inceliyorum da bana söylemek istediğin ne?”

“Keskin nişancının hesabına para yükleyen Edip değil kardeşi Recep’miş.”

Kayıtları incelemeye devam ederken konuşmaya devam ettim.

“Tahmin etmiştim.”

“Demir’e de haber verdik Barbaros ile beraber buraya doğru geliyor. Ediz’de izinli bugün, henüz haberi yok.”

E bugün Eylül ile buluşmayacaklar mıydı?

“Anladım. Tamam o zaman son gelişmelerden beni de haberdar et.”

“Tamam kuzum da...”

Bir şey vardı.

“Ne oldu yine Benan ya!?”

“Recep’in yerini de deşifre ettik büyük ihtimalle oraya gideceğiz.”

Tüylerim diken diken olurken şaşkınlıkla ciyakladım.
“Ne!”

“Bugün değil.”

Ve kaos bize say hello der.

“Anladım mutlaka haber verin!”

“Tamam toplantıdan sonra görüşürüz.”

Telefonu kapadıktan sonra vakit kaybetmeden direkt Eylül’ü aradım. Bu sırada kayıtları kopyalayıp yazıcıdan çıkarmaya çalışıyordum.

“Abla?”

“Ablacım ne yapıyorsun?”

“Hiç.”

Sesindeki üzgün tını beni tedirgin etse de bozuntuya vermedim.

“Tek başına mısın?”

“Okuldayım ve evet tek başımayım.”

Ediz neden yoktu? Bu soruyla aklıma kötü kötü düşünceler istemsizce akın etse de kardeşime bunu belli edecek değildim.

“E bugün yurtdışından ziyarete gelen arkadaşlarınızla buluşmayacak mıydınız?”

“Buluştuk okulu gezdirdim şimdi tekim.”

Morali bozuktur. “Tamam ben de çıkacağım birazdan yanına geliyorum. Neredesin?”

“Okulun yanındaki kafedeyim.”

“Tamam geliyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra Demir’i arasam mı aramasam mı diye düşündüm. Şu an işinin başındaydı ama ben de meraktan çatlamıştım.

İnsan istemsiz tereddüt ediyordu ve kardeşimin üzülmesi en son isteyeceğim şeydi. Telefonu elime alıp Demir’i ararken elimde tuttuğum çıktıları çantama koymaya çalıştım.

Pardon tıkmaya.

İki çalışta telefon açıldı.

“Bu telefon neden bir değil ikinci çalışta açılıyor Demir Beyciğim?”

O bu tepkime gülmeye başlarken ben de istemsizce gülümsedim.

“Kraliçem epey aksi gününde?”

Destur kraliçe hazretleri!

“Bilirsin benim aksiliğim hep sana.”

“Bilirim senin aksiliğin hep bana.”

Sevim hızlı koşar mısın katil geldi.

Kalbimin katili...

“E... Şey ben seni şey için aradım.”

“Beni ne şey için aradın bakalım?”

Böyle gülerken ben ne diyeceğimi unutuyorum haksızlık ama.

“Demir!”

“E... şey Bade sen beni şey için aramıştın?”

“İflah olmaz fesadın tekisin!”

Cidden mi Bade? Çocuğa bunu dedin mi cidden?

Dedim.

“Benim fesatlığım sadece sana. Benim her şeyim sana da ne oldu yavrum...” Duraksadığımda saate baktığından emindim. “Bu saatte iştesin aramazsın.”

“İşim bitti de. Şimdi Eylül’ün yanına geçiyorum ben seni Ediz için aramıştım.”

“Ediz mi?”

Meraklı ses tonunu algımlarken dudaklarımı büzdüm.

“Evet sevgilim Ediz. Benan ile görüştük bugün izinli olduğunu söyledi ben de Eylül ile buluştum sandım ama Eylül’ü aradığımda sesi bozuk geliyordu. Buluşmamışlar sanırım.”

“Ha şey o.”

Sesi bir anda kısılnca tüylerim diken diken oldu. “Ne o?”

“Güzelim anlatacağım ama aramızda kalsın tamam mı?” diye sorduğunda, “Hı hı.” diyerek söylemesini bekledim.

“Bu Ediz’in özeli, aslında sana da anlatmamam lazım ama sen kafanda bir sürü senaryo kurar, kaos yaratırsın. Buna izin veremem.”

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrılırken haklı olduğu ve beni bu kadar iyi tanıdığı için bir kez daha hem hayran hem de sinir oldum.

“Haklısın kafamda şimdiden bin bir türlü senaryo dönmeye başladı bile.”

“Bugün Ediz’in annesinin ölüm yıldönümü.”

Bir anda kıvrılan dudaklarım derin bir üzüntüyle düz çizgi hâline geldi. Susmaya devam edip durumu sindirmeye çalışırken Demir konuşmaya devam etti.

“Bugün asla dışarıya çıkmaz. Evde geçirir ve yasını tutar ondandır.”

Ediz’e o kadar çok üzölmüşüm ki. Normalde hep neşeli olan Ediz’i bugün hayal dahi edemedim.

“Anladım sevgilim. Ben o zaman Eylül’ün yanına gidiyorum.”

“Tamam bak Eylül’e bir şey belli etme. Ben alırım sizi konum atarsın.”

“Sevgilim arabam yanımda bugün. Merak etme Lülü’ye bir şey belli etmem. Mahallede görüşürüz hem de keskin nişancının hesabına para yükleyen Recep’miş.”

Boğazını temizledi. Bu, onun içinden saydırdığını gösteren bir işaretti.

“Ben onun gelmişine, geçmişine...”

“Demir!”

“Tamam sakinim. Sakin.”

Eminim öylesindir. O kadar sakinsin ki adamı öldürmek için şu an beyninin içinde dönen fantezileri hayal etmem mümkün değil.

“O zaman bizi öldürtmeye çalışan Recep?”

“Emin değilim, abisinin komutuyla hareket etmiş de olabilir.”

“Anladım.”

“Sen yine de dikkatli oluyorsun ayrıca bugün operasyon olabilir.”

Sanki karşımdaymış gibi duvara karşı kafamı salladım. “Biliyorum sevgilim ve tamam sevgilim. Operasyon durumundan mutlaka haberdar ediyorsun!”

“Seviyorum seni.”

Gülümsedim. “Ben de seni seviyorum.”

Yarım saat sonra Eylül’ün konum attığı kafenin önündeydim. Bugün hava güzel olduğu için dışarıda oturuyor dalgınlıkla kahvesini yudumluyordu.

Ediz’le ilgili öğrendiğim gerçeği ona söyleyemezdim çünkü hem Demir’e söz vermiştim hem de Ediz’in özeline burnumu sokmuş gibi olurdum.

Yavaşça yanına sokulup omzuna dokunarak yanağına öpücük kondurdum.

“Abla! Korkuttun beni!”

“Korkma ablam.”

Ceketimi çıkartarak sandalyenin arkasına asarken garsona işaret verdim.

“Bana orta şekerli bir Türk kahvesi.”

Garson, söylediğimi defterine not alırken ben de günün yorgunluğuyla oturarak bacak bacak üstüne attım.

“Başka istediğiniz bir şey var mı?”

“Brownie varsa bir adet de ondan alayım, bu kadar.”

Garson gülümseyerek yanımızdan ayrılırken karşımdaki suratsız yüze baktım. “Anladık çok seviyorsun Ediz’i.”

Çocukça dudaklarını büzüp omuz silktiğinde gülümsemeye devam ettim.

“Bir tuhaftı abla. Acaba ben onun için gelip geçici bir heyes miyim?”

“Saçmalama Eylül. Kafanda saçma sapan senaryolar türetme.”

“Dedi kafasında yüzlerce teori üreten kız.”

Onun bu cümlesiyle aklıma Demir’in söyledikleri geldi. Eh ne yapayım Allah beni teoriler kraliçesi olarak dünyaya getirmiş.

“Sen, ben değilsin Eylül. Kafanda kurma, bence başka bir şey var.”

Eylül bakışlarını yüzümde gezdirirken istemsizce yerimde kıpırdandım.

“Sen bir şeyler biliyorsun abla.”

Bir şeyi de anlama be kardeşim.

“Bilmiyorum kızım nereden çıkardın?”

“Burnunun ucu kızardı da ondan.”

Kardeşine atma suçu salak Bade, hata sende.

“Güneş çarpması o.”

Eylül yerinde sinsice gülümseyerek bana doğru eğildi.

“İkimizde yalan söylediğinde burnunun ucunun kızardığını biliyoruz.”

Aramıza giren kol Eylül’ün geri çekilmesine neden oldu. Kahvenin burnuma gelen kokusuyla gözlerimi kapatıp açtım. Bir tür sakinleştirici gibiydi, iyi ki kahve var!

Brownie geldiğinde ellerimi çocuk gibi çırpıttım ve hemen çatalımı alarak bir lokma ağzıma atıp tatlı reklamlarındaki gibi ses çıkarmaya başladım.

“Imm... Eylül bu enfes.”

“Abla cevap bekliyorum şu an karşımda istediğin kadar reklam çek kanmam.”

“Biliyorum ama bunu sana anlatamam. Demir’e söz verdim çünkü bu Ediz’in özeliymiş. Sana kendisinin anlatması daha iyi olur. Saçma sapan bir şey kesinlikle aklına gelmesin çünkü gerekçesi baya sarsıcı.”

Daha da meraklanmış olacak ki tam ağzını açmış konuşacakken onu susturdum.

“Sakin zorlama anlatmam. Zaten Ediz’le bir şeyler paylaşıyorsunuz ve o bunu sana mutlaka anlatacaktır Eylül.”

“Bilmiyormuş gibi mi yapayım?”

Kahvemden yudum alırken “Aynen öyle yap. Mutlaka anlatacaktır.” dedim.

Brownie’den bir çatal daha alırken Eylül’ün telefonu çalmaya başladı. Merakla kaşlarımı kaldırırken “Kimmiş?” diye sorduğumda ekrandaki ismi görünce gülümsedim.

“Ediz?”

....

“Tamam olur nerede?”

Ediz ile mi buluşacaktı. Demir bugün için asla çıkmaz dememiş miydi? O konuşmaya devam ederken hızla Brownie’yi bitirdim.

“Tamam ablamlayım, şimdi söylediğin yere geçiyorum o zaman.”

Eylül telefonu bana doğru salladı.

“Buluşmamız gerek dedi.”

Haklıydım dercesine yüzüne baktığımda o yine çocuk gibi omuz silkmeye devam etti. Eminim yanıtı duyunca mızımlılığı geçecekti.

Söylerse Tabii Bade.

“Ben de kalkayım mahalleye geçeyim.”

“Demir abi?”

“Arar o beni şimdi.”

Eylül ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken “Geç kalmam.” diyerek yanağımdan öptü.

“Eylül, Ediz iyi çocuk bence.”

“Bence de.”

Ben de hesabı ödeyip astığım ceketimi giyerken “Seni ben bırakayım oradan geçerim.” dediğimde Eylül itiraz etti.

“Yok abla. Yakın zaten sen geç kalma. Annemi de oyala he!”

“Oyalarım tamam hadi git paytak paytak yürüme çocuğun yanında.”

Eylül bana omuz attığında ben de burnuna fiske attım. Gülerek yanımdan ayrıldığında ben de arabama doğru yürümeye başladım.

Acaba Demir’ler ne yapmıştır diye düşünürken arabanın yanına geldim. Binmeden önce etrafıma son kez bakmış hatta arabanın etrafında bir tur dönerek kolaçan etmiştim. Hani filmlerde ummadığınız anda düşman arabanın içinden çıkarda şakağınıza bir silah doğrultur.

Bade sen şizofren misin acaba?

Bir doktora gözüük, çocukluğuna kadar insin.

Etrafıma son kez bakarak arabaya bindim ve yola koyuldum. Bu son başımıza gelen olay yüzünden epeyce tırlatmaya başlamıştım. Gece yatmadan pencereleri kontrol ediyor, üzerine balkona çıkıp Demir’den istediğim gece görüşü dürbünle damları kontrol ediyordum.

Arabayı hızla kullanıyor, peşimde olan hayali takipçilerimi arkada bırakıyordum.

Hayali takipçiler...

“Ay yok ben iyi değilim en iyisi ara Demir’i tüm deliliğini ona göster kızım.”

Hemen Demir’i ararken pişman olma süremi gözden geçirmeme gerek kalmamıştı.

“Yavrum iyi misin?”

“Ay iyiyim galiba. Ay ben kendi kendime konuşuyorum Demir biliyor musun? Demir ben resmen kendi kendime konuşuyorum. Demir...”

“Yavrum sakın!”

Gülmeye başlamıştı. Al işte adam bile anladı senin deli olduğunu.

“Demir ben doktora mı gözükssem ya? Çocukluğuma kadar insin, yediğim tüm haltlarla beraber nerede travma yaşadım bir baksın.”

“Saçmalama. O travmaları doktora anlatırsan seni tedavi etmeden Bakırköy’e gönderir.”

Bu dediğine kahkahalarla gülerken muzip bir ses tonuyla “Neredesin sen?” diye sordu.

Bizim sokağı görünce rahatlamayla karışık iç çektim.

“Sokağa giriş yaptım. Siz ne yaptınız?”

“Ben de gelmek üzereyim konuşuruz.”

“Tamam.”

Telefonu kapatıp evimizin önüne gelince arabayı park ettim ve kendimi dışarı atarak ellerimi semaya doğru kaldırdım. “Allah çok şükür bugün de kaossuz ve olaysız bir gün geçirdim.”

“Bade?”

Arkamı dönüp bana doğru gelen sesin sahibine baktım.
Cem?

“Cem?”

Dibimde durdu. “Nasılsın?”

Aceleyle konuşmaya başladım. “İyiyim Cem, teşekkür ederim Cem, akıl sağlığın için yok ol Cem. Ya da dur ben içeri gireyim boş ver.”

Gitmeme izin vermeyerek önüme geçti.

“Ne o selam sabah da mı yok artık.”

“Bizim ne zaman selam sabahımız oldu?”

Bade 1- Cem 0

“Ayıp ediyorsun. Ayrıca... “deyip kafasıyla Demirlerin evini işaret etti. “Demir’den bu kadar çok mu korkuyorsun?”

Onu dalgaya alarak sorusuna yanıt verdim. “Sen korkmuyorsun galiba?”

Hayatının en büyük hatasını yaparak elimi tutmaya çalıştığı anda yerime mihlanmış şaşkınlıkla ona bakıyordum.

“Korkmuyorum.”

“Çek ellerini ellerimin üzerinden!” deyip hızla ellerimi çektiğim sırada Demir’in hiddetli sesi tüm mahalleyi doldurdu. Ona doğru döndüğümde kaşlarını çatmış öyle hızlı geliyordu ki istemsizce tüylerim diken diken oldu.

“LAN CEM!”

Evet Camii minaresinden yavaşça sesler yükseliyor...

“LAN DEMİR!”

Bu sefer ciddi hastanelik olacak ve şikayetçi olursa Demir’in avukatı kesin ben olurum.

Bade ciddi bunu mu düşünüyorsun bu durumda!

Etrafıma hızla bakarken tüm mahallelinin toplandığını gördüm. Demir hızla yanımıza gelip Cem’i yakasından tutarak benden uzaklaştırdı.

“Lan! Ben sana demedim mi Bade’nin etrafında seni görmeyeceğim diye!”

“Sana ne lan sana ne!”

“Bak çocuk seni öldürürüm burada!” deyip Cem’i duvara yapıştırdığında aralarına girme dürtüm annemin endişeli sesiyle kayboldu.

“Bade! Ne oluyor kızım!”

Hiçbir şey diyemeden Ayda teyze terlikleri ile dışarı fırlayarak o da aynı soruyu sordu.

Cevap veremeden dudaklarımı kemirmeye başladığımda gözlerimle Cem’i döven Demir’i gösterdim.

“Afet bizimkilere söyle gelsinler hemen!”

Demir “Bana mı dedin lan sen sana ne diye!” diyerek Cem’in yüzüne yumruk attı.

“DEMİR!” diye bağırıp yanlarına koşarken bir bakışıyla yarı yolda durdum.

“SEN SAKIN YAKLAŞAYIM DEME! HİÇBİRİNİZ BUGÜN BURAYA YAKLAŞMAYACAK!”

Cem fırsattan istifade Demir’e vurunca, Demir olduğu yerde sendeledi. Bunu görüp çılgılığı bastım.

“Allah aşkına durun!”

Demir, Cem yine yumruk atacakken onu havada yakalayıp bileğini büktü.

“BEN SANA DEMEDİM Mİ SENİ BADE’NİN ETRAFINA GÖRMÜCEM! SIKINTIN MI VAR LAN SENİN!” deyip onu bir ileri bir geri savurdu.

“Dolaşırım! DOLAŞIRIM SANANE NE! SEN NE KARIŞIYORSUN!”

Demir sinirle gülerken işaret parmağıyla onu mahalleye gösterdi. “Artist misin lan sen! BANA SEN NE KARIŞIYORSUN DİYOR BU!”

“Sensin artist sen! Baş artistsin!”

“Söylediklerine dikkat et! Bak öldüreceğim seni!”

Gözlerimi devirerek korkumu geri planda tutmaya çalıştım.

“Herkes bize bakıyor yeter artık ikinizde durun!”

Demir bana doğru dönüp kaşlarını çatı. "Sen karışma! Anne al Bade'yi onlara gidin ben de artist olan kimmiş bu gavata göstereyim."

Yüzü sinirden kızarmış, gözlerinden öyle ateş çıkıyordu ki abartmıyorum gözbebeklerinin yeşiline kadar kıpkırmızı oldu. İkisi tekrar birbirlerine yumruk sallarken birinin kaşı, birinin de dudağının kenarı patlamıştı.

Anneme dönüp "Babamlar nerede!" diye bağırdığımda annem endişeli ses tonuyla karşılık verdi.

"Aradım geliyorlar!"

"Onlar gelene kadar Demir öldürecek çocuğu!"

Ayda teyze panikle bakarken ben de gözlerimi etrafta gezdirmeye devam ettim. Tüm mahalle toplanmış birkaç kişi aralarına girmeye çalışıyordu ama ne mümkün.

"Bıraksana beni psikopat herif!"

"He psikopatım ben! Ben seni kaç kere uyardım beni takmadın. Bade'nin etrafında görmeyeceğim seni diye diye iflahım kurudu!"

Cem onun karnına yumruk attığında Demir sanki ona işlememiş gibi istifini bozmayarak ona bir yumruk daha attığında sonunda babamlar bir koşu gelmiş Demir'i uzaklaştırmaya çalışıyor, diğerleri de yerde yatan Cem'i kaldırmaya çalışıyordu.

Mehmet amca Demir'i tutmaya çalışırken o da hızla parmağını sallayarak "Bu sana son uyarım Cem! Bak Allah çarpsın öldürürüm seni bir daha görürsem!" diye bağırdı.

Mehmet amca dayanamayıp "Yeter lan yeter kendine gel!" diye bağırdığında herkes olduğu yere mihlanmıştı.

"Koca koca adamların yaptığı işe bak akıl kârı değil! Hadi benim oğlum..." İşaret parmağıyla Demir'i gösterdi. "Zır deli. Nerede ne yapacağı belli değil peki oğlum sen?"

Cem çatık olan kaşlarını düzelterip başını eğdi. "Kusura bakma Mehmet abi ama oğlun cidden deli."

Demir ağzının içinde homurdanırken duyduğum cümleye gülsem mi gülmesem mi bilemedim. "Deli dürtsün seni."

Öksürerek ona uyarı mesajı verdiğimde gözleri beni buldu. O an patlamış dudağıyla gözüme o kadar yakışıklı ve serseri göründü ki...

Demir aklımdan neler geçtiğini biliyormuş gibi hatta ve hatta sanki mahalleyi birbirine katmamış gibi gülümsediğinde kaşlarımı çattım.

Mehmet amca ona dönüp kafasına hafif vurdu. "Ne gülüyorsun benim akılsız oğlum."

Başıyla Cem'i işaret ettiğinde onun durumu daha vahimdi. "Zaten ağlanacak hâli vardı daha beter oldu."

Cem bu duruma daha da sinirlenmişti. Bir anda öyle bir bağırdı ki hepimiz onun söyledikleriyle şok olmuştuk. Mahallenin çıtı bile çıkmıyordu. Hatta baykuş teyzeler bile çekirdek çıtlatmalarını kesmişti.

"SEN BADE'YE Mİ AŞIKSIN DEMİR!"

B Ö L Ü M 9

10

Âşık olmak, aşkı yaşamak herkese nasip olmaz. Bu duygu kapımıza gelip zili çaldığında sonucu her ne olursa olsun onu kalbimize kabul edip misafir etmeliydik.

Çünkü aşk yaşanması gereken kutsal bir duyguydu.

Ben aşkı kendimi bildim bileli kalbime misafir etmiş ve hiçbir zaman bundan pişman olmamış, Demir'le imkânsız sandığım bu aşk karşılık bulduğunda da bu duyguyu beraber dibine kadar yaşamaya başlamıştım. O kadar ayrı kaldığımız yıllarda bile aramızdaki bağı koparamamıştı. Hem Sabahattin Ali ne demiş?

"Aşk dağıldıkça azalan bir şey değildir."

Bana göre Demir'le ikimiz birbirimizin eksik parçalarıydık ve yan yana geldiğimizde tamamlanıyor, ayrılmak zorunda kaldığımızda ise derin bir acı çekiyorduk. Hani derler ya âşık, maşukundan uzak kalırsa derin bir kederre bürünür diye, işte ikimizde her gece o kederin içinde boğuluyorduk. Yıllardır birbirimize kör ve sağırken şimdi belirli saatler çerçevesinde görüşüp evlerimize dağılmak bize koyuyordu.

Bu yüzden Demir'in evlenme üzerine ısrarlarını gayet iyi anlıyor, günden güne ona hak veriyordum. Ancak başımızdaki beladan kurtulmayı bekliyor, rahat bir kafa ile ailelerimize açıklamak istiyorduk.

Her zamanki gibi evdeki hesap çarşıya uymamış, Cem'in bir sözüyle hepimiz yerimize mihlanmıştık.

“SEN BADE'YE Mİ AŞIKSIN DEMİR!”

Hepimizi transa sokan bu sözcük Demir'in boğazını temizlemesiyle son buldu. Herkes merakla Demir'in ağzından çıkacak tek bir cümleye bakıyordu.

Buna ben de dahil.

Sanki Erman Toroğlu'nun espri yapmasını bekliyor gibiydik.

Bana dönüp baktığında gözlerinde benden onay almak isteyen bir ifade vardı. Şu an çok sinirliydi ve emindim ki bağıra bağıra *evet aşığım!* diye söylemek istiyordu. Kendi ailesi ne kadar onay vermiş olursa olsun benim ailemin ne düşüneceğini bilmiyorduk. Bu yüzden de bunun ters tepmesinden korkuyor ve benim zor durumda kalmamı istemiyordu.

Şimdi değilim derse ne olacak Bade?

Sonradan bu iş meydana çıkınca adama dönüp hani yoktu lan ne dönecek adamsın demezler miydi?

Derlerdi.

Bu yüzden ne olacaksa olsun, bu durum er ya da geç ortaya çıkacaktı zaten. Ha geç olmuş ha erken ne fark ederdi?

Ona onaylarcasına baktığımda mesajı aldı ve yapmak istediğini en sonunda kükrercesine yaptı.

“AŞIĞIM LAN AŞIK! ÇOK SEVİYORUM! ÖLÜYORUM AŞKINDAN NE YAPACAKSIN ŞİMDİ!”

Ve herkes şok içerisinde tepki vermeye başladığında ben sadece babama bakmaya başlamıştım.

Bir yandan tüm mahalle, “Oooo!” diye bağırırken diğer yandan tüm teyzeler pencerelerinden çılgınlar gibi alkış tutmaya başlamışlardı. Mahallenin çocukları ıslık çalıyor, bazıları da “Helal olsun sana be!” diye tezahürat ediyorlardı.

Ben ise utanmış, gittikçe annemin arkasına sığınırken annem hışımla bana döndüğünde sertçe yutkunup önüme döndüm.

Ali Rıza Bey buradan size selam olsun ağzımızın tadı kaçtı.

Demir kimseyi umursamadan sadece Cem'e bakıyordu. Cem ise beklemediği bu itirafla yerinde donup kalırken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordu.

"Ne oldu lan niye sustun! Dilin içine mi kaçtı! Bağırıyordun ya efe gibi demin!"

Cem ise hiçbir şey demeden ona bakmaya devam ederken bir anda gözlerinin bana döndüğünü hissettim. Kafamı kaldırdım. Gözleri Demir ile aramda gidip geliyordu.

Ölmüşsün ama sela okuyanın yok be kardeşim.

Demir onun yakasına tekrar yapışıp "Ona değil bana bakacaksın bana bana!" diye bağırduğunda babam hızla yanına ilerleyip Demir'in kolundan tutarak kendine çevirdi.

"Yeter artık!"

"Atalay amca!"

Babam Demir'i tutmaya devam ederken ona uyarı dolu bir bakış atıp bize doğru sürüklemeye başladı. Diğer yandan da sinirli ve gür sesiyle etrafa bağırırdı.

"Herkes dağılsın! Cem sende evine! Mehmet bize geçelim."

Mehmet amca hafifçe gülümseyerek onay verdiğinde herkes dağılmaya başlamıştı. Babam tam ilerlemeye devam ederken hışımla bize doğru döndü.

"Siz de içeri. Sen de..." diyerek çatık kaşlarla bana baktı. "Eylül'ü ara hemen eve!"

Başımı önüme eğip yavaşça salladım. Önde babam, arkada Mehmet amca, annem, ben ve Ayda teyzeyle bizim eve doğru ilerlemeye başladık. Ben de çantamdan telefonu

çıkarak hızla Benan'a acil durum mesajı atıp ardından Eylül'ü aradım.

“Efendim?”

Sessiz ama telaşlı sesimle, “Eylül hemen eve gel hemen! Benan da geliyor hadi Eylül!” diyerek ne oldu demeye fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım.

Sahi ne olacaktı şimdi?

Demir'e çok kızarlar mıydı?

Kızım kendini değil Demir'i mi düşünüyorsun!

Sen bitmişsin.

İçeri geçtiğimizde babam dönüp işaret parmağıyla mutfağı gösterdi.

“Siz mutfağa geçiyorsunuz. Biz Demir Efendi ile biraz konuşalım bakalım.”

Bir şey dememize fırsat vermeden içeriye geçecekleri sırada Demir bana doğru dönüp göz kırparak gülümsedi. Bu onun *merak etme her şey güzel olacak* deme şekliydi.

Sertçe yutkunup endişeli gülümseyişimle onay verdiğimde içeri girerek kapıyı kapattı.

Bari kapıyı kapatmasaydınız da dinleseydik!

Sanki annen çok izin verir.

Verir tabii. Benim annem bardağı duvara yaslayarak gizli sırları ifşa eden bir kadındı.

Tam mutfağa giriş yapacaktım ki kapı hızla çaldığında annem karnıma vurup “Sen içeri geç ben geliyorum.” diyerek beni mutfağa doğru daha doğrusu Ayda teyzenin üzerine doğru itti. Tam takılıp düşeceğim esnada Ayda teyze kolumdan tutup gülümsediğinde ben de elini tutup güç almak istercesine sıktım.

Beraber sandalyeye oturduğumuz sırada Benan telaşla mutfağa daldı. “Ay ne olmuş öyle ya!”

Annem ellerini hayretle açıp beni gösterdi. “Ne mi olmuş? Demir oğlan kızıma âşık olmuş. Evet kızım dök eteğindeki taşları!”

Ne diyeceğimi bilemeyerek önce Benan’a baktım ama o omuzlarını silkeleyerek yardımcı olamayacağını çoktan göstermişti. Annem ise sinirli bir şekilde karşıma oturmuş benden yanıt beklerken Ayda teyze elimi tutmaya devam edip bana gülümsedi.

“Afet bizimkiler birbirine âşık olmuş.”

“Ayda onu anladık. Asıl sorun kızımın bunu benden saklaması.”

Saklamadım anne sadece korktum!

“Ahiretliğim sence bizden saklamaları kadar doğal bir şey yok mu? Baksana vereceğimiz tepkiden korkmuş olmaları. Gençler bizim gibi düşünemez ki.”

Öylece Ayda teyzenin söylediklerini dinledim. Helal olsun valla!

Annem gergin ses tonuyla “Ayda sen biliyor muydun?” diye sorduğunda Ayda teyze onay verdi.

“Afet, Demir bana ilk söylediğinde o kadar çok mutlu oldum ki. Dedim Bade zaten benim kızım gibi gelinim olması bunu tesciller. Biz zaten bu durumu hep seninle konuşuyor onları hep birbirlerine istiyorduk. Biz aile gibiyiz sen benim kardeşimsin, Bade’ de kızım ama gelinim olmasını çok istiyorum, hep istedim.”

“İstiyorduk tabii ya.” Annemin gergin sesi gittikçe normalleşiyor yerini git gide keyifli bir tona bırakıyordu. “Kız şöyle allı şanlı bir düğün yapalım tam bizlere yakışır!”

Benan ile anneme öyle bir baktık ki sanki demin sinirli olan annem değildi.

“Eh be ahiretlik!”

İçime kaçmış sesimle aralarına girdim. “Şey çok özür dilerim ama içeride Demir’in babam tarafından bacağın-
dan vurulması an meselesi.”

Annem boş ver dercesine elini sallayarak Ayda Teyze’ye bakıp gülmeye başladı. “Bir şey olmaz. Baban, Demir’e kıyamaz. E o hep diyordu bana Demir gibi yiğit bir damat olsun diye. Al işte!”

Babama bak sen yere bakan yürek yakan seni!

Bunların hepsi Demirciymiş haberimiz yokmuş!

Eh nur topu gibi damadınız oldu hayırlı cumalar.

Kapı hızla çalınırken gözlerimi devirip ayağa kalktığımda Benan araya girdi. “Sen dur Eylül gelmiştir ben bakayım.”

Herkes biliyordu ki içeri gidersem geri gelmezdim. Ondan can çekişiyorlardı bizimkiler. Eylül nefes nefese mutfığa daldığında kaşlarını çatıp bize baktı.

“Bu mahalleli neden bana hayırlı olsun diye bağırıyor! Beni kime verdiniz doğruyu söyleyin!”

Hepimiz onun bu hâline gülmeye başladığımızda daha çok sinirlendi.

“Ne oluyor ya! Ben daha gencim, toyum, güzelim! EVLENMİCEM!”

“Kızım bir dur sen evlenmiyorsun...” Benan kolunu sandalyemin arkasına attı. “Ablanı Demir’e everiyoruz.”

“Ne!”

Biz Eylül’e durumu anlatırken içimdeki stres tekrar dışıma vurmuş, deli gibi ayağımı sallıyor bir yandan da tırnak etlerimi yiyordum.

Huzursuz ayak sendromunun tutacağı zaman mı Bade?

Tam bir saattir içeride ne konuşuluyordu ne yapılıyordu bilmiyorum ama beni derin bir sıkıntı basmıştı. Babam

bu kadar uzun ne konuşmuş olabilir diye düşünmeden edemiyordum.

Doların ne kadar yükseleceğini konuşuyorlardı Bade kesin.

Bir anda salonun kapısı açılıp babamın gür sesini duyduğumuzda hepimiz ayaklandık.

“Bade hemen buraya gel!”

Tamam Bade seni güzel tanırdık, iyi tanırdık. Biraz lanet bir insansın ama yine de iyiydin.

Yavaş ve sakın adımlarla salona doğru ilerlerken gördüğüm manzara ile bir anda duraksadım. Yani babam elindeki silahı Demir’in şakağına dayamıştır diye düşünüyordum. Elini bacağının üstüne koymuş, ona babacan bir şekilde gülümserken değil.

“Afet siz de gelin.”

Gözüm sadece Demir’e takıldı. Bana güven verici bir şekilde bakıyor, rahatlatmaya çalışıyordu.

Her şey güzel olacak Bade hadi kızım.

Gergince ilerleyip karşılarına oturduğum an Mehmet amca elimi tutup güvenle sıktığında karşılık verdim. Tam elini çekecekti ki daha sıkı tuttum. Şu an yanımda kim olsaydı onun elini bırakmazdım.

Desteğe ihtiyacım vardı.

Herkes oturmuş bir süre kimseden çıt çıkmazken ben de Mehmet amcanın elini tutmuş, başımı hafifçe önüme eğerek aksilik yapan çocuklar gibi azar işitmeyi bekliyordum.

Biz bu halıyı ne zaman değiştirdik ya?

Desenleri de pek güzelmiş.

“Evet Bade Hanım. Demir oğlum anlattı şimdi sıra sende.”

Demir oğlum.

“Ne anlatayım babacım.”

“Demir’i seviyor musun?”

Herkesin yanında bu cevabı vereceğim için utanıyordum ama bir anda kafamı kaldırıp Demir’in gözlerine bakmaktan da kendimi alamadım.

Ne güzel yeşil yeşil gözleri var.

Acaba bizimde yeşillikli çocuklarımız olur muydu?

“Seviyorum.”

Babam emin olmuş gibi arkasına yaslandı. “İstiyor musun?”

Baba neden Demir kavunmuş da koklayacakmış gibi sorular soruyorsun?

Emin bir sesle, “Evet istiyorum.”

Kimseden çıt çıkmıyor, herkes babamla aramdaki konuşmayı pür dikkat dinliyordu. Demir ise gururlanmış bir şekilde bana bakıyor gözlerini bir an bile olsun üzerimden çekmiyordu.

“Demir bana her şeyi anlattı. Ne zaman başladı, neden söylenmedi. Haklı sebepleriniz olduğunu görebiliyorum.”

“Baba...”

Babam elini havaya kaldırıp beni susturdu.

“Sözümü kesme.”

“Tamam baba.” diyerek başımı öne eğdim.

“Sevgi çok güzel bir duygudur çocuklar. Saf ve temiz duygularla yaşanmalı. İlmek ilmek işlemeli, günler geçtikçe kopmayacak düğümler atmalı, birbirinizi daha fazla seymelisiniz. Sevgi emektir, iki kişinin birbirine kördüğüm olacak bir şekilde bağlanmasıdır. Sevgi...” diyerek anneye doğru gülümsediğinde istemsizce hepimizin yüzünde gülümseme oluştu. “Onun bir gülüşüyle gününüzün aydınlanmasıdır.”

Bir hafta önce Demir'le otel odasında yaptığımız konuşma aklıma geldi.

"Bazen öyle güzel bakıyorsun ki benim için güneş yeniden doğuyor. Sahiden bir günde güneş kaç kez doğar?"

İçimi çekerek ona baktığımda aynı şeyi düşünmüş olacağız ki dudaklarını yukarıya doğru kıvırdı.

Babam boğazını temizleyerek devam etti. "Yani Demir öyle güzel anlattı ki aranızdaki sevgiyi. Bu söylediklerimi yaşıyormuşsunuz gibi hissettim. Çocuklar biz aileleriniz olarak sizin her zaman arkanızdayız. Biz bir aileydik ama şimdi sizinle bunu taçlandıracağız. Demir gibi bir oğlum olsun derken damadım olacağını nereden bilebilirdim."

Herkes bir anda gülmeye başlarken ortamdaki gergin hava dağılmıştı. Herkes öyle mutluydu ki gözlerim dolu dolu etrafa bakıyordum. Şu an öyle güzeldik ki kelimeleirim bu tabloyu anlatacak kadar güçlü değildi.

Mehmet amca boğazını temizledi. "Eh sen oğlumu damat olarak görüyorsun ben de Bade kızımı gelin olarak kabul ediyorum. Zaten Bade benim kızım gibiydi bir şey değişmeyecek."

Mehmet amcaya dönerek ona sımsıcak gülümsedim.

"O zaman gençler birbirlerini seviyor ve istiyorlarsa bu işi uzatmayalım derim."

Kahve olmadan olmaz Mehmet amca ne yapıyorsun!

Daha ben onun kahvesine tuz, karabiber, pul biber ve aşkımı katacaktım.

"Olmaz!" diye ciyakladığımda tüm gözler bana dönerken Demir kaşlarını çatmış yüzüme bakıyordu.

"Ne demek olmaz?"

"Demir'e damat kahvesi içirmeden beni istemeyin ne olur!"

Demir çatılı olan kaşlarını bu söylediğimle alayla havaya kaldırdığında herkes gülmeye başladı. Ben de kıldığım potu fark ettiğimde ağzıma tokat atıp koltuğa iyice sindim.

“Kızım sakın ol şu an değil.”

Demir boğazını temizleyip araya girdi. “Atalay amcam iziñ verirsen biz yarın hemen isteyelim.”

Eylül, Benan ve ben aynı anda tepki verdik. “Höh!”

Demir bizi umursamadan konuşmaya devam etti.

“Zaten hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Biz Bade ile de kopuştuk bu durumu. Söz takalım tamam ama direkt evlenelim uzatmayalım. Bana kalsa yarın şuracıkta kıydırtırım nikahı. Şu Edip’i yakalayalım haftası düğün olsun.”

Demir öyle mi dedim cidden ben?

Evleniyorum Sevim neredesin!

Babam hafifçe onun dizine vurarak yalandan kaşlarını çattı. “Oğlum yavaş ol. Pazardan elma almıyorsun. Hepimizin hazırlık yapması lazım.”

Ayıp baba beni pazardaki elmalara mı benzettin?

“Valla Atalay amca ben izniniz olursa yarın kızınızla Allah’ın emrine koşmak istiyorum.”

Annemler bir anda panikleyerek araya girdi. “Oğlum temizlik yapacağız, yemek yapacağız bari bir gün sonra olsun.”

Demir dayanamıyormuş gibi yerinde kıpırdandı.

“Afetim lütfen. Birbirimizi biliyoruz biz yemeğe de gerek yok alırız dışarıdan bir şeyler. Mahalleli konuşmaya başlamıştır bile. Ben yakın bir göreve gitmeden bu isteme hemen olsun.”

Görev mi?

Umarım acındırma yapıyorsundur şu an.

“Olur mu oğlum öyle şey.”

“Olur olur. Hadi Atalay amca biz yarın kızınızı istemeye geliyoruz.” diyerek bana göz kırptığında yerimde heyecanla kıpırdandım.

Babam onun bu heyecanına gülmek istese de ciddiyetini bozmadı.

“Oğlum bir gün sonra yapalım bak bizimkiler anca toplanır. Hem yarın yüzük bakmaya gidersiniz, bir günde beş iş olmaz.”

Mantıklı.

Hem hafta sonu araya giriyordu.

“O zaman bir gün sonra istemeye geliyoruz Atalay amca. Ayrıca yüzük almaya gerek yok ben hallettim o işi.”

Efendim?

Bade, Demir’e yavru köpek gibi bakmayı keser misin?

Babam önce bana sonra anneme bakarak ayağa kalktığında hepimiz ayaklandık.

“O zaman pazar günü istemeye geliyorsunuz.”

Demirlerin yemeğe kalması için ısrar etsek de kabul etmemiş, hazırlık için evden ayrılmışlardı. Bense yemek boyunca babamdan utanarak hızla yemeğimi yemiş, mideme oturtmuştum.

Atlı kovalıyordu emi Bade.

Babana, Demir’in gözlerinin içine bakarak istiyorum derken utanmadın da şimdi mi utanasın geldi.

Hızla doğrulayarak ayağa kalktığımda midem daha çok bulanmış tekrar oturmuştum. Evdeki hiç kimsenin yüzüne bakamadığımdan su bile içemiyordum.

Gerçi su bile içsem kusacak gibiydim, en iyisi uyumak bence.

Derin bir nefes alarak uzanıp cenin pozisyonu aldım ve gözlerimi kapatarak bugünün gözlerimin önünden film seridi gibi geçmesine izin verdim.

Demir'in Cem'i dövüşü, âşığım diye bağırışı, babamla olan konuşmalarımız ve isteme.

O gece, Firdevs Hanım'ın dediği gibi; insanları bırakacağım mücevherlerimi konuşturacağım.

Mesela altınlarımı.

Mesela tek taş yüzüğümü.

Tekrar doğrularak ellerimi semaya doğru açtım. "Allah çok şükür rabbim. Sen bana Feriha'yı mors etme fırsatı verdiğin için. Sen ne büyüksün!"

Heyecandan yerimde duramıyordum. Karnımı ovalayarak ayağa kalktım ve odanın içinde bir sağa bir sola yürümeye başlarken kafamda deli sorular dönmeye başladı.

Çiçeğimi orkide istedim.

Çikolatamı sütlü istedim.

Ha bir de kahveyi bir dikişte bitirmesini de istedim.

Tam düşüncelerimin içinde, istek listelerimin arasında boğulurken bir şey oldu.

Tak.

Pencereye doğru döndüm.

Tak.

Bir taş daha penceremden sekerek geldiği yöne doğru gitti.

Hemen pencereye doğru koşarak elimi gözümün üstüne siper ettim. Karanlıkta uzun boyu ve keskin yeşil gözleriyle bir adet Demir bana doğru bakıyordu. Ona bir dakika işareti yaparak yatağımın üstündeki telefonu aldığım gibi numarasını tuşladım.

“Ne o şeytan taşlar gibi taşlanmaya mı başladık şimdi Demir Bey?”

“Şimdi tırmanıp yanına geleceğim hazırlan.”

Hızla pencereye doğru koştum. “Doğruyu söyle Demir, beni istememek için kolunu bacağını mı kırmak istiyorsun bak kızmayacağım.”

Sessiz sessiz gülmeye başladığında kaşlarımı çatmış hâlde ona bakmaya devam ettim.

“Saçmalama aramızda aksiyon olsun istedim. Filmlerde oğlan kızın penceresine doğru tırmanır odasına girer.”

“Demir gece gece geldiler sana yine. Sanki hayatımızda hiç aksiyon yokmuş gibi şimdide gelmiş tırmanacağım diyorsun. Geç eve ya da kapıdan gelsene sen?”

“He kapıdan geleyim gecenin bu saati, Atalay amca kovalasın beni. Yemezler güzelim aç kollarını yiğidin geliyor.”

Gözlerimi devirerek saate baktım. Gece tam on iki buçuktu.

“İyi saate olsunlar yarabbi. Demir saçmalama nasıl gelmeyi planlıyorsun acaba?” diye sorduğum an elinde kaldırdığı şeyi görmeden penceremin kenarına bir kanca sabitlendi.

“Yok artık Demir ciddi olamazsın.”

“İzle. Gözün gönlün açılsın bana biraz.”

Demir ipi bir kez daha çekiştirip yavaşça tırmanmaya başladı. Arada ağırlığını da kontrol ederken ben de etrafa bakıyordum. Tam ilerdeki binada Cavidan oturduğu için Demir’i buraya çıkarken görürse hiç iyi şeyler olmazdı.

Ona baktığımda seri hareketlerle tırmanmaya devam ediyordu. Acaba askerdeyken de böyle tırmanmış mıdır?

Herhâlde Bade adam Üsteğmen farkında mısın?

“Bade izin verirsen içeriye gireceğim yavrum.”

Hemen pencerenin kenarından çekilerek içeriye girmesi için yolu açtığım gibi hızla kapıya doğru koşup kapıyı kilitledim.

Bir anda ışığı kapatıp elleriyle karnımı sardı. “Mis kokulum.”

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. “Hım...”

Gülümseyerek ona doğru döndüğümde kollarımı boyuna dolayarak yüzümü boyun girintisine gömdüm. “Biz bunu neden daha önce düşünemedik ki?”

“Benim salaklığım tutuyor arada, bilirsin.”

“Estağfurullah kendine hakaret etme demek isterdim ama...” Gülerek geriye çekilip cevap bekleyen yüzüne baktım. “Hakaret edebilirsin izin veriyorum.”

“İflah olmaz bir kadınsın.”

“Senin gibi.”

Karnıma giren sancıyla yüzümü buruşturduğum an hafifçe geriye doğru çekilerek ayak parmaklarımdan saçımın tepesine kadar gözleriyle beni kontrolden geçirdi.

“Neyin var?”

“Bugün hızlı yemek yedim. Midem kötü.”

Elimden tutup beni yatağıma oturturken kendisi de yanımdaki yerini aldı.

“Bilmez misin hızlı yediğinde gastritin tutuyor. Bulandı mı miden?”

“Beni bu kadar iyi tanımandan nefret ettiğimi söylemiş miydin?”

Yüzünü yüz hizama getirterek burnumun ucundan öptü. “Hayır genelde bana ne kadar âşık olduğunu söylersin.”

“Evet deli gibi aşığım oğlum sana.”

Yakınlığımızı hiç bozmadan durmaya devam ediyordu. “Hiç Avukat Hanım’a yakışıyor mu oğlumlu kelimeler.”

Gülerek yanağından öptüm. “İş başka, özel hayat başka.”
Güldü.

“Haklısın, mesela ben sinirden kafayı yerim. Bazen de...” Nefesi dudaklarıma çarptı. “Özleminden kafayı yerim. Güzelliğinden kafayı yerim yani genel anlamda bana kafayı yedirtiyorsun.”

Hafifçe geri çekilerek güldüm. “İş konuşmuyor muyduk biz hangi ara bu levele geldik?”

“Level mevel yok. Seni istemeye geliyorum kızım sen hâlâ ne levelinden bahsediyorsun. Karım olacaksın, yuvam olacaksın, her şeyim olacaksın. Ha illa level diyorsan, üst standartlardayız artık.”

Onun bu sözcüklerinde kendimi kaybederken gözlerimi kapatarak söylediklerini önce kalbimde sonra da göğüs kafesimin ortasında hissettim.

“Evleneceğiz.”

“Evet yavrum.”

Gözlerimi açmadan yüzümü yüzüne mümkün olurmuşçasına daha da yaklaştırdığımda nefesini dudaklarımin üzerinde hissettim. Öyle güzel ve tatlı bir histi ki insanı böyle sımsıcak şefkatle sarmalıyordu.

Dudaklarını önce çeneme bastırıp “Seni...” dedi ve yavaşça yanağımdan kulağıma doğru yol aldı. “Seviyorum.”

Daha sonra iç çekerek geri çekildi. “Her şeye karşı savunma mekanizması olan ben, sana karşı savunmasızım. Hem savunmasız hem iradesiz.”

Hayatım boyunca hayran olduğum, sevdiğim ve babamdan sonra güvendiğim tek adama iyice sokuldum.

“Demir...” diye zikrettim ismini.

“Söyle...” diye fısıldadı beklentiyle.

Sahi aşkın tanımını yaparken bunu söylemeyi unutmuşum. Aşk sizi hayata bağlayan, kan akışınızı hızlandırıp, kalbinizin hiç durmayacakmış gibi çarpmasına neden olan duyguydu.

“Çok hoyratsın, durdurulamaz bir güç patlaman var ama buna rağmen içindeki o romantik adam dışarı fırladı mı unutuyorum her şeyi. Onlar bile gözüme batmıyor. Gerçi sert olman hoşuma gidiyor.”

Muzip bir ses tonuyla “Diyorsun?” dediğinde hafifçe kafasına vurdum.

“Diyorum. Bu gece gitme, biraz huzurlu uyuyayım.”

Demir yavaşça pozisyonunu değiştirdi. Başımı tutup göğüs kafesine bastırduğunda ben de kollarımla bir sarmaşık gibi sardım onu. Alnıma ıslak bir öpücük kondurup beni huylandırırken güldü.

“Seni hep böyle kendime saklasam kimse bulamasa. Sahi?” deyip dudaklarını alnımda kıpırdattı. “Benim göğüs kafesime sığar mısın?”

Sol elimi saçlarının arasına daldırdığımda dudaklarımdan çıkan kıkırtıya engel olamadım.

“Sığar mıyım?”

“Sığarsın, oraya çok yakışırsın.”

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki bu bana bir ninni gibi geldi. O an diğer eliyle saçlarımla oynadığını anladığımda iç çektim.

“Demir.”

“Hım?”

“Sen benim göğsüm kafesimde açan bir çiçeksin.”

Güldü.

“Sen de benim göğüs kafesimde açan ve hiç solmayacak bir çiçeksin.”

B Ö L Ü M 10

Bade...

Dünyanın en güzel aşk şarkısıydı. Saçları geceye söylenen bir dize gibi akar, gözleri bir nota gibi gönlümü çalardı. Dudakları ise ahenkle çalan müziği bozar gibi günahkardı.

Keşke şu an ona gitme diyebilseydim. Sımsıkı sarılıp göğüs kafesimin arasına sokabilseydim. Bunu yapamamak o kadar ağrımaya gidiyordu ki.

Yokluğu bana ölüm gibi gelecekti biliyorum. Zaten görevlere giderken onu arkamda bırakıyordum ama dönüp dolaşacağım yerin onun yanı olduğunu biliyordum. Şimdi ise onun olmadığı yere basmak bir fanusun içinde nefes almak gibi olacaktı.

Özlem şimdiden bir kambur gibi binmişti sırtıma.

Ama asıl korktuğum özlemde cayır cayır yanmak değildi.

Onsuzluğa alışmaktı.

Şimdi ne yapıyor bilemeyecektim. Mahallede her bir köşeye baktığımda onu göremeyecek, penceremi açıp penceresine baktığında kahkahalarını duyamayacaktım. Elimi uzattığımda ona dokunamayacaktım.

Çok ağırdı...

Son bavulu da arabaya yerleştirirken yan gözle ona baktığımda yaşlı gözlerle annesine sarılmaya devam ediyordu. O döktüğü

gözyaşları hançer olup kalbimin derinliklerine öyle saplanıyordu ki. Derin bir nefes alıp düzensiz nefes alışverişlerimi düzeltmeye çalıştım.

Derin bir nefes al.

Derin bir nefes ver.

Üç kere tekrarladıktan sonra ifadesiz bir yüzle onlara döndüm.

Afet teyze "Vardığında hemen ara kurban olduğum." diyerek Bade'nin yüzünü avuçlarının arasına alıp öptü. Herkesle vedalaştıktan sonra bana baktığında ters bir bakış atarak arabaya geçtim. Ona böyle davranmak istemiyordum ama elimde değildi.

Çok sinirliydim.

Beni bıraktığı için.

Beni onsuz bırakacağı için.

Arabanın kapısını açıp bindiği sırada Atalay amca yanıma geldi. "Demir, oğlum sağ salim bıraktığına emin olduğunda direkt gel."

"Tamam Atalay amca." deyip arabayı çalıştırdım. Annem ve Afet teyze kol kola girmiş bize bakarken Eylül elinde kova ile arkamızdan su atmak için uzaklaşmamızı bekliyordu. Bade'ye baktığında ağlamamak için dudaklarını kemirirken zoraki bir gülümseme ile başını camdan uzatıp onlara ve mahalleye el salladı.

Yavaşça ilerlemeye başladığımızda önüne dönerek sessizliğe gömüldü.

Üniversite'yi İstanbul'da kazanacağına o kadar emindim ki. Bunun üzerinde ailecek bile konuşmuştuk.

Ne olmuştu da şehir dışına gidiyordu?

Neden bana böyle kırgın bakıyordu?

İstemsizce aynada yüz ifademe baktım. Her zamanki gibi ke-tunıdum.

Bundan mı kırgın bakıyordu?

Tutku Petek

Ama beni biliyordu.

İçimde fırtınalar koptuğunda bile kimseye yansıtımadım.

Hele ki Badeye...

Caddeye çıktığımızda, "Aç mısın?" diye sordum. "Bade?"

İrkildi. "Efendim?"

Hafif bir tebessüm ettim. "Seninle Sarıyer'deki börekçiye gidelim. Bir şeyler yer devam ederiz."

"Tamam."

Durgundu. Çok fazla durgundu.

Yol boyunca sessizce ağladı. Madem ağlayacaktın, madem bu kadar üzülecektin neden gidiyorsun be sevdiğim. Derin bir iç çekince dikkatini çekmiş olacağım ki yaşlı gözlerle yüzüme baktı. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda elim istemsizce yüzüne gitti. Ben ona dokunmaya kıyamazken bu özlemle nasıl baş edecektim?

Ben onu yanımdayken bile özliyordum. Ah Allah'ım ölüyorum. Elimi dokunmaya kıyamayacakmış gibi yavaş ve hafif bir hareketle göz kenarına götürdüm.

Ben sildikçe gözyaşları daha da akıyordu.

Gözyaşları aktıkça can parçam kopuyordu.

Kalbimde onun olduğu yer sarsılıyordu.

Arkamızdaki arabalar korna çalınca transtan çıkıp önüme döndüm. Arabayı hızla Sarıyer'e yönlendirdiğimde yarım saat içinde varmıştık. Bade ağlamayı bırakmıştı ama durgunluğu devam ediyordu.

Masaya oturduktan sonra denizi izlemeye başladı.

Ben de onu...

Garson yanımıza geldi. "Hoş geldiniz."

Başımı salladım. "Bir peynirli, bir kuş üzümlü fıstıklı börek."

Bade gülümseyerek bana baktı.

Çok şükür...

Garson siparişleri aldıktan sonra aramızdan ayrılırken Bade, "Hayret bugün ısrar etmedin dene diye." dedi gülümseyerek.

Arkama yaslandım. Ayrılık saati yaklaşınca kadar ona doya doya bakacaktım. "İsyân bayraklarını çekemeyecek kadar yorgunum bugün."

Kafasını sallamakla yetindi. "Anladım."

Bir şey vardı. Buna emindim çünkü Bade'nin hareketleri son 3 buçuk haftadır bir değişti. En uzun konuştuğumuz gün top sahasında onu yanıma getirdiğim gündü. İkinci yarıda çocuklarla oynarken Feriha'nın yanından hızla ayrılmış eve doğru gitmişti. Arkasından tam beş dakika sonra çıktığımda aslında evde değil sahilde olduğunu duymuştum.

O günden sonra evden hiç çıkmamıştı. Her gün açık olan penceresi hiç açılmamıştı. Perdeleri çekiliydi ve sanki Bade hiç yoktu. En son bahçede toplandığımızda üniversite sonucunu bize açıklamak için eşlik etmişti.

Ve ben onu haftalar sonra gördüğümde nefes aldığımı hissetmiştim.

O an bana iyi gelen tek şeyin o olduğunu anlamıştım.

Ama tuhaftı.

Sofra boyunca ağzını bıçak bile açmamıştı ve bize sonucu açıklarken yüzüne takındığı ifadenin tamamen zoraki olduğunu da biliyordum. Ben onun her mimiğini, her santimini boşa mı ezberledim bu yaşıma kadar.

Ben onun tavrını, emsalini boşuna mı kazıdım kafama.

Ayağa kalkıp kendini beğenmiş bir edayla ve zoraki gülümsemesiyle bizlere bakıp. "Gazi Üniversitesi, Hukuk Fakültesi... Artık bana Avukat Hanım diyebilirsiniz." dediğinde hepimizin üzerinden bir şok ifadesi geçtiğine adım kadar emindim.

Babası Atalay Amca gözlerini kırıp kendine gelen ilk kişi olmuştu. "Kızım biz İstanbul'u başa yazmamış mıydık?"

“Doğru Baba, lakin değiştirdim. Bu durum kendi ayakları-
nın üzerinde durmam için ve eğitim hayatına adapte olabilmem
için iyi bir fırsat. Ayrıca mezun olduktan sonra iki yıllığına
yurtdışına gitmeye karar verdim.”

Masada çıt çıkmıyordu. Herkes öyle bir susmuştu ki nefes
alışverişlerimizi bile duynuyordum. Kalbime bir ağrı saplandı-
ğında suya uzandım. Bade, “E beni tebrik etmeyecek misiniz?”
dediğinde herkes coşkulu bir şekilde tebriklerini sunmuştu.

Benim dışımda.

Kaşlarımı çatıp tüm yemek boyunca bağırmamak için kendi-
mi zor tutmuştum. Şu an oturduğum gibi. Bade tüm sakinliği
ile karşımda oturmuş denizi izlerken ben de kaşlarımı çatmış bir
şeyler anlatmasını bekliyordum.

Siparişlerimiz gelince önce bana sonra böreğe bakarak gü-
lümsemi. Gülümsemesinin her zerresini sevdiğim, canım yanıyor
ulan diye bağırasım var. “Neden güldün?”

Bade çatalını peynirli böreğe batırıp ağzına attığında omuzu-
nu silkti. Umursamaz gözükmeye çalışıyordu. Lokmasını yavaş
yavaş yutarken “Peynirliyi de dene bir ara.” dedi.

Bende çayımdan bir yudum alarak dudaklarımı ıslattım.
“Bana söylemek istediğin bir şey var ama sen işi peynirli böreğe
getiriyorsun. Valla helal olsun.”

“Beni bu kadar tanımanı sevmiyorum.”

“Biliyorum.” diyerek gülümsemi.

Kollarını masaya dayayarak hafifçe bana doğru eğildi. “Ne-
den beni öldürecekmiş gibi baktığını sorabilir miyim? Lokmala-
rımı boğazıma dizdin.”

“Çünkü seni öldürmek istiyorum.”

Benim sevgim için öl istiyorum tıpkı benim senin sevgin için
ölüp ölüp dirildiğim gibi.

“Benim seni öldürmek istediğim gibi mi?”

O an şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda tepkime güldü.

“Hayda!”

“Ne oldu Demir Bey, beklemiyordunuz galiba?”

“Vay anasını satayımı çok heyecanlandım şimdi.” Duraksadım. “Neden?”

Tepkime öyle gülüyordu ki onun gülmesine ben de gülmeye başladım. Bade soluklanıp çayından yudumlarken “Önce sen söyle.” dedi.

Aklımda olan tek soruyu bir çırpıda sordum. “Neden Ankara?”

Bunu soracağımı bekliyormuş gibi gözlerini anlayışla kısıp ellerini birbirine kenetledi. “Çünkü öyle olması gerekiyor.”

“Neden?”

“Çünkü öyle olması gerekiyor Demir. Sofrada söylediğim gibi. Kalıplaşmış hayatımın dışına çıkmak istedim.”

Söylediği mantıklıydı ama gizlediği bir şeyler vardı. Gözlerinden anlıyordum bunu.

Kokusu çıkacaktı biliyorum.

“Peki ya sen Bade. Sen neden beni öldürmek istiyorsun?”

Sanki hiç öldürmüyormuşsun gibi.

Ne söyleyecekse önce kaşlarını çattı, sonra da sinirle soludu. Konuşmak için kendine bir dakika müddet tanıdı. Sanırım doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Söylemeyeceğim.”

“Yuh Bade!”

Bir şeyler vardı. “Bade kaşlarını çattın. Sinirle homurdandın. Ne oldu?”

“Neden Feriha?”

Kaşlarımı şaşkınlıkla havalandırırken “Efendim?” dedim.

Bade çatık kaşlarıyla beni süzerken cümlelerini teker teker vurgular gibi söyledi. “Neden. Feriha. Diyorum.”

“Ne Ferihası!? Ne oluyor anasını satayım.”

Bade ne geveliyordu?

Kollarını göğsünde kavuşturarak geriye yaslandı. "Feriha'yı seviyormuşsun."

"Çüş be!" diyerek iki elimi öne doğru savurdum. "Çüş!"

"Sakin ol." diye tısladığında yerimde durmakta zorluk çekiyordum.

"Bade karşına geçmiş Neden Feriha diyorsun. Sonra da Feriha'yı seviyormuşsun diyorsun. Kızım sana ot falan mı verdiler neyin kafası bu!"

Ağzının içinde homurdanarak "He ineğim ben otlandım." dediğinde gözlerimi kıstım. "Bade nereden çıktı bu?"

"İnkâr da etmiyorsun. Onca güzelim kız varken neden benim tiksindiğim kız. Şaka mısınız siz ya!"

Dayanamayarak "Bade ne dediğine dikkat et!" diye bağırdım.

"Seni dinlemek bile istemiyorum. Saat geldi götür beni!" Hışım la ayağa kalktı. Kolundan tutup kendime doğru çevirdiğimde sinirden kararmış gözlerine bakarken buldum kendimi. Yanına sokularak kısık ama sinirli bir ses tonuyla "Kim sana bu salakça şeyi söyledi bilmiyorum ama yok öyle bir şey!"

Afalladı ama duruşunu da bozmadı. "22 Temmuz akşamı içmeye gitmediniz mi?"

"Evet."

"Barbaros ile derin bir konuşma yapmadın mı?"

Söylediği bu söze olduğum yerde çakılı kalırken diğer yandan da kafamda tek bir soru vardı. Onu sevdiğim için mi çekip gidiyordu? O yüzüme bakarken gözleri dolu dolu olmuş sanki hayal kırıklığına uğramıştı.

"Cevabımı aldım."

Dayanamadım. "Sen ne saçmalıyorsun!"

Bade kolunu elimden kurtarıırken "Papağan gibi tekrar edip durma! Geç kalacağım." dedi ve arabaya doğru ilerledi. Hesabı

hızla ödeyip dışarı çıktığımda yaz yağmuru hafifçe çiselemeye başlamıştı. Arabanın kilidini açtığım sırada sinirle kapıyı çekip oturdu ve yüzüme kısaca bakıp kırarcasına kapıyı kapattı. Bunun kemerimi sıkıp bıraktığımda derin bir nefes alarak arabaya bindim.

Yol boyunca ikimizde hiç konuşmadık.

O sinirli olduğu için ben ise onu kendi ellerimle bırakacağım için...

Otogara vardığımızda otobüsü bulup valizlerini arabamdan çıkartırken duruma lanet ettim.

Onu bırakmak istemiyordum!

Şu an öyle bir hâldeydim ki.

Gidiyor ama durduramıyorum, bu koca şehre sığamıyorum, ona seni seviyorum diyemiyorum. İşte bu yaşarken ölmek gibi bir şeydi.

Son kontrollerden sonra gidiş saati gelmişti. Bade hafifçe öksürerek yanıma geldi. "Yollarımız ayrılıyor sanırım."

Demir sakın ol oğlum. "Sadece gidiyorsun Bade. Alt tarafı birkaç yıl göremeyeceğim seni."

Alt tarafı birkaç yıl görememek...

Yüreğim ezildi, kalbim kısa bir an duraksadı. Bade yavaşça bana sokuldu. "Belki geldiğimde seni evli çocuklu görürüm ne dersin?"

"Saçmalama derim."

Güldü.

Ama ben gülmedim.

Ben bittim.

Yavaşça kollarımı ona dolayarak başımı saçlarının arasına gömdüm. "Seni uzakta da olsan her şekilde koruyacağımı bil. Seni korumak için her şeyi yapacağımı bil. Yeter ki başın sıkıştığında ilk beni ara."

Tutku Petek

Gözünden yaş düştüğünü boynumun açıkta kalan kısmına sokulduğunda anladım. "Bade. Benim hırçın denizim gidiyorsun ama bu ayrılık demek değil. Dönüp dolaşıp yine geleceksin." Duraksadım çünkü ağlıyordu. "Sende haklısın bazen gitmek gerekir ama ne ben senden ne de sen benden gidebilirsin. Anlaştık mı?"

Yavaşça ayrılıp yüzüme baktı.

Gözleri öyle kızarmıştı ki merhem olmak istedim. "Anlaştık."

Ellerimle saçlarını düzelttim. "Sakin erkek arkadaş yapmıyorsun! Okumaya gidiyorsun sen oraya anladın mı?" dediğimde gülmeye başladı. "Bade gülüp sinirimi bozma adamı topuğundan vururum bak."

"Tamam, tamam sıkıntı yok. Ailem sana emanet."

Başımı hafifçe salladım. "Seni önce Allah'a sonra kendine emanet ediyorum güzelim."

Bade gözlerime son kez baktı.

Bittiğimi gör Bade.

Senin için bittiğimi gör.

Bade derin bir nefes aldı. "Ben de seni Allah'a sonra da sana emanet ediyorum Demir. Kendine çok dikkat et olur mu?"

Olur tabii...

İçim dışım senken ben nasıl kendime dikkat etmem. "Tamam."

Yavaşça arkasına döndü ve gidişini izlemeye başladım.

Gidişini izliyordum.

Sen yanımdayken her şey çok güzel, şimdi sen yoksun ben ne yapacağım.

Otobüsün kapısına dönüp tekrar bana baktı.

Sen gözlerinle bana dünyaları bahşederken ben şimdi dipsiz kör kuyularda mı kalacağım...

Eliyle gözünden akan yaşı bir çırpıda silerek otobüse bindi.

Seni şimdiden özledim ama yapacağım hiçbir şey yok.

Canı kenarına oturdu ve otobiüs kalkana kadar bana bakmaya devam etti. Hâlâ dargın bakıyordu gözlerime. Durdurmamı mı bekliyordu acaba?

*Şimdiden yorgun düşmüştüm. Ben onca yıl ne yapacağım?
Ve otobiüs kalktı...*

Ve ben yalnız bir adam olarak orada yıkıldım. Ben yaşadığım sürece yıkık bir adam olacaktım. Her şeyden kaçacaktım ama yine yolum ona çıkacaktı. Gelene kadar yokluğuyla sınanacaktım ve enkaza dönecektim.

Gözümünden bir yaş düştü o an. Sandım ki yaz yağmuru ama yağmur böyle acıtmazdı yanaklarımı. Benim gözyaşımı bile acıydı.

Artık onsuz her şey acı veriyordu. Soluğum bile acıtiyordu canımı.

Arabama doğru ilerledim ve ayaklarımın tutmayacağını anladığımda kaputun üzerine oturdum. Ayaklarım kendini kasmaktan dermansız kalmıştı. Kalbim acıyla kasılmaktan hızlanmaya başlamıştı. Gözyaşlarım isyan eder gibi akarken ellerimi yumruk olmuş kaputa vurmaya başlamıştım.

Hem derdim hem dermanım gitmişti.

Ben ne yapacaktım şimdi...

Flashback Sonu.

Derin bir nefes alıp aynadan kendime son kez baktım. Yaka kısmı ışıltılı çiçeklerle süslenmiş straplez mavi elbisem, kol kısımlarına tül detayı da eklenip yakamdaki ışıltıların aynısı konulunca ortaya muhteşem bir prenses elbise çıkmıştı.

Ellerimle etek kısımlarını okşadığımda yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu. Aylar önce tam bulunduğum köpümde Eylül'le konuştuğum zaman hissettiklerim aklıma geldi.

Ona hiçbir zaman sahip olamayacağımı, onsuzken çölde gezen bir Leyla gibi hissettiğimi, onu damatlıklar içinde bir başkasına yâr edeceğimi düşünüyordum.

Şimdi ise...

Demir beni sinirlendirdiği için bir gün içerisinde nişanlığımıza hafif bir yırtmaçta ekletmiş, bunun tartışmasını yapmıştık. O zamanki konumumuz ile şimdiki konumumuz arasında dağlar kadar fark vardı.

Demir seni sinirlendirdiği için yırtmaç detayı da eklettirmezsin be Bade.

Neyse sinirlendirmeseydi.

Gülümsemem yüzümde genişlerken su dalgası yaptırdığım saçlarım ve yüzümdeki nude makyajımla uyumum enfes gözüküyordu.

Güzel kızsın vesselam.

Bir de bundan kaynaklı tüm gece Demir'in kıskançlığıyla uğraşacaktım.

Neymiş efendim fazla güzel olmayacakmışım zaten herkes bana bakacakmış.

Kot gömlek giyseymişim daha güzel olurmuşum gibi gibi deli saçması şeyler.

"Bade kendine biraz daha bakarsan aynayı çatlatacaksın güzelim."

Önce kendi etrafımda fırıldak gibi dönerek salına salına arkadaşımın yanına ilerledim.

"Kızım ben var ya çok mutluyum."

Benan ayağa kalkıp bana sarıldığında ona karşılık verdim. Benim hayatımdaki tek dostuma. Bir anda gözlerim dolarak geri çekildim.

"O Eylül var ya. Nerede o?"

“Valla ben erkek tarafıyım diye tutturup tam gidecek-
ken Atalay amca durdurdu onu. Bir kızdı sen kız tarafısın
kendine gel diye.”

Dudaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım ama başarılı
olamadığım an kahkahayı bastım.

“Bu kız benim kardeşim değil diye boşuna demiyorum
ben.”

Benan pencerenin önüne gidip etrafa baktı. Sonrada
bahçeye...

Bugün için bahçeyi süslemiştik. Öyle güzel, sıcak ve
samimi bir ortam olmuştu ki. Ağaçlara rengarenk ışıklar
geçirmiş, kapı girişlerine büyük kandiller asmıştık. Nişanı-
mızın kesileceği yere küçük tahta bir platform yerleştirmiş,
çınar ağacından yapılmış bir masa üzerine gün içerisinde
aceleyle seçtiğimiz yiyecekler ve pastamızı koymuştuk.
Masanın etrafına ise hayalimde olan düş kapanlarını ağaç
dallarından sarkıtmıştık.

Bohem bir tarz oluşturmak istemiş bunu da başarmış-
tım. Hem de bir gün içerisinde!

Canım Eminönü sen nelere kadirsin...

Kapı bir anda açıldığında arkamı döndüm. Eylül hışım-
la bana doğru gelip tam üzerime atlayacakken elimle son
dakika onu durdurdum. “Gelin oluyorum Eylül ben, far-
kında mısın?”

Eylül bir elini göğsüne yerleştirerek diğer eliyle masa-
nın üzerindeki fırçayı almış şarkı söylemeye başlamıştı.

“Gelin olmuş gidiyorsun!

Bana veda ediyorsun.

Peki arkana bakmadan çık!

İstenmiyorsun artıkkkkkkkkk.”

Benan ile yüzümüzü buruşturup ona bakarken o bu du-
rumdan şikayetçi değilmiş gibi etrafında dönmeye başla-

dı. "Vay be abla! Daha dün burada ağlıyordun Demir ile olmaz ühü diye! Adam şimdi seni nikahına almak için ilk adımı attı alooooo!"

Kafasına fiske atarak "Geri zekalı bağırmasana!" diye çığırdım.

Eylül omuzunu omzuma geçirirken "Demir enişte mi diyeceğim ben şimdi hı?"

"Zahmet olmazsa evet Eylül."

Demir enişte.

Sevgili nişanlım.

Eylül bir anda durup beni baştan aşağı süzerken istemsizce önüme dönüp kendimi tekrar inceledim. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözleri dolmuş yüzüme bakıyordu.

Ah hayır...

"Eylül sakın ağlayım deme lütfen bak yüzümde sanatsal bir nude çalışması yapıldı ablacım ağlamak için yer arıyorum sakın."

Eylül çocuk gibi omuz silkip bana sarılınca ben de ona sarıldım.

"Ah benim mis kokulum. Nişanlanıyorum sadece ya."

Benan hafifçe burnunu çektiğinde ona baktık.

"Kız Beno! Senin de var daha ağlama kız senden önce gidiyorum diye bak." diyerek dalgaya vurdum.

Hafifçe gülümsedi.

Eylül buna direkt atladı tabii. "Ay abla sizin ne zaman hı? Çifte düğün mü yapsak kız. Bende benimkine çıtlata-yım yapalım şöyle üçer kişilik rezervli düğün."

"Bu da evlenmeye dünden razı."

Üçümüzde gülmeye başladığımızda bugün kaçınıcı olduğunu saymadığım kapım açıldığında annem içeri daldı. Gözleri dolu dolu bakarken dayanamadım.

“Annem sen de yapma bak bu sulu gözlüleri anca susturdum, sakın bak.”

Annem yanıma yaklaşıp elleriyle yanaklarımı hafifçe kavrayıp alnımdan öptü.

“Ah Allah’ıma şükür bu güzel günü gördüm. Prenses gibi olmuşsun benim yavru ceylanım.”

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ağlarsam hiç kesilmezdi biliyordum.

Asıl sen sulak arazide yetişmişsin şelaleler açık maşallah Bade Hanım.

Sevim sus katil gelecek şimdi.

Bir anda telefonum çaldığında Eylül benden hızlı davranıp telefonu elime tutuşturdu.

“Canımın canı hazır mı?”

Demir’in gür ve neşeli sesi kulaklarımı doldururken ben de mest olmuşçasına gözlerimi kapattım.

“Hazırım, canımın en içinin gelmesini bekliyorum.”

Kızlar annemin koluna girmiş bizi dinlerken bir yandan da gülüşüyorlardı.

“Canının canı, ömrünü yoluna sermeye geliyor.” dediğinde tüm mahallede kornalar çalmaya başladı. Elimi kalbime götürerek anneme sessizce, ‘*geliyorlar!*’ deyip pencereden dışarıya bakmaya başladığımda, annem aceleyle odadan çıktı. Bahçede ise kornaların sesini duyan kız tarafı ayağa kalkmış damat tarafının gelmesini bekliyordu.

Tüm mahallenin camlarına Türk bayrağı asılmış, Demir’le duygulanmamıza neden olmuşlardı. Şimdi ise arş sokak kırmızı- beyaz toz bulutuyla kaplanmış, Türk bayrağı asılı aracıyla önde gelen Demir, çökertme zeybeği çalarken arkasındaki askeri araçlar ve sivil araçlarda korna çalarak ona eşlik ediyorlardı.

Şu an öyle görkemli bir hava vardı ki insanın istemsizce tüyleri diken diken oluyordu.

Ediz, pencereden başını uzatmış “Gelin alayı geliyo-oor!” diye bağırmaya başladığında erkek tarafı iyice coşmuştu. Bense yüreğim ağzımda, dolu dolu olan gözlerle onları izliyordum.

Demir evimizin önünde dururken Mehmet amca ve Ayda teyze ile beraber erkek tarafının evde olan kısmı da dışarıya çıkmış alkış yapıyorlardı.

Bade sakın ol kızımı.

Sakın bayılayım deme.

Demir ile beraber Barbaros ve Ediz’de araçlarından çıkmış herkes bir anda susmuştu. Demir başını kaldırıp bulunduğumuz pencereye bakarken önce asker selamı verip sonra da elini dudaklarına götürerek hafifçe alnuna vurdu ve beni gösterdi.

Seni başımın tacı yapacağımı!

Hay ben senin heybetine kurban olurum be adam!

Ve o an kornalar tekrar çalmaya başladı. Babam kapıda durup gururla Demir’e bakarken o da önüne gelmiş, elini göğsüne vurarak içeriye girmek için izin istemişti. Yavaşça herkes araçlarından çıkarken kızlara döndüm.

“Kızlar benim kalbim duracak bakın ben iyi değilim!”

Benan kollarımdan tutup beni hafifçe sarstı. “Kızım sakın ha! Hadi iniyoruz.”

Tam kapıyı açıp çıkarken Sedef nefes nefese gelerek bana sımsıkı sarıldı.

“Kızım çok görkemli be!”

Heyecanla koluna girdim. “Hadi inelim.”

Kalbim göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atarken derin derin soluklar almaya başladım. Merdivenlerden hızla inip

dışarıya çıktığımızda kendimi yoğun bir kalabalığın içinde buldum. Demir'in tüm sülalesi ve benim sülalem adeta karışmıştı. Ayrıca Demir'in tüm alayı ile beraber Binbaşı, Onbaşıya kadar herkes gelmişti.

Gözlerim direkt bulmasını istediğim kişinin üzerinde durduğunda; kıyafetimle uyumlu mavi gömleği ve siyah ceket, geriye doğru taranmış saçlarıyla ortaya çıkan yeşil gözleri beni tam kalbimden vurmuştu.

Hele elinde tuttuğu beyaz ve kırmızı güller.

Bir de en sevdiğim sütlü çikolata...

Soluklarım git gide artarken heyecandan ellerim terlemiş, yutkuna yutkuna ona doğru ilerlerken herkes bize bakıyordu. Lakin şu an benim için önemli olan tek kişi Demir'di. Öyle içten, öyle gururlu bakıyordu ki bana, yüzümdeki gülüşüm daha da genişledi.

Önce Ayda teyze ve Mehmet amcaya döndüm. "Hoş geldiniz."

İkisi de gülümseyerek "Hoş bulduk." dediklerinde yutkunarak gelenlere dönüp başımla selam verdim. Herkesin yüzünde bulaşıcı bir gülümseme hakimdi.

Eylül araya girerek çikolatayı alırken Demir'de bana gülleri uzattığında zevkle ellerinden aldım.

Elleri ellerime temas etti. Uyanığı görüyor musun?

Sevim kapa çeneni tabii ki de temas edecek!

Benan "Durun bu anı ölümsüzleştirmem lazım!" diyerek beni Demir'in dibine soktu. Ben de fırsattan istifade daha fazla yanaştığımda poz verdik.

Kulağıma doğru eğilerek "Çok güzelsin. Nutkum tutuldu be kızım!" diyerek geri çekildiğinde kıpkırmızı olmuş yanaklarımla yavaşça yanından ayrıldım.

Birkaç dakika içerisinde tüm bahçe dolmuş herkes yerine oturarak babamlara bakıyordu. Ben ise kızlarla ayakta dikilmiş Benan ve Eylül'ün elini sımsıkı tutarken Sedef'de minik hareketlerle omuzumu sıkıyordu.

Bu arada Feriha gelmemişti.

Evlendiğimizi duyunca kısa bir baygınlık geçirmiş ardından memlekete gitmişti. O an aklıma, "*Onu sana yâr etmeyeceğim!*" deyişi geldiğinde yüzümde sırıtma oluştu.

Evlениyorum şimdi oh olsun!

Mehmet amca boğazını temizleyip babama döndü.

"Atalay! Bir heyecanlandım ben. Havalar da pek sıcak bugünlerde." dediği an herkes gülmeye başlamıştı. Kız isteme törenlerde klasik hava su sohbetleri başlamıştı.

Babam gülmeye devam ederken "Değil mi Mehmet? Havalar iyi iyi gayet iyi." dedi. Annem kaş göz işareti yaparken ben de anlamayarak yüzüne bön bön bakmaya devam ettim.

Sedef omuzlarımı sıkarak "Kahve yapacağız!" dediğinde yutkunarak Demir'e baktım. Gözlerini pür dikkat bana dikmiş kendinden emin genişçe oturuyordu.

Bence direkt ver gitsin baba!

Şu yakışıklılığa bakar mısınız kim dayanır söyleyin?

Ona utangaç bir gülümseme gönderip kızlarla beraber mutfığa yöneldik. Sedef ellerini birbirine çırpıp sinsi sinsi gülerken onun istemesinde Kenan abiye yaptığım şeyin on katını yapacağını sezdim.

"Sedef bak sakın!"

"Ben de sana yalvarmıştım dinledin mi?"

Gülerek "Yooooooo." diye uzattığımda tek kaşını kaldırdı.

"Geçmiş olsun Demir abimize."

“Sedef bak midesi rahatsız kız kıyamam. Reflüsü var, basuru var yazık günah.”

Kızlar dediklerime gülmeye başlarken ben hiç oralı değildim. İstemede Demir’in mide fesadı geçirip hastaneye kaldırılması isteyeceğim son şeydi.

E sen elin adamlarına yaparken iyiydi demi Bade Hanım.

Eylül pencere kenarına gidip hafifçe perdeyi araladı. “Ya bu kadar kişiye nasıl kahve yetiştireceğiz biz? Kahvehane değiliz ki?”

Benan “Sadece aile büyüklerine yapılacak Eylül. Bade...” diyerek damat fincanını gösterdi. “Sen de Demir’in kahvesini yap sadece.”

“Tamam.”

Mutfakta epey bir cümbüş oldu. Kuzenlerim de yardıma gelerek aile büyüklerine kahveleri dağıtırken ben de Demir’in kahvesini yapmaya başladım. Acaba balı, keçi-boynuzu pekmezi diye Sedef’e yuttursam mı?

Keçiboyunuzu pekmezini Demir’e yedirmeyi, ah pardon içirmeyi ciddi düşünüyor musun Bade?

Adam evlenmeden...

Sevim koooooş katil geldi Sevvvvvvvvviiiiim!

Eylül nefes nefese içeri dalıp elindeki telefonu gözümün önüne soktu. “Demir abi babamın karşısında ecel terleri döküyor şu an.”

Hepimiz kafalarımızı birleştirip telefona gülen yüzlerle bakıyorduk. Demir elini kravatına götürmüş başı önde babamın dediklerini dinliyordu.

“Ay Eylül kahveyi içerken de çek!”

“O iş bende.”

Benan perdenin arkasından etrafa bakarken durum analizi yapıyordu. Ben de kahvenin pişmesini bekliyor Sedef’in gazabından nasıl kurtuluruz onu düşünüyordum.

“Barbaros’um aşkım, bebeğim, bir tanem senin asaleti-ne kurban. Bakar mısınız şuna?”

Eylül kafasını Benan’ın omuzuna yerleştirdi. “Ediz’ime bak. Ah Allah’ım sanki o beni istiyor yüzü kıpkırmızı.”

Onların bu tepkilerine gözlerimi devirdim. “Ön alıştırma yapıyordur Eylülcüğüm o da, merak etme.”

“Valla babamda sanki Demir abiyi yeni görüyor gibi sert sert bakıp hiçbirisine yardımcı olmuyor. Ediz vazgeçer mi acaba?”

Kahve taşmadan elime fincanı alıp yavaşça doldurmaya başlarken bu kez de homurdanmadan edemedim.

“Eylül ben bir evleneyim bakarız. Ayrıca korkunun ecele faydası yok, mecbur isteyecek seni. Bak Demir abine. Ah ah.”

Sedef yanıma geldiğinde eline baktım.

“E yok artık Sedef tüm kavanozu boca etme!”

“Aşkım ben etmeyeceğim sen edeceksin.” diyerek elime tuz kavanozunu tutuşturdu.

“O zaman şöyle yapıyoruz...” diyerek gözlerimi bana merakla bakan kızlara çevirdim. “Önce bir çay kaşığı tuz!”

Kızlar tuzu koyarken “OOOO!” diye bağırmaya başladığında içerdekiler merakla pencereye baktı.

“Aferin Benan perdeyi niye çekmedin! Herkes bize bakıyor.”

“Ay benimkini görünce beynim uçtu pardon. Neyse baksınlar boş ver.”

Gözlerim otomatik olarak Demir’i bulduğumda sinsi sinsi gülümseyip bir elime bir bana baktı. Bende ona göz kırpıp bir çay kaşığı tuzu kahvenin içine koydum. Sedef bu yetmez bakışı attığında köşede duran bala uzandım.

“Adamı tatlı komasına sokacağım. Bir çay kaşığı bal!”

“Oooooooooo!”

“Zencefil!”

“OOOO!”

“Limon?”

Sedef son anda elimi tutarak araya girdi. “Kızım ıhlamur mu yapıyorsun adama saçmalama.”

“Ha o zaman karabiber koyayım.”

Kızlar bu şaşkın hâlime gülmeye devam ederken ben de hız kesmeden devam ettim.

“E yeter bu kadar. Ya da durun durun...” dediğimde cama gelen Barbaros bize seslendi.

“Adam istemesinde ölecek yeter gelin artık.”

Benan, Barbaros’a gülümserken “Sıra sana da gelecek bebeğim.” deyip perdeyi hızla çekti.

“Hadi abla.”

“Eylül çek bu anı hadi!”

Eylül minik video kamerasını çalıştırdığı an “Kayıтта!” diye sessizce mırıldandı. Bende yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. Bahçeye adım attığım an herkes gülererek Demir’e doğru ilerleyişimi izlerken ben de istemsizce gülümseyerek önünde durdum.

Kahveyi elimden alırken sadece gözlerimin içine bakıyordu. *Bade çıtın çıkmıyor Badeeee!*

İsteme törenindeyim bağırayım mı?

Arkamı dönüp yavaşça kızlara doğru ilerlerken herkes Demir’e dikkat kesilmiş, kahveyi içmesini bekliyordu. Eylül’de sinsice babamın yanına sırnaşıp kamerayla yakın çekim yapmaya başlamıştı. Demir ona baktığında omuzlarını silkip boşta olan eliyle el sallamıştı.

Kardeşimin ruh hastası olduğunu söylemiş miydim?

Babam kahvesinden bir yudum alarak Mehmet amcaya döndü.

“Mehmet Bey oğlumuz ne işle meşguller?” diye sorduğunda herkes kahkaha atmıştı. Bunu ortam şenlesin, gerginlik olmasın diye yaptıklarını hepimiz biliyorduk. Mehmet amcada bozuntuya vermeden Demir’in sırtını gururla sıvazladı.

“Atalay Bey, oğlumuz vatani milleti için çalışan kahraman bir Türk askeridir.”

Annem babamın dizine hafifçe vurarak “Maşallah maşallah pekte yakışıklı oğlumuz.”

O an ne yaptım biliyor musunuz?

Sanki bu sözü bekleyip kendimden geçerken “Çok!” diye bağırdım.

Aferin Bade!

Herkes bu tepkime gülerken bizimkilerde gülmemek için dudaklarını bastırıyorlardı.

Sedef gülerek omuzu dürtükledi. “Kızım iç sesini dışa vurmayı kes. Demir seni kaçıracakmış gibi bakıyor şu an.”

Ama ne yapayım çok yakışıklıydı.

Annem araya girerek önce bana sonra da Ayda teyzeye baktı. “Bizim de kızımız çok hamarattır, çok güzeldir. Başarılı bir avukat olup masumları savunur.”

Son masum bükücü Bade Ergin’in annesi gururla sunar!

Ayda teyze bana bakıp yandan yandan gülümseyerek “Ona ne şüphe maşallah maşallah.” dediğinde utanarak başımı öne eğdim.

Bayılacağım anlamıyor musunuz?

“Eh oğlum kahven soğumadan iç bakalım.”

O an herkes Demir’e kilitlenirken onun gözleri sadece benim gözlerime kilitlenmişti. Kahveyi bir dikişte bitirdiğinde yüzünde hiçbir mimik belli olmuyordu. Fincanı tabağa sertçe çarparak bana doğru seslendi.

“Zehir de olsa içerim ellerinden. Ellerine sağlık!”

Tüm gençler alkış tutmaya başlarken ben de heyecandan sertçe yutkundum.

Mehmet amca dizlerine vurup herkesin duyacağı bir şekilde bağırdı. “Efendim sadede gelelim.”

Gel Mehmet amca gel!

Kimsenin geleceği yok!

Ama sen neden öyle konferans konuşması gibi bağıırıyorsun kız istiyorsun Mehmet amca!

“Gençler birbirini görmüş, sevmişler. Bizde Allah’ın emri peygamberin kavli ile kızımız Bade’yi...” Bana dönerek göz kırptı. “Oğlumuz Demir’e istiyoruz.”

Bu cümlelere gözlerim dolarken derin bir nefes aldım. Bu anı tüm hayatım boyunca bekliyormuş gibi hissettim. Benim için imkânsız ve hayal olan şey, şu an tüm gerçekliğiyle karşımda duruyordu.

Demir ise bana öyle anlamlı öyle derin bakıyordu ki o an gidip boynuna sarılmak istedim.

“Eh o zaman kızıma bir sorayım bakalım.”

Baba utangaçlıkta nirvanaya ulaşmışım zaten, yapma!

“Sen istiyor musun kızım?” babam karşımda gözleri dolu dolu bana bakarken başımı olumlu salladım.

“Eh o zaman kızımızın da gönlü var. Bizde verdik gitti!”

B Ö L Ü M 12

Ö.

Mutluluk neydi?

Mutluluk birçok alanda bizlere açıklanmaya çalışılan bir duyguydu. Asıl olansa mutluluğu kişinin kendisi yaşayıp kendisinin yorumlamasıydı. Şimdiye kadar felsefe olsun, sosyoloji olsun, sanat olsun birçok alanda da bu tartışılır ama sonucu hep bireysele bağlanırdı.

Mesela bana göre mutluluk bir devinimdir. Duygular gelip geçicidir ama mutluluk insan ruhunda varlığını hep korur.

Demir sayesinde hayatım boyunca tüm duyguları dibi-ne kadar tatmış biri olarak söylüyorum ki; kıskançlık, hü-zün, umutsuzluk gibi duyguları da yaşadım ve hepsi gelip geçiciyken mutluluk ise vücudumda varlığını hep koruyan bir atar damar gibiydi. Onu her gördüğümde, ne kadar uzakta olursam olayım varlığını iliklerime kadar hissetti-ğimde içimde oluşan mutluluğun tarifini size veremem.

Tıpkı şu anda yaşadığım mutluluk gibi.

Geçmişimde yaşadığım tüm hüznlerimi unuttum çün-kü mutluluk hepsini iyileştirdi.

Mutluluk iyileştirir.

Herkes ayağa kalkmış deli gibi bizi alkışlarken kızlar koluma girmiş beni sımsıkı tutuyorlardı. Şu an kendimi

mutluluktan bayılacakmışım gibi hissediyordum. Benan kulağıma doğru eğilerek “Hadi platforma, nişan yüzükleri takılacak.” dediğinde bacaklarım bir an işlevini yitirdi.

Toparlanıp derin bir nefes alıp etrafıma gülümseyerek platforma doğru ilerlerken yarı yolda Demir yanıma geleerek elimi sımsıkı tuttu. Heyecandan elini öyle sıkıyordum ki kulağıma doğru eğilerek “Sevgilim elim kopacak sakın ol.” diye fısıldadığında yüzüne doğru gülümsedim.

“Sevgilim heyecandan kalbim duracak.”

“Benim de güzelliğinden kalbim duracak.”

Oy nenem yarabbi...

Platformun üstüne çıkıp herkese baktığımda, gülümseyen yüzlere gözlerim doldu. Hafifçe öksürerek yanımıza doğru gelen amcama baktım. Yüzüklerimizi onun takmasını rica etmiştik. Daha yeni hacdan gelmişti ve dualarla, huzurla takacaktı. Tepsimizi Eylül tutarken Benan ondan kamerayı almış bizi kayda alırken Sedef’de fotoğraflarımızı çekiyordu. Demirle eş zamanlı ellerimizi amcama doğru uzattık.

Amcam yüzüklerimizi elinde tutarken boğazını temizleyip konuşmaya başladı. “Kıymetli misafirlerimiz, bu mutlu gün evlatlarımızın uzun bir yolculuğa çıktıkları gündür. Bu güzel yolculuğun ilk adımını şu an Allah’ın izniyle atıyoruz. Bu yol ne güzel yoldur. Siz ikiniz bu yolda...” diyerek yüzüklerimizi parmağımıza geçirdi. “Sevgi, saygı ve mutluluk içerisinde yürüyün. Birbirinize her zaman kenetlenin. Unutmayın ki bu yolda derin bir aşkla ömrünüzün sonuna kadar yürüyeceksiniz.”

Amcama gülümserken Demir’de yanımda gururla duruyordu. Amcam tam duaya başlayacakken Eylül araya girdi.

“Makas kesmiyor Ali amca!”

Hepimiz gülmeye başlarken Ali amca cebinden bir yüzlük çıkararak tepsinin üzerine koydu. Eylül bundan memnun kalmamış asına yüzünü asarken "Paslanmış  makas valla hiç kesmiyor amanın!" diye bağırdı.

Amcam ise bu durumu bozmadan muzip bir sesle, "Eh peki madem." diyerek cebinden    tane yüzlük çıkartıp tepsinin üzerine koyduğunda, ben de Eylül'e uyarı bakışı attım.

Eylül mesajı aldığında somurttu ama biliyordu ki daha da uzatırsa  ıldıracaktık.

"Tamam kesiyor makas şimdi."

Herkes gülerken bir anda susmuş  Ali amca duaya başlamıştı.

"Eşhedü en l  il he illall h  vahdeh  l  şer ke leh. Ve eşhedü enne Muhammeden 'abd h  ve ras l h. Hadi hayırlı olsun, sonsuz olsun Allah'ın izniyle." deyip kurdeleyi kestiğinde ortalık bayram yerine döndü.

Yutkunarak Demir'e doğru döndüğümde uzun uzun bakarak o güven verici gülümsemesiyle gülümseyip dudaklarını alnıma kondurdu. Burnunu sa  diplerime yerleştirip kokumu çekerken ben de mest olmuş  gibi ona sokulduğumda Eylül'den öksürük sesi geldi.

"Babamlar bakıyor."

Demir geri çekilip ellerini yüzüme yerleştirerek iki yanağımdan öptü.

"Helalim benim!"

"Müstakbel nişanlım benim!"

Söylediğim hoşuna gitmiş  olacak ki çapkınca göz kırpıp "Bir daha de bakıyım." diye sırnaşırken güldüm.

"Müstakbel nişanlım."

"Pek yakıştı o güzel ağzınıza. Pek bir öpmek vardı şimdi."

Biri duymuş mu diye etrafa bakarken hafifçe omzuna vurdum. "Demir!"

"Neee?" diye gülümsedi.

Ayda teyze elinde dört kutuyla yaklaştığında birini Demir'e, diğerini Mehmet amcaya uzattı. Kutuyu açtığında 3 tane Adana burması bir tane de Trabzon burması vardı. Onları koluma geçirirken gururla gülümsedi.

"Güzel gelinime pek yakışır."

Altınlar...

Bade, Gelinim Mutfakta'ya katılıyoruz.

Ayrıca güzel gelinim dedi. Ah Feriha ah neden burada değilsin sen?

Mehmet amca da bilezik takınca sıra Demir'e geldi. Yutkunup kutunun içine baktığımda gözlerimi Swarovski taşlarla işlenmiş zarif takımdan alamadım. Hızla arkama geçerken saçlarımı önüme alıp kolyeyi takmasını bekledim. Kalın parmaklarıyla boynuma dokunup aheste aheste kolyeyi takarken soluklarım sıkışmış, dokunuşlarına gözlerimi kapatmamak için zor duruyordum.

"Benim kraliçeme her şeyin en güzeli yakışır."

Kalbim...

Sevim katil geldi.

Annemler de takılarını takarken kendimi şimdi tam bir gelin gibi hissediyordum. Demir'e doğru eğilip "Demir ben bu altınları alıp kaçsam ne yaparsın?" diye sordum.

"Dünyanın bir ucuna da kaçsan bulurum seni."

"Bulmasana, ben zengin hayatı yaşayım."

"Sana bensiz yaşamak haram bu saatten sonra."

Oy nenem yarabbi.

Tamam nişanlandık diye böyle güzel sözler söylüyorsun ama evlenince ormantik moda geçersen?

“Demir?”

“Güzelim.”

Koluna girip kulağına doğru eğildim. “Sen şimdi böyle güzel sözler söylüyorsun ya hani?”

Başını yanağına doğru eğip kulağıma fısıldadı. “Hım?”

Ayakta oynaşıyoruz şu an farkında mısın Demir?

“Ne diyeceğimi unuttum biraz geri çekilsene.”

Gülerek hafifçe geri çekilip yüzüme merakla baktı.

“Şimdi sen böyle güzel sözler söylüyorsun ya?” dedim cilveli bir sesle. O da bu tepkilerimi merakla karışık gülümsemeyle izliyordu.

“Eee?”

“Evlenince romantik bir ayı olmazsın değil mi?”

Söylediğim bu söze kahkaha atarak burnuma fiske attığında utangaçlıkla etrafıma baktım.

“Ben sana her şey olurum yavrum. Ben sana her zaman güzel şeyler söylerim, olmadık anlarda bile severim seni merak etme.”

“Burnuma fiske attığını unutmadım bunun hesabını vereceksin.”

“Ben sana her zaman hesap veririm yavrum sıkıntı yok.”

Tam yanağından öpecektim ki üniversiteden arkadaşlarım çılgık ata ata bize doğru geldiklerinde kollarımı açarak bana sarılmalarına izin verdim.

“Gelmeyeceksiniz sandım!”

Ayşegül geri çekilerek “Senin büyük aşkınla nişanlandığını duyacağız da gelmeyeceğiz!” dediğinde yanaklarım kızardı. Şu an Demir’e baksam kesin bayılırdım ki bunun hesabını soracağını da biliyordum.

Mihri, Ayşegül'ü kenara iterek "Biraz da ben sarılayım kıza!" diyerek bana sarıldı.

"Ya çok özlemişim!"

Mihri geri çekilerek beni süzdü. "Çok güzel olmuşsun!"

Gülsüm gözlerini devirerek Mihri'ye bakarken ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kızım o hep güzeldi!"

Gülsüm -diğer Gülsüm'le birbirlerinden ayırmak için sevdiği renkleri kullanırdım- Büşra, Gülsen, Yağmur, Şeyma, Esmâ ve Esra kardeşler ve Gizem de geldiğinde tam bir ekip olmuştuk. Tıpkı üniversitedeki gibi.

"Ya sizi çok özlemişim hayırsız insafsızlar!"

"Bade şöyle bağırmasan mı acaba?"

Elimi dudaklarıma götürüp fermuar işareti yaparak omuzlarımı silktim. O esnada Ediz ve Barbaros, Demir'in yanına gelip omuzlarına vurduğunda gülerek onlara döndüm.

"Vay be Barbok, ayaklı küfür makinemizi de everdik sıra sende."

Barbaros kaşlarını çatarak Ediz'e bakarken Demir, tüm öldürücü darbelerini indirir gibi gözlerini kısmış Ediz'in omuzlarını sıkmaya başlamıştı.

"Lan bak nişanım falan demem alırım seni ayağımın altına o olur."

"Beni bu kadar sevmen gözlerimi yaşıyor."

Ediz'in bu lafına kızlar gülerken onlara dönüp sır verir gibi fısıldadım. "Barbaros, Benan'ın, Ediz'de Eylül'ün."

Ayşegül şokla gözlerini aralarken "Ciddi misin? Eylül?" diye sordu.

"Valla."

“O yüzden bizi öldürecekmiş gibi bakıyor aman yarabbi. Biz kaçıyoruz.”

“Tamam sonra gelirim yanınıza ben.”

Kızlar yanımdan kaçır gibi ayrılırken ben de yeni nişanlılığın vermiş olduğu rahatlıkla Demir’in koluna girince alnıma bir öpücük daha kondurarak biraz daha kendine doğru çektiğinde kolonlardan çıkan tiz ses yüzlerimizi buruşturmamıza neden oldu.

Benan “Kusura bakmayın kusura bakmayın! Barbaros yardıma gelir misin?” diye bağırdığında Barbaros ışıltıyla yanımdan ayrılırken Ediz’de kedinin ciğere baktığı gibi Eylül’e bakıyordu. Elimle koluna çimdirdiğimde yerinden sıçrayarak bana baktı.

“Bak yenge kolumu falan morartma Eylül yanlış anlar eniştin olamam sonra.”

“Git, kedi gibi bakıyorsun kardeşime. Bir şey demez bizimkiler koş.”

Genişçe gülümseyerek “Valla mı?” diye sorduğunda gülümseyerek onayladım.

“Eh iyi madem gidiyorum ben.”

Ediz’de yanımdan ayrıldığında etrafıma bakmaya devam ettim. Sevdiğimiz herkes burada en mutlu günümüze şahitlik ediyordu. Annemlere baktığımda dolu dolu gözlerle bizi izlerken babamlarda bize bakıyordu.

Eylül “Yeni nişanlı çiftimizi dans etmek için piste bekliyoruz.” diye bağırdığında heyecanla Demir’e döndüm.

“Demir?”

Demir elimi tutup önümde reverans yaparak elimi öptü. “Güzel nişanlım bu dansı bana lütfeder mi?”

Gözlerimin dolduğunu ve dudaklarımın hafifçe titrediğini hissettiğimde iç çektim. “Ederim sonsuza kadar.”

Doğrularak elimden tutup platformun ortasına geldiğimizde kızlar şarkıyı başlatmıştı. Çalan şarkıyla Demir'e sokulduğumda bir eliyle belimi sahiplenircesine tutarken diğer eliyle de elimi kavrayıp baş parmağıyla bileğimi okşadığında beni rahatlatmaya çalıştığını anladım.

Bense elimi ensesine götürerek baş parmağımla usul usul okşarken diğer elimle de bırakmayacakmış gibi sımsıkı tuttuğumda Koray Avcı nakarata girdi. Demir kulağıma doğru eğilip o yanık sesiyle ona eşlik etmeye başladı.

"Bugün dağların dumanı aralandı..." diyerek gözlerimin içine derin derin baktı. "Hoş geldin."

Ben de kısık sesimle ona eşlik etmeye başladığımda hem dans ediyor hem de şarkıyı birbirimize bakarak beraber söylüyorduk.

"Ah ışıklar içinde kaldım, yandım efendim.

Ah ışıklar içinde kaldım, yandım efendim."

Yandık sevim neredesin!

Öyle derin duygular içerisindeydik ki sanki etrafımızda kimse yok sadece ikimiz vardık.

Sadece ikimiz büyüünün içerisindeydik. Bakışlarımızın ve dokunuşlarımızın içinde adeta kaybolurken müzik de bu ana şahitlik ediyordu adeta.

Demir gülümseyerek tekrar nakarata girdiğinde yüzümde geniş sırıtmayla ona bakıyordum.

"Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin.

Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin."

Nasıl da biliyordu onun güzeli olduğumu lütfen.

"Ah bu yağmur yalnızlığımış, dindim efendim,

Ah bu yağmur yalnızlığımış, dindim efendim."

Dindim efendim kısmını gözlerini devirerek söylediğinde dudaklarımdan bir kıkırtı firar etti. Yüzünü biraz daha yüzüme yaklaştırdı.

“Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr.”

Başımı göğsüne yaslayıp dans etmeye devam ettiğimizde dudaklarıyla saçlarıma dokunarak fısıldadı. “Rabbime bin şükür olsun seni bana nasip etti.”

“Bin şükür.”

“Edip işini hallettiğimizde hemen düğün yapıyoruz.”

“Babam onay verdi mi?” diye merakla sorduğumda kafamın üzerindeki başını salladı. Sanırım bu olumlu demek oluyordu.

“Evet.”

“Yarın duruşman olmasaydı bu gece yanına gelecektim. Malum geçen gece o kadar tırman tırman ne oldu?”

Önceki gece aklıma gelince dudaklarımı birbirine basıp gülmemeye çalıştım.

“Uyuyakaldım.”

“Bunun acısını çıkartmaz mıyım sanıyorsun?”

Şarkı bittiğinde nazlı nazlı uzaklaşarak masumca bakmaya başladım. Gözlerimi art arda kırptığımda yanağımdan makas alarak uzanıp hafif bir öpücük daha bıraktı.

Gece şu şekilde geçti: Üniversiteden gelen arkadaşlarım Ayşegül, Mihri, Gülsüm , Büşra ve diğer Gülsüm gelenlere pasta ikramı yaparken Eylül, Şeyma ve Yağmur müzikleri sıraya sokmuş karşılıklı göbek atmaya başlamışlardı. Üst mahalleden Esra ve Esmâ kardeşler de Benan’a içecek dağıtımında yardım ediyorlardı.

Sedef ve kuzeni Gülsen’de benim etrafımda fır dönüyorlar, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Biz de Demir’le oturmuş ortam analizi yapıyorduk.

Bir ara iki Gülsüm'ün arasına girmiş sağ salim evli mutlu çocuklu olmak için dileğimi bile dilemiştim.

Ben de böyle bir kraliçeyim ne yapalım.

Ay bir de Garanti Bankasında çalışan canım arkadaşım Gizem'in de altınlar için nasıl yatırım yaparım diye kafasını etini yemiştin.

Allah var kız iyi dayandı bana.

Ellerini semaya açacak, kurtulmak için dua zinciri başlatacakmış gibi hissettim.

Ne yapayım ama yatırım önemli.

Bir de anneler, babalar çiftetelli oynamıştık. Bunu da es geçmemem lazım çünkü annem ağlaya ağlaya Ankara'nın bağlarını oynamıştı.

Ağlaya ağlaya Ankara'nın bağlarını oynamak sadece benim anneme yakışırdı zaten.

Gecenin sonuna yaklaşırken yavaş yavaş herkes dağılmaya başladığında tüm bölük ayağa kalkmıştı. Sadece yüzbaşı yoktu. Bu durum dikkat çekse de herkes boş vermiş gibi hareket ediyordu.

Neymiş efendim burada yokmuş.

Külahım nerede acaba benim?

Demir hazır ol duruşuna geçip Yüzbaşı ve Binbaşıya selamını verirken ben de ona eşlik ettim.

"Rahat!" diye bağırdıklarında gülerek pozisyonumuzu aldık.

Binbaşı ona bakarak "Hep mutlu olun çocuklar." dediğinde Yüzbaşı'da başıyla onayladı.

"Teşekkür ederiz."

"Görev bizi bekler. Düğünde inşallah daha uzun kalıp size eşlik edeceğiz." Mehmet amca öne çıkıp "Bekleriz tabii. Hele bir gelmeyin." dediğinde hepimiz gülmeye başladık.

Uzun bir konuşmanın ardından herkes dağıldığında saatler ilerlemiş, ortamda sadece gençler kalmıştı. Demir elini ağzına götürerek Benan'a ıslık çaldığında Benan mesajı almış olacak ki Demir, Barbaros ve Ediz ceketlerini çıkartarak sandalyelerin üzerine koyup ortaya çıktılar. Kızlar ve ben şaşkınca onlara bakarken üçü birbirlerine gülümseyerek pozisyonlarını aldılar.

Ve hoparlörden Harmandalı çalmaya başladı. Şaşkınlıkla ellerimi dudaklarımın üzerine götürürken Benan sağ tarafıma Eylül ise sol tarafıma geçmiş başlarını omuzuma yerleştirmişlerdi.

Bense şaşkınlıkla açılmış gözlerim ve aralanmış dudaklarım la ona bakıyordum.

Hayatımı adayacağım tek adama.

Demir önde, Barbaros ve Ediz arkasında oyuna başladılar. Demir gözlerini gözlerime kilitleyerek önce dik durup ellerini yavaşça yan tarafa doğru açtı. Sağ kolunu aheste aheste öne doğru atarken sol kolunu da arkaya doğru atmış, sol bacağına öne doğru uzatmıştı.

Bu hareketi yaparken kol kasları öyle gerildi ki sertçe yutkunmama neden oldu. Bu duraklama hareketinde gözleriyle yutkunduğu boğazıma sonra da tekrar gözlerime baktı.

Hareketine devam ettiğinde ellerini havaya kaldırmış şıklatırken sağ ayağını hafif bükerek yere sertçe basmıştı. Dayanamayarak hızla yerimde doğrulduğum sırada onlarda bu hareketime duraksamış oyun durmuştu.

Boğazımı temizleyip mahcup bir ifadeyle yüzlerine baktım. "İzin verirsiniz Demirle beraber oynamak isterim."

Ediz ve Barbaros birbirlerine gülümseyip kızların yanına geçerken ben de Demir'in karşısında yerimi aldım.

Halkoyunlarına meraklı bir çocuk olmuştum. Bu yüzden de kültürümüzün tüm oyunlarını bilirdim.

Kolbastı hariç.

Benan müziği yeniden başlattığında Demir'le ikimiz birbirimizin gözünün içine baka baka oynamaya başladık. Dizini büküp önümde eğilerek iki elini toprağa sürtüp sertçe bileğine vurup gözlerimin içine baka baka ağır adımlarla ayağa kalktı. O ayağa kalktığında tekrar bacaklarını omuz hizasına göre açarken ben de sol ayağımın ortasına parmak ucumla basmış kollarımı hafifçe yana açarak ellerimi paralel bir şekilde yere doğru parmaklarımla beraber açmıştım.

Demir deminki gibi kollarını yana doğru aheste aheste açıp sol kolunu da arkaya doğru atmış, sol bacağını öne doğru uzattığında ben de aynısını yaptım ve akabinde kol dirseklerimi kırarak hafifçe yukarı doğru kaldırıp sol ayağımı onun çaprazma gelecek şekilde öne atarak onun yaptığı gibi toprağa sertçe bastım.

Demir gözlerimin içine gururla bakarken ben de başım dik ona gülümsedim.

Ve bu şekilde toprağa sertçe basa basa gururla etrafımızda dönerek harmandalı oynamaya devam ettik. Her bir dönüşümüzde herkes ağır ağır alkış yapıyor Ediz ve Barbaros "Hayde breee!" diye bağırırken eve dağılan herkes pencereye çıkmış alkışlarla eşlik ediyor, ıslık çalıyorlardı.

Durup bedenimizi bir sağ bir sola oynatırken Demir sekti ve karşımda durdu. Daha sonra tekrar bir ileri bir geri giderken bana yaklaştı ve birbirimizin etrafında ellerimizi şıklatıp bir kez daha döndük. Daha sonra geri çekilip önümde eğilerek dizini toprağın üstüne koyup iki kere vurdu. Ayağa kalkıp ağır ağır sekerek dizini tekrar yere vurdu.

Ben de tekrar etrafında dönerken gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadan gülümsedi. Yan tarafında durduğunda ayağa kalkarak dizlerini tekrar toprağa vurdu ve öyle kaldı. Elini toprağa vurup dudaklarına doğru götürürken gözlerimle elini izliyordum. Ellerini dudaklarından başının üstüne getirip bana selam verdi.

Selamını aldığımda gözlerimden düşen damlalara engel olamadım. Bu nasıl bir gurur bu nasıl bir şerefti!

Demir önümde eğilmeye devam ederken gür sesiyle bağırmaya başladı.

“Kızanlar bu dağların sahibi kim!”

Ediz ve Barbaros öne çıkıp arkamdan bağırdılar.

“Erimiz!”

Demir yüzüme bakarak “Yiğidi kim!” diye bağırduğunda ben de bağırdım.

“Efemiz!”

“Susuz derelerde kavak biter mi!”

“Bitmez!”

“Bitkisiz diyarlarda duman tüter mi!”

“Tütmez!”

Demir önce saçlarıma sonra dudaklarıma sonra da gözlerime bakarak elini kalbine götürdü.

“Yiğit kime derler!”

“Sözünün erine, efesiyle ölene!”

Demir doğrularak kalkıp önüme gelerek iki eliyle kollarımı tuttuğunda gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Bu an benim için çok değerli, çok önemliydi.

“Ben Demir Korkmazarıslan! Sevdiğim sana efe sözü! Ömrümün sonuna kadar ömrümü yoluna sereceğim! Seni her zaman başımın üstünde taşıyacağım, gözlerinden akan tek yaş mutluluk olacak! Bu da sana şeref sözümdür!”

Herkes ayağa kalkıp deli gibi alkışlarken ben de dayanamayıp boynuna hiç bırakmayacakmış gibi sarıldım. Eliyle sırtımı sıvazlarken gözlerimi kapatıp burnumu çekerken geriye doğru istemeye istemeye çekildim.

“Ben Bade Ergin! Bu da efenin sevdiğinin sözüdür! Ömrümün sonuna kadar tüm sevgimle seni seveceğime, her zaman başımın üstünde taşıyacağıma söz veriyorum!”

Demir şaşkınlıkla bana bakarken dudağının kenarına minik bir buse kondurdum. “Eh hep sen mi yiğitlik yapacaksın Demir Efendi! Biraz da ben yapayım malum bu hayatı ikimiz paylaşmaya söz verdik.”

“İşte benim kadınıym.” diyerek gururla alnımdan öptü.

Ediz öksürük numarası yaparak araya girdi. “Gençler özür dilerim malum yine böldüm. Romantizmin içine ettim ama oturalım artık saz çalacağım size.”

Barbaros dudaklarını büzüp başını bir yukarı bir aşağı sallarken “Valla helal olsun bak işe yarayabiliyormuşsun.” dedi.

“Hadi hadi geçin.”

Hepimiz keyifle yerlerimize oturmuştuk. Eylül’e bakarak “Kız Eylül kan şekerlerim yerinden oynadı hadi ablana bir pasta getir.”

“Bu son, bir daha sana hizmet etmem!”

“Hadi oradan.”

Eylül ayağa kalkarken Ediz’e göz kırptığında o da çapkın bir gülüş gönderdi.

“Ayakta cilveleşmeniz bittiyse Eylül pastamı getirsin.”

Ediz şaşkınlıkla bana gülerken diğerleri kahkahayı basmıştı. Ben de Demir’e dönerek çak işareti yaptığımda vakit kaybetmeden karşılık verdi.

“Eh Ediz Bey hep siz mi yapacaktınız?”

“Valla yenge sana helal!”

Aradan beş dakika geçtikten sonra Eylül pasta ile gelmiş Ediz’de köşede duran sazını eline almış akortlarını kontrol ediyordu. En sonunda gözleriyle bizi tarttığında Demir pis pis gülmeye başladı.

“Lan oğlum aklıma gelen şeyi yapmayacaksın dimi?”

Ediz hınzırca gülümserken Barbaros kafasına sertçe vurdu. “Lan rezil edeceksin kendini.”

Ediz hiç oralı olmadan omzunu silkerek sazı eline aldı. “Ses bir iki. Mi ‘den giriyorum lan Demir.”

“Demir’ine başlatma lan!”

Barbaros bir kolunu Benan’ın sandalyesine atmış diğer koluyla da dizine hafifçe vuruyordu.

“Başlatmayın ikimizde lan. Devam et sen de artist.”

Ediz dikleşip Eylül’de baktığında ben de Demir’e ne yapacak bu bakışı attığımda omuzlarını silkip sadece güldü.

“Miiiiiii miiiiiii akort tamam.”

Ve sazı çalmaya başladığında hepimiz tutturmaya çalıştığı ritmi anlamaya çalışıyorduk.

Pardon kızlarla biz.

“Bessameeeeeee bessameee mucooooooooooooo.”

Herkes bir anda şok olmuş ve Ediz’e bakarken Eylül eliyle başına vurduğunda hepimiz kahkaha atmaya başlamıştık.

“Bessameeeeeee Eylül loveee youuuuu!!!!”

Demir sazı elinden çekerken yüzüne hafifçe tokat attı. “Mutlu günümün anasını ağlattın defol git başka yerde öt.”

“Ne var abi siz aşkınızı ilan ederken iyi biz ederken başka yerde öt, olacak iş değil.”

Demir gözlerini devirirken parmağıyla Barbaros'u gösterdi. "Adama bak sevgisini nasıl belli ediyor. Bir kolunu sandalyenin arkasına atarak ben buradayım imajı veriyor örnek al be!"

Benan omuzuyla Barbaros'u dürterken cilveli bir sesle, "Benim aşkım on numara beş yıldız."

Eylül, "Biraz susar mısınız benim aşkım varlığıyla bile ben buradayım diyor." dediğinde hepimiz, "Oooo!" diye bağırdık.

Barbaros elini Demir'e uzatarak "Ver bakalım şu sazı tıngırdatalım bir şeyler." dedi.

Demir akabinde sazı Barbaros'a uzattığında hepimiz susmuş çalacağı şarkıya odaklanmıştık. Öyle güzel çalmaya başladı ki melodinin hepimizin etrafını sardığını hissettik. Barbaros'u birkaç kez balkondan dinlemiştim ama ilk defa böyle yakından dinlemek tuhaf gelmişti.

Parmaklarını saza ustalıklarla vururken hepimiz çalmaya başladığı şarkıyı anladığımızda hafifçe alkışlarımızla ona eşlik etmeye başladık. Barbaros o yanık sesiyle türküye başladığı an ellerimi sevinçle çırpıttım. Bu türküyü çok seviyordum!

"On dört bin yıl gezdim pervanelikte

Sıdkı ismin buldum divanelikte

İçtim şarabını mestanelikte

Kırıkların cemindi dara düştüm oldum."

Bu şarkıya bayılıyordum! Son nakaratı tekrar söylediğinde hepimiz ona eşlik ettik.

Bir anda çalmayı bırakarak şarkıya devam etti.

"Kırıkların ceminde haydar haydar

Haydar, dooost, dara düş oldum!"

Tutku Petek

Ve şarkıyı çalmaya devam ettiğinde Demir'de ona eşlik etmeye başlamıştı. Her Haydar dediklerinde Ediz'de vokal gibi devreye giriyor şarkıyı güçlendiriyordu. Hepimiz bu kısmı bildiğimiz için alkışla devam ettik.

"Bir zaman gül için

Haydar Haydar Haydar Haydar

Haydar Haydar Haydar Haydar

Haydar dost zara düş oldum."

Ve Barbaros hızla melodiye girip bize şölen sundu. En sonunda bitirdiğinde hepimiz alkışlamaya devam ettik. Ben de başımı Demir'in omzuna yaslanıp kulağına doğru fısıldadım.

"Hayatımın en güzel gecesiydi."

"Hayatının en güzel günlerinin başlangıcıydı bu gece."

Ofise geldiğimde derin bir soluk verip koltuğa doğru adımlamaya başladım. Bu sabah dün gecenin vermiş olduğu yorgunlukla cehennem gibi geçmişti. Yataktan kalkmak, hazırlanmak ve adımlarım geri geri gidercesine evden çıkmak...

Çantamı masanın üzerine bıraktığımda odamda tuhaf bir sigara kokusu alır gibi oldum ve yönümü pencereye doğru çevirdiğim esnada arkamdan çığlıklar yükseldi.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıp tam kapıdan çıkacaktım ki Benan'ın babası Hüseyin amca kafasına dayanan silahla hole çıktı. Holde birkaç tane daha adam vardı ve hepsi teröristti.

Onca güvenliği nasıl aşır geldiler hiçbir fikrim yoktu ama Hüseyin amca dizlerinin üzerine çöktüğü an ellerimi dudaklarıma götürüp çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. O an durum analizi yaparken arkamdaki sesle yerimden sıçradım.

“Merhaba Bade.”

Ağır ağır ellerim ağzımda olayın şokuyla yüzleşirken arkamı döndüğümde bir şok daha geçirdim.

Edip’in kardeşi Recep, dönen koltuğumda oturmuş elindeki silahını bana doğru doğrultarak “Biraz sohbet etmeye geldim. ” dedi.

Ellerimi ağzımdan geçip üzerimdeki şoku atınca bu sefer sinirle soludum. Duruşumu düzelttim ve dikbaşlılıkla karşısında dururken o da karşımda gülümsemeye devam etti.

“Demek sohbet etmeye geldin. Edelim bakalım Recep Bey. Ayrıca ofisimde içtiğin sigaranın hesabını vereceksin.”

B Ö L Ü M 13

Çünkü

Cesaretin en uç noktası korkusuzluktur. Korkusuzluk bilinmeyene adım atmaksa ben bunu hayatım boyunca yapmış, bilinen cesurluğa değil, sonu belli olmayan yollara hep merak salmıştım.

Cesaretli olmakla korkusuz olmak aynı tabir midir?

Her korku bir cesaret doğurursa, cesaretle kahramanlık mı doğurur?

Bilinmezlik.

Yaşadıklarımın da yola çıkarsak bildiğim tek şey; bilinmeyene doğru her adım attığımda içimde hissettiğim derin bir korku. Kendim için değil bana bir şey olursa sevdiğlerime ne olacak korkusuydu.

Kendim için hiç korkmam neden biliyor musunuz?

Çünkü hayata karşı meydan okuyan insanlar korkularının üstesinden gelir ve gittikçe korkusuz adımlar atmaya başlar. Ben de hayatım boyunca korkusuzca yürüdüm ve yürümeye de devam ediyordum. Şimdi ise karşımda oturan Recep'in yüzüne pür dikkat bakarken o da koltuğumda oturmuş silahını bana doğru tutmaya devam ederken ben de duruşumu bozmadan kollarımı birbirine doladım.

"Demek sohbet etmeye geldin. Edelim bakalım Recep Bey. Ayrıca ofisimde içtiğin sigaranın hesabını vereceksin."

“Ofisin güzelmiş.”

Dudaklarımın arasından dalga geçer gibi bir tını çıktı-
ğında gözleri önce dudaklarımı sonra da yüzümü buldu.
Gözlerimi havaya kaldırıp içimden *ya sabır* çekerek ya-
vaşça tekli koltuğa doğru yürüdüm. Attığım her adımımı
dikkatle izliyor gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Oturup
bacak bacak üstüne attım.

“Buraya ofisimin güzelliğinden bahsetmek için gel-
medin değil mi? Öyleyse bir kahvemi içirmeden gönder-
mem.”

Gür bir kahkaha ile gülerken geriye doğru yaslandı.
“Cesur kızsın, ayrıca...” Elini öne doğru uzatıp beni gös-
terdi. “Resimdekilerden daha da güzelmişsin.”

“Resmimin sende ne işi var?”

Nişanlanınca kismetler açılır derlerdi inanmazdım.

Bade şu an relin alındın farkında mısın acaba?

“Demir’le buluştuğumuz gecenin ardından seni araştı-
r-dım.”

“Nasıl?”

Sahte bir şaşkınlıkla, “Aa aa! Demir sana söylemedi mi?
Anlaşma bile yaptık.” dediğinde dalga geçer tınısı sinirle
kanımın kaynamasına neden oldu.

“Ne anlaşması?”

Bir anda doğrularak ellerini masanın üzerine koydu.
“Kahve yok mu?”

“Başlatma kahvene!” Ona karşı çıkışımdan memnun
olurcasına gülererek ellerini havaya kaldırdığında kaşlarımı
çatmıştım.

“Demir’in kız versiyonusun.”

“Anlat.”

Flashback:

Recep, "Vay vay vay Demir Bey. Hoş geldiniz sefalar getirdiniz." diyerek kahkaha attı.

Demir bunu beklemiyor olacak ki şaşırmıştı ama bunu belli edecek değildi. "Hayırdır birader."

Recep, Demir'i baştan aşağı süzdü. Durum analizi yaptıktan sonra, "Hayır hayır, sonunda tanıştık." dedi heyecanla.

"Birader kelime oyunu yapacak yaşı geçeli yıllar oldu. Uzatma kiimsin sen?"

"Recep."

"Recep?" dedi Demir tek kaşını kaldırarak.

"Edip'in kardeşi Recep." Bu sefer Demir adamı süzdü. Ne işi var lan bunun diye düşünmekten kendini alamadı.

"Demir Bey bir çayımı içersiniz artık?" Sabırsız ve çıkarıcı diye düşündü Demir. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Öğrenmek için de can atıyordu.

"İçelim bakalım Recep."

Demir başını bir sağ bir sola oynattıktan sonra elinde tuttuğu adamı ileri doğru fırlatarak Recep'e gülümsedi. Recep ise bu harekete karşı gözlerini devirerek geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı.

Kısa bir yürüyüşün ardından bir kahvehanenin önüne gelmişlerdi.

"Buyur"

Demir bir kahvehaneye bir Recep'e baktığında Recep bu duruma sinsi sinsi gülümsedi.

"Korkma Demir ısırmam seni."

“Durum ters tepmesin dikkat et sen.” diyerek içeriye girdi. Gözlerini pür dikkat etraftan ayırmayarak tetikte bekledi. Recep yanından geçerek karşısındaki masaya oturup ona sandalyeyi işaret ettiğinde ağır adımlarla sandalyeye oturarak dirseklerini masaya dayadı.

“Eee Recep, eteğindeki taşları dök bakalım yine neyin peşindesin.”

Recep onun bu lafına gülerек geriye doğru yaslanıp belindeki silahı hızla çıkartarak sesli bir şekilde masanın üzerine koydu. Bu sefer göz devirme sırası Demir’deydi.

“Çok uzatmayacağım. Ben senin sevgilini...” diyerek cebinden telefonu çıkartıp galeriden Bade’nin resmini bulup gösterdi. Demir elini masaya sertçe vurup ayağa kalktığı an Recep’in korumaları silahlarını çıkartıp ona doğrulttu. Recep derin bir nefes alıp eliyle silahlarını indirmelerini işaret etti. “Abimin sevgiline ulaşmasını engelleyeceğim. Sende...”

Demir sabırsızca kaşlarını çatıp ona baktı. “Bende abimi yakalayacağım ve sen de onun yerine geçeceksin.”

“Akıllı çocuksun sevdim.”

“Sen de geri zekalısın, ben de bunu sevdim.”

Recep, “Tı tı tı... olmadı bu.” dedi.

Demir tekrar karşısına oturarak deminki pozisyonunu aldı. “Hadi öyle bir şey yaptım diyelim. Sonra da seni yakalayacağım bunu biliyorsun.”

“Demir ben sana abimi vereceğim sen de bana itibarımı bu kadar basit.”

“İtibarını verip sonra geri alacağım.”

“O zaman gelsin bakarız.”

Flashback sonu.

“Demir bunu kabul mu etti?”

“Kabul eder gibi yaptı ve bana ihanet etti. Ben de abime seni deşifre edip kimliğini açığa çıkarttım. Sonra ne oldu?”

“Ne oldu?”

“Küçük kardeşimi kodese tıktınız!”

Ben saçımı geriye doğru savurup gülmeye başlarken o da kaşlarını çatmış bana hiddetle bakmaya başlamıştı. Dudaklarımı birbirine vurup garip bir ses çıkarttığımda bilmiş bilmiş gülümseyerek sinirini bozmaya çalıştı.

“Sen de üstümüze keskin nişancı saldın ama bak ne oldu?”

“Bu sefer kaçışın yok Bade. Şimdi...” diyerek ayağa kalktığı anda hışımla yanıma geldi ve belindeki silahı çıkartıp şakağıma tuttu. “Sevgilini bir arayalım bakalım ne yapıyormuş?”

Boşta kalan eliyle telefonunu çıkartıp yüzüne doğrulttu.

“Ne var lan küçük leş.” Demir’in güçlü sesi odayı doldururken Recep ona yandan yandan gülümsedi.

“Bak sana kimi göstereceğim?” Telefonu bana doğrulttuğunda Demir’in şaşkın yüzü Recep’i daha da güldürmüştü.

“Ulan!”

“Sakin Demir Beyciğim sakın. Bak dahası da var.” diyerek kapıma doğru ilerledi ve Hüseyin amca da dahil katta ki tüm rehinelere gösterdi.

“Lan sen nasıl girdin oraya!”

“Ben sana benimle oyun olmaz demiştim. Şimdi intikam vakti Demir Korkmazarslan!”

Demir haykırarak “Ne istiyorsun lan ne istiyorsun!” diye bağırdığı an Recep silahını tekrar bana doğrulttu. “Recep bak seni öldürmemem için bana bir sebep ver demek isterdim ama o silahı doğrultarak ölüm fermanını imzaladın!”

“Ya buraya gelir sevdiğinle ölürsün ya da tüm binayı havaya uçururum!”

“Geleceğim lan geleceğim. Seni öldürmeye geleceğim!”

“Eğer gelmezsen binanın her yanına döşediğim patlayıcılar patlar ve süren iki saat. Eh süreyi başlatıyorum.” diyerek telefonu kapattı ve sırtarak karşımdaki koltuğa oturdu.

“E kahve yok mu?”

Demir burun kemerini sıkıp gevşettiğinde gözlerini kapıp kafasını geriye doğru attı. Daha sonra da doğrulup hızını alamayıp önündeki sandalyeye tekme atarken “Bu nasıl olur lan nasıl nasıl!?” diye bağırmaya başladı. Sinir krizi geçirmenin eşiğine geldiğinde Barbaros yanına gelip omuzlarından sıkıca tutarken “Tamam bir sakın ol. Sen bu hâldeyken mantıklı hareket edemeyiz oğlum.” dediğinde Ediz devreye girdi.

“Abi Benan’a da haber verdim beş dakikaya burada.”

Barbaros onaylar gibi kafasını salladığında son kez Demir’in omuzunu sıkıp bıraktı.

“Ne olmuş olabilir?”

“İçlerinde bir hain varmış.”

Demir yerinde duramıyordu. Bir sağ bir sola volta atarken söylenmeden duramadı. “Şu işe bak! Şu işe bak!”

“Oğlum bir sakinleşsen de plan kursak.”

Demir yakasını tutup ileri çekerek “Nasıl sakinleşeyim he Barbaros! Söyle bana şimdi adam bana patlayıcı döşedim diyor, Bade ve binadaki herkes tehlike altında. Söyle

şimdi ben nasıl sakinleşeyim.” diye bağırıp çıldırırken Benan hızla Ediz’in ofisine girdi.

“Babam ve Bade nasıllar!?”

Ediz ellerini öne doğru uzatıp hayretle “Heh Demir iki geldi! Abi bak...” diyerek Barbaros’a ikisini işaret etti. “Bunlar bu kafadayken biz o operasyondan sağ çıkabilir miyiz sence?”

“Benan bari sen sakin ol!”

“Nasıl sakin olayım ya!”

Barbaros en sonunda sabrının sonuna gelmiş, hayretle bağırmaya başlamıştı. “Siz ikiniz beni çıldırmak için mi dünyaya geldiniz!” Abi bir sakin olun adam akıllı bir plan yapalım! Neden kurtaramayacakmışız gibi anıyorsunuz!”

Herkes bu çıkışa susarken Demir, derin derin nefes almaya çalıştı. Benan’da tekli koltuğa oturup başını iki elinin arasına almıştı.

“Ediz inşallah Eylül’e haber vermedin. Bak onun haberi olursa herkesin olur bugün sessiz sakin bu iş bitecek.”

Demir sinirleri bozulmuş hararetle gülmeye başlamıştı. “Sessiz sakin? Barbaros sen buna inanıyor musun gerçekten?”

“Neyse ne! Ediz polise haber ver. Bizim Tim’den de gelsinler. Bugün bu iş bitecek. Ayrıca hazırlan. Bomba imha işi sen ve ekipten sorulacak.”

“Tamam.”

Demir ellerini beline yerleştirerek ekibe baktı. “Barbaros herkesi topla. Aklımda dahice bir plan var.”

Recep ellerini birbirine sürtüp karşımda merakla kıvrılırken ben de ne olacağını düşünüyordum. Kapımın dışında iki kişi daha vardı. Binanın yarısı Recep'in insafına boşaltılmış sadece bizim kattakiler rehin tutuluyordu.

Benan'ın babası Hüseyin amcanın kalbi tutmuş, ona ilaçlarını vermek için yalvarıp yakarmıştım. Çok şükür iyiydi ama bizimkilerden hâlâ bir haber yoktu. Demir yarım saat önceki görüşmesinden sonra bir daha aramamıştı.

Senin için gelecek Bade...

Ben de elim kolum bağlı oturmuş, aklımda birkaç plan yapmıştım ama bu Demir'in gelmesine bağlıydı. Ayrıca binanın etrafı patlatıcılarla donatılmış benim ya da Demir'in herhangi bir ters hareketinde patlatılacağı söylenmişti.

"Her şey farklı şartlarda olsaydı belki senin gibi bir güzelle hayatım olabilirdi."

Hiçbir şey demeden dik dik ona baktım.

"Abim..." diyerek yutkundum. "Çocukluğumuz çok zor geçti bizim. Kimsesiz dört kardeş sokaklarda kalmıştık."

Bunu bana neden anlatıyordu?

"Bir kardeşimizi soğuktan kaybettik. Abim o kaybımızdan sonra acımasız bir adam oldu. Bizi yaşatmak için her türlü yola başvurdu. Yüzündeki yarayı görmüşsündür, o yara yaşanmışlıkların yarasıdır."

"Peki sen neden abine ihanet etmeyi seçtin?"

"Çünkü sevdiğim kadını öldürdü."

Derin bir sessizlik...

"Sevdiğin kadın mı?"

"Evet. Abimin eski eşiydi, ismi Kaderdi."

Şokla karışık bir hayretle dudaklarım aralandığında bu

nasıl mümkün olabilir diye düşündüm. Bunların dışları gibi içleri de karışık. “Aşk-ı memnu mu çektiniz ne alaka?”

Gülerek geriye yaslandı. “Benimle yaşıttı. Abim ona ilk görüştü âşık olmuştu ama Kader onu hiçbir zaman sevmeydi. Bana yakın olmak için onunla evlendi. Onu nikah kıyılmadan kaçıracaktım ama başaramadım. Sonra da...” Sustu ve lafını ben tamamladım.

“Kaçtı.”

“Evet. Yıllar sonra onu karşımda gördüm geçen ay. Sizinkiler için çalışıyormuş. Abim de bunu öğrenince onu gözlerimin önünde öldürdü.”

Bir anda Recep’e karşı içimde acıma duygusu oluştuysa da yutkunarak bunu bastırmaya çalıştım. Çünkü karşımdaki adam aynı şeyi Demir’e yapmaya çalışıyordu.

“Sen de hem Demir’den hem de abinden intikam almaya çalışıyorsun.”

“Öyle.”

“Bu yaptığın yanına kalmaz. İnsanları bırak tek ben kalamayım.”

Recep düşünüyormuş gibi yapıp başını olumsuzca salladı. “Yeterince tolerans tanıdım. Burada beraber öleceğiz.”

“Abine kardeş acısı, Demir’e de yâr acısı. Kader’i işlerine karıştırdıkları için. Bunun öcünü böyle alacaksın.”

“Aynen.”

Yutkunarak etrafıma baktım. Başımı öne eğerek tırnaklarıma göz atarken “Sana acıyorum.” diye fısıldadım.

“İnanır mısın ben de sana.”

Gözlerimi devirip bakışlarımı pencereye çevirdiğimde gökyüzüne bakmaya başladım. Acaba buradan çıkabilecek miyim diye düşündüm. Eğer tek başıma olsam çıkabilirdim

ama insanların hayatını tehlikeye atıp kendi canımı kurtarmak için asla böyle bir sorumsuzluk yapamazdım. Şu an elim kolum bağlı tek çıkış biletim Demir'di.

Gerçi o da buraya gelip kapana sıkışırsa daha kavuşmadan işimiz biterdi. Derin bir iç çekerek dün geceyi düşündüm. Kollarını havaya kaldırıp efe duruşu almasını, önümde eğilip yemin etmesini, gözlerimin içine baka baka seni seviyorum deyişini...

Onu çok seviyordum, kendimden geçercesine, kalbimi verircesine, benliğimi onun için yitirircesine seviyordum. Daldığım düşüncelerden Recep'in tiz sesiyle çıktım.

"Aslında buradan seninle çıkıp..." Kafamı hızla ona doğru çevirdim. "Güzel bir hayat kurabiliriz."

Daha demin bu herife acımaya çalışıyordun Bade.

"Seni Demir değil ben öldürürüm Recep, bir dene."

"Demir gelsin bakarız." diyerek ayağa kalkıp bana yaklaşmaya başladı. Yüzüme doğru eğildiğinde başımı yana doğru çevirdim. "Yakından biraz daha..." Parmağını saçlarımın arasında daldırdı. "İnceleyim diyorum."

Hızla eline vurup ne kadar çekilebilirsem o kadar ondan çekilmeye çalıştım.

"Uzak dur benden!"

"Bu konumda benimle iyi anlaşman gerekiyor." dediğinde aklıma abisinin söyledikleri geldi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Abinde en son böyle dediğinde kedi gibi kaçmıştı biliyor musun?"

Hafifçe gülümseyerek benden uzaklaşıp eski konumu aldığı anda başımı tekrar pencereye doğru çevirdim. O sırada karşı damdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Recep'e çaktırmadan gözlerimi kısıp karşı dama bakarken fark ettiğim detayla gizlice gülümseye başladım.

Demir'den:

"Benan, Barbaros siz hazır mısınız?" diye sorduğumda ikisi de başını salladı. Karşı binada keskin nişancılar yerini almış, polisler etrafı sarmıştı. Tim'den de ekip gelmiş içeriye girmek için komut bekliyordu.

"Binanın çevresinde toplam 5 tane canlı bomba var. İçeride olduğunu düşünmüyorum."

"Umarım haklısındır Ediz."

Ediz kulaklıktan bilmiş bilmiş homurdandı. "Sen ne zaman bu konuda haksız çıktığımı gördün. Seni uçurmak istesem çoktan uçururdum Demirciğim."

Silahımı kontrol ederken konuşmaya devam ettim. "Hatırlat da buradan sağ salım çıktığımızda seni bir uçurayım. Aklını falan bir kaybet ne dersin?"

"İrzıma bir tek Eylül geçebilir canım şansına küs."

"Siktir git lan! Senden gelecek komutu bekliyoruz Ediz. Bir buçuk saat doldu bile çabuk ol."

Biz planı hazırlayıp ekiplere haber verdikten yarım saat sonra plazanın önüne gelmiştik. Ediz canlı bombaların yerini saptamış birincisini imha etmek için harekete geçmişti. Tüm teröristler içerideydi ve biz önceliği bombaları imha etmeye vermiştik.

"El yapımı ne alaka, daha yaratıcı olmalarını bekliyordum!"

"Ediz ağzın değil elin konuşsun bak sinirliyim ve içeriye girmemek için zor duru..." Sözümlü tamamlamadan Ediz araya girdi. "Yerse gir Demir, çünkü içeriye girdiğin an bomba patlar. Kapıya bağlanmış tuzaklama."

Elimi kafama vurarak volta atmaya başladım. Benan arabanın kenarına çökerek dualar etmeye başlarken Barbaros bize göre daha sakindi.

"Hallet lan şunu! Diğer imha ekibi ne yapıyor?"

“Onlarda halletmeye çalışıyor.”

“Yanına geliyorum.” diyerek Ediz’in bulunduğu konuma doğru ilerlemeye başladım. Plazanın arka tarafına doğru denk geldiğimde güvenlik kameraları dikkatimi çekti.

“Lan bunlar bizi görmesin!”

“Halledildi sen böyle böğüre böğüre bağırırsan birkaç dakika içinde hepimiz uçarız.”

Dudaklarımı kemirip Ediz’in yanına çöktüm. Çökmemle gözlerimin fal taşı gibi açılması bir oldu. “Lan hepsiyle bağlantısı olanı sen mi aldın geri zekalı!”

Ediz beni itekleyerek “Ya Allah aşkına, kul hakkı için git yanımdan ya.” diye sitem etti.

“Bak Ediz bir şey olur patlarsa seni...” İşaret parmağını dudaklarımın üstüne koydu. “Demirciğim canımın bebeği bir sus.”

Ediz tekrar işinin başına döndüğünde “Canım güç kabloom.” diye mırıldandı.

“Sıçacağım kablonu da gücüne de!”

Ediz odaklanmış gözleriyle kabloları tararken bir anda gülümseyerek kırmızı kabloya uzanıp “Hadi vira bismillah.” deyip kestiğinde derin bir nefes aldık.

“Ne oldu?”

“E Bitti.”

Gülerek ayağa kalkıp başına vurdum. “Aferin sana koçum.”

“Bunu Barbok duymasın gücüne gider.”

O an kulaklık cızırdadı. “Hattayım duyuyorum operasyondan sonra görüşeceğiz seninle.”

Ediz kestiği kablolardan birini elinde tutarak bir solucan tutuyormuş gibi salladı. “Hepiniz bana âşıksınız.”

Ediz'in kafasına vurup yanından ayrılırken ağır adımlarla plazanın arkasından çıkıp Barbarosların yanına doğru ilerledim. "Herkes hazır mı?"

Benan ayağa kalkıp silahını kontrol ederken Barbaros başını salladı. Gözlerimi ekibin üzerinde gezdirdiğimde herkesten, "Hazırız komutanım." yanıtı geldi.

Plazaya baktım. "Biz içeriyi alıyoruz." Tim'e dönüp "Giriş çıkışlar sizde, bir tanesi bile kaçsın istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Barbaros- Benan, siz benimle geliyorsunuz."

"Anlaşıldı komutanım."

Gözümü minibüse doğru giden Ediz ve ekibine çevirdim. "Ediz kontrol sizde."

"Anlaşıldı komutanım."

Arkama dönüp "Cemal-Ali siz arka tarafı alıyorsunuz." diyerek işaret ve orta parmağımla plazanın arkasını gösterdim.

"Anlaşıldı komutanım."

"Adanalı-İsmail-Hayalet sizde," deyip yan çıkışları gösterdim. "Siz de yan tarafları alıyorsunuz."

"Anlaşıldı komutanım."

Geri kalanlarla beraber görev dağılımı yaptıktan sonra operasyona başladık. Ağır adımlarla plazanın girişine doğru girerken elime durun işareti verdim. "Allah'a emanetsiniz ekip."

"Sizlerde komutanım!"

Silahlarımızı omuz hizamıza kaldırıp plazaya giriş yaptık.

Recep sıkıntıdan ıslık çalmaya başladığında ben de elimi yanağıma koymuş sanki gergin bir ortam yokmuş gibi rahatça oturmuştum. Emindim ki şu an ekiple beraber Demir buradaydı.

Peki ya canlı bombalar?

Recep kapıdaki teröristle konuşurken tuzak kurduklarıyla ilgili bir şeyler gevelemişti. Gerçi bizimkiler bunu anlamayacak kadar aptal değillerdi.

“Sen de sıkıldın değil mi?”

Gözlerimi kısa bir an ona çevirip tekrar önüme döndüm.

“Cevap versene!”

“Sana ne?”

“Bana böyle atarlı giderli konuşma, nasıl kadınsın sen?”

Gülerek ona döndüğümde ilk defa gülmeyerek pür dikkat bana bakıyordu.

“Benim nasıl bir kadın olduğum seni hiç ilgilendirmez. Önüne dön ve ölmeyi bekle.”

“Vay be, ben de bu saate kadar...” Saatine baktı. “Korkup ağlayacağını falan düşünmüştüm.”

“Çok beklersin.”

Kafamı arada sırada Hüseyin amcaya doğru çevirdiğimde gözleri kapalı oturmuş ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu.

Bence dua okuyordu.

Demir gelene kadar sen de dua etsen iyi olurdu aslında.

Bir anda ellerimi yüzüme götürdüğümde dışarıda bir yaygara koptu ve hemen yerimde doğrulduğumda bizim

kattaki herkes ellerini kulaklarına götürmüş yerde cenin pozisyonu alarak çığlık çığlığa bağıryorlardı.

O sırada adam içeriye girip “Abi içerideler!” diye bağırdığında yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım.

“Lan nasıl girdi bunlar içeri! Hani izinsiz girdikleri an bomba patlayacaktı!”

“Abi bilmiyoruz!”

Demir'den.

Onları hazırlıksız yakalamış, hepsini bir anda indirmeye başlamıştık. Sanırım kapıya kurdukları canlı bomba tuzağına güveniyorlardı. Benan Barbaros'un arkasına geçmiş herhangi bir şeye karşı arkasını kollarken ben de önden hızla merdivenleri çıkmaya başlamıştım. Diğer yandan ekip teröristleri indirmeye devam ederken “Sivillere dikkat edin! Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz!” diye seslendim.

“Eğer sadece Bade'lerin katını aldılarsa on kişi var.” diye bağırdı Benan.

“Tamam sen arkamızı kolla Benan. Barbaros sen sağdan ben soldan!”

“Anlaşıldı komutanım!”

Önüme çıkan adamı kafasından nişan alıp vurduğumda Bade'nin bulunduğu kata bir merdiven kalmıştı. Tırabzanların üzerinden bize doğrultulan silahlar daha çekilmeden hazırlıksız yakalıyor oluşumuzdan dolayı ellerinde patlıyordu.

Bir anda silahıma yediğim tekmeyle kaşlarımı çatıp karşımdakine baktığımda, aşağı doğru eğilip manevra yaparak ona çelme taktım. O düştüğü sırada üzerine çıkıp yüzünü yumruklamaya başladığımda Barbaros kolumdan tutarak beni adamın üzerinden almaya çalıştı.

“Lan yeter! Git Bade’ye odaklan!” dediğinde silahımı kapıp hızla son basamağı tırmandım. Rehineler duvarın kenarına cenin pozisyonu alarak yaslanmıştı. Benan hemen babasının yanına koşup ona sarılırken Barbaros’da etrafa bakıyor, her ihtimale karşı arkamı kolluyordu.

Hızla ofise doğru ilerlediğimde Recep, Bade’nin şakağına silahı dayamış hâlde gülerek bana bakıyordu.

“Hoş geldin Demir.”

Bir adım atacakken silahını Bade’nin kafasına daha çok bastırdığında ondan istemsiz bir inleme çıktı.

“Yaklaşma vururum.”

“Bırak kızı!”

“Çık yolumdan.”

Silahımı indirmeden, “Bırak kızı! Gebertirim seni Recep!” diye bağırdım.

“Denesene bir hadi dene! Sakın...” Bade’yi itekleyip tekrar kendine çektiğinde bir adım daha attım. “Sakın yaklaşayım deme Demir. Sen yolu açacaksın ben de Bade ile tıptış tıptış gideceğim buradan.”

“Oldu, başka isteğin var mı? Çay kahve?”

“Kahve istemiştım ama senin kız zıkkımın kökü var dediği için tercih etmedim.”

Bade’ye dönüp baktığımda bana gülümsedi.

Ben iyiyim.

Biliyorum.

“Gevezelik yapma it!”

“Sus lan!”

Recep’in bu çıkışına Barbaros arkadan gülerken ben de gözlerimi devirip bir anda bağırdım.

“Barbaros bu herif bana sus lan dedi.”

“Duydum.”

Hafifçe dönerek işaret parmağımla Recep'i gösterdim. "Bana geldiler Barbaros."

Barbaros hınzırca gülerken "Biliyorum." diyerek devreye girdi.

"Bak etrafta seninkilerden kimse kalmadı Recep. Patlamaya hazır bir bomba da yok. Yani çıkamazsın buradan."

Recep bana bakarak pis pis gülümsedi. "Ölümüz çıkar o zaman."

"Senin ölün çıkar Recep, dikkat et."

"Uzaklaş. Bade'nin kılına zarar gelmesini istemiyorsan beni buradan çıkartacaksın. Ayrıca ekibine söyle bu katı boşaltsınlar tamamen!"

Hiçbir tepki vermeden sadece Bade'ye bakmaya başladım. Sanırım o da benden bir hareket bekliyordu.

"Tamam seni buradan çıkartacağım ama Bade'yi ver bana."

"Oldu ya! Buradan onunla çıkacağım, hemen araba çağırın! Geriye doğru yavaş yavaş! Ekibe de söyle dağılsınlar bu kattan!"

Gözlerimi kısıp kendimi yanlış bir şey yapmamak için zor tutarken Barbaros "Geri çekilin bu katı boşaltın! Siz de geri çekilin komutanım!" diye bağırdığında kafamı hızlıca sallamaya başladım.

"Çekilmem!"

"Komutanım yavaşça geri çekilin."

Bade öksürerek bana doğru baktı. "Sevgilim geriye doğru çekil çıkarım buradan haydi."

Ona inanmayan gözlerle baktığımda iki kere üst üste göz kırptı. Bu bir planının olduğuna işaretliydi. Ben de, zorla da olsa yavaşça geri adım atarak çekilmeye başladım. Bu sırada ekip temkinli hareketlerle katı boşalttı.

“İşte böyle.”

“Beni zorlama Recep. Ahtım olsun leşini çıkartırım buradan.”

Ben geri adım atarken onlar da bana doğru geliyordu.

Bir adım geri.

Bir adım ileri.

Bir adım daha geri.

Yavaşça holün ortasına geldiğimizde elimde tuttuğum silahla sabit durmuş, onun yavaşça tırabzana doğru yaklaşması izlerken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Bade gözlerini gözlerime kilitleyerek ileriye işaret ettiğinde arkamı döndüm.

Yangın çıkışı.

Arkama baktığımda Bade'den yükselen tiz çığlıkla onlara doğru döndüğüm an Recep, Bade'yi iterek yangın çıkışına koşmaya başladı. Bense tırabzanlardan aşağı sarkan Bade'ye doğru koşarken Barbaros'a bağırdım.

“Yangını çıkışını tutun!”

“Demirrrr!”

Tırabzana doğru vardığımda Bade trabzanı sımsıkı tutuyor aşağı bakmamaya çalışıyordu. Hemen eğilip iki elimle kollarını tuttum.

“Sevgilim kurtaracağım seni sakın ol.”

“Elim kayıyor!”

“Seni yukarı doğru çekeceğim! Kendini yukarı doğru çekmeye çalış!”

Bir elimle kolunu tutmaya çalışırken diğer elimle de belini tutmaya çalışıyordum. Onu çekmeye çalışırken Bade acı dolu bir çığlık attı.

“Ah lanet olsun!”

“Bade, yavrum hadi ben seni kolundan çekeceğim kendini yukarıya doğru çek hadi güzelim!”

Bade’nin elini sımsıkı tutarak yukarıya doğru çekmeye çalışırken dudaklarımdan bir savaşçı nidası yükseldi. Yanımda hareketlilik hissettiğimde Benan gelmiş Bade’nin diğer kolunu tutmuş yardımcı olmaya çalışıyordu.

Bade çok geçmeden kendini yukarıya doğru ittiğinde Benan’a, “Belinden tutacağım geri çekil.” dedim ve belinden kavrayarak onu kendime doğru çektim, beraber yere düştük.

Bade bana sımsıkı sarılarak “Çok korktum!” diye ağlamaya başladı.

“Buradayım korkma.”

“Buradasın korkmuyorum.”

B Ö L Ü M 14

‘ σ

ℵ

İki adam karşılık oturmuş derin bir düşünce içerisinde ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Edip elini her zamanki gibi yarasının üzerine götürüp orada takılı kalırken Yüzbaşı Kenan ise elinde tuttuğu çakısıyla koltuğun derisi yüzüyordu.

Recep’in yakalanmasıyla afallayan Edip son dakika kurtarmaya gidecekken kardeşinin ona ettiği ihaneti öğrendiğinde sarsılmış ve ne yapacağını bilemeden öylece kala kalmıştı. Yıllardır onlar için kendini bilinmez yollara sokmuş, onlar için mücadele etmişti.

Bunun boşa çıktığını öğrendiğinde kimseye belli etmeden onu sarsan ihanetle kendi çapında yas tutuyordu.

Kenan ise sinirden kendinden geçmek üzereydi. Her yaptıkları plan ellerinde patlıyor, bu yolda adamlarını kaybediyordu. Kendi krallığını kurmak için çıktığı bu yol daha başlamadan elinde patlamak üzereydi.

Yüzbaşı Kenan elindeki her şeyi kaybediyordu.

Sinirle ayağa kalkıp önündeki sehpa tekme atarak Edip’e döndü.

“Yaptığımız her şey elimizde patlıyor! Demir yetmedi şimdi de o avukat bozuntusu çıktı başımıza! Bir de üstüne kardeşinle uğraşıyoruz!”

“Kimse sana onunla uğraş demedi Yüzbaşı.”

Yüzbaşı onun bu tepkisine karşı bir sağ bir sola volta atarken kükredi.

“Eğer kardeş bozuntun öterse her şey başlamadan biter! Bir şeyler yapmak zorundayız.”

Edip yavaşça kafasını kaldırarak volta atan yüzbaşıyı birkaç dakika izledi.

“Biz öyle de böyle de bittik yüzbaşı. Herkes artık bizi biliyor buna...” diyerek eliyle üniformasını işaret etti. “Demir de dahil. İkimizi yakalayıp içeriye tıkmak için elinden geleni yapacak. Bu yüzden o bizi yakalamadan biz onu öldürmeliyiz.”

Yüzbaşı, Edip’in ne söylemek istediğini anlamadı.

“Bunu zaten yapacağız. Asıl söylemek istediğini söyle sen.”

“Recep’i duruşma sonrası öldüreceğiz.”

Yüzbaşı ifadesiz bir yüzle Edip’e bakarken o da onu baştan aşağı süzdü. Kırışmış beyaz saçları ve çekik koyu kahverengi gözleri yüzünün sert hatlarıyla onu ürkütücü gösteriyordu. Bu yaşına kadar mesleğinin vermiş olduğu bir çeviklik vardı.

Edip, *yazık olacak* diye düşünmekten kendini alamadı. Kendisinin bir maşa olduğunu gayet iyi biliyordu ama yüzbaşının bilmediği tek şey karşısındakinin de onu kullandığıydı.

Recep için söylediklerindeyse ciddiye. Kardeşi ona ihanet etmişti. Mailine düşen bir videoda kendi ağzıyla, öldürdüğü karısını sevdiğini, arkasından çevirdiği tüm planları anlatmış, en sonunda da onu öldürmek isteyeceğini söyleyip videoyu sonlandırmıştı.

Bir mektup ya da başka bir şey gelseydi buna asla inanmazdı ama videodan sonra inanmama gibi bir seçeneği de kalmamıştı.

Yüzbaşı, “Güzel.” diyerek kalktığı koltuğa tekrar oturdu.

“Demir Korkmazarslan ve sevgili nişanlısı Bade’yi nasıl ortadan kaldırabiliriz onu düşünelim.”

Edip tekrar yarasına dokunarak “İçeriden de destek almanız gerekiyor. Adam lazım.” dedi düşünceli bir sesle.

Yüzbaşı elindeki çakıyı koltuğun deri kısmını sapladı.

“Şimdi beni iyi dinle. Sen kardeşinden intikamını alırken ben de elimdeki kayıpların intikamını alacağım onlardan!”

Adalet çok geniş perspektiflere ve farklı görüşlere dayanan bir kavramdır. İçerik ve değer bakımından birçok kültürde değişkenlik gösterebilir. Mesela felsefenin önemli düşünürleri Platon ve Aristoteles kendi eserlerinde bunu açıkça ortaya koymuştur. Eh tabii bunun hukuksal, sosyolojik ve dinsel kısımlarını da düşünürsek adalet kendi içinde birçok dala ayrılıyor.

Peki adalet benim için neydi? Ben bu mesleği neden seçmiştim?

Çocukluğumdan beri hayatımın her alanında her zaman eşitlikten yana olmuş, karşıma çıkan herhangi bir haksızlığa asla boyun eğmemiştim. Zor durumda kalan büyük-küçük kim varsa kaç yaşında olursam olayım hep bir savunma hâlinde olmuşumdur.

Bana çok konuşuyorsun biraz sus derlerdi.

Ama ben asla susmazdım ve susmadım.

Adaletle inanan her birey adaletsizlik karşısında susmazdı! Daha iyi, daha adaletli bir dünya için ve kanımda kaynayan nefer aşkı için bu mesleği seçmiştim. Hayatımda pişman olmayacağım seçimlerden biriydi ve öyle de kalacaktı.

Dün yaşadığım olaydan sonra bugün bizzat duruşmaya katılacaktım. Ailelerimiz ise başımıza gelen olaydan sonra minik çaplı bir kriz geçirmiş, ardından düzelmişlerdi. Artarda o kadar çok olay yaşamıştık ki artık verebileceğimiz tepki sinir krizi geçirmekle sınırlı kalıyordu.

Bade sen sinir krizini az tutuyorsun galiba?

Sevim susar mısın?

Tamam.

Bugün duruşmaya benimle beraber ekipte katılacaktı. Demir geleceği için ayrı bir heyecanlıydım çünkü en büyük isteği beni cüppe içerisinde savunma yaparken görmektir.

Ne temiz kalpli çocuk ne kadar içten dilediyse kabul oldu.

Cüppemin kolları ile oynarken derin bir nefes alıp vererek buna son vermek için güvenliğe doğru ilerledim. Güvenlik geldiğimi gördüğü an gülümsemeye başladığında ben de ona karşılık vererek çantamdan baro kartımı çıkarttım.

“Nasılsınız?”

“İyiyim Bade Hanım siz?”

Turnikeden geçerken “İyiyim bugün harika bir gün.” dediğimde onaylamakla yetindi. Hızlı ve emin adımlarla duruşma salonuna doğru ilerlediğimde Demirlere benden birkaç dakika önce gelmişti. Ben ofiste son hazırlıkları yapacağımı söyleyip onların daha önce geçmesi gerektiğini söylemiştim. Demir zorda olsa kabul etmişti.

Şimdi ise beni gördüğünde gözlerinde oluşan hayran bakışlar kanımın kaynamasına neden olurken hızla onlara doğru yürüyüp önlerinde durduğumda Demir beni kollarının arasına alıp alnıma öpücük kondurdu.

“Seninle gurur duyuyorum.”

“Daha başlamadık Demir Bey. Müsaade ederseniz ciddi olmak istiyorum.” diyerek geri çekildiğimde ışıldayan gözleriyle bana bakmaya devam etti. Barbaros ve Benan’a dönerek hafifçe başımı eğip selam verirken arkamdan sessiz bir çığlık koptu.

“Abla!”

Hızla arkamı dönüp baktığımda Ediz ve Eylül hızlı adımlarla yanıma doğru geliyorlardı. Gözlerimi kısıp “Senin burada ne işin var?” diye sorduğumda omuzlarını silkip Ediz’in koluna girdi.

“Şu duruşmayı bir atlatalım kutlama yemeğine gidelim dedik. Demir eniştem söylemedi mi?”

Bakışlarımı Demir’e yönelttiğimde sinsice sırtıp göz kırptı.

“Yok enişten bana bir şey söylemedi canım.”

Demir, Eylül’e yaklaşıp yanağından makas alırken “Enişten sevsin seni ne güzel eniştem diyor kız.” dedi.

Gözlerimi devirip saate baktığımda duruşma saatinin geldiğini gördüm. Hafifçe yutkunarak koridora doğru baktığımda Recep etrafı sarılmış CTE’lerle beraber bize doğru geliyordu. Yüzünde hiçbir mimik oynamıyor tüm soğukkanlılığıyla bize bakıyordu.

Mübaşir çıkarak bize bildiri yaptığında hepimiz duruşma salonuna adım attık. Herkes yerlerine geçerken ben de masama kurulmuş Recep’e dair tüm deliller ve yaptıklarına dair her şeyi önüme sermiştim.

Hâkim kâtibeye, "Taraflar davada hazır bulundu." diyerek duruşmayı başlattı.

"Sanık Recep Kara'ya baştan soruldu." dediğinde Recep ayağa kalktı.

"Her şey apaçık ortada Hâkim Bey."

Hâkim Bey önündeki dosyayı incelerken "Belli. Birçok suç örgütünün içinden geliyorsun. Kasti adam öldürme, kaçakçılık, vatan hainliği." diye sesini yükseltti.

Recep hiçbir şey demeden sadece önüne baktı.

"Otur."

Hâkim bana dönerek "Sizin eklemek istediğiniz bir şey var mı?" dediğinde yavaşça ayağa kalktım. Herkes tüm dikkatini bana vermiş salonda çıt çıkmıyordu.

"Hâkim Bey. Sanık Recep Kara yolsuzluk, hukuk üstünlüğü, demokrasi ve insan hakları için oluşmuş bir tehdittir. Sosyal hakkaniyeti ve adaleti sarsan olaylar gerçekleştirmiş, toplum ve kurumları da tehlikeye atmıştır!" diyerek Recep'e doğru döndüğümde hiçbir tepki vermeden öylece bana bakıyordu.

Başımı çevirip Hâkim Bey'e bakarak konuşmama devam ettim. "Yolsuzluğa karşı ceza hukuku sözleşmesinde yer alan maddelerin yarısını da ihlal etmiştir." Yavaşça yanımdaki monitöre doğru yaklaşıp durdum.

"Ayrıca olay günü saat 12:30'da sanık Recep Kara bana ve ofis çalışanlarına yönelik hain bir saldırı gerçekleştirerek kasıtlı cinayete de teşebbüs etmiştir. Size sunacağım görüntülerde bu apaçık görülmektedir. Bu görüntülerin sizlerin huzurunda tekrar izlenmesini talep ediyorum."

Hâkim Bey beni onayladığında dün yaşanan tüm arbedeyi gözler önüne serdim. Hafifçe yutkunarak tırabzarlarda salındığım görüntü gözümün önünde canlanırken başımı öne eğip kağıtlarımı karıştırıyormuş gibi yaptım.

“Görüntülerden ve öne sunulan suçlardan sonra Anayasanın maddelerine göre insan ticareti, savaş suçu ve terörizm içeren uluslararası suçlar kapsamında ve Anayasanın 302 ve 308 maddesine Sanık Recep Kara’nın vatana ihanet kapsamına giren suçlar işlediği de görülmüştür. Ekleyeceğim başka bir şey yoktur. Teşekkürler.” deyip yerime oturduğumda üstümden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Hâkim Bey, “Karar!” diye bağırduğında tüm sesi salonu doldurmuştu.

“Sanığın kasten cinayete teşebbüs, insan ticareti, savaş suçu ve terörizm suçları arasında yer aldığı, ayrıca video görüntülerindeki kişinin Sanık Recep Kara olduğu kesinleşmiştir. TCK’nin maddeleri uyarınca ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir.”

Duruşmadan sonra Eylül’ün dediği gibi kendimizi kutlama yemeğinde bulmuştuk. Demir bir an olsun elini elimin üzerinden çekmemiş herkese gururla, “Gördünüz mü nişanlım nasıl yargı dağıttı.” diye her iki lafının birinde söylenmeye devam ederken Barbaros isyan etmiş bir süre konuşmamıştı.

Boşta kalan elimi yanağına götürerek sevgiyle okşadım. “Sevgilim cidden bize küstün mü?”

“Sana değil bu vatandaşa...” diyerek Barbaros’u işaret etti. “Küstüm ben.”

Barbaros gülerek geriye yaslanırken kolunu Benan’ın sandalyesinin arkasına attı.

“Nazlı yârim bana küsmüş mü?”

“Başlatma lan nazlı yârine.”

Benan dirseğini Barbaros’un karnına geçirirken “Benimle olduktan sonra erkeklerle mi ilgilenmeye başladın sen?” diye sorduğunda dudaklarımızdan kaçan kahkaha ya engel olamadık.

“Benan temiz hava yaramadı sana güzelim.”

“Konuşma.”

Eylül ile Ediz’e baktığımda araları gayet iyiydi. İsteme merasimimden sonra konuşma fırsatı bulduğumuzda Eylül olanlardan biraz bahsetmişti. Aralarında yanlış bir şey anlaşılmadan konuyu konuşmalardı ve bir şeyler paylaşmaları çok hoşuma gitmişti.

Sipariş verdiğimiz yemekler masayı donatınca ağzımın suları aktı.

“Yavrum lavaş seviyorsun diye lavaşa yaptırdım kebabi.”

“Tamam sevgilim.”

Önümdeki dürümden büyük ısırık aldığımda yavaşça gözlerimi kapayıp çiğnemeye başladım. Lokmalarımı ağır ağır yutarken yayık ayrıma uzanarak bir yudumda ondan aldığımda Demir hayretle yüzüme bakıyordu.

“Yavrum sen kahvaltı etmedin mi?”

“Ettim ama stresten yine acıktım galiba. Hem...” diyerek dürümümü ona doğru yaklaştırdım. “Adana dürüm en sevdiğim!”

Demir bir bana bir dürüme baktığında yalandan sinirlenmiş gibi yaparak dürümümü tam çekiyordum ki elimi tutup ısırığım yerden ısırığında öylece kaldım.

“Hım böylesi daha lezzetliymiş sanki.”

Ediz elinde yuvarlak yaptığı mendili Demir ile benim arama attığında ikimizde hışımla ona döndük.

“Ne var abi! Bize hiç iyi örnek olmuyorsunuz birileri kıskanıyor.”

Eylül omuzuyla onu dürterek “Ya bir git! Tövbe tövbe.” diye isyan etti. Biz Eylül’den bir atak beklerken tepki Benan’dan geldi.

“Barbaros biz onlardan önce sevgili olduk ama sen bana hiç böyle şeyler yapmadın! Varsın olsun aynı nargileden içiyoruz. O da yaban mersinli.”

“Kızım özelimizi neden yansıtıyorsun.”

Hepimiz aynı anda kahkaha atarken Demir, Barbaros’a takılmadan geçemedi.

“Yaban mersinli mi? Oğlum o kafa yapmaz lan Cappuccino yapar, hatları mı karıştırdın.”

Barbaros öne doğru eğilip işaret parmağını tehdit eder gibi ona salladı. “Seninle ne kafa yapar ne yapmaz burada tartışmayalım istersen.”

Benan ile birbirimize bakarken geriye doğru yaslanıp kollarımızı göğsümüzde kavuşturduk. Demir’e doğru dönüp “Tartışın tartışın bizde bilelim ne kafa yapıyormuş ne yapmıyormuş.”

Benan’da beni desteklercesine konuştu.

“Bence de. Kafa kıyak olunca kaçamak da yapıyor musunuz?”

Demir ile Barbaros hayret edercesine, “Hoay maşallah!” diye aynı anda bağırdıklarında bizde omuz silktik.

Demir kulağıma doğru eğilip “Yavrum yine kurdunuz senaryoyu. Çıkar aklından yok öyle bir şey.” diye fısıldığında Benan’a baktım. Barbaros’ta onun kulağına doğru eğilip bir şey söylediğinde nazlanarak gülmeye başladığında ben de Demir’e dönüp yanağına öpücük kondurdum.

“Yemeğimi yemek istiyorum, aç bir bayanım ben.”

“Yemeğimizi yiyelim sonra rota değiştiriyoruz.”

Dürümümden hızla ısırık alırken ağzım dolu dolu konuştum.

“Ne rotası?”

“Büyükada’ya gidiyoruz!”

Şaşkınlıkla ona bakarken Eylül’e döndüm. “Bizimkiler?”

Eylül bilmiş bilmiş gülümseyip Ediz’in omzuna yatar-ken “Demir eniştem halletti tabii benim de yardımım.” dedi sevinçle.

“Siz ikiniz çok tehlikelisiniz.”

Yarım saat içerisinde yemeğimizi yedikten sonra hızlıca kalkıp arabaya doğru yöneldiğimizde ben Demir’in arabasına, Ediz’de Eylül’le benim arabama geçmişlerdi. Benan ve Barbaros’da motorla bize eşlik ediyorlardı. Yolun yarısında ışıklarda durduğumuzda Demir sürprizi olduğunu söyleyip gözlerimi bağlamıştı.

Gözlerim bağlandığı an aklıma gelen ilk şey Allah af-fetsin...

“Demir bu şart mıydı?”

“Şarttı.”

Yerimde huzursuzca kıpırdanırken “Kızlarında gözleri bağlı mı?” diye fısıldadım.

Sesin neden içine kaçtı Bade...

“Benan dışında Eylül’ün de bağlı.”

Kahpe Benan, zavallı kardeşim Eylül.

Oy nenem yarabbi ablasıyla aynı kaderi paylaşacak.

Demir şakağıma hafifçe dokunarak “Aklında nasıl senaryolar yazdın çizdin merak ediyorum.” dediğinde gülümsediğini sesine yansıyan tınıdan anladım.

“Sadece merak ediyorum.”

“Kesin öyledir kesin.”

Omuzlarımı silkip geriye doğru biraz daha yaslandığımda uykumun geldiğini hissettim. Kendimi durdurmadan esnemeye başladığımda Demir burnumun ucunu hafifçe sıktı.

“Uykun mu geldi?”

“Evet. Eğer gideceğimiz yere daha varsa uyusam mı biraz?”

“Az kaldı ama kestir biraz istersen.”

Demir’in bunu söylemesini bekliyormuş gibi mayışıp kendimi uykunun kollarına bıraktıktan bilmem kaç dakika sonra, kapımın açıldığını ve yanağıma değen dudakları hissetmemle doğruldum.

“Şimdi ellerini bana ver.”

Uykulu bir sesle “Gözlerimi ne zaman açacağız?” diye fısıldadım.

“Şimdi.”

Ellerini tutarak beni araban çıkartıp yönlendirmesine izin verirken kulağıma Benan’ın gülüşü ulaştı. Merakla, “Neler oluyor? diye sorduğumda Demir elimi bırakıp sarıyı açtığında birkaç dakika gözlerimi kırptım.

Gözlerime ani gelen güneş ışığına elimi siper ederek ortama baktım. Bir pistteydik...

Helikopter pistinde!

“Demir?”

Demir gülümseyip kolunu belime dolayarak gözlerimin içine bakıp erkeksi bir ses tonuyla “Uçmaya hazır mısın sevgilim?” dediğinde ayaklarımın beni taşıyamayacağını hissettim.

Sesli yutkunduğumda gözleriyle önce dudaklarıma sonra da boğazıma baktı.

“Hazırım ama bir sorunumuz var.”

Bunu dediğim an Eylül'den öyle büyük bir çığlık koptu ki hepimiz hızla onlara doğru döndük. Eylül, Ediz'in arkasına saklanmış başını omzuna gömerek çığlık atmaya devam ediyordu.

“Ben Buna binmem!!! Uçak fobim var...” diyerek başını kaldırıp eliyle helikopteri gösterdi. “Bu uçak bile değil helikopter!”

Demir'e dönüp “Sorunumuz işte tam olarak bu.” dediğinde dudaklarını ısırdı.

Ediz “Sakin ol sevgilim bak ben yanıdayım. Hem biz arkada olacağız helikopteri sevgili enişten kullanacak.” dediğinde Eylül korku dolu gözlerini bize çevirdi.

“İşte bu daha büyük bir sorun!”

Demir gözlerini devirip koluma girdi. “Hadi Barbaros gidelim.”

Benan ile sanki çok uzaktaymışız gibi birbirimize el sallarken Eylül gitmemek için hâlâ diretiyordu.

İlerlemeye başlarken pist görevlisi yanımıza doğru geldiğinde “Hoş geldiniz Demir Bey. Tüm kontroller yapıldı helikopteriniz hazır.”

Eylül panikle, “Tüm kontroller yapıldı mı dedi o?” diye bağırdığında hepimiz aynı anda “Sus artık!” bakışı attık.

Eylül, Ediz'in koluna koala gibi yapışıp yalvarmaya başladı. “Biz gitmeyelim. Gemi varken helikopter ne alaka ya! Çıldırılmışsınız siz!”

Barbaros başını salladığında Ediz mesajı alıp “Barbok senin fikrinin içine tüküreyim.” dedi ve Eylül'ü kaptığı gibi kucağına aldı.

“BİNMEMMMM!”

Eylül’ün bu hâline gülerken hepimiz helikopterin yanına gelmiştik. Demir diğer tarafta görevliyle konuşurken önce davranıp bindiğimde Benan ve Barbaros bizimkilerden önce binmiş Eylül için hazırlık yapıyorlardı.

Benim zavallı kardeşim de panik atak geçirmeye devam ediyordu.

“Korkunu yeneceksin işte aşkım fena mı?”

“Korkunun içine edeyim Ediz bırak beni!”

Barbaros kolunu uzatıp “Uzat kızı bana debelenip duruyor binemezsin.” dediğinde arkamı dönerek “Benim kardeşim un çuvalı mı ya!” diye bağırdım.

Benan kafama vurup “Sus kız sen önüne dön.” dedi.

Barbaros, Ediz’in omzundan kardeşimi bir bez bebek gibi alıp koltuğa oturttuğunda kemerini de bağladı.

“Bak Eylül panik yapmaya gerek yok on beş dakika içinde adada olacağız. Gerçekten bir şey yok sakın ol, derin nefes alıp ver hadi abicim.”

Eylül, Barbaros’un komutunu dinleyip derin derin nefes alıp vermeye başladığında Ediz’de yanına geçip elini tuttu. Demir helikoptere hızla binerek önce bana sonra da arka tarafa bakarak bağırdı.

“Hazır mıyız!”

Hepimiz “Evet!” diye bağırırken Eylül her zaman ki gibi tam tersini yaparak “Hayır!” diye bağırmıştı.

Üzgünüm kardeşim ama kimse seni takmıyor.

Demir önce benim kulaklığımı sonra da kendi kulaklığını taktı. Kontrol panellerinden bir şeye bastığı an tepemizde ki pervane hızla dönmeye başlamıştı. Öndeki adam iki kolunu uzatıp onay işareti verdiğinde Demir’de başıyla onu onayladı.

“Demir?”

“Efendim canımın canı.”

“Sen kaç senedir kullanıyorsun?”

“Üslerim sağ olsun uzun zamandır da...” diyerek merakla bana döndü. “Korktun mu sen?”

Güven verici gülümsememle ona gülümsedim. “Sen yanımdayken ben hiçbir şeyden korkmam.”

Bunu dediğim an elime uzanıp beni kendine doğru çekerek öptü. “Şimdi uçuşa odaklanmam lazım. Sakın dikkatimi dağıtacak bir şey yapma. Gülme, konuşma, Demir deme ama kalkana kadar.”

“Sanırım dikkatini dağıtıyorum.”

“Fazlasıyla.”

Demir önüne dönüp kaşlarını çatarak kumandalara baktı. Ortamımızdaki kolektif kolu tutup yukarı doğru çektikten sonra ayağı oynadı. Oraya baktığımda pedallara bastığını gördüm. Daha sonra önündeki saykılığı tutup gaz koluna bastığında helikopteri yönlendirmeye başladı. Yavaşça dikey bir şekilde havalanırken ben de gözlerimi Demir’den alamıyordum.

Bir adam sizi daha ne kadar şaşırtabilir?

Ayrıca odaklanınca pek bir yakışıklı.

Bak bak kaşının ortasındaki oyuya bak.

Havalandık ve daha çok havalandık. Camdan dışarı baktığım an tüm İstanbul’un yavaşça ayaklarımızın altına serildiğini gördüğümde istemsizce gülümsedim. Bunu fark ettiğim an elimi dudaklarıma götürdüğümde Demir “Şimdi gülebilirsin.” dedi.

Ona doğru gülümsediğimde bakışları tekrar dudaklarıma kaydı.

“Güneş bir günde kaç defa doğar?”

Eridim.

On dakika boyunca İstanbul turu yaptık. Demir helikopteri o kadar profesyonel kullanıyordu ki ona olan hayranlığım gün geçtikçe ve onu keşfettikçe daha da artıyordu. Benan o sırada bana doğru eğilip kucağıma fotoğraf makinemi attı.

“Benan?”

“Eylül’ün çantasında kaldı malum şu an kriz geçirdiği için ben vereyim dedim.”

Gülümseyerek ona minnetle baktığımda kaş göz hareketiyle Demir’i işaret etti.

“Demir yaaaa.” diye çocuk gibi şımardım.

“Senin ne kadar unutkan olduğunu bilmez miyim? Kaç yaşında kız oldun hâlâ arkanı ben toparlıyorum.”

Şakayla karışık gözlerimi kısıp ona baktığımda pis pis güldü. “Ayıp be!”

“Yavrum ayıp biliyorsun nerde olur. Toplum içinde konuşurma beni.”

Bu dediğine yanaklarım kıpkırmızı kesilirken birisi duydu mu diye baktığımda herkes kendi kafasına göreydi.

Elimde fotoğraf makinesi alıp ayarlamasını yaptıktan sonra fotoğraflarımızı çekmeye başladım. Tabii ki öncelik canım sevgilim ve bendim.

“Kızım oradan ahtapota mı benziyorum ben? Yakınlaşın birbirinize de fotoğrafımızı çekeyim.”

Herkes kafa kafaya verdiği anlık fotoğrafımızı çektim. O an kulaklığımdan Demir’in tiz sesi duyuldu.

“Bayanlar baylar, kendini kaybedenler rotamıza yavaş yavaş yaklaşmış bulunmaktayız. Şimdi son numaramı yapıyorum.”

Ediz “Ne yapacaksın lan!” diye bağırdığında Demir’den gelen karşılık uzun sürmedi.

“Kapat şunun ağzını yoksa uçaktan aşağı atacağım.”

“Bir onu yapmamıştın zaten onu da yap.”

Demir ağzının içinde homurdandıktan sonra bana döndü.

“Seni seviyorum tüm İstanbul duysun!” diye birden bağırdığında dolan gözlerimle ona baktım.

“Ben de seni seviyorum hem de çok!” diye çığlık atarken bizimkilerde alkışlamaya başladı.

Güneş tepemizdeyken bizde yavaşça piste yaklaşmaya başlamıştık. Demir tüm kontrolleri yaparak bizi inişe hazırlarken Eylül yine minik çaplı bir kriz geçirdi.

Bu hikâyede yanan sen oldun benim canım kardeşim.

Havada birkaç tur attıktan sonra yavaşça iniş yaptığımızda kendini dışarı atan ilk Eylül oldu.

“Allah çok şükür. Açtım ellerimi semaya...” diyerek ellerini havaya doğru kaldırdı. “Bugünü de kazasız belasız atlattık.”

Kardeşimin yanına gelip koluna girdiğimde “Bak o kadar korkulacak bir durum yokmuş.” dedim. Benan yanıma gelip Eylül’ün diğer koluna girdiğinde bütünleşmiş, kafa kafaya vermiştik.

Bizimkiler ise şakalaşarak yanıma gelirken hepimizden istemsizce bir iç çekiş çıktı.

Anladık çok seviyoruz.

Demir bana doğru kollarını açtığında çocuk gibi gülümseyerek ona doğru hızla koşup bir adımlık mesafe kaldığında kucağına atladım.

“Kilo mu aldın sen Bade?”

“Ben sana boşuna demiyorum ben de mutluluk fazla olunca Nutella’ya sarılıyorum diye.”

Yanağıma sesli bir öpücük kondururken beni kollarında taşımaya devam etti.

“Sen hep mutlu ol ben sana kavanoz kavanoz Nutella alırım sevgilim.”

Eylül mızımız çocuklar gibi Ediz’in koluna vurup “Sen de taşısan ya beni böyle.” dediğinde Ediz çok geçmeden Eylül’ü kucağına aldı.

“Oldu mu prenses hazretleri.”

“Teşekkürler köle beni taşımaya mahkumsun.”

Benan ve Barbaros bizim aramızda daha ağırbaşlı -sözde- kaldıkları için el ele tutuşup yürümeye başladılar.

Benan merakla “Rotamız neresi?” neresi diye sorduğunda Barbaros çok bilmiş bir edayla ona baktı.

“Efenim sizi 19. yüzyıldan kalma Kagir Ahşap Köşk Ada Palas Butik Otele götürüyoruz.”

Gözlerim istemsizce Demir’i bulduğunda o da başını onaylar gibi salladı.

“Tarih ve ahşap merakın olduğu için burayı seçtim. Benimkilerde kabul etti.”

Bir adama daha kaç kez âşık olunur?

Daha kaç kez sevilir?

“Seninler diye bir şey yok. Seninki diye bir şey var o da...” kendimi işaret ettim. “Benim.”

“Senin şu sevimli âşık hâllerin var ya beni benden alıyor haberin olsun.”

Nazlanarak ona daha çok sokulduğumda çekici gülümsemesiyle önüne bakıyordu.

“Diyorsun?”

“Diyorum.”

Kısa mesafe bir yol yürüdüğümüzde otel girişine geldik. Gözlerim yerinden çıkacak gibi oldu ama toparladım. O kadar güzel ve değişik bir ambiyansı vardı ki daha ilk girişten insana huzur veriyordu.

Demir’in kucağından inip merdivenleri çıkmaya başladığımda kendimi tarihi bir yere giriş yapıyormuşum gibi hissettim. Zaten bu otelin amacı da buymuş. Sizi şehrin kargaşasından uzaklaştırıp kısa da olsa bir cennet bahşediymiş.

Pencere ve ahşap kapı kısımları pembe çiçeklerle süslenmişti. Yan tarafa baktığımda küçük bir restoran vardı ve onunda girişi pembe çiçeklerle bezenmiş, içerisinde de yoğun limon kokusunu almıştım. Dikkatlice baktığımda ağaç dallarından limonların sarktığını gördüm. Dibinde de gül fideleri vardı ve ben bu görüntüye şimdiden âşık olmuştum.

Gülümseyerek içeriye giriş yaptığımızda Resepsiyon bizi karşılamıştı. Çok zarif bir masa ve 19. Yüzyıldan kalmış bir sandalye vardı. Etrafa da konuklar ayakta kalmasın diye birkaç tane bu sandalyeden konulmuştu. Odalara çıkmak için tahta merdivenlere yöneldiğimizde kırmızı halıyla kaplanmış olduklarını gördüm. Daha çıkmadan kenarda duran büyük varaklı bir ayna ve önünde bulunan sehpanın üzerindeki kırmızı gramofon, beni tarihsel havaya sokmaya başlamıştı bile.

Etrafı hülyalı hülyalı incelerken “Demir burası rüya gibi.” diye fısıldadım.

“Asıl rüya gibi olan sensin güzelim. Her şey senin için.”

Resepsiyonist giriş işlemlerini yaptıktan sonra herkes odalarına dağılmak için harekete geçmişti. Bu sefer eş eşe kalacaktık ve bu bizim için bir ilk olacaktı. Daha doğrusu diğerleri içinde.

Aklıma gelen anlık bir görüntüyle Ediz'e döndüm.

"Ediz sen benle bir gel."

"Ne oldu?"

"Ya bir gel!"

Demir ve Ediz bana merakla bakarken "Canım sen geç ben Ediz'e bir şey diyeceğim." dedim.

Eylül "Ben de geleyim mi?" diye sorduğunda gözlerimi devirip "Seni isteseydim çağırırdım Eylül. Ay ne kadar büyüttünüz hadi gel." dediğimde Ediz'le koridorun sonuna ilerledik.

"Ediz bak..." dediğim an beni durdurdu.

"Aklından ne geçti tahmin ettim. Korkma herhangi bir yani o tarz bir yaklaşma olmayacak."

Vay be çocuğa bak!

Sen Ediz'i fazla mı hafife aldın acaba Bade?

"Ya bu sizin özeliniz. Lakin ben seninle başka bir konu konuşacaktım bunu da belirtmen iyi oldu."

Ediz merakla "Nedir?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Klasik bir konuşma olacak ama ben baştan konuşayım seninle. Eylül'ün bir abisi yok ama bir ablası var. Ediz, sana güvenmesem hiçbir şeye izin vermem. Tamam geçmiş parlak biri değilsin ama seni senelerdir tanır bilirim. Eylül'ü üzme. O benim gibi değil daha kırılgan, daha çocuksu. Hemen yıkılır."

"Bade ben de seni tanırım bilirim. Eylül senin gibi değil evet. Aramızda tabii ki anlaşmazlıklar olacaktır ama onu üzmemek için elimden geleni yapacağım. Eylül beni çok değiştirdi. Onunla yaşadığım duygular çok gerçekçi ve samimi. Onu seviyorum bunu bil."

Elimle omzuna vurduğumda o da omzuyla beni dürttü.

“Eniştene racon kesme bir daha ayıp.”

Gülerek odalarımıza dağıldığımızda oda da çıt çıkmıyordu.

“Demir?”

Ses yok.

Biraz daha ilerlediğimde Demir’in yatağın üzerinde gözleri kapalı, bir kolunu başının altına almış diğer kolunu da karnının üzerine koymuş sakın nefes alışverişleriyle uyuduğu anlaşıyordu.

Ağzımın içinde mırıldanmadan edemedim.

“Hangi ara daldın sen?”

Bunu fırsat bilerek odayı incelemeye başladım. O kadar otantik ve zarifti ki. Nostaljik izler taşıyan avangart mobilyalar, çeşitli az ama öz aksesuarlarıyla ahşap mimarinin tüm izlerini taşıyan harika bir odaydı.

Ama en güzel detay yatağın üzerine uzanmış uyuyan bir Demir’di. Yavaşça yanına yaklaşp nefes alışverişlerini dinlediğimde gülümsedim.

Gerçekten uyuyordu.

Yavaşça yanına kıvrılarak yüzünü incelemeye başladım. İlk geldiği andan bu yana kilo almıştı. Ama yüzü kilo almasına rağmen sert hatlarını hâlâ koruyordu. Düz, hokka gibi burnuyla ve hafif belirgin elmacık kemikleriyle gözümde dünyanın en yakışıklı erkeğiydi.

Elimle yavaşça saçlarını okşamaya başladığımda mırıldaıp bana doğru döndü ve beni kollarının arasına aldı.

Erkeksi ve uykulu bir tınıyla “Biraz uyuyalım.” diye fısıldadığında başımı boyun girintisine gömdüm.

“Ayrıca oynaşma başım ağrıyor.”

Başım boyun girintisinde olduğu için güldüğümde huylandığını anladım ama o duruşunu bozmadı.

“Normalde onu benim demem gerekmiyor mu?”

“Senin böyle bir şey demeye hakkın yok güzelim.”

“Hadi ya senin ne özelliğin varmış?”

Alnıma öpücük kondurup beni daha sıkı sarmaladı.

“Ben senin yolunda seni mutlu etmek için çalışan sonsuz kölenizim ama benimde dinlenmeye ihtiyacım var.”

Sevim koooş katil geldi...

“Ben de düğün gecesi derim.”

Kolumu sıkarak “Hele o gece bir başım ağrıyor de. Bak bakalım neler oluyor!” dedi.

Gülerek “Hadi biraz uyuyalım.” dedim.

Ve kendimizi kısa süreli bir uykunun kollarına huzurla ve sevgiyle bıraktık.

B Ö L Ü M 15

Sen Gece Uyan

Büyükada, antik dönemde Demonisia, yani halkın adaları olarak bilinen, prens adaları diye de anılan oldukça geniş bir kültüre sahip, tarih ile iç içe bir yerdir. İlk olarak Bizanslıların buralara yaptırdıkları manastırlarla ünlenmiştir.

Hatta Makedonya kralı II. Filipe'nin altın sikkelerinin de burada olduğu bilinir. Çocukken geldiğimiz zaman altın var burada hadi kazıyalım diye ağladığım zamanlar olmuştu. Demir'de beni sinir etmek için Osmanlı'nın haki-miyetinden sonra o altınların yeniçeriler tarafından devlet kasasına aktarıldığını öne sürmüştü, hayallerimi başıma yık-mıştı.

Düşünün Demir'le o zamanlar taht kavgası yapıyorduk.

O zalim kazıklı Voyvoda iken ben de Fatih Sultan Meh-met oluyordum.

Gerçi şu an Voyvoda İstanbul'u fethetti ama olsundu ne yapalım.

Uyandıktan sonra seri bir şekilde üzerimizi değiştirmiş kendimizi hızla dışarı atmıştık. Akşama kadar grupça ayrı ta-kılacak sonra da sahilde buluşup güzel havanın tadını çıkar-tacaktık. Şimdi Demir önde ben arkada pedal çeviriyorduk.

Hatta bazen aniden frene basıp bisikletin dengesini kaybettirdiğim zaman ağzının içinde mırıldanıyor sonra da dönüp kızılıyordu.

Allah'ım ne kadar muhteşem ve doğal bir çiftiz!

“Bade sinirleniyorum ama.”

“Sinirlensene paşam hadi.”

“Keşke tek bisiklet kiralasaydım, önüme atardım seni görürdün siniri de paşa mı da.” dedi pis pis gülerek.

“Yemin ederim şu pis imalarına karşılık frene basasım var.”

Demeye kalmadı bir restoranın önünde durduk. Bisikletten inince ben de onunla beraber inmek zorunda kaldığım için yüzüne bakmakla yetindim.

“Birkaç dakika bekle pizza yaptırıp geliyorum.”

“Pizza mı!?”

İçeri girerken bana göz kırparak “En sevdiğinden!” diye bağırdı.

O böyle göz kırpınca, pis pis gülünce içimde garip garip kıpırdanmalar hissediyordum. Bu seferki hissettiğim şeyse, aşkla karışık arzuydu.

Arzu...

İlişkimiz ilerlemeye devam ederken günden güne artan duygularım tüm benliğimi ele geçiriyor, beni avucunun içine alıyordu. Ona karşı duygularımın artması kendimi özgür hissettiriyordu. Demek ki aşk kimilerinin betimlediği gibi bir hapishane değil, özgürlükmüş. Bunu tadabilene tabii.

Peki bu durumdan şikayetçi miyim?

Asla!

Ve bu duyguları doğru adamla yaşadığım içinde günden güne şükrediyordum. Çünkü böyle kutsal bir duyguyu yanlış insanlarda yaşamak insanı gittikçe köreltirdi.

Demir içerideyken ben de boynumda asılı olan fotoğraf makinemi ayarlayıp etrafı çekmeye başladım. Şu an saatli meydandaydık. Burası Büyükkada'ya ayak bastığım an gelmeyi en çok sevdiğim yerlerden biriydi. Saati gördüğüm zaman nedeni bilinmez mutlu oluyordum.

Büyükkada'nın ikonik bir simgesi olduğu için bence.

Sevim kıskanma canım. Tarihsel bilgime bakar mısın? Dudak uçuklatırım dudak.

Ay acaba Demir'e söylesem de lokma tatlısı da mı alsaydık?

Al bade al kilo al, damacana gibi ol hiç çekinme.

İç sesimle beraber fotoğraf çekmeye devam ederken arkamdan seslenen Demir'e döndüm.

"Bade hadi gel!"

Ona doğru yürürken "Sen burada dur hatta..." diyerek pizzayı elime tutuşturdu. "Ben şu bisikleti değiştireyim geliyorum. Malum başladığımız noktaya geri döndük."

Dediğine gülmeye başlarken o da bisikleti değiştirmek için kiralama noktasına doğru ilerledi. Pizzadan gelen kokuyla gözlerimi kapatıp mest olurken benim en sevdiğim karışıktan yaptırdığına emin oldum.

"Hadi gel."

"Ne çabuk!"

"Hızlıyımdır bilirsin. Hadi önüme gel bakalım."

Tek elimle saçlarımı arkaya doğru savuşturup önüne geçtim.

"Rahat mısın?"

"Rahatım sevgilim." diyerek pizzayı kucağıma sabitledim. Yavaşça bisikleti sürmeye başladığında çenesini başının üstüne koyarak "Sen bu saçına hangi şampuanı kullanıyorsun?" diye mırıldandı.

“Elidor canım Elidor ama arada Otacı’nın ısırgan otlu-sunu da kullanıyorum.”

“Tamam tüm Gratis geçmişini döktün. Ama bu söyledi-ğin bir koku değil sanki...” diyerek burnunun saçlarımın arasında gömdü. “Kendine has. Sana has, sana özel.”

Derin bir nefes alarak hızlanan kalbimin ritmini düzene sokmaya çalıştım.

“Benim her şeyim sana has, sana özel.”

“Zaten senin her şeyin benim için yaratılmış gibi. Teni-nin yumuşaklığı, saçının kokusu, her şey bana has.”

İstemsizce gözlerimi kapattığımda hafifçe ağırlığımı vermeden ona doğru yaslandım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir hayalini daha gerçekleştirmeye.”

Hayalim mi?

Eh be Bade yılın on iki ayı hayal kurduğun için hatırlamazsın tabii.

“Hayalimi mi?”

“Reşat Nuri Güntekin’in evinin önünde oturup pizza yemek değil miydi hayalin?”

Flashback:

23 Nisan büyük dilek günü!

Hayırlı kısmet arayanlar için biçilmiş kaftan, dolgun maaşlı iş bulmak isteyenler içinse aydınlık bir yol.

O yol Aya Yorgi yoludur!

O yol ne büyük engebelerle dolu, o yol ne kadar da dik yokuşlu bir azap yoludur!

İşte bugün biçilmiş kaftanları giyip aydınlık yolda yürüme günü!

İşte savaş, işte azim!

Kulağımda çalan mehter marşı ile yokuşu çıkmaya hazırlanıyordum. Şimdi şöyle hayal edin; buraya dilek dilemeye gelen insanlar- içlerinde ben de varım- bir saat sürecektir bir dik yokuş çıkıyor hem de çıplak ayakla. Hatta bu yokuşa azap yokuşu derlermiş.

Bir rivayete göre Aya Yorgi bir çobanın rüyasına giriyor ve ona diyor ki bu yokuşu tırmanacaksın ta ki bir çingirak sesi duyana kadar. O sesi duyduğun an olduğun yeri kaz demiş.

İnanın ne alaka ben de bilmiyordum.

Çoban önce takmamış olacak ki aynı rüyayı üç kere üst üste görmüş. En sonunda Aziz Aya Yorgi'nin dediklerini yaptığında kazdığı yerde şu an kilisede sergilenmekte olan ikona ve kutsal cisimler meydana çıkmış. İşte o gün bugündür farklı kültürlerden insanlar toplanır geminin fazla ağırlıktan batacağını bile bile dilek tutmak için bir saat yolculuk ederlerdi. Buraya gelene kadar aklımda ürettiğim teorileri bir bilerseniz.

Gemi ağırlığı ne kadar?

Taşıma kapasite kaç?

Önümüze buzdağı çıkarsa boğazda boğulur muyuz?

Yolculuk benim için sancılı geçerken bir de üstüne Feriha'yı, Demir'e yapışık bir şekilde martılara simit atarken görmemle daha da sancılı bir hâle gelmişti. Bir ara parmağını koparsalar ne güzel olur diye bile düşündüm.

Nerede ben de o şans.

Neyse, şu anki konumumuzda bir acayip. Demir, Kenan ikilisi iplere bakarak gözlerini devirirken bizde Sedefle onları bu iplerle nasıl boğabiliriz diye düşünüyorduk. Onların bizimle bu şekilde dalga geçmesinden nefret ediyordum.

Ne var yani merak edip geldiysek.

Şimdi önümdeki ipleri tekrar gözden geçirmeye başladığımda Sedef beni dürttü.

“Kız Bade iplerin hepsini aldım, bunlar tutarsa var ya hem zengin hem evli hem çocuklu hem de sağlıklı ve mutlu olacağım. Ayağımın altında arabam bir de köşküm.”

“Kızım sen Ziyagil hayatı için dilek dilemişsin resmen.”

“Ne var ya çok mu şey istedim.” dediğinde önce ellerindeki ipliklere sonrada yüziüne baktığımda omuz silkti.

“Yok canım çok az şey istemişsin. Biraz daha alsana şey yok mu? Acun Ilıcalı’ya açılan ip.”

“Dalga geçme be.”

Gülerek elimdeki iplere baktım. Sağlık ve huzur için beyaz ip almıştım. Huzur önemli arkadaşlar. Feriha’dan ne kadar erken kurtulursam benim için o kadar sağlıklı ve huzurlu bir ömür olur. Okulda başarılı olmak için turuncu, aşk için kırmızı ip almıştım.

Aşk için kırmızı ip.

Ümidimiz yok ama ne yapalım belki aşk kapımızı bir gün çalar.

Sedef kendi iplerini ve benim iplerimi ağacın dibine bağladıktan sonra, “Hadi bakalım başlıyoruz. Bak Bade arkana dönüp bakmıyorsun, hiç konuşmuyorsun. İçinden dileklerini dileye dileye yürüyorsun.”

Demir ağzının içinde mırıldandı. “Konuşmadan duramaz.”

Gözlerimi kısıp ona döndüm. “İşine baksana sen.”

“Düzgün konuş.”

“Ben düzgün konuşana düzgün konuşurum. Hadi Sedefcim.” diyerek ilk adımımı attım.

İnanışa göre iskeleden kiliseye doğru bu şekilde yürünürse dilekler kabul oluyormuş. Uzun bir yürüyüşün ardından tepeye ulaştık. Güneş resmen başımıza geçmiş, susuzluktan midemize kramplar girmişti. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup eğilince Demir arkamda durmuş etrafa bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Düzgün dur kızım, herkes tövbe tövbe.”

Doğrularak “Herkes senin gibi fesat mı acaba?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak bana baktığında istemsizce geriledim. “Ne dedin sen?”

“Hava çok sıcak değil mi? Aaaa annemlerde geldi bak.” diyerek annemlerin yanına koştum. Yarım saate yakın gezmiş, muhteşem manzaranın tadını çıkardıktan sonra oranın ünlü Yücetepe kır gazinosuna gidip çay içmiştik. Ben hâlâ Demir’in yüzüne bakamıyordum. Malum sinirlenince pot kırma durumlarım vardı. Bir de, bir dilek daha dilemeyi unuttum. Onunda vermiş olduğu moral bozukluğuyla manzarayı izlemeye devam ettim.

“Ne oldu sana yine?”

Kollarımı birbirine dolayarak geri yaslandım.

“Hiç.”

Demir, ya sabır çekerek “Söyle.” dediğinde mırıldar bir tınıyla ağızındaki baklayı çıkardım.

“Bir dilek dilemeyi unuttum.”

“Hayda bu mıydı!”

“Sen ne anlarsın.”

Gözlerini devirip kollarını masaya koyarak elleriyle ritim tutmaya başladı.

“Söyle neymiş dileğin.”

Yüzüne baktığımda herhangi bir mimik oynamıyordu. Ayrıca sesindeki meraklı tonu yakalamıştım. Ben de bunun vermiş olduğu cesaretle dileğimi söyledim.

“Bir gün sevdiğim adamla buraya tekrar gelerek Reşat Nuri Güntekin’in evinin önünde kaldırıma oturup hunharca pizza yemek.”

Eh dilekler söylenince olmazdı değil mi?

Gerçekleşmeyecek bir hayale daha merhaba de Bade.

Flashback sonu

Gözlerim dolu dolu önüme bakarken evin önüne çoktan gelmiştik. Herkes bisiklet turu yaparken kimse bizim ne yapacağımızı takmıyor gibiydi. Gülümseyip kaldırıma oturduğumda Demir'de bisikleti kenarımıza koydu ve yanıma kuruldu.

"Sen nasıl bir adamsın?" Gözlerimin doluluğundan onu bulanık görsem de gülümseyip elini yanağıma koydu.

"Seni çok seven bir adamım."

Dudaklarımdan fırlayan hıçkırığa engel olamadığımda uzanıp gözümünden akan yaşı baş parmağıyla sildi.

"Seni ağlatmak için yapmadım bunu. O günü hatırlıyorsun değil mi?"

"Hatırlıyorum."

"Bir anda seni saran mutsuzluk şurayı..." diyerek kalbini gösterdi. "Öyle bir sardı ki o an sanki senin mutsuzluğun benim mutsuzluğum olmuştu. Bir de, sevdiğim adamla dediğinde kalbimden öyle bir parça koptu ki. Ben her zaman hayalindeki sevdiğin adam olmak istedim. O lafı söyledikten sonra geceleri gözlerime uyku girmedi benim."

Söylediklerine derin bir nefes alarak karşılık verdim. O ise bu heyecanımı görmezden gelerek devam etti. "Senin yanında başka adamlar aklıma geldikçe sinir krizi geçiriyordum. Kafayı yiyecekmiş gibi oluyordum. Allah var hep dua ettim o adam ben olayım diye. Ey yüce Rabbim kabul etti."

Yanağımda duran eline yaslanarak gözlerinin içine baktım.

"Yani ben senin kabul olmuş duanım?"

“Evet sen benim kabul olmuş duamsın.”

Dayanamadım bir de avucunun içini öptüm. Demir gülerek burnuma fiske attığında boşta kalan elimle eline vurdum.

“Ayıp.”

“Ayıbı göstereceğim ben sana da...” Uzanıp pizza paketini açtı. “Hadi yiyelim acıktım valla.”

Pizza dilimlerini ayırıp yemeğe başladık. Şu an kendimi öyle tatlı öyle güzel bir rüyanın içerisinde hissediyordum ki. Pizza paketini yan tarafımıza çekip Demir’in bacaklarının arasına oturarak kendi dilimimi dudaklarına doğru yaklaştırdım. Hınzır bir gülümsemeyle ısırduğım lokmamdan alırken gözlerimi dudaklarından alamadım.

“Pizzayı mı yemek istersin yoksa dudaklarımı mı?”

“Pislik yapmasana!” diyerek kahkaha attığımda, o çok sevdiğim erkeksi tınısıyla bana katıldı. Beraber bu şekilde devam edip pizzamızı bitirirken ayağa kalktık ve çöpümüzü atıp bisikletimize binerek ada turu yapmaya başladık.

Tüm günü gülerek eğlenerek şakalaşarak geçirdik. O bisikleti kullanırken ben de hafifçe ona doğru yaslanmış fotoğraf çekmeye başlamıştım.

“Hadi sevgilim poz ver.”

“Yavrum bisiklet kullanıyorum.”

Gözlerimi devirip dalga geçer bir ses tonuyla “Araba değil adı üstünde bisiklet kullanıyorsun hayatım.” dediğinde, başımın tepesini öptü.

“Çek böyle.”

Ben gülümserken o burnunu saçlarımın arasına gömmüş bu şekilde poz vermiştik.

“Aaa Demir tabiat parkına da uğrayalım!”

“Ne yapacağız kızım orada?”

“Senin doğal alanın ya sevgilim, arkadaşların vardır belki ziyaret ederiz.”

Eliyle sertçe yanağımdan makas alarak “Espri anlayışın beni öldürüyor!” dedi.

Tabiat parkına girdiğimizde ağacın dibini işaret ettim. İnip kollarımı açıp batmakta olan güneşi selamladığımda Demir, kolumdan tutup beni kendisine çekti.

“Güneş kıskanır yapma.”

“Hım.” Nazlı nazlı ona sokulduğumda dudağının kenarı kıvrıldı.

Ah sevim şu yandan güllüşleri yok mu? Öf...

“Sen benim batmayan güneşimsin. Yanımda olmadan hayaliyle bile beni ısıtan, cayır cayır yakıp küle dönüştürsün. Şu an sana bakarken bile içimde yanan yangını tek bir bakışınla...” diyerek eliyle gözümün kenarını sevdi. “Harlıyorsun.”

Kalbim söyledikleriyle dört nala koşarken avuçlarım terledi ve yüzüme üflediği nefesiyle sarhoş oldum. Ona sokulabildiğim kadar sokulup kulağına doğru fısıldadım.

“Sen bana tek bir bakışınla hükmümü veren, kalbimi ve benliğimi savunmasız kılan adam. Bu aşkta bir tek sen cayır cayır yanmıyorsun. Beraber yanıyoruz, beraber kavruluyoruz ama...” diyerek geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Ben bundan asla şikayetçi değilim.”

Yavaşça dudaklarıma yaklaşıp minik bir buse kondurdu.

“Seni seviyorum yakanım.”

“Seni seviyorum harlayanım.”

Güzel geçen bir günün ardından bizimkilerle toplanıp sahilde ateş yakmış, çevresinde bağdaş kurmuş oturuyorduk. Herkes neler yaptığını anlatırken sıra bize geldiğinde cilveleşme kısımlarımızı atlayıp Demir'in hayalimi nasıl gerçekleştirdiğini ballandıra ballandıra anlattım.

"Enişteme bak sen ne cevherler varmış da haberimiz yokmuş."

Demir elinde tuttuğu ince dalla Eylül'ün ayaklarına vurdu. "Dönüşte de uçakta çığlık çığlığa mı kalmak istiyorsun?"

Eylül korku dolu gözlerini bana çevirdiğinde ona kıyamadım.

"Sevgilim karşındaki Eylül. Hani seni çok seven."

"Belli."

"Uğraşma kardeşimle."

Eylül şımarık şımarık gülümseyip "En bi sevdiğim ablam." dediğinde yüzümü ona doğru astım.

"En son bunu dediğinde olanları hatırlıyorsun değil mi?"

Benan, Barbaros'a yaslanıp kahkahayı patlatırken "Ya o olay çok iyi değil miydi ya!" dediğinde istemsizce gülümsedim.

Demir saçlarımdan bir tutam alıp parmakları arasına dolarken mırıldandı. "Çatapat Bade."

"Hanımış benim çatapatlarım." diye karşılık verdiğimde Barbaros meraklı bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

"Bu çatapat olayı ne ya?"

Demir yavaşça doğrularak "Anlatayım kardeşim. Benim bu tatlı sevgilim var ya..." diyerek beni gösterdi. "Beni kıskandığı için tüm düğünü birbirine kattı."

Ediz kahkaha atarken Barbaros'da hafifçe gülümsedi. "Nasıl ya?"

"Bak şimdi. Tarihlerden bilmem kaç, hangi düğün hatırlamıyorum neyse." diyerek elini geçirir gibi yaptı. "Giyinmişiz güzel, gitmişiz mekâna. Ha o gün Bade'yi bir görseniz, o pembe elbisesinin içerisinde nasıl güzel, nasıl zarif..." dediğinde araya girdim. "Utanmaz adam, bana tam bir sinsirella olmuşsun dedi ya!"

Herkes gülme krizine girerken Demir'de gülerek devam etti.

"Ne yapayım kızım güzelliğinle o kadar parlıyordun ki seni kızdırıp tüm gece asık suratla oturmanı istedim. Öyle de oldu başımı belaya sokacaktı elin adamlarıyla."

Flashback:

"Demir şu kız senin karşı komşundu dimi?"

Serhat'a hızla dönerek "Hangi kız oğlum?" diye sorduğumda eliyle Bade'yi işaret etti. O an içimde oluşan ani bir öfkeyle kaşlarımı çattım.

"Ne olmuş o kıza?"

"Bana ayarlasana be."

Serhat'ın söylediği bu söze gözüüm öyle döndü ki o an ona saldırmamak için kendimi zor tuttum.

"Sen benle gelsene bi."

Serhat beğeniyle süzdüğü Bade'den gözlerini çekip merakla bana baktı.

"Hayırdır abicim."

Elimi omuzuna koyarak sertçe bastırdığımda yüksek sesle yutkundu.

“Tuvalete gel lan!”

Serhat’ı kimseye çaktırmadan kolundan tutup tuvalete doğru sürüklerken istemsizce arkamı dönüp Bade’ye baktığımda bu tarafa baktığını gördüm. Ona başımla önüne dönmesini işaret ettiğimde omuzlarını silkti.

Bir kere de sözümü dinlese ölür zaten.

Serhat’ı hızla tuvalete sokup kapıyı kilitledim. “Lan Serhat bak kardeşimsin demem seni öyle bir pataklarım ki.”

“Abi ne yaptım ya!”

“Gözlerini Bade’den uzak tut Serhaaaaat.” Hat kısmını öyle uzatmıştım ki yavaşça benden uzaklaşıp duvara yaslandı.

“Abi yanlış bir şey mi yaptım.”

“Lan benim bacım için bana ayarla diyorsun. Seni buraya gömerim lan ben!” diyerek ona öyle bir Osmanlı tokadı attım ki yere yapıştı.

“Bir daha Bade’nin B’sini ağzına almıyorsun. Bak duyarsam hastanelik olursun Serhaaat!” diye bağırp tuvaletten çıktım. Arkadaşların olduğu masaya hızla ilerleyip “Hadi dışarı çıkalım daraldım.” dediğinde hepsi onayladı.

“Serhat nerede?”

“Serhat tuvaletin yerlerini yalamakla meşgul Kenan’ım.”

Kenan gözlerini devirip “Ne yaptın çocuğa?” diye sorduğunda yüzüne pis pis gülümsedim.

“Dedim ya yerleri yalıyor.”

Dışarı çıktığımızda arkamızdan gelen kız topluluğuna derin bir of çekerek elimi belime koydum.

“Kuyruk takımı mı oğlum bunlar. Neden peşimizden geliyorlar?”

“Valla bende bilmiyorum. Tek bildiğim onlar peşimizden her geldiğinde Sedef ve Bade’nin onları öldürecekmiş gibi baktıkları.”

Merakla Kenan'a döndüğümde diğerleri kendi hâlindeydi. Tam ne alaka diye soracakken Feriha dibimde bitti.

Hani derler ya istenmeyen ot burnunun dibinde bitermiş diye.

Feriha'nın bana olan bakışlarının farkındaydım ama tek düşündüğüm bunun bir hayranlık ve gelip geçici bir heves olduğuydu. Koluma dokunarak "Demir abi nasılsın içeride konuşamadık." dediğinde bir kolumu tutan eline bir de ona baktım.

Yavaşça kolumu elinden kurtardığımda bozulmuştu.

Gözlerimi etrafta gezdirirken ileride hızla geçen bir karartıya takıldım. Çaktırmadan gözlerimle karartıyı takip ettiğimde büyük çınar ağacının arkasında kayboldu.

Boş vererek önüme döndüğüm an etrafımda torpiller patlamaya başladı.

"Lan ne oluyor!?" diye bağırdığımda arkamda neşeli bir ses duydum. Arkamı hızla döndüğümde büyük çınar ağacının önünde "Ağla Feriha Ağla!" diye bağıırıp misket oynayan bir Bade. Aklıma en son gelecek şeydi.

Flashback sonu

Demir'in gözünden bu anıyı dinlemek beni resmen deli etmişti.

Barbaros kahkaha atıp "Torpillemek mi? Abi çok iyi!" diye bağırdığında Ediz'de ona eşlik etti.

"Bade'yi operasyonlara da alalım bence, çok iyi ekip oluruz."

Hepimiz bu söylemlere daha çok gülerken birden garip bir ses duyduk. İstemsizce irkilerek Demir'e sokulduğumda etrafa pür dikkat bakmaya başladık. Eylül korku dolu bir sesle "Neydi o?" diye fısıldadığında Barbaros belinden silahını çıkartmış elinde tutuyordu. Ediz'de gözleriyle etrafı tararken Demir ise ağaçlıklara doğru bakıyordu.

"Hayvandır. Korkmaya gerek yok."

Gevşerken aklıma gelen bir efsaneyle tekrar irkildim.

“Size bir şey anlatacağım. Bu arada gözünüz etrafta olsun.” dediğimde herkes bana dikkat kesildi. Demir’in elinden ince dalı alıp ateşe doğrulttum. Biraz yanmasını beklerken meraklı bakışların üzerimde olduğunu hissettim. Gülümseyerek dalı çıkarttığımda ucu yanıyor, sağa sola doğru hareket ettirdiğimde duman çıkıyordu. Yavaşça dalı onların etrafında gezdirmeye başladım.

Eylül korkuyla Ediz’e daha fazla sokulurken “Heh ayvayı yedik. Ablam kesin vampir efsanesini anlatacak.”

“Size bir masal anlatacağım! Kulak verin...” diye, masal anlatır bir tonda başladım. “Bir varmış bir yokmuş. Yıl 1805. Osmanlı devleti ve Ruslar bir savaş içerisindeydi. O zamanlar Yahudiler, Ermeniler ve Müslümanlar iç içe yaşamaktaydı...” Dalı ateşe sokup duman çıkana kadar tekrar tuttum. “Zengin bir kuyumcu eşrafının oğlu olan Yorgo adında bir genç ile çocukluk arkadaşı Manolis, bir gece vakti sandalla açılmaya karar verir.”

Bizimkilere baktığımda merakla beni dinliyorlar, Demir’de gülümsüyordu.

“Sonra Manolis sandal durmadan kıyıya kendini atar ama ne oldu?” diye sorduğumda, Benan merakla, “Ne oldu?” dediğinde devam ettim.

“Manolis başını kayalıklara vurdu ve orada hakkın rahmetine kavuştu. Amma...” Eylül lafımı keserek araya girdi. “Ölmüş işte tamam hadi kalkalım.”

“Sus be! Neyse devam.” Sesimi bir tık kalınlaştırdım. “Bir gece yarısı Yorgo, arkadaşını kendi evlerinin önünde gördüğünü iddia eder. Kimse bu sözü dikkate almaz ve Yorgo’ya deli muamelesi yaparlar. Bir süre sonra ada sakinleri ahırlarındaki hayvanların boğaz kısımlarını parçalanmış hâlde bulurlar. Önce vahşi hayvandan şüphelenirler ama...”

Ediz merakla, "Ama?" diye fısıldarken Eylül kafasına vurdu." Öleceğiz burada!"

"Aması bu adada vahşi hayvan yaşamıyordu. Birkaç ay içerisinde adada kadınlar ve çocuklar kaybolmaya başlar. Hatta kızların İstanbul'daki Müslüman sevdiklerine kaçtıklarına dair bir iddia ortaya atarlar ama neredede. Millet salak mı?" diye Demir'e döndüm. "Salak mı canımın içi?"

Gülerek burnumun ucundan öptü. "Değiller canımın canı."

"Tabii ki değiller. Neyse, bu söylentinin asılsız olduğu çıkar. Hatta Rum yetimhanesi etrafında kayıp gençler görülmeye başlamış. Hatta zamanımızda da görüldüğü söylenir."

"Abla yeter altıma işemek istemiyorum!" Eylül'ün yüze baktığımda git gide sararmaya başlamıştı.

"Sen de her şeyden korkma!"

Benan merakla, "E?" dediğinde devam ettim.

"Bunun üzerine 15-20 kişilik kabalalık gruplar kurulur. Ormanlar tarumar edilir ve gençlere ait elbise parçaları, ayakkabılar bulunur amma..." Ucu tüten dalımla hava da yuvarlak çizdim. "Ölü ya da diri kimseye rastlamamışlar. Günler sonra kentin tenhalık bir kısmında oturan yaşlı bir çifti boğazları parçalanmış hâlde bulmuşlar!" diye bağırdığımda Eylül çığlık atarak yüzünü Ediz'in boyun girintisine gömdü. Benan ise fırsattan istifade Barbaros'a sarıldı. Bense gayet rahat bir şekilde Demir'in göğsüne yaslandım.

"Büyük bir kaos başlar ve Ortodoks din adamlarından yardım istenir. Vaiz Yunanistan'a gönderdiği mektupta tüm detayları açıkça anlatır. Ama ne olsun. Yine cesetler çıkar, hem de diğerleriyle aynı! Bu sırada Yunanistan'a ulaşan mektup dikkatle incelenir konunun bir vampir olduğu anlaşılır. Onlar da vampir öldürme kitleri gönderir."

Demir mırıldanarak "Sen bu kadar bilgiyi nasıl aklında tutuyorsun aklım almıyor." dedi.

"Benim beynim farklı çalışıyor aşkım. Ne yapacaksın ben de böyle bir kraliçeyim. Neyse dönüyorum. O zamanlar bu uyanıklar kendi milletinin kaçacağını ve adanın tamamen Türklere kalacağını anlamış, bazı şeyleri saklamışlar."

O an bizimkiler "Vay uyanıklar!" diye bağırdılar.

"Şşş!"

"Arkadaşlar kraliçem kızıyor bölmeyelim."

"Aferin. Sonra Güçlü bir ekip kurulur ormanlar tekrar aranır ama elle tutulur bir şeye tekrar rastlanamaz. Bir gün genç bir zabıt kestirme yolu kullanmak ister ve..."

Herkes aynı anda "Ve?" dediklerinde bombayı patlattım.

"Ona saldıran kişi Manolistir. Ve zabıt şanslı ki diğer devriye gezen arkadaşları yardımına koşar ve Manolis'i yakalayıp nezarete koyarlar! Ne yapacaklarını bilemedikleri için İstanbul'daki karakollarından yardım isterler. Onlar yardım isterken Manolis nezarethanesinin penceresini parçalayıp kaçar. "

Kimseden çıt çıkmazken Eylül fısıltıyla "Sonra yakalanmamış mı?" diye sordu.

"Ablacım sesin hep böyle içine kaçacaksa ben sana hep bu hikâyeyi anlatayım ne dersin?"

"Abla!"

Barbaros merakla "Cidden sonra ne olmuş?" diye sorduğunda omuz silkmekle yetindim.

"Valla orasını kont Boris'e sorun derdim de adam ölmüş ne yapacaksın."

"O kim?"

“Tarihte aforoz edilmiş bir adam işte boş verin. Neyse nasıldı hikayem?”

Demir “Saat geç oldu kalkalım artık. Ayrıca hikayen gavet güzeldi.” dediğinde yanağımı göğsüne sürttüm.

Herkes ayaklanıp ateşi söndürdüğümüzde ortam gecenin vermiş olduğu karartıyla daha da kararmıştı. Otele doğru giderken kimseden çıt çıkmıyor herkes etrafımızdaki sesleri dinliyordu.

Yavaşça caddeye çıktığımızda Eylül’ün daha da gevşediğini gördüm.

“Bizimki rahatladı.”

“Duyuyorum abla seni.”

“He iyi.”

On beş dakika yürüdükten sonra otelin giriş kapısına varmıştık. Hepimiz otele girip tam dağılacakken Eylül ciyakladı.

“Ay abla bir gelsene valizimden bir şey vereceğim.”

“Sonra verirsin ablacım.”

“Abla şimdi!”

Demir koluma dokunup “Odadayım ben.” diye fısıldayarak yanımdan ayrıldı. Benan ve Barbaros’da iyi geceler dilediğinde ben de Ediz ve Eylül’ün peşinden odaya girdim. Eylül hızla valizine doğru gittiğinde ben de Ediz’i dürttüm.

“Bak bu salak çok korkar gece. Ciyaklayıp sarılırsa şaşırma.”

“E bana hava hoş yani.”

“E benim yanımda yapma bari!”

Eylül yanıma gelip elime kulaklığımı tutuşturdu. “Kulaklığın bende kalmış al.”

Sinirle kafasına vurdum. “Bunun için mi ortalığı ayağa kaldırdın!”

“Evet.”

Arkamı hızla dönüp odadan çıkarken “Millet deliye hasret biz akıllıya!” diye fısıltıyla bağırarak kendi odamıza doğru söylene söylene yürüdüm. Odaya giriş yaptığım an zifiri bir karanlık beni karşıladığında tüylerim diken diken oldu. Sessizce yutkunup gözlerimi karanlığa alıştıtırırken dudaklarımın üzerine kapanan elle çığlık atmaya başladım.

Boğazdan gelen ürkütücü bir ses “Ben Manolis, senin için geldim!” dediğinde gözlerim korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Dudağımın üzerine kapanan eli sertçe ısırp kurtulduğumda rastgele tekme savuşturdum.

“Oha!”

“Demirr!”

Demir sekerek ilerleyip loş ışığı açtığında kasık bölgesini tutuyordu.

“Kızım deştin deştiiiiin!”

Yüzümü buruşturup yüzüne baktığımda sahte bir kızgınlıkla yaklaşıp beni belimden kavrayarak duvara yapıştırdı.

Benimse onun bu tepkisi karşısında gözlerim fal taşı gibi açılmış, derin derin soluklar almaya başlamıştım.

“Demir?”

“Demek bana tekme atarsın?”

“Attırmasaydın!” diye bağırdığımda dudağıma doğru eğildi.

“Bağırmasan mı biraz?”

Seslice yutkundüğumda yavaşça boğazıma doğru yöneldi. “Demek Manolis boğazları parçalıyormuş.”

Aheste aheste boynuma doğru yöneldiğinde bende bir mum ateşi gibi titremeye başlamıştım. Dudaklarım şah damarıma bastırıldığında öyle derin öyle değişik bir hisle dolmuştum ki birden beni derin bir sıcaklık sarmaladığında ağzımdan kaçan melodik tınıya engel olamadım.

Hızlı soluklarımın arasından “Demir şey mi biraz sıcak?” diye fısıldadığımda o da boynumu talan ediyordu. Ama öyle yumuşak ve hissettirerek öpüyordu ki gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarmaya başladım. Elleri üzerimde gezinirken sanki eşsiz bir elmasmışım gibi hem korkarak hem de gerçekliğimden emin olmak ister gibi dokunuyor, dudaklarıyla yavaşça boynumdan yanaklarıma doğru çıkarken mırıldanıyordu.

“Ömrü hayatım boyunca aşk şerbetinden tatmak istedim. İzin ver seni kana kana içeyim bu gece.”

“Demir...” diye fısıldadığımda ellerini dudaklarımın üzerine koydu. Gözlerine baktığımda bakışlarının yoğunluğuyla kıvrıldım.

“Seni karım yapacağım bu gece, var mısın ömrüme ömür katmaya?”

Hem şaşkın hem de deli gibi âşık bir ben, sadece yüzüne bakmakla yetindim. Beklentiyle bana bakarken yeşil gözleri parlak, yoğun ve tutkuluydu. Onun bu hâlini keşfederken dudaklarımın üzerindeki elini öptüm.

“Varım. Sonsuza kadar.”

Ayaklarımı beline bir yılan gibi dolarken bedenini vücuduma ihtiyacı varmış gibi bastırıldığında onun her zerresini kendi bedenimde hissettim. Sanki onun göğsü benim göğsüm, onun kolları benim kollarım ve en önemlisi göğsünü döven kalbi sanki benim kalbimdi.

Parmaklarımı ensesinde dolaştırırken o da dudaklarını bir perde gibi dudaklarıma örttü. Boşta kalan eliyle terden

enseme yapışan saçlarımı özenle tutarak birbirinden ayırıyordu. Kendini hafifçe geri çekip dudaklarıma doğru fıslıdadı.

“Seni çok seviyorum benim huysuz ve tatlı kadını.”

Gülümseyerek beni usulca öpmeye devam etti. Yatağa doğru ilerlerken adeta yaprak gibi titriyordum. Hayalini dahi kurmaya korktuğum olay şu anda gerçekleşiyordu. Bu gerçeklik yüzüme çarptığında kafamı geriye doğru yarıp derin derin nefes almaya çalışırken o ise elbisemin fermuarına uzanıp aheste aheste indirmeye başladı. Ben de gömleğinin düğmelerine uzandım. Bir an kafasını kaldırıp bana yoğun bir aşk ve tutkuyla bakarken, ben de onun bu güzelliğinde boğuldum.

Ellerimi gezdirdiğim saçları dağılmış, birkaç düğme açtığım gömleğinin içerisinde gözüken teni kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuştu. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığı an elbisem ayaklarımın dibini boyladığında tek eliyle alnına vurdu.

“Allah’ım bu gece sabır sabır sabır! Çok güzelsin!”

Gömleğine uzanıp gözlerinin içine baka baka kalan düğmeleri açtım ve hışımla üstünden çıkardım. Ellerim sanki ihtiyacı varmış gibi tenine dokunduğunda gözlerini kapattı.

Usulca bana sokulduğunda heyecandan ikimizin de titrediğini fark ettim. Elleri üzerimde kalan son parçalara uzandığında kanımın yüzüme, oradan da tüm vücuduma yayıldığını hissettim. Ardından tek koluyla beni yatağa yatırırken bana tutkuyla bakan gözleriyle hipnotize olmuş gibiydim.

Bu sefer daha talepkâr, daha istekli, daha yoğun ve beni boğacak bir aşkla öptü.

O vücuduma taparken bense büyüğü bir denize dalmış, yüzüyor gibiydim. Bazen duygularımın yoğunluğuyla boğuluyormuş gibi hissetsem de kurtulmak istemeyip daha da istekli olduğumu belirtiyordum.

Sanki şu an hem boğuluyor hem diriliyordum.

Dudakları dudaklarımın çevresinde gezinirken ben de elimi boynuma götürmüş oradan ayrılmasını istemiyor gibi kendime bastırıştım.

“Allah seni özene bezene yaratmış!”

Kendimi kaybederken Sevim’in devreye girmesini bekledim ama onunda çıtı çıkmıyordu.

Sanırım onunda katili şu an onu öldürmüştü.

Burnunu geriye doğru yatırdığı saçlarıma gömüp derin bir iç çekerek kulak arkamdan boynuma doğru tekrar indi. Vücut ağırlığını dayanamıyormuş gibi üzerime bastırırken dişlerimi dudaklarıma geçirdim.

“Seni daha çok hissetmek istiyorum.” diye mırıldanarak ellerimle o çok istediğim kol kaslarını kavradım. O kadar güçlü ve kaslıydı ki formda olduğunu buradan anladım. Yavaşça ellerimi bana gülümseyen yüzüne doğru kaydırıp sevdim.

Ve beklemek istemediğimi belli edercesine saçlarını sımsıkı tuttum. Ağzından benim çıkardığım melodik tını fırladığında gülümseyerek yanağından öptüm.

“O kadar güzel kokuyorsun ki.”

“Demiştım. Benim her şeyim sana has, sana özel.”

“Ve benim.” diyerek gözlerini gözlerime kilitledi. “Hazır mısın?”

Heyecandan inip kalkan göğsüme sonra da tekrar yüzüme baktı. “Sonsuza kadar.”

Üzerimde yerini alırken beni korkutmak istemiyormuş gibi kulağıma fısıldamaya başladı.

“Bu gece ikimiz içinde bir ilk. Her şeyin en güzelini senle yaşamak bana büyük lütuf o yüzden...” Yavaşça hareket etmeye başlarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yazardan:

Ve karanlığın içinde birbirlerine aşkla, sevgiyle, güvenle bağlanan iki beden, sonsuza dek birbirlerine kendini mühürler. Bu öyle bir mühürdü ki ne onlar kırabilirdi artık ne de başkası. İşte bu iki âşık bu gece birbirini tattılar, birbirlerinde kayboldular ama en önemlisi daha da güçlü bir aşkla birbirlerine daha da sıkı bağlandılar...

B Ö L Ü M 16

Eğri Göl Efsanesi

Eğri göl efsanesini bilir misiniz?

Toros Dağları'nın zirvesinde, Alanya'ya yakın, saklı bir cennet olan Eğrigöl. Bir yaz tatilimizde gittiğimizde, kahvaltı esnasında öğrendiğim yüreğimi burkan bir efsanedir.

Güzelliğiyle dillere nam salan bir kız ile yiğitliğiyle göğüs kabartan yakışıklı bir oğlan ilk görüşte âşık olup birbirlerine sevdalanırlar. İkisinin de yüreğine düşen bu sevda günden güne içlerinde büyürken buna daha fazla dayanamazlar ve evlenmek isterler.

Babaların araya girmesiyle bu iki sevdalı büyük bir şenlikle nişanlanırlar. Sabırsızlıkla düğün zamanını beklerken günlerden bir gün oğlanı askere çağırırlar.

Delikanlı askere giderken arkasında gözü yaşlı sözlüsünü zor da olsa bırakır. Yıllarca asker yolu gözleyerek ve evlenecekleri günün hayalini kurup muradına ermeyi bekleyen kız, sevdiğinin şehit haberini alır.

Dünyası başına yıkılan kızın hem gözü hem de yüreği yaşlı kalmıştır. Yüreği körelmeye başlarken babası bu durumu fark edip ölenle ölünmez diyerek kızını başkasına verir. Ancak kız sevdalısını unutamaz.

Gel zaman git zaman düğün zamanı gelir. Düğün dernek kurulur, ortalık bayram yerine döner. Ama kızın yüreği kanamaya devam eder.

Gelin alayı, kızı baba ocağından davul zurna ile almaya gelir. Kız ise çaresizce duvağının altında gizlediği gözyaşlarıyla ata biner.

İlerlemeye başladıklarında kız bu acıya daha fazla dayanamayacağını anlayarak iki elini göğre doğru yüksektir ve dua etmeye başlar.

“Allah’ım ya beni suya sal sevdiğime varayım ya da kuş et saliver uçayım!” diye yakarmış.

Yaradan’ın hikmetinden sual olur mu? Olunmaz.

Kız oracıkta suya dönüşüverir. Bu su kaynaya kaynaya göle dönüşerek sevdiğine kavuşur.

Hayatım boyunca efsanelere inanan biri olmamıştım.

Hatta masal dinlemeyi bile sevmezdim. Bildiğim masal sayısı beş parmağı bile geçmezdi ama efsanelere inanmayan ben, gelmiş geçmiş tüm Anadolu efsanelerini ezberleyerek çevremdeki insanlara da ilginç bir ses tonuyla anlatmayı severdim.

Bazı geceler Eylül yanıma gelir sonu güzel biten bir efsane anlatmamı isterdi. Hatta bir gece bana “Abla kendi efsaneni yazmak isteseydin nasıl yazardın?” diye sorduğunda cevap verememiştim. Kısa bir süre düşününce efsane değil de mutlu sonlu bir masal yazmak istediğimi fark etmiştim.

“Kendi masalımı yazmak isterdim.”

Bu durum, aşkı tattığım ve yaşadığım zaman kendimi bir peri masalının içine yerleştirilmiş kahraman olarak hissetmemden kaynaklı olabilirdi. Mesela ben kitap okumayı seven bir prenestim ve Demir’de benim yakışıklı mı yakışıklı beyaz atlı prensimdi.

Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

İşte benim masalım bu kadardı. Demir ile sonsuza kadar mutlu yaşamak bence harika bir masal sonuydu.

O muhteşem Büyükada maceramızın üzerinden bir hafta geçmişti. Ve biz Demir'le çok büyük bir çılgınlık yapıp nikah tarihi alarak masalımızın başlangıcına bir adım atmıştık. Bunu bizimkilere söylediğimiz zaman önce bir tepki vermemiş sonra da aile tekrar toplanarak bize ağızlarına geleni saymışlardı.

Neden mi?

Düğün hazırlıkları bile ortada yokken bir anda tarih almak neyin nesiymiş?

Hem de üç hafta sonrasına. Yani şu an iki hafta kalmıştı. Onlar bu süre zarfında ne yapacaklarını düşünürken biz de Demir'le oturmuş kıs kıs gülüyorduk.

Gerçekten çocuktan bir farkımız yoktu.

Sonra Demir devreye girmiş, panik yapmaya gerek yok diyerek düğünü de bir ay sonra yaparız demişti. Yani herkes panik bir ruh hâlinde ne yapacağız derdine düşmüşken bir anda bunu demesi.

Her neyse sonuç olarak bu hafta, bir sokak üstte dedikoducu Zehra teyze sayesinde ev bulabilmiştik. Tabii Demir Bey zengin olduğu için evi direkt almış içine mimar sokarak istediğim tarzda dizayn ettirtmeye başlamıştı.

Zaten çok şey istememiştim.

Bana ait özel bir kütüphane ve çalışma köşesi. Yerler son sistem parke, duvarlar boya, son sistem ışıklandırma gibi şeyler.

Ne yani çok mu şey istedim gelin olmuş gidiyorum sonuçta.

Ben de bu hafta gelinlik işleriyle uğraşacaktım. Her genç kızın hayali prenses model kabarık bir gelinlik giymektir ama benimki kesinlikle öyle değildi. O kadar çok model vardı ki kararsızlık kraliçesi olan ben bu işin içerisinde nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Bir beğendiysem iki dakika sonra başka beğeniyor, sonra başka derken seçimlerim dağ gibi oluyordu. Demir'de, "Yavrum bir gecede elli tane gelinlik giymeysin inşallah." diyerek beni dalgaya almaya devam ederken ben de işin içinden nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

Düşün Bade düşün.

Bir de nasıl stres yaptıysam artık, millet yemeğe vurur bense açlığa. Cidden vücudum mu dengesiz yoksa ruh hâllerim mi karar veremedim. Bir haftada bir buçuk kilo verdim hiç abartmıyorum.

Bu arada Demir nasıl bir düğün istediğime dair sorular sorup duruyordu. Bense, acaba havuz başımı olsa diye ci-yaklarken aradan bir dakika geçmeden kır düğünü yapalım kır kır diye söylenip duruyordum.

En sonunda adam dayanamayıp "Bir karar ver yavrum beni de dengesiz ettin!" diye bağırmişti.

Haklı adam, kendime benzetmiştim onu da iyice.

E Bade Hanım, üzüm üzüme baka baka kararır ne yapacaksın?

En sonunda deniz manzaralı yemekli bir düğün yapmaya karar vererek hışımınla Sarıyer'deki Portaxe gidip yerimizi ayırtmıştık. Şanslıydık ki istediğimiz tarihler arasında boş yer vardı.

30.08.2017

Evet arkadaşlar yanlış okumadınız Zafer Bayramı'nda düğünümüz var. O gün bizim zaferimiz olacak. Bu konuda gerçekten ne düşüneceğimi bilmiyorum.

İşin maddi kısmına gelecek olursak biraz sıkışmıştık ama el birliği ile hallediyorduk. Demir her ne kadar siz karışmayın dese de babam bu konuda katıydı. Kızlar ise bir koşu elbise seçerken tek korktuğum şey pullu, payetli, göz kamaştırıcı taşlı elbiseler seçip saçlarını da bülbül yuvası yaptırmalarıydı.

Umarım aklıma gelen başıma gelmezdi.

Genelde gelirdi ama neyse.

Ev eşyalarını da yavaş yavaş almaya karar vermiştik. Eh kız tarafı adeti olarak yatak odası ve beyaz eşyalar bize düşüyordu.

Acaba buzdolabı yerleştireceğim yere sığacak mıydı?

Evet! Çünkü Demir'le alan ölçmeye gitmiştik.

Bulaşık makinesini az programlı mı alsam çok programlı mı alsam?

Ne fark eder ki ikisi de aynı kapıya çıkıyor diye düşündüm ama annem gelip başıma vurduğunda cevabın bu olmadığını anlamıştım.

Çamaşır makinesinin deterjan bölümünün sağlam olup olmadığı çok önemliymiş, çünkü su sızdırıp deterjan artığı bırakırsa makine hakkın rahmetine kavuşurmuş.

Fırın alırken temizlikteki kolaylığa öncelik vereceğim çünkü ben iflah olmaz bir temizlik hastasıydım. Fırın ve ocak bölümlerinin kolay temizlenmesi şart.

Ama benim için en önemlisi elektrikli süpürge! Süpürge evin direğidir direği!

Eh be Bade, zamanında ceza hukuku çalışırken ders çok zor diyerek Demir'e ağlayan bir kızdın. Şimdi bak evinin hanımı, çocuklarının anası olmak için düğün telaşı içerisinde.

Ayrıca tüm çeyizimi çıkarmış gözler önüne sermiştik. Aman yarabbi! Hele ki Benan tarafından alınan hediye beni öyle sarsmıştı ki tüm ev ahalisi abartısız yarım saat tepkime gülmüştü.

Flashback:

"Anne Allah aşkına guguklu kuş saati mi kaldı bu ne!" diye bağırdığımda annem elimdeki saati yere atacağım korkusuyla hızla kaptı.

"Bu sana babaannenden yadigâr!"

"Anne o zaman sen kullan!"

"Sus kız çarpılacaksın!"

Anneme gözlerimi devirirken önümde ince ince işlenmiş oyalara bakıyordum. El işi severdim ama mutfağımın dolaplarına koyup sarkıtacak kadar değil. Eylül ise tek odak noktasını geceliklere ve iç çamaşırlarına sabitlemiş, kıs kıs gülüyordu.

Koltuktan yastığı alıp kucağına doğru fırlatırken "Aklından geçeni biliyorum Lülü!" dedim.

"Sana çok şey demek istiyorum ama hiçbir şey demek gelmiyor içimden." deyip saten geceliğini havaya kaldırarak ıslık çaldı.

"Eylül!"

"Anne, bana da alsana bunlardan."

Annem, Eylül'e öpücük gönderirken bana da kaşlarını çattı.

"Ben bu çeyizi Eylül'e yapmalıydım."

"O zaman Eylül'e ver anne!"

Annemle atışmaya devam ederken kapı çaldı. Eylül ayağa kalkarak "Ben bakarım siz oturun!" deyip hızla, çalan kapıya koştu.

Merakla kimin geldiğine bakarken Benan elinde kocaman bir paketle salondan içeri giriş yaptı.

"Bado sana hediye aldım kız!"

Ayağa kalkıp gülümseyerek ona sarıldım. “Ne aldın bakıyım bana sen.”

“Valla çok beğeneceksin tam on ikiden vurduğumu düşünüyorum.”

Merakla pakete bakıp tam açacağım sırada kapı tekrar çaldı.

Annem “Kimmiş kızım?” diye bağırırken Ayda teyze elinde tabakla içeri girdi.

“Ay benim benim. Kek atmıştım fırına dedim çayla yeriz, hem de çeyizleri bohçalarız.”

Eylül gülümseyerek Ayda teyzenin elinden tabağı alarak mutfaka gittiğinde Benan omuzuyla omzumu dürttü.

“Hadi aç bakalım tepkini merak ediyorum.”

“Bak kızım bomba falan mı koydun doğruyu söyle!”

“He Bade patlatacağım seni. Deli deli konuşma da aç.”

Hızla paketi açtığımda içinden garip bir ses gelmişti. Kaşlarımı havaya kaldırarak elimi paketin içine daldırdım.

Yumuşak ve dantelli.

Dantelli?

Elimle tuttuğum şeyi hızla çıkartıp havaya kaldırırken herkes bir elime bir bana bakıyordu.

“Gelinliğinin altına giyersin kız!”

Jartiyer takımı.

Ayda teyze kırmızı yüzüyle bana bakıyordu.

Ben kızarmış yüzümle onlara bakıyordum.

“Allah belanı versin Benan!” diyerek kafasına hızla vurdum.

Flashback sonu

Bu kaosu Demir’e yumurtlamamaları için onlara bir de para vermiştim. Gerçekten içler acısı bir durumdu. Çeyizdir, eşyadır, düğün yeri bakmadır, ev işleridir hepsini bir hafta içerisinde halletmiştik.

Geriye sadece evdeki çalışmanın tamamlanması, eşyaların gelmesi ve gelinliğin kesinleşmesi kalmıştı.

Bir de kına gecesi vardı.

Ben bekarlığa veda partisi istemiştim ama Demir kati suretle buna izin vermemişti. Onun yerine, ayrı gayrı yapmayalım hep beraber sahile yemek yemeye gidelim diye teklif sunmuş, hepimiz kabul etmiştik.

Kına gecesi içinse bahçeyi seçmiş, organizasyon şirketiyle anlaşmam kalmıştı. Bindallı seçme işini de kızlarla halledecektik. Onlar olmasaydı hâlim ne olurdu gerçekten bilmiyorum o yüzden kızlar iyi ki varlardı.

Bu süreçte Feriha memleketten döndüğünde hiç üşenmeden evlerinin önüne gidip Benan'la karşılaşıyoruz gibi yapmış, avazım çıktığı kadar, "Ay ben nişanlıyım kızım artık bu saatte çıkarma beni!" diye bağırıyordum.

O ise camda minik çaplı bir sinir krizi geçirip içeriye girmişti.

Haspam.

Bir de bizim bakkalda karşılaşmıştık. Benim sağ tarafımda duruyor parayı vermemi bekliyordu. Ben de yüzüğümü gözüne sokar gibi kaldırıp parayı verirken tezgâha sıkıca tutunmuş, bayılmamak için elinden geleni yapmıştı.

Şimdi ise pencerenin kenarına tünemiş, Demir'in yolunu gözlüyordum. Düğüne kadar Edip'i yakalama planları kuruyorlardı ama genelde ellerinde patlıyordu.

Adam hiçbir yerde yoktu.

Ben de Recep'in keskin nişancının hesabına yüklediği paranın nereden ve kimden geldiğini araştırıyor, edindiğim bilgileri onlarla paylaşıyordum. Tam yakınlaştık derken tekrar uzaklaşıyor, hiçbir şeye ulaşamıyorduk.

İçimden bir ses bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu söylüyor ve beni bu koşturmaca arasında çok rahatsız ediyordu.

Derin bir soluk aldığımda sokağın başında Demir'in arabası belirdi. Hızla yerimden kalkarak elimde çekirdek paketiyle kapıya doğru koştum.

Annem arkamdan, "Kız evi yıktın ne oluyor!" diye bağırdığında kapıyı açıp sokak terliklerimi ayağıma geçirdim.

"Kapıdayım, Demir geldi!"

Kendimi dışarıya attığımda arabayı park ediyordu. Ben de fırsattan istifade kapının önüne oturup o gelene kadar çekirdek çıtlatmaya başladım.

Arabadan çıktığı an yüzünde seçemediğim bir ifadeyle bana doğru geliyordu. Bozuntuya vermeyerek ayağa kalktım ve geldiği an boynuna sarıldım.

"Hoş geldin sevgilim."

Eliyle belimi kavrayıp yüzünü boynuma gömdüğü an bir şeyler dedi ama anlayamadım.

"Anlamadım?"

"Hoş buldum yavrum."

Bir şey vardı.

Düğün arifesine dayanamadı seni terk edecek Bade.

Saçmalama Sevim yollarım seni!

"Bir şey var." diye mırıldandığımda yüzünü boyun girintimden çekmemeye kararlı gibiydi. Elleri belimi sertçe tutmaya devam ediyor, burnunu sertçe boynuma sürüyordu.

"Demir beni korkutuyorsun bir şey var."

Kafasını sallamakla yetindi.

Bir süre daha öyle durduktan sonra geri çekilerek bir bana bir elimdeki çekirdeğe baktı.

"İzin var mı?" diye sorduğunda ne demek istediğini anlamamıştım. O da bunu anlamış olacak ki alnuma buse

konundurup kapımızın önüne oturdu. Ben de gülümseyerek yanına yerleşip çocukken yaptığımız gibi elimdeki çekirdeği ona doğru uzattım.

“Bade’ın sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Ayrılık konuşması yapacaksan o kısımları geç yiğidim sonsuza kadar bana mühürlüsün.”

Ya benimsin ya kara toprağın da deseydin çocuğa emi Bade.

“Biz artık birbirimize mühürlüüz ve sen bir asker yârenisin.”

Asker yârenisin...

Göğsümü kabarta kabarta, “Öyleyim ve bundan gurur duyuyorum.” dediğimde gülümsemekle yetindi.

Şu an bana bir şey söylemeye çalışıyor ama bir türlü söyleyemiyordu bunu anlıyordum.

“Alıştırı alıştırı söyle.”

Başını sallayarak boğazını temizledi.

Çok ciddi.

Elini tuttuğum anda karşılık vererek ellerimi sımsıkı sarıp bana doğru döndü.

“Sevgilim...” dediğinde beklentiyle yüzüne baktım. “Edip’in yerini bulduk.”

Nefesimi tuttum.

“Suriye sınırından bir haber geldi. Orada olduğu kesinleşti ve görev için oraya çağrıldık.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek ifadesiz bir yüzle ona bakmaya devam ettim. Boğazımda oluşan yumruğu yutamıyor, yayaşça dolan gözlerimle yüzüne bakmaya devam ediyordum. O an aklımda oluşan o kadar çok senaryo vardı ki.

Ya ona bir şey olursa?

Ya gittiği gibi geri gelmezse?

Ya diğer askerler şehit olursa?

Bade kendine gel o Demir!

Ayrıca diğerleri de Türk askeri. Allah'ın izniyle hiçbir şey olmayacak.

Zorla, "Ne zaman?" diye sorduğumda, gözlerini dolan gözlerimden çekmiyor, inatla bakıyordu. Bense ağlamak için dudaklarımı dişlemeye başlamıştım.

"Yarm."

"Ne!"

Ellerimi bir anda ellerinden çekip ayağa kalkarak volta atmaya başlamıştım. Sokaktan geçenler merakla bize bakıyor ama yürümeye devam ediyordu.

"Acil durum sevgilim."

Gözlerimden düşen yaşlara engel olamayıp ağlamaya başladım. Başımı önce yukarı kaldırıp temiz havayı içime çekerek sakinleşmeye çalıştığımda tekrar yanına oturdum.

"Operasyon değil mi? Hem de büyük bir operasyon."

Tek elini kaldırıp baş parmağıyla sicim sicim dökülen gözyaşlarımı silmeye başladı.

Lanet olsun durun akmayın!

"Evet sevgilim büyük, geniş çaplı bir operasyon olacak."

Demir bunları söylerken bir anda gözümün önüne gelen kötü görüntüleri silmek istercesine gözlerimi sımsıkı yumdum. Derin bir iç çekerek yavaşça gözümü açtığımda pür dikkat yüzüme bakıyordu.

"Sen hem benim hem de vatanımın askerisin! Asker yârenisin dedin, bundan gurur duyuyorum. Bakma gözyaşlarıma sadece sana bir şey olacak korkusundan böyleyim ama senin ne kadar yiğit olduğunu ve bu operasyonu başarıyla tamamlayacağını biliyorum." diyerek elini sımsıkı sıktım. "Bana söz vermeni istiyorum."

“Ne istersen.”

“Sağ salim gidip sağ salim bana döneceksin.”

Derin derin soluklar almaya başlarken tekrar ağlamaya başladım. Sanki gözyaşlarım bir bıçak gibi soluğumu kesiyordu.

“Sana Allah şahidim olsun ki söz veriyorum. Sağ salıp gidip sağ salim sana döneceğim.” Elini kaldırıp önüme gelen saçımın tutamını çekerek kulağımın arkasına koydu. Bunu yaparken hem yanağımı hem de saçımı okşamıştı. “Hem sana sözüm var Bade Hanım. Anlı şanlı düğün yapacağım sana.”

Bir saat daha oturup birbirimize sarıldıktan sonra Ayda teyzeleri bize çağırmış, yarına dair açıklama yapmıştı. Ayda teyze ve annem şok olmuşçasına Demir’in yüzüne bakıyor, Eylül ise kardeşim olduğunu vurgular gibi ağlamaya devam ediyordu.

Babamlardan ses soluk çıkmıyordu.

Ve emindim ki herkesin aklında aynı soru vardı.

Operasyon nasıl sonuçlanacak?

Bir saate yakın da bizimkilerle beraber oturduktan sonra Demir ayağa kalkıp izin isteyerek bizimkilerin elini öptü.

Babamın elinden öperken “Atalay amcam hakkını helal et.” dediğinde bir elimi göğsümün üzerine koymuş diğeriyle de sandalyeyi kavramıştım.

“Helal olsun oğlum. Dikkat et gözün kulağın açık olsun. Duyuların keskin olsun, sağ salim git sağ salim gel.”

Demir konuşmadan sadece başını salladı. Anneme döndüğünde ise kucağını açmış sarılmayı bekliyordu.

“Afetim.”

“Oğlum. Allah’a emanetsin. Diğer çocuklarımda Allah’a emanet. Sağ salim git sağ salim gel de düğünümüzü yapalım.”

Demir gülerek çekildiğinde ona göz kırptı.

Ah benim içi yanan ama güçlü duran yiğidim.

Eylül ise vakit kaybetmeden iki göz iki çeşme ağlar-ken sımsıkı sarıldı. “Demir enişte bak benim canımı sık-
ma. Çok dikkatli ol daha senin canını çok sıkacağım ben.
Hem...” diyerek kulağına eğilip bir şeyler söylediğinde
Demir kaşlarını çattı. Büyük ihtimalle Ediz’e dikkat etmesi
gerektiğini söylemiştir.

“Merak etme sen, o iş bende.”

Ve bana döndüğünde güçlü görünmeye çalışarak ona
gülümsedim. Kollarını açtığında ise vakit kaybetmeden
yerimi alarak kimseye bakmadan ona sarıldım. Kulağıma
doğru fısıldadığında onu dinlemeye başladım.

“Bu gece yanına geleceğim.”

Sadece başımı salladım.

“Bekleyeceğim.”

Yavaşça benden ayrılırken “Hadi anne sabahçıyım.”
dedi. Yavaşça onları geçirirken ben de bizimkilerden izin
isteyerek odama girdim.

Kendimi bütün gece sıktığım için sonunda dayanamay-
ıp yatağımın üzerine oturup ağlamaya başladım. İçimden
istemsizce gelen bir ağlama isteği vardı ve asla durduramı-
yordum.

Aradan yaklaşık bir saat geçti ve abartısız bir saat bo-
yunca ağladım. İçimde tuttuğum derin hüznümü dışarıya
vurdum. Bu bencillikten değil, tamamen korkmamdandı.

“Ah Allah’ım sen hepsini koru.”

O an pencereme tutunan kancaya baktığımda istem-
sizce gülümseyerek ilerledim. Demir çoktan tırmanmaya
başlamıştı.

Tırmandı.

Tırmandı.

Ve sonunda hedefine ulaşarak çevik bir hareketle odama dalarak beni tekrar kollarının arasında aldığı an dudaklarımaya yapıştı. Ben de ona karşılık verirken yavaşça odamın kapısına doğru ilerliyor, birbirimizi asla bırakmıyorduk.

Bacaklarımı hızla beline doladığımda omuzlarına sımsıkı tutunmuş, bırakmak istemezcesine sıkmaya başlamıştım. Beni duvara sertçe yapıştırırken eli kapının kilidine gitti.

Tık.

Kendisini geri çekerek dudaklarıma doğru fısıldadı. "Bu gece kollarına geldim."

"Hoş geldin."

Dudaklarımı kana kana içerken ben çoktan sarhoş olmuş, etkisi altında kaybolmuştum. Bizimkiler ise içerideydi ve bunun vermiş olduğu şokla kafamı geriye doğru yattırdığımda o da önce çenemi sonra da boynumu öpmeye başlamıştı.

Konuşmak istedim ama bir türlü sesimi çıkartamıyor, dudaklarımdan çıkacak ani sesi yutmaya çalışıyordum.

"Demir."

Sanki ben onun çiçek bahçesiymişim gibi hem kokluyor hem de boynumu yeni keşfediyor gibi öpmeye devam ediyor, beni hiç duymuyordu.

Zorla, "Demir!" diyerek kendimden uzaklaştırdığımda yoğun bir tutkuyla bakan gözleri kısıldı.

"Ne oldu!"

"Bizimkiler içerde!"

"Korkma, sadece biraz kaybolacağım sen de o kadar."

Gür kirpikleri arasından bana bakarken vermiş olduğu yoğunlukla sesli yutkundum. Elleri vücudumda yavaşça

hareket edip tohum ekerken öptüğü yerlere ise su veriyor beni çiçek bahçesine çeviriyordu.

Burnunu kalbimin üstüne getirerek “En çok benim için atan kalbini özleyeceğim.” dediğinde omuzlarını tuttuğum ellerimi sıktım.

“Veda eder gibi konuşmayı kes!” diyerek onu kendime doğru tekrar çekerek konuşmaması için öptüm.

Bu hareketime gülerken meşhur sözümüzü fısıldadım.

“Gülüşünden öptüm seni.”

“Gülüşümden öptün beni.”

Ve bir anda yan döndük. Öyle sıkı sokulmuştu ki nefes alamadım.

“Hadi uyuyalım. Alarmı benim duyabileceğim bir şekilde kurdum. Sabah zaten beni geçireceksiniz.”

“Tamam.” diye fısıldadığımda kolunu karnımın üzerine sarıp yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

“Beni saçlarının arasına gömseler gıkım çıkmaz.”

Ayağımla bacağına hafifçe tekme attığımda güldü.

“Sana bir daha böyle konuşma demedim mi ben?”

“Sustum, hadi uyuyalım.”

Ve beyaz atlı prens ile prenses tüm gece sarılarak ve kollarında mest olarak uyudu.

Sabah'ın altısında uyanmış Demir'i yolcu etmek için kapının önüne çıkmıştık. Barbaros ve Ediz onu almaya gelmişlerdi. Hepimizle vedalaştığında içim öyle buruk olmuştu ki bu duyguyu kimseye anlatamazdım.

Çılgılık atmak istersin ama atamazsın, gitme demek istersin ama gitmesine izin verirsin.

Mecbursun.

Vatan için, bu ülkenin geleceği için.

Demir tekrar son kez herkesten helallik aldıktan sonra bana geldi. Annemler sırtıma Türk bayrağı koyduğunda Demir gururla gülümsedi. Yavaşça gelip beni kollarının arasına alarak hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı.

Önce boynumu, sonra yanağımı ve en son alnımı öperek geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Sana söz veriyorum bu vatan için her şeyi yapacağım ve sana döneceğim. Yüreğini her zaman ferah tut. Ben her zaman sana dönüş yolunu bulurum tamam mı?” diyerek tekrar alnımı öptü. Bense konuşamıyor, sadece onay veriyordum.

“Ama ola ki ters bir şey olur, güçlü olacaksın! Vatan sağ olsun diyeceksin! Tamam mı!”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Sen yiğit Türk askeri, şerefine savaşacak, hainleri bozguna uğratacak ve yiğitliğine bana geleceksin. Çünkü sen her zaman bana dönüş yolunu bulursun. Hakkım sana bin kat helal olsun!”

“İşte benim yârenim!” diyerek son kez bana sarıldığında kimseden çıt çıkmıyordu.

Barbaros boğazını temizleyerek araya girdi.

“Geç kalacağız.”

Demir geri çekilerek bana baktı ve arkasını dönmeden geri geri yürüyerek arabaya doğru ilerledi. Bense artık dayanamayacak noktaya gelmiş, en sonunda ağlamaya başlamıştım. Sanki bunu bekleyen Benan ve Eylül’de bana eşlik etmeye başlamıştı.

Güçlü görünmek bir yere kadardı.

İçimi çeke çeke ağlarken o da bana gülümsüyordu.

Eğer kötü bir şey olursa beni böyle hatırla.

Sık soluklarımı düzene sokmaya çalıştığımda arabaya binmek üzereydi. Bir anda durup tekrar bize doğru el salladığında dudaklarım titredi ve kendimi tutamayarak ona doğru koşup tekrar sarıldım. Hüngür hüngür ağlıyordum.

“Ağlama. Bak aklım sende kalacak.”

Bencil!

Bencil Bade!

“Dayanamıyorum.”

“Dayanacaksın!” dedi sert bir sesle. “Dayanacaksın söz veriyorum geleceğim. Ben sözümü tutarım biliyorsun.”

Geri çekilerek “Yolun bahtın açık olsun.” dediğimde gülümsedi.

Beş adım geriye giderek gözyaşlarımı sertçe silip ben de ona gülümsedim.

Senin için güçlü olacağımı.

Ve arabaya bindikleri an hepimiz hazır olda durup asker selamı vererek onlar sokaktan çıkana kadar öylece durduk. Annemler arkalarından su gibi gidip su gibi gelsinler diye su döktü.

Ve benim yüreğim buna bir kez daha dayanamadı ve gözlerim gerisin geriye kaydığında en son hatırladığım şey Benan’ın bana doğru koştuğuydu.

2. Hudut Alay Komutanlığı 9. Hudut bölüğü

Yayladağı / Hatay

Demir aynanın karşısına geçip tıraşını bitirdiğinde yüzündeki köpüğü arındırmak için suyu sonuna kadar açarak birkaç kez yüzüne soğuk su çarptı.

Bade'nin gitmeden önceki yüzü, selam verişî gözlerinin önünden gitmiyor, her gelişinde soğuk suyu yüzüne daha sert çarpıyordu.

Bade'nin yüzü...

Suyu çarp!

Bade'nin selamı...

Daha sert çarp!

"Kendine gel!" diye aynanın karşısındaki yüze bağırdı.

Derin soluklar alarak ellerini lavabonun iki tarafına koyup başını öne eğdiğinde sıkıldığı parmak boğumlarına baktı. Son kez "Kendine gel." diye fısıldayıp aynadan kendi yüzüne tekrar baktı.

Kendini hızla geri çekip suyu kapatarak giyinme odasına gitti. Dolabını hızla açtığında kapağındaki fotoğraf yere düştü. Kaşlarını çatıp yere eğilerek resmi aldığı anda Barbaros, Ediz, Cemal ve Suat'ın bulunduğu ekip resmine baktı.

Gülümseyerek Suat'a baktı. "Lan Suat biliyor musun evleniyorum." Sanki karşısındaymış gibi başını salladı.

"Valla evleniyorum lan. Son isteğini yerine getirdim ama bir sorunumuz var. Şu Edip'i sağ salım yakalamam lazım. Sence yakalar mıyım?"

Uzun uzun resme bakıp başını tekrar salladı.

"Bence de yakalarım oğlum. Kim benden kaçabilmiş de o kaçsın değil mi? Ah be Suat'ım..." diyerek başını geriye doğru atıp derin bir soluk çekerek tekrar resme baktı.

"Çok özledim lan seni ama merak etme senin de kanın yerde kalmayacak aslanım."

Resmi tekrar kapağa asıp karşısına geçerek asker selamı verdi ve üniformalarını alarak giyinmeye başladı. Yere koyduğu çantasının iç fermuarından Bade'nin fotoğrafının olduğu madalyayı da çıkartıp boynuna astı.

Ve her çatışmaya gitmeden önce yaptığı gibi madalyayı açıp içindeki resme uzun uzun baktı ve kapatıp üniformasının içine atarak hızlıca dışarı çıktı.

Kapının önüne çıktığı an tüm askerler sıraya geçmiş onu bekliyordu. Hızla yanlarına gidip önlerinde durarak komutları verdi.

“Rahat!”

Askerler rahat duruşunu verdiği an, “Hazır ol!” diye bağırdı. Askerler hazır ol duruşuna geçtiğinde bu sefer de “Dikkat!” diye bağırdı.

Askerler selam verirken Demir, arkasına dönerek gelen komutanına baktı ve hazır ola geçip selamını vererek beklemeye başladı.

Komutanı hızla gelip önünde durarak selam verdiğinde Demir’in gür sesi yükseldi.

“Koğuş timi, Üstsubay, 4 astsubay, 2 üstçavuş, 2 başçavuş emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım!”

“Teşekkür ederim!” Komutan gözlerini askerlerin üzerinde gezdirdikten sonra, “Merhaba arkadaşlar!” diye bağırdığında tüm askerler aynı anda cevap verdi.

“Sağ ol!”

“Nasılsınız!?”

“Sağ ol!”

“Sizlerde sağ olun!”

Demir’e dönerek “Yerine geçebilirsin.” dediğinde başını sertçe öne eğip kaldırarak Barbaros’un yanındaki yerini aldı.

“İleri Bak!”

Komutan boğazını temizleyip tüm askerlerin yüzüne bakarak konuşmaya başladı.

“Arkadaşlar! Sonunda beklediğimiz gün geldi çatı. Bu göreve eksiksiz ve tam biçimde hazırlandığınızı görebiliyorum! Allah yardımcınız olsun!”

Tüm askerler tekrar bir ağızdan “Sağ ol” diye bağırıp dağılırken Demir komutanıyla göz göze geldiğinde nereye gitmeleri gerektiğini anlamıştı.

Aradan on dakika geçtikten sonra tüm ekip plan yapmak için toplanmış, komutanın gelmesini bekliyordu. Demir derin bir nefes alarak Barbaros’a baktı.

“Oğlum bir sakın ol.”

“Barbaros sakın falan olamıyorum, bitsin bu iş artık.”

Barbaros güven verircesine Demir’in omuzunu sıkarken komutan içeriye giriş yaptı.

“Dikkat.”

Komutan geniş ekranın önüne geçip “Merhaba arkadaşlar.” dediğinde tüm ekip bir ağızdan, “Sağ ol!” diye bağırdı.

“Buyurun oturun.”

Ekip geniş masanın etrafına dağılıp oturunca komutan konuşmaya başladı.

“Görev yeriniz burası...” Parmağını daha önce gittikleri sınırın üstüne koydu.” Daha önce bu konumda bulundunuz. İşte Edip şu an hain Kenan Baydemir ile burada görüşmüş. Bu görüntü...” Elindeki kumandayla monitörü açarak ikisinin bulunduğu resmi gösterdi. “Tam on saat içerisinde alındı. Yaklaşık yirmi kişiler ama daha da kalabalıklaşacaklarına eminim.” diyerek ellerini belinin arkasında birleştirip masanın etrafında yürümeye başladı.

“İstihbarattan aldığımız bilgilere göre on günde bir yer değiştiriyorlar. Bazen de bazı köylere inip ortalığı karıştırmak için baskınlar düzenliyorlar. Sizin de bugün buna son

vermenizi istiyorum. Birkaç gündür olası bir sınır tecavüzüne engel olmaya çalışıyoruz. Artık bunları etkisiz hâle getirmenin vakti geldi. Sorusu olan?”

Demir burun kemerini sıkarak kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“İntikali nasıl gerçekleştireceğiz?”

“Bir saat sonra kara araçları ile sınıra gideceksiniz. Zaten planı ve konumlandırımları biliyorsunuz.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Başarılar dilerim arkadaşlar. İyi yoğunlaşın ve en önemlisi çok dikkatli olun. Allah yardımcınız olsun.”

Askerler ayağa kalkarak komutana selam verdi.

“Sağ olun komutanım.”

İstanbul:

Elimde telefonu sımsıkı tutmuş Demir’in aramasını bekliyordum. Bacağım stresten hızla sallanıyor, etrafa tedirgin gözlerle bakıyordum.

Bu iki saat geçmişti ve Demir’den hâlâ ses soluk yoktu. Benan’dan sağ salim vardıklarını ve operasyon için hazırlandıkları haberini almıştım. Derin bir soluk alarak yatağımdan hızlıca doğrulup salona gitmeye karar verdim.

Salona girdiğim an tüm gözler bana döndüğünde Ayda teyze ve Mehmet amcanın burada olduğunu gördüm. Kimseye güçsüz yönümü göstermemek için hafif bir gülümseme ile yanlarına doğru yürüyüp tekli koltuğa oturdum.

Daha ne kadar güçsüz yanını gösterebilirsin Bade?

Birkaç saat önce bayıldın kızım sen.

“Haber var mı?”

Mehmet amca anlayışla gülümseyerek “Henüz yok.” dediğinde anlayışla başımı salladım. Ortam boğucu bir sessizliğe gömülmüşken birden telefon çalınca herkes yerinde sıçradı.

“Demir arıyor!”

Hem de görüntülü!

Direkt telefonu açtığımda sakal tıraşı olmuş, üzerinde üniformasıyla bana gülümsüyordu.

“Canımın canı.”

Gözlerim tekrar doldu. “Hayatım.”

“Nasılsınız iyi misiniz?”

İyi değilim.

“İyiyiz hayatım hepimiz. Annenler de bizimle beraber. Oturuyoruz, sizden gelecek hayırlı haberleri bekliyoruz.”

“Birkaç dakikaya sınıra doğru gideceğiz. Seni görmek istedim.” dediğinde ayağa kalkıp mutfığa geçtim.

“Seni özledim.”

İç çekti. “Ben de seni özledim. Şimdiden.”

“Dikkatli olacaksın tamam mı? Unutma sen bensin ben senim.”

Öyle güzel gülümsedi ki dünya beş dakikalık saygı duruşuna geçti.

“Sen ruhumda olduğun sürece bana bir şey olmaz korkma. Şimdi kapatmam lazım, seni çok seviyorum bunu unutma ve işim bitince seni arayacağım.”

“Seni önce Allah’a sonra sana emanet ediyorum. Seni seviyorum.”

“İçini ferah tut seni seviyorum.”

Yayladağı Sınırı / Hatay

Demir'den:

Sessizlik...

Etrafta derin ve boğucu bir ölüm sessizliği vardı. Ellerimizde tuttuğumuz silahlar adeta uzuvlarımız hâline gelmiş, boyun girintimizden başlayıp tüm kolumuza gerginlikle yapışmıştı. Tüm ekip belirli noktalara belli gruplarla dağılmış, kayalıkların arkasında tertiplenerek hareketlilik bekliyorduk.

Bizi harekete geçirecek bir hareketlilik.

"Halil uyduyu versene." diyerek elini beklentiyle uzattığında Halil cebinden uyduyu çıkarıp hızla eline tutuşturdu.

"Sherlock!"

Ediz'den çok geçmeden ses geldi. "Sherlock, Fırtına92 buyurun komutanım."

"Ne yaptınız?"

"Hava kontrolü sağlandı herhangi bir hareketlilik yok. Komutanım da bizimle beraber."

"Anlaşıldı "Sherlock! diyerek uyduyu tekrar Halil'e verdim.

Tüfeğimi daha sıkı kavrayarak dürbünümle tekrar etrafı tararken beklemekten sıkılmaya başlamıştım. Kulaklığıma dokunarak bin adım ötemdeki Barbaros'la iletişime geçtim.

"Barbaros saat kaç?"

"İkiye geliyor komutanım."

Kulaklıktan Cemal'in heyecanlı sesi duyuldu. "Hava da sıcak komutanım."

Cemal'in heyecanla karışık gergin sesine gülümsedim. "Ortalığı yakacağız aslanım daha dur."

"Gelseler de yaksak komutanım."

Bence de.

Dakikaları saymayı bıraktığım an da Barbaros'tan ani bir ses çıktı. "Aha geldiler!"

Dürbünümle etrafa bakmaya başladığımda bize doğru gelen birkaç kişiyi görebiliyordum ama Barbaros'un açısı daha geniş olduğu için o net görüyordu. "Beyler hazır! Kaç kişiler?"

Barbaros "Bu taraftan 12." dediğinde Cemal'de, "Bu taraftan da 8." diye fısıldadı.

"Beyler sakın. Ben ateş etmeden kimse gaza gelip ateş etmiyor. Anlaşıldı mı?"

Barbaros'un meraklı sesi kulaklarımı doldurduğunda kaşlarımı çattım. "Edip ortada ama yüzbaşını göremiyorum."

"Hayalet 5 sende?"

Cemal bir dakika geçmeden cevap verdi.

"Fırtına 92 Yüzbaşı bu tarafta."

Ayrı ayrı dağıldı demek ki kansızlar...

"Beyler hazır olunca. Yiğit 4 ve Hayalet 5 teslim olun çağırısı sizde."

"Anlaşıldı komutanım."

Allah'ım sen bize güç ve kuvvet ver. Sen bizi koru, sen bizi sevdiklerimize bağışla rabbim.

"Haydi!"

O anda, Barbaros ve Cemal aynı anda, "Teslim olun!" diye bağırdığında grup neye uğradıklarını şaşırmış, silahlarına sarılarak etraflarına bakmaya başlamışlardı.

Herhangi bir atak gelmeyince Barbaros tekrar gür bir sesle, "Teslim olun!" diye bağırdı.

Ve son çağırışımıza silahla karşılık verdikleri an çatışma başlamıştı. Edip etrafı sarılı altı kişiyle beraber kaçarken bir yandan çatışıyordu. Tepeden birkaç terörist daha gelmeye başlamıştı.

"Vay Demir Efendi!" diye bir bağırış yükseldiğinde bunun Edip'ten olduğunu anlamıştım. Silah seslerinden sesi mi duyurmaya çalışarak bağırdım.

"Ecelin geldi Edip!"

Gülümseyerek Edip'i koruyan teröristi başından vur-
dum.

Kaldı 5.

Yönümü değiştirerek gizlene gizlene onlara doğru gitmeye başladım.

"Yiğit 4 ben gidene kadar birkaçını indir!" Elimle Halil ve arkadaki iki askere ileri işareti verdim. "Arkamı kollayın."

"Emredersiniz komutanım."

Tüfeğimi bir sağ bir sola oynatarak etrafımda gizlenen birileri var mı diye kontrol ettim. Etraftaki silah sesleri bazı duyularımı şaşırtsa da bir hedefe yöneldiğim an onu ele geçirene kadar devam ederdim.

"Fırtına 92 kaldı dört."

Bir yandan Cemal'ler diğer yandan biz, tüm etraflarını sarmış, hiç umulmadık anda onları yakalamıştık. Hafifçe eğilip yere çömelirken etrafıma son kez baktığımda bana doğru gelen bir teröristi fark ettim.

"Gel canım gel babana."

Barbaros'tan bir gülüş yükseldi. "İlla bu kelimeyi söyleyeceksin değil mi?"

“Cok istersen sana da söyleyeyim.” diyerek teröristi başından vurdum. “Bingo!”

“Oğlum Paintball’da değiliz. Kaldı bir, sıra sende.”

Gülümseyerek Edip’in ileride kayalıklar arkasında saklandığını gördüm. Yavaş ve emin adımlarla ilerlemeye başladım. Tekrar yere çökerek Edip’in önündeki adamın sırtından nişan aldım.

Bir.

İki.

Üç.

İki atışta adamı sırtından vurarak yere devrilişini izlerken dürbünümle etrafına baktım.

“Yiğit 4 Edip’i açık bulduğum an yanına gidiyorum.”

“Fırtına 92 o kısmı göremiyorum diğer tarafa geçiyorum.”

Hızlıca Edip’in bulunduğu yeri gözlerken silahının şarjör kısmını hızla doldurduğunu gördüm. Etraftaki silah sesleri semayı delerken gökyüzünde uçan helikopterler uzak kesimleri bombalıyordu.

“Sherlock! Neler oluyor?”

“Sherlock, Fırtına 92 hava harekâtı tüm fareleri bombalıyr komutanım! Ayrıca taarruzu gerçekleştiren pilot seninle görüşmek istiyor.”

“Tamam!”

Aradan iki dakika geçtikten sonra Ediz pilotu yönlendirdi.

“Ben Üsteğmen Demir Korkmazarslan.”

“Üsteğmen Demir burası rüzgâr 2 Yüzbaşı Mert Candere konuşuyor.”

“Buyurun komutanım!”

Arada cızırtılı sesler gelse de Yüzbaşının sesini net duyabiliyordum.

“Teröristlerin belli başlı saklandıkları yerleri temizliyoruz. Yalnız size doğru gelen küçük grupları size yakın olduğu için bombalayamıyoruz. Elimizden geldiğince sizi korumaya çalışacağız. Allah yardımcımız olsun.”

Merakla etrafıma bakarken bizimkiler adamları azalmıştı.

Aslanlarım benim!

“Siz burayı merak etmeyin komutanım! Bizler Türk askerleriyiz! Bu zamana kadar uğrunda ölmeyeceğimiz bayrağımızın gölgesinde saklanmadık, bu saatten sonra da saklanmayız! Allah yardımcımız olsun.”

Barbaros hiddetli bir sesle “Fırtına 92! Gelen küçük grupları hedefledik. Onları indirmeye başlıyoruz!” deyip art arda çıkardığı kurşun sesleriyle etrafı kapladı.

Demir gaza gelip “Yiğit 4, Fırtına 94 aslanlarım benim!” diye bağırdığında Cemal’de katıldı.

“Türk deyince duracaksınız aga!”

Barbaros “Gündoğdu, hep uyandık, siperlere dayandık!” diyerek tekrar bağırmaya başladığında tüm askerlerin duyduğunu biliyorduk. Hepimiz çatışırken bir ağızdan da Gündoğdu marşını söylemeye başladık.

“İstiklalin uğruna da al kanlara boyandık.

Sandılar Türk uyudu, ata cenge buyurdu!”

Ve hava kuvvetleri ileriye bombayı bıraktığında hepimiz bir an duraksadık ama devam ettik.

“Ülkemiz Türk ülkesi âşık eder herkesi!

Üstümüzden eksilmesin al bayrağın gölgesi!”

Tekrar bir teröristi vurduğumda Edip’e doğru yaklaştığımı fark ettim.

“Ya Allah!” Gülümseyerek yanına vardığımda, “Ne oluyor la...” demesine fırsat vermeden yüzüne Osmanlı tokadı geçirerek onu yere devirdim.

“İşte şimdi sıçtın Edip Efendi! Yiğit 4, Hayalet 5 Elimde.”

Etrafta çatışma sesleri yavaşça kesilirken onu boynundan tuttuğum gibi havaya kaldırdım.

“Konuşsana lan şimdi, it oğlu it!”

Yüzüme doğru bakıp ağzındaki kanı yere tükürdü. “Ne kopuşacağım ciğerim?”

“Seni nasıl öldüreceğimi mesela?”

Yüzüme doğru güldüğünde içimde oluşan tiksinti duygusunun yüzüme yansıdığına adım kadar emindim.

“Türk milletinin eline geçeceğime kendi kafama sıkırım!”

“Türk milleti seni içinde barındırır mı sanıyorsun köpek!”

Havadan atılan bombalar yüzünden etrafı pek duymasam da Edip’in yüzüme pis pis bakmasıyla bir şeyler planladığını anladım.

“Hayalet 5, Fırtına 92 Yüzbaşı ağır yaralandı elimizde.”

Yüzümdeki gülümseme geniş bir sırıtmaya dönüşürken “İşte şimdi bittiniz.” diye fısıldadım.

“Demircim, canım.”

“Senin beş para etmez canına tükürürüm lan! Sen bana, sevdiğim kadına, milletime, bayrağıma saldırdın it! Şimdi hak ettiğini yaşayacaksın. Sen de o hain Yüzbaşı da!”

“Beni indirdin. Benden daha çok var onları ne yapacaksın?”

Tutku Petek

Bu söylediği söze gür bir kahkaha ile karşılık verdim. “Onları da temizleyeceğim. Sen buna değil, sen başına ne geleceğini düşün sıkma canını.”

“Ben canımı sıkıyorum. Çünkü buradan ne sen sağ çıkacaksın ne de ben!” diyerek cebinden çıkarttığı bıçağı tam kamuma saplayacakken üç el kurşun sesi geldi. Edip’in arkasına baktığımda Barbaros silahının ucuna üfleyerek bana asker selamı verdi.

“Bana yine bir can borcun var birader.”

“Her zaman.” diyerek yanına ilerledim ve omzunu sıktım.

B Ö L Ü M 17

Asuman ve Zeycan Efsanesi

Asuman ve Zeycan Efsanesi...

Kavuşan aşıkların efsanesi.

Erzincan'da Kaleli Bey ile kethüdası Derviş Ahmet Bey'in çocukları olmaz. Bey de her defasında bu durumdan yakınarak kethüdası Ahmet Bey'e isyan eder. Günlerden bir gün Kaleli Bey yine isyan edecekken Ahmet Bey, "Çıkıp dolaşalım belki ağzı dualı bir dervişe rastlarız, o da derdimize derman olur." diyerek yola düşerler.

Dere tepe düz giderler en sonunda kendilerini yaylada bulurlar. Yaylada rastladıkları bir dervişe içlerini dökerler. Mübarek derviş onlara birer elma verir ve ekler, "Kimin kızı olursa, öbürünün oğluna versin." diyerek ortadan kaybolur.

İkisi de denileni yapar. Birkaç ay sonra Bey'in kızı, kethüdanın da oğlu olur. Çocuklar birlikte büyür ve okul çağına geldiklerinde hâlâ isimleri konmamıştır. Bir gün yaylada rastladıkları derviş gelir, onları bulur ve çocuklarına isim koyar.

Oğlana Asuman, kıza da Zeycan derler.

Olgunluk çağına yetişen bu iki genç birbirinden hiç ayrılmaz ve bir rastlantı sonucu Zeycan, annesinden Asuman'ın gelecekti nişanlısı olduğunu işitir. Zeycan işittiklerine karşı

Asuman'a yakınlık duymaya başlar ve günler geçtikçe onu sever, Asuman da aynı şekilde Zeycan'ı sever.

Onların birbirlerine duydukları yakınlığı fark eden anne, Asuman'ı hiç istemez ve bu durumu Bey'e bildirir. Bey ise sinirlenir ve kethüdasıyla beraber Asuman'ı da evden kovar.

Asuman babasını göndererek Zeycan'ı ister. Bey kabul eder ama karısı razı gelmez. Bunun üzerine Asuman, Zeycan'ı birkaç kez daha ister ama reddedilir.

Bir gece iki genç düşlerinde ak sakallı bir derviş görür ve onun ellerinden, "Aşk Badesi" içerler. İkisi de düşlerinde şiir söylemeye başlarlar.

Zeycan'a kavuşamayan Asuman kendini gurbete vurmaya karar verir ve vedalaşamaya gider. Zeycan çok sevdiği yârine anmalık yüzüğünü çıkarır verir.

Günlerden bir gün Kaleli Bey kızını da alıp yaylaya çıkar. O sırada Asuman'ın yolu buraya düşer. Tanınmak için bir çobanla giysilerini değiştirir ve Bey'in karşısına çıkarak onun kızıyla âşıklık sınavına girmesini ister. Asuman, kaybedenin öbürüne kul olması koşuluyla kabul eder. Karşılıklı söyleşirler ve sonunda Zeycan yenilir.

Ancak Bey kızını vermemekte kararlıdır. Bunu duyan Asuman tekrar kendini yola vurduğunda Bey'de onun arkasından adam gönderir ve onu öldürtmeye çalışır. Asuman son kez yalvarıp Zeycan'ı görmek istediğini belirttiğinde adamlar karşı çıkmaz ve Asuman, Zeycan'la buluşur.

Asumanın elinde yüzüğünü gören Zeycan adamlara yalvararak onu öldürmemelerini için ikna eder.

Asuman dervişinde yardımıyla yollarda başına gelen tüm felaketlerden kurtulur. En son rotası olan Basra'da Afyoncu dedesinin kahvesine yerleşir ve okuduğu şiirlerle ünlü olur. Artık tüm halk onun şiirlerini dinlemek için kahveye gelmeye başlar.

Bunu kaldıramayan diğer kahve sahipleri köyün koca-karısından Asuman'ın öldürülmesini ister. Kadın Asuman'ı bahçesindeki kuyuya atar. Burada söylediği şiirlerle yardım dileyen derviş Asuman'ı kurtarır.

Asuman yine dayanamayarak Dervişe sevdiğinden haber getirmesi için yalvarır. Derviş gelip Zeycan'ı görür ve Zeycan sevdiğinden aldığı mendile gül dokuyarak dervişle gönderir. Armağanı gören Asuman'ın özlemi dayanılmaz olur ve dervişten kendisini Zeycan'a kavuşturmasını ister.

Uzun bir aradan sonra Asuman tam Erzincan'a geldiğinde Zeycan'a düğün yapıldığını görür. Zeycan, âşık olarak konağa giren Asuman'dan yardım ister. Asuman başından geçenleri valiye anlatır. Vali ise kızın babası öldürmek isterken Asuman araya girerek buna engel olur.

Dervişin atının bastığı toprağı babasına götürünce ket-hüdanın gözleri açılır. Beyle anlaşmazlıklarını unutarak tekrar kardeş olurlar.

Asuman ile Zeycan o gün birbirlerine derin bir özlem ve sevgiyle kavuşur. Yedi gün yedi gece süren bir düğünle evlenir ve yaşamlarının sonuna kadar mutlu yaşarlar.

Erzincan; tarihi İpekyolu'nun üzerinde bulunan, Anadolu'nun en eski kültür merkezlerinden biri olmakla beraber birçok medeniyete ev sahipliği yapmış, 9 ilçesi bulunan büyüleyici güzelliğe sahip canım şehir.

Ve bu şehrin en büyük özelliği ise; mutlu sonla biten bir efsaneye ev sahipliği yapması.

Bu sefer de kavuşan sevdalıların efsanesiyle geldim. Efsaneler genelde mutsuz biter demiştim ama mutlu biten efsanelerimizde en enderleri, en özelleridir benim için...

Ayrıca nedensiz bir şekilde Demir'le aramızdaki ilişkiyi, bu efsaneyle bağdaştırıyordum. Aramıza giren kişilerden, kendi doğrularımızdan ve birbirimizi yanlış anlayarak kendimizi yıllarca gurbete sürgün etmiştik.

Yıllar sonra bir araya geldiğimizde ise bizi birleştiren bir derviş yoktu. Bizi birleştiren, birbirimize duyduğumuz derin bağdı ve aşkımızda bu bağ ile kuvvetlenerek ruhumuzla, kalplerimizi sarmaladı.

Demir operasyon sonrası bir hafta daha sınırda kalmış herhangi bir olumsuzluğa karşı tüm önemleri almıştı. Edip ölmüş, hain Yüzbaşı ise hak ettiği yere, adaletin ellerine düşmüştü. Onlardan gelecek olumlu- olumsuz tüm haberleri diken üstünde beklemiştik. Mehmet amca arkadaşlarından aldığı her bilgiyi bizlere bildirirken panik yapmamamız için elinden geleni yapmıştı. Daha sonra Demir aramış hayırlı haberleri bizlere vermişti.

Konuşmamızın üzerinden bir hafta geçmiş, kimseden ses soluk çıkmamıştı. Hatta Benan'ı iki gündür ortalıkta göremiyordum. Eylül ise kendi hayal alemindeydi ama işin enteresan tarafı onunla da yemek dışında görüşemiyorduk.

Odasına girdiğim an derslerim var diye beni geçiştiriyordu. Ben de can sıkıntısından anneme sarıyordum. Bu süre zarfında gelinliğimi, bindallımı, kına yapılacak yeri ve kuaförleri halletmiştim.

Bu arada Demir'e olan özlemim günden güne artıyordu. Artık kâğıda Demir diye yazıyor, karşısına da eşittir özlem kelimesini koyuyordum. Özlemden kafayı yercesine günlüğüme ağlaya ağlaya şiirler yazmaya başlamıştım. Mesela;

Duyduğun doğru sevgilim.

Özleminden kafayı yedim.

*Hadi gel artık üzme beni.
Langur lungur, tencerede bulgur
Yürekte gümbür gözlerde hüngür
Ağlatma gel artık.*

Ve şiir kariyerim burada son bulmuştu. Bana resim atmamı söylüyordu ama o atmıyordum. En sonunda sinirlenmiş, ona kendi fotoğrafım yerine ikimizin de küçükken çekilmiş gelinlik ve damatlık fotoğrafımızı göndermiştim.

Flashback:

Bade'nin dokuzuncu yaş doğum günü.

Üzerimde gelinliğim ve başıma taktığım taçla prenses gibiydim. Salonun ortasına geçmiş kendi etrafımda dönerken Eylül'de koltukta oturmuş kollarını birbirine bağlayarak somurtmaya başlamıştı.

Neymiş efendim ben prenses iken o neden cadı olmuş?

Bence cadılığını tescillemek için kıyafete de gerek yoktu.

Son kez kendi etrafımda dönerken babam elinde koca bir paketle bahçeye girdi. Hızla yanına giderek "Hoş geldin baba bana ne aldın? Bana dimi o?" diye sorarak elindeki paketi almaya çalıştım.

"Evet senin, ama pastanı üfledikten sonra mı açsan acaba?" diyerek güldü.

"Baba çok merak ediyorum ama!"

"Hayır pastanı üfledikten sonra. Ayrıca..." diyerek bir paket daha uzattı. "Bu da kardeşinin, ona da söylersin beraber açarsınız."

Paketleri elime tutuşturarak eve girdiğinde ben de Eylül'ün yanına ilerledim. Eylül kollarını çözüp ışıltılı gözlerle bana bakarken ben de hediye paketlerini üzerinde daha kesilmemiş ama ağız sulandıran pastamın olduğu masanın kenarına koydum.

“Babamı açmamamız gerektiğini söyledi sakın öyle bakma.”

“Ama apla!”

Arkamı döndüğümde Benan zıplayarak yanıma geliyordu. O an içeri elinde sarma ve kek tabağıyla Ayda teyzede geldiğinde ekip tamamlanmıştı. Sadece bir kişi eksikti.

Muşmula suratlı Demir.

“Ayda teyze Demir gelmedi mi?”

Eğilip yanağıma minik bir öpücük bıraktı. “Demir yine ateş püskürüyor kızım ama gelecek.”

“A ne oldu ki?”

“Sen bugün prenses olacaksın diye ben de onu prens yaptım. Smokin ona biraz dar geldiği için kızdı.”

Gülerek yanından uzaklaştığım an Demir içeriye kollarını çekti çekiştire çekiştire girdi.

“Kadın resmen Abuziddin gibi yaptı beni bu ne ya!” diye söylenirken ağızından kaçan kıkırtıya engel olamadım.

“Abuziddin ney?”

Yanıma hızla gelerek beni baştan aşağı süzdü. “Boş ver onu, tam bir doğum günü kızı olmuşsun. Erkek Fatmalığın gitmiş.”

Bir an da kaşlarımı çatıp bir şey söyleyecektim ki Ayda teyze elinde fotoğraf makinesiyle çıkageldi. “Yan yana gelin bakıyım bir fotoğrafınızı çekeyim.”

İkimiz yan yana girince Ayda teyze güldü. “Gir bakıyım kızımı Demir’in koluna.”

Demir’e dönüp masum bir yüzle ona baktığıma emindim. O da elimi tutup koluna geçirdiğinde çocuk kalbim hızlı çarptı.

“Gülümseyin.”

Ve bir an da flaş yüzümüze patladı.

Yüzümü buruşturarak ona doğru baktığımda pis pis gülümseyerek “Bana diyorsun ama kendin muşmulaya döndün.” dediğinde sağ ayağımı yere vurdum.

"Görüürsün sen muşmulayı!" diye bağırarak onu kovalamaya başladım. Bahçe kapısından çıkarken bizimkiler arkamızdan durun diye bağırdılar ama ben ona bu lafı yedirtmeden durmazdım.

"Gel buraya!!!!!!"

Demir gülerek koşmaya devam ederken birkaç çocuğa çarptığında çocuk onu kolundan tutmuştu.

"Hop hop! Hem çarp hem kaç hayırdır!"

Kız Bade bu çocuklar mahallenin en tehlikeli veletleri değil miydi?

Nasıl geldi bunlar buraya!

Demir kolunu hızla çekerek tepeden ona baktı. Uzun çocuğu vesselam.

"Sen hayırdır birader, sen nereden çıktın?"

İşte hepimizin aklında bu soru.

"Maç etmeye geldik ama kavgaya edeceğiz galiba." diyerek ıslık çalıp diğer çocukları da etrafa topladı. Demir'in önüne geçerek kollarımı açıp kendimi ona siper ettim.

"Abi bugün benim doğum günüm. Sonra dövseniz olmaz mı?"

Çocuk beni baştan aşağı süzdükten sonra kolundan tutup hızla kenara itti. Demir ise o an öyle bir bağırdı ki vallahi karşısında ben olsam korkudan kaçırırdım.

"Lan sen onu nasıl itersin!" diyerek yüzüne tokat attığında hızla elimden tutup beni kaldırarak koşmaya başladık.

"Ay Demir el ele tutuşup kaçıyoruz!"

"Kapa çenenı."

İkimizde nefes nefese kalmış, bizim eve yakın ara sokağa saptığımızda Demir beni durdurdu.

"Lan altıma etcem. Sen arkayı dön etrafı kolla ben şuraya bir su dökeyim."

“Yuh!”

“Hadi hadi.”

Arkamı dönüp yola bakarken arkadan bir sus sesi geliyordu.

“Allah’ım resmen bugün benim doğum günüm ama ben ne yapıyorum. Demir’in işemesinin bitmesini bekliyorum!”

Demir çocukların bize yaklaştığını gördüğünde kendini toparlayıp işediği yere üç kere desturladı.

“Hadi koş koş az kaldı eve!”

Flashback sonu

1 saat sonra:

Duruşma salonundan çıkarken çantamdan telefonumu çıkartmışım ki vücudum derin bir titreşimle sarsıldı. Benim bu telefonun nasıl bir titreşim sistemi vardı hâlâ çözememişim. Hızla Arayana baktığımda yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım.

“Sevgilim?”

“Hadi çabuk ben de karargâhtan şimdi çıktım.”

Anlamayarak “Efendim?” diye sorduğumda sadece güldü.

“Bugün nikahımızı unutmuş olamazsın değil mi?”

Olduğum yere mıhladım. “EFENDİM!”

“Diyorum ki ben nikah salonuna geçiyorum herkes orada çabuk gel diyorum.”

Telefonumun ekranına bakıp bugünün tarihine ve saatine baktım.

“İnanamıyorum Demir! İnanamıyorum!” diyerek cüppemi bile çıkarmadan koşa koşa merdivenlerden inip arabama doğru giderken telefon hâlâ açıktı.

“Sen ne zaman geldin! Bunun hesabını bana vereceksin!”

“Seve seve seni soyadıma aldığım an hesaplaşırız sevgilim. Çabuk ol herkes bizi bekliyor. Ayrıca sakın cüppeni çıkarma.” diyerek telefonu yüzüme kapattı.

Arabaya bindiğim an aklıma gelen soruyla kaşlarımı çattım. Demek bizimkilerin birkaç gündür can çekişir gibi hareket etmelerinin sebebi buydu!

Benden gizli gizli plan yapmışlardı.

Ayrıca cüppeni çıkarma da ne demekti?

Arabayı kazasız belasız kullanıp on beş dakika içinde Fatih Belediyesinin önüne geldiğimde bir sürü askeri ve sivil araç beni karşıladı. Ben hâlâ olayın şokunu üzerimden atamamışken birisi sertçe arabamın camına vurdu. Nasıl bir şoktaysam arabayı yolun ortasında durdurduğumun farkında bile değildim.

Kafamı kaldırıp kimin olduğuna baktığımda Benan süslü bir hâlde, “Hadi in in in!” diye bağırdı. Arabayı benim için ayarlanmış boş yere park edip hızla indiğimde Eylül koşup elime gelin çiçeğini tutuşturdu.

“Neredesin kızım nikaha on dakika kaldı!”

“Yemin ederim sizler hangi günahımın bedelisiniz!”

Söylene söylene arkamı döndüğüm an Demir karşımda duruyor derin bir özlem ve mutlulukla bana bakıyordu. Bir an boşluğuma gelip tökezlediğimde Eylül koşarak kolumdan tuttu.

Tekrar Demir’e döndüğümde bana doğru gelirken ben de fırsattan istifade onu baştan aşağı süzdüm. Son bir haftadır aldığı kiloları vermiş gibiydi. Uykusuz kaldığına dair tek belirti gözlerinin altında oluşan hafif morluklardı. Verdiği birkaç kilo üniformasının içinde gözüken heybetini kaybettirmemiş, sadece elmacık kemiklerini meydana çıkarmıştı.

Zaten kilo verdiğini buradan anladın Bade.

Ooo Sevim Hanım hoş geldiniz bakınız evleniyorum.

Yanıma gelip alnımı öptüğünde içimdeki yoğun özlem dışarı vurdu ve ona sımsıkı sarıldım. Onun kokusunu tekrar içime çekememekten öyle korkuyordum ki şu an bu gerçeklik beni derinden sarsmıştı.

“Çok özledim.”

“Çok özlendin.”

Geri çekilip cebinden bir yüzük kutusu çıkarttığı an nutkum tutulmuşçasına ona baktım. Hangi ara bu kadar hazırlığı yapmıştı aklım almıyordu. Yüzüğü parmağıma takarken “Sana söz verdim. Senin için geri döneceğim dedim ve...” diyerek alyansı takıp elimi öptü. “Seni soy adıma alacağım dedim.”

Dolu dolu gözlerle onun beni sevişini izledim.

“Hadi nikaha beş dakika kaldı.”

Elimden tutup sıkı adımlarla hızla içeri geçtiğimizde, etrafa baktım. Demir’in tüm bölüğü, polisler, Tim’den birkaç kişi, Mehmet amcanın arkadaşları, Binbaşı, Yüzbaşı, Yarbaylar, babamın avukat arkadaşları, mahallenin yarısı neredeyse tüm ama tüm sevdiklerimiz salonu doldurmuştu.

Nutkum tutulmuştu.

“Sen hangi ara planladın bunları!” diye ciyakladığımda Demir elimi sıkmakla yetindi.

Aklıma gelen ani aydınlanmayla üzerimize baktım.

Benim üzerimde Cüppem, Demir’de askeri üniformasıyla yanımda duruyordu. Gururla elini sıktığımda, “Hadi giriyoruz. Şu dakikadan sonra benim olan her şey senin, senin olan her şey benim. Zaten öyleydi ama resmi değildi. Artık hem hayat arkadaşım hem can yoldaşımsın. Artık benim bir bütünümsün.” dediğinde elini kaldırıp öptüm.

Yavaşça arka fonda Mehter Marşı çalarken herkes alkışlamaya başlamış, bizimkilerde alkışlarken gülmeye başlamışlardı.

Heybetli ve görkemli bir nikah kıyıyoruz.

Var mı bizim gibi!

Yavaşça nikah masasına doğru yürürken heyecandan takılıp düşmemek için içimden dua etmeye başlamıştım.

Bir de bayıl istersen Feriha.

Ay Feriha demişken yoktu yine herhâlde.

Oturmam için sandalyemi çeken Demir'e utangaçlıkla bakıp oturduğumda o da hemen yanımdaki yerini alıp tekrar elimi tuttu.

Şahitlerimiz Barbaros ve Benan'da bize katıldığında Nikah memuru geldi ve hepimiz ayaklanarak tekrar oturduk.

Nikah memuru mikrofona birkaç kez vurup ses kontrolü yaptığında içimden ses bir iki dememek için kendimi zor tuttum.

Sevin bak mutluluk sarhoşu oldum!

Ardından etrafı sessizlik kaplayınca Nikah memuru konuşmaya başladı. "Sevgili misafirler, değerli konuklar hepiniz Ergin ve Korkmazarslan ailelerinin değerli evlatlarının bu mutlu gününe hoş geldiniz." dediğinde alkış tufanı koparken derin bir nefes alıp heyecanla Demir'e baktığımda o da bana yüzünde solmayan gülümsemesini gönderdi.

"Geçtiğimiz haftalarda bize yazılı olarak evlenmek isteğinizi belirttiniz. Bu isteğiniz üzerine gerekli incelemeleri yaptık ve herhangi bir yasal mahsur görülmedi."

Birden birinin çıkıp durun siz kardeşsiniz! diye bağırıldığını hayal etsene Bade, ya da kucağında bebekli bir kadın gelip bu senin çocuğun evlenemezsin diyerek nikahı bastığını.

Nikahın kıyılıyor düşündüğün şeye bak!

“Şimdi yazılı olarak bize bildirdiğiniz isteğinizi sözlü olarak benim ve şahitlerin huzurunda duyalım.”

Sakın böğürme Bade.

“Durun!”

Hepimiz bir anda durup ayağa kalkan Ediz’e bakmaya başladık.

“Evlenemezsiniz! Siz kardeşsiniz!”

Millet deliye hasret biz akıllıya gerçekten.

Demir izin isteyerek Nikah memurunun elinden mikrofonu aldı.

“Sevgili Ediz çıkışta seninle kardeş olacağız hazırlan!” diyerek mikrofonu memura tekrar verdi. “Devam edin arkadaşın biraz psikolojik problemleri var kusura bakmayın.”

Memur bile hâlimize gülerken ne diyeceğimi bilemedim.

“Adınız soyadınız?” diyerek mikrofonu bana doğru uzattı.

“Bade Esmâ Ergin.”

“Anne adı?”

Anneme gülümseyerek baktığımda gözleri yaşlı oturuyordu. “Afet.”

“Baba adı?”

Babama baktığımda onunda annemden bir farkı yoktu. “Aşalay.”

“Damat Bey adın soyadın?”

Artık gözümün rotasını değiştirmiştım.

“Demir Korkmazarslan!”

“Anne adı?”

"Ayda."

"Baba adı?"

"Mehmet."

Önünüzde tüm kimlik bilgilerimiz açıkken bu baskı neden memur Bey?

Kıyın gitsin işte!

"Siz Bade Esmâ Ergin, hiçbir baskı altında kalmadan kendi hür iradenizle iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Demir Korkmazarslan'ı eşiniz olarak kabul ediyormusunuz?"

Hayalini kurduğum, imkansızım dediğim, canımdan çok sevdiğim adam bana bakarken ağlamaya hazır gözlerimle gözlerine bakarak "Sonsuza kadar EVET!" diye bağırdığımda elimi dudaklarına götürerek öptü.

"Siz Demir Korkmazarslan, hiçbir baskı altında kalmadan kendi hür iradenizle iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Bade Esmâ Ergin'i eşiniz olarak kabul ediyormusunuz?"

Demir bana bakarak "Hayatımın bütünü olan bu kadını sonsuza kadar baş tacı yapıp ömrümün sonuna kadar seveceğim! EVET. SONSUZA KADAR EVET!" diye gür sesiyle bağırdığında tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sicim gibi akarken salonda büyük alkış tufanı kopmuştu.

"Siz şahitlik ediyormusunuz?"

Benan ve Barbaros aynı anda "Evet!" diye bağırdılar.

"O zaman bende Fatih Belediye Başkanının bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı- koca ilan ediyorum."

İmzalar atılırken bol bol resmimiz çekildi.

En sonunda ayağa kalktığımızda nikah memuru bana aile cüzdanımızı uzattı. Elime alıp sevinçle havaya kaldırdığımda bizim kızlar çığlık atıyor, deli gibi alkış yapmaya devam ediyorlardı.

Elleri patladı patlayacaktı ama olsun bugün alkış yapmayacaklarda ne zaman yapacaklar?

Ve Demir...

Cüppemin kollarını düzelttikten sonra dibime kadar sokularak dudaklarını alnıma değdirdiğinde bir yandan da kokumu içine çekti.

“Hoş geldin Bade Korkmazarslan!”

Birkaç gün sonra...

Demir'in arabasının camına hızla vurduğumda daldığı düşüncelerden sıyrılarak camı aşağıya indirdi.

“Selamın aleyküm birader ehliyetini alayım.” dediğimde yüzünde hınzır gülümsemesiyle tek kaşını kaldırdı. Gözlerim istemsiz vücuduna kaydığında üstünde asker kıyafetleriyle bana şölen sunmaya yemin etmiş gibi karşımda dururken istemsizce iç çektim. Omuzlarının gerildiğini fark ettiğimde sessizce yutkundum.

“Ehliyetim de ruhsatım da sende.” derken eğilip kapıyı açtı. “Hadi gel sevdiğimiz tepeye gidelim.”

“Olur.”

Gülümseyerek hemen arabaya bindiğimde yanağına hızla bir öpücük kondurup kapıyı kapattım. Saçlarımı geriye doğru attığım an arabanın hâlâ çalışmadığını fark ederek ona doğru döndüğümde gözleri bir anlığına saçlarıma sonra da yüzüme kaydı. Bir an için evde yediğim mutluluk Nütellasının dudaklarımın kenarına mı bulaşma ihtimalini düşündüm ama sildiğime adım kadar emindim.

Ben de ona pür dikkat baktığımda gülümseyip başını hafifçe sallayarak arabayı çalıştırdı. Derin bir nefes alıp “Nasıl

geçti günün?" diye sordum. Tek eliyle u dönüşü yaptığında araba fetişimin yüzeye çıktığını hissettim.

Bu adam ne güzel araba kullanıyor imdat Sevim katil geldi!

"Güzel, sorunsuz, uzun bir aradan sonra huzurlu."

"Çok şükür."

Başımı yana yatırıp yan profilden ona bakmaya devam ederken "Sen neler yaptın hazırlıklar nasıl gidiyor? Bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" diye sorduğunda gülümseyerek elimi yanağına koydum. Bu hareketime karşı başını avucuma iyice yasladı.

Bu adama karşı koala gibi yapışma huyumu asla bırakmayacaktım.

"Hayır sevgilim. Çok şükür bitti tek sorunumuz Eylül'ün saçını inatla bülbül yuvası yaptırmak istemesi."

Avucumun içine doğru gülümsediğinde yeni çıkmaya başlayan sakalları tarafından tuhaf bir hisle doldum.

"Emin ol inat ettiyse yaptırır. Kime çektiyse artık."

Gözlerimi kısıp ona baktığımda ters bakışlarımı üzerinde hissettiğini anlamış gibi gülümsemesi daha çok genişlemiş ve bir an dönüp göz kırparak yola tekrar dönmüştü. Ama benim kalbim var be adam...

"Memnun değilsen Beyefendi sağa çek ineceğim ben!"

"Bak bak bak hele hanımefendiye bak sen." Arabayı durdurduğunda bize özel tepeye geldiğimizi anladım. Yerimde doğrularak etrafa baktığımda kimsenin olmadığını fark ettim. Yerimde doğrulup ona doğru döndüm.

"Ne oldu aslan parçası bir sorun mu var?"

"Birader, aslan parçası falan, Bade Hanım o güzel ağzınızı iyice bozdunuz. Bir düzeltmek lazım diye düşünüyorum."

Ağzımı düzeltmek...

İyice azdın sen Bade iyice...

"Diyorsun..."

"Laf ebeliği sevmem bilirsin." Gözlerimin içine derin derin baktı. "Şu merasimleri bir an evvel atlatsak başka bir şey istemiyorum."

"Diyorsun..."

"Bade!" dediğinde sııttım. Gözleri dudaklarıma kaydığında derinliği bozulmamış bakışları altında kavruldum. Dayanamadım. Ona doğru dönüp ellerimi omuzlarma yerleştirerek üzerine oturduğumda derin bir çekti.

"Çok tehlikeli işler yapıyorsun." diye mırıldandığında dudaklarım alnını buldu. Onu öyle çok seviyordum ki içim içime sığmıyordu. Başını boynuma gömüp beni koklayarak öptüğünde gözlerim istemsizce kapandı. Ben gerçekten Demir'in koalas olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum.

"Neden alnımı öpüp duruyorsun?"

Gülümsedim. "Çünkü burnum saç diplerine geldiğinde kokunla mest oluyorum ve öpüyorum."

"Demek kokumla mest oluyorsun."

"Sen nasıl mest oluyorsan." diye yanıtladım. "Beni öp-sen ya."

Demir'in eli sırtımda gezinmeye devam ederken bir anda durdu. Gülümseyerek eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduğunda ben de gülümsedim. Biz bu gülüşten öpme olayını çok seviyoruz.

“Kınayı getir aneeeeey!

Kınayı getiiiiir aneeeeeeey!

Parmağını batır aneeeeey!

Parmağını batır aneeeeeeeeey!”

Kızlar etrafımda dönüp ağlamamı beklerken onların söylediği kına türküsü öyle komiğime gitmişti ki ağlayacağım yerde gülüyordum. Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı yutarken omuz hareketlerimden büyük ihtimalle ağladığımı düşünüyorlardı.

“Gördünüz mü? Ablam, benim bu güzel sesimle ağlamaya başladı.”

Eylül bunu dediği an öyle bir kahkaha attım ki tepemde dönüp duran herkes bir anda durdu ve her yeri sessizlik kapladı. Benan, Eylül’ün söylemini kanıtlamak için direkt eğilip kırmızı başlığımı kaldırınca ona sırtarak baktım.

“E bu gülüyor ya?” diyerek kafasını kaldırıp bizimkiler baktı. “Biz boşu boşuna mı dönme dolap gibi dönüyoruz anlamadım ben şimdi?”

Benan’ın söylediklerine bu sefer hepimiz tekrar güldüğümüzde mahallemizde ağıt yakan canım Fatma teyze yüksek sesiyle devreye girdi.

“Rastlarsa gözleerin!” derin bir nefes. “Yaşlı yavruna-aa!”

“Ah hayır yaaa!” diye inlediğimde herkes neye uğradığını şaşırmış, annem bir koşu gidip mikrofonu Fatma teyzenin elinden aldığı anda derin bir nefes almıştık.

“Ya Allah aşkına Fatma abla! Kınadayız kınada matem tutmuyoruz.”

“Ne var ya senin kızın ağlamıyor. O hep bu şarkıda ağlar bilmiyor musunuz?”

Ay doğru. Ben bu şarkıda içim dışıma çıkana kadar ağlardım.

Ne alaka gerçekten bende bilmiyorum özür dilerim Kibariye abla.

“Ağlamazsa ağlamasın gülerек çıksın kızım evden. Uzatmayın lütfen.”

Annem virgül değil ortama resmen nokta koymuştu. Lakin bizimkiler şansını bir kez daha deneyip bir süre daha devam ettiler. Ben ağlamayınca bu girişimleri de son bulmuştu. Kına yakılmaya başladığında tam avucumu açmıştım ki Eylül, “Ay geeelin elini açmıyooooooooor!” diye cırladı.

“Açıyorum ya kızım işte!”

Eylül gözlerini devirip kulağıma doğru eğildi. “Abla sen saf mısın? Hı tersten mi çıktın annemin karnından? Kordon boynuna mı dolandı ne oldu?”

“Ne diyorsun kızım açıyorum diyorum!”

“Ayda teyze! Gelin elini açmıyor elini!”

Ayda teyze gülerек anneme göz kırpıp yanıma doğru gelirken elindeki keseyi açtığında avucuna düşen altın gözlerimin birden açılmasına neden oldu.

Doğru ya kız Sevim, altın geliyor altın!

Yemin ederim kardeşin olmasa saf saf gideceksin Bade.

Ayda teyze yanıma ulaşip avucumu açarak altını koyduğunda derin bir nefes aldım. Elimini sıkarak geri çekildiğinde avucuma kına yakılmaya başladı. Herkes tekrar kına türküleri söylemeye başladı. Bu esnada gözlerim örtümün altından istemsizce annemi bulduğunda onun ağladığını gördüm.

E ama ben anneme hiç kıyamazdım. O ağlayınca ben de otomatik vitesle bağlar gibi hemen peşinden ağlardım.

Gözlerim istemsiz dolunca derin bir iç çektim ve bu iç çekiş gözlerimdeki yaşların akma sebebi olmuştu. Gözlerimi annemden çekip Eylül ile Benan’a döndüğümde onlarda ağlıyordu.

Dayanamadım.

Burnumu çeke çeke ağlamaya başladım.

Ellerime kına yakıldığında Benan gelip örtümü kaldırdı ve hepimiz ağlayan yüzlerle birbirimize baktığımızda ayağa kalkıp anneme doğru koşar adımlarla gittim. Annem kollarını açtığına gidip kanatlarının altına girdim. “Güzel kızım benim.” diyerek yanaklarımdan öptüğünde şımarık bir çocuk gibi burnumu sesli çektim.

“Rezil olduk emi anne.”

“Bugün senin en güzel günün istediğin gibi ağla gül.”

Burnumu burnunun ucuna kedi gibi sürtüp yanaklarını öptüğüm an dışarıdan davul sesleri gelmeye başladı. Hepimiz bir anda çıkışa doğru döndüğümüzde organizasyonun hazırlamış olduğu gelin alma merasiminin başladığını anladım. Demir önde, arkadaşları arkasında bize doğru gelirken Kenan Doğulu’nun, Güzeller İçinden şarkısı çalmaya başladı.

“Güzeller içinden bir seni seçtim.

Kalbimi sana ben sana verdim.”

Demir alkış yapa yapa bana doğru ilerliyor, Ediz, Cemal ile beraber davul çalıyor, Barbaros ve diğer arkadaşları coşa coşa bize doğru geliyorlardı. Kızlar yolu açıp bize kolaylık sağlarken ben de ortaya atılıp oynamaya başladığımda gülümsemesi yüzünde daha çok genişledi. Etrafımda bir tur döndükten sonra Demir karşıma geçmiş kollarını iki yana açıp bana doğru eğilip “Kalbimi sana ben sana verdim!” diye bağırdığında güldüm.

Alı çok yakışıklıydı anneciğim imdaaat!

Sevim görüyor musun kız yakışıklı çocuğu kaptım!

Herkes dans etmeye devam ederken biz Demir’le birbirimize sarılmış, gülerek oynamaya devam ediyorduk. Öyle mutluydum ki bunun tarifini isteseler asla söyleyemezdim.

Bir süre herkes oynamaya devam ederken Demir kulağıma doğru eğildi.

“Çok güzelsin.”

“Hım...” diyerek gözlerimi kapatıp alnımı çenesine yasladım. “Sende çok yakışıklısın be adam.” Eğilip yanağımdan öptüğünde mayıştığımı hissettim. Huzurla iç çekerek başımı omzuna yasladığımda nefes alışverişi kulağımda uğulduyordu.

“Böyle şeyler söyleme. Yoksa seni buradan kaçırıp hım...” yutkundum. “Çok özledim seni.”

Kalbim söyledikleriyle dört nala koşarken yutkundum. Ada’da yaşadığımız o geceden sonra minik öpüşmeler ve yüzeysel yakınlaşma dışında herhangi bir şey yaşamamıştık.

“Ben de çok özledim. Kaçırsana beni.”

Boğazından çıkan hırıltı, hızlanan kalbimi daha beter ederek içimden bir şeyler akmasına neden oldu.

“Ne yapacağım seninle ben cidden aklım almıyor.”

“Duygularımızın karşılıklı olduğunu da tahmin edebiliyordur.”

“Az kaldı... Çok az kaldı Bade sonra seni elimden kimse alamaz.”

Söylediklerine onu kışkırtacak bir şekilde minik bir kahkaha attı”

“Elinden kurtulmak isteyen kim?”

FİNAL 1

Düğün günü:

Gelin odasında aynanın karşısında durmuş kendime bakıyordum. Üzerimde dantel detaylı, işli takma kolları, etek kısımları üç boyutlu çiçeklerle bezenmiş gelinliğimle harika görünüyordum. Saçlarımı ortadan iki ayırtmış, arkada düşük topuz olacak şekilde toplatarak incecik tacımla duvağımı tutturmuştum.

Hayalimde ilkbahar gibi görünmek vardı ve sanırım istediğime uymuştu.

Gelin alıcıdan sonra direkt düğün yerine gelmiştik. Ben anneme babama sarılıp salya sümük ağlarken Eylül fırsatıtan istifade kapıda durarak Ediz'i soyup soğana çevirmişti. Davul ve zurnalarla çıkmış, büyük askeri konvoyla düğün yerine giriş yaparken herkesin nutku tutulmuştu. Ama asıl benim nutkum tutulmuştu çünkü Demir damatlık giymeyip daha spor bir takım giyerek aklımı başımdan almıştı.

Kim bilir damatlıkla gördüğüm zaman ne olacaktım çok merak ediyordum...

Bu arada Demir hâlâ gelinliğimi görmemişti. Bu çok büyük bir başarıydı bizim için.

Gelin odasına girdiğimiz an makyaj ekibi gelmiş, beni hazırladıktan sonra gelinliğimi giymiştim. Kızlarda hazırlanmış korktuğum başıma gelmemişti. Hiç kimsenin saçı

bülbül yuvası olmamış, gelinin kız kardeşi makyajı yaptırmamışlardı. Eylül kırmızı, uzun yırtmaçlı bir elbise tercih ederken Benan ise zümrüt yeşili mini bir elbise giymişti.

Ayrıca Bride bornozu bile giymiştim bu detayı atlamamam gerekiyordu.

Çok mutluydum, o kadar mutluydum ki sanki bir rüyanın içerisindeydim ve biri beni çimdikleyerek uyandıracakmış gibi hissediyordum. Kapım tıklatıldığı an kızların çığlık atmasıyla daldığım düşüncelerden çıktığımda, ne olduğunu anlayamadan “Damat geldi damat!” diye bağırdılar.

Benan beni belimden tutup cama doğru çevirdiğinde “Kızım ne yapıyorsun! Bakın Demir’i yeterince beter ettiniz!” diye ciyakladım.

“Bizden kız almak çok kolaydı zaten. Boş ver sen şimdi bunu, bak ne yapıyoruz. Seni böyle arkadan göreceğ önce bir kalbi duracak sonra...” diyerek eliyle ne yapacağımı göstererek devam ett”. “Sen Yeşilçam filmleri gibi yavaşça ona doğru döneceksin hop adam bayıl”

“Benan doğruyu söyle Demir’i öldürmek için beni mi kullanıyorsun?”

Benan sinsi sinsi yaklaşarak “Adam zaten hasretinden ölmüş, bir de ben mi öldürmeyim.” dediğinde boğazımı temizledim.

“Hadi Eylül biz çıkalım haydi haydi!”

“E kalsaydık ya Benan abla fotoğraflarını çekerdik.”

Benan gözlerini devirip Eylül’ü kolundan tuttuğu gibi kapıya sürüklemeye başladı. “Öpüşecekler kızım şimdi yürü.”

Benan ve Eylül kapıyı açtıkları gibi “Ooo damat efendi bu ne yakışıklılık!” diye bir ağızdan bağırdıklarında merakıma yenik düşüp arkamı yavaşça döndüm. Demir

içeri girmiş kızlara gülümserken “Gelinimi almaya geldim!” dediğinde seslice yutkundum. İlk önce yüzünü gördüm. Sakal tıraşı olmuş, saçını geriye doğru düz bir şekilde taratmıştı. Ve baştan aşağı simsiyahtı. Smokini vücudunu öyle sarıp sarmalamış ki atletik olan hatları daha çok meydana çıkmıştı.

Dudaklarım kurudu.

“Buyurun efendim gelininiz içeride sizi bekliyor.”

Demir bir adım daha atıp beni tamamen görüş açısına aldığı anda kızlar gülüşerek kapıyı kapattı. Kendimi adım atamayacak kadar heyecanlı, bir o kadar da gergin hissediyordum. İkimizde öylece durmuş birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Gelinliğimin eteklerinden tutup yavaşça ona ilerlerken yüzünde hiçbir mimik oynamıyor, şoka girmiş gibi öylece duruyordu.

Acaba şoka mı girdi?

Sevim son kez koş kız katil geldi.

“Demir?”

Gözlerini kırpıştırarak kendine geldiğinde beni baştan aşağı süzdü. O beni böyle derinlemesine süzerken ben de utangaçlıkla yerimde kıpırdandım.

“Büyü müsün sen?”

Soluklarım, sözlerinin vermiş olduğu heyecanla sıkışırken ben sadece gülümsüyordum.

“Bade...” diyerek bir adım daha attı. “Çok güzelsin.”

Bir adım daha attı.

“Cennetten düşmüş bir huri misin?”

Bir adım daha.

“Bana bahşedilen bir melek misin?”

Bir adım daha atarak önümde durup ellerimi avucunun arasına alarak öptü.

“Ah ben çok şanslı bir adamım. Bugünün hayalini o kadar çok kurdum ki. Benim için gelinlik giyişini, benim gelinim oluşunu o kadar çok hayal ettim ki. Sen benim hem imkansızımdın hem dilimden düşmeyen duamdın.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim. “Ağlatmasan ya beni.”

“Ağlama. Gözyaşların bile kıskanır bugün seni.”

Yavaşça yaklaşarak dudaklarına minik bir buse kondurduğumda derin bir iç çekti. Onun güven verici kollarına daha çok sığındığımda, yadırgamadan güçlü elini sırtıma yerleştirip öpüşünü derinleştirirken bir yandan da derin derin iç çekiyordu. Sanki nefesimi nefesine katmak ister gibiydi.

Son bir derin öpücük kondururken nefeslerimize, yavaşça geri çekilip kararmış yeşillerine baktım. Boşta kalan elini çeneme yerleştirip baş parmağını dudaklarımda hafifçe gezdirdi.

“Rujun birazcık bozulmuş olabilir.”

“Rujum bozulmasın vallahi bu makyajı kırk saat yaptım.” dediğimde gülmeye başladı ve kollunu uzatarak “Hadi gelinim herkes bizi bekliyor.”

Ve ömrü hayatım boyunca güç aldığım, her zaman da alacağım koluna girerek kaybolduğum gülüşüne hasretle iç çektim.

Senin o gülüşün için dünyayı ayaklarımızın altına sereceğim can içim. Seni her daim seveceğim, gülüşüne hayat sığdırıp can bulacağım...

“Artık bundan sonra beraberiz Bade Korkmazarslan.” dediğinde çapkınca göz kırptı. “Kurtuluşun yok artık.”

Onun çapkınlığına tek kaşımı kaldırıp hınzırca gülümsedim. “Peki kurtulmak isteyen kim Demir Korkmazarslan.”

“Hımm. Demek karım çok yaramaz.”

Karımı dedi...Karım...

“Ah kocacığım senin de benden aşağı kalır yanın yok sanki?”

Gülüşü yüzünde donarken ne olduğunu anlayamadım. “Demir?” diyerek onu dürttüğümde tepki vermedi. “Demir?”

“Sen demin ne dedin?” diye sorduğunda şaşkınlıkla ona baktım.

“Ne dedim ki?”

“Ben de sana soruyorum Bade?”

Demin durup ona ne dediğimi düşünürken aklıma ilk defa ona kocacığım dediğim geldi. Dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı havaya kaldırdım.

“Kocacığım?”

Demir gözlerini art arda kırparak şaşkınlıkla “Bir daha desene.” dediğinde tutmaya çalıştığım kahkahamı bastıramadım. O ise gözlerini gülüşüme odakladığında gülerken yutkundum.

“Kocacığım.”

“Kalpten gideceğim Allah’ım...”

Boşta kalan elimle omzunu dürttüm. “Aptal saptal konuşma sen bana lazımsın.”

Sırtımı tutan eli belime yavaş yavaş inerken yeşilleri daha ne kadar kararabiliyorsa o kadar kararmıştı. Kısık ve bir o kadar da baştan çıkarıcı bir ses tonuyla konuştu. “Beni cayır cayır yakıyorsun. Bir kocacığım dedin aklımı aldın kadın.”

Tüylerim diken diken olduğunda kollarına sığamıyormuş gibi derin bir nefes aldım. “Sen de benim aklımı alıyorsun be adam. Bence ödeşтик.”

“Bu daha ne ki...” diyerek yüzüme doğru yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. “Ömür boyu ödeşeceğiz gibi.”

Yaptığı imayla sanki hiçbir şey yaşamamış gibi kızardım. “Gitsek mi Demir. Bak kapının arkasında deli gibi birileri bağırıyor.”

“Sen var ya sen.” dediğinde Eylül’ün tiz sesi ikimizi de kendine getirdi.

“YETERLİ ARKADAŞLAR! SEVGİLİMİN HER SÖZÜNE KATILMAYA BAŞLAYACAĞIM ARTIK!”

İkimizde birbirimize bakıp gülerken Demir geri çekilip doğrularak kolunu bana doğru uzattı.

“Hazır mısın?”

“Peki sen?”

“Sen varsan hep hazırım.”

Demir’le çiçekli çemberlerin altından geçerken nedi-melerim başımızdan aşağı çiçekler atmaya başlamışlardı. Karşı komşumuzun küçük kızı da uzun duvağını tutuyor, arkamızdan bize eşlik ediyordu.

Sahneye her yaklaştığımızda çıkan sis bulutları etrafı kaplıyor, ortama büyülü bir hava katıyordu. Arka fonda çalan çok sevdiğim Ludovico Einaudi’nin Experience şarkısından çıkan piyano sesi sanki vücudumdaki tüm uzuv-ları sarmalamış, dans etmemizi bekliyor gibiydi.

En büyük hayallerimden biri de vals yapmaktı. Bunu zorla da olsa Demir’e kabul ettirmiş, son birkaç günde muhteşem dans hocamız sayesinde işi çözmüştük. Yoğun alkış-larla sahnenin ortasına geldiğimizde birbirimizin gözlerinin içine bakmaya başladık.

Modern ve Viyana olmak üzere iki seçenek önümüze sunulmuştu ve biz Modern Vals'ı tercih etmiştik. Hem hareketler yavaş ve belli hem de öğrenmesi kolaydı.

Bir elimle gelinliğimin ucunu tutup eline bırakırken diğer elimi omzuna yerleştirdim. İkimizde dik durmuş birbirimize tutkuyla bakarken etrafınızda dönmeye başlamıştık. Biz dönerken sis bulutları daha çok yükseliyor, tutkumuz bizi daha da sarmalıyordu. Her dönüşümüzde gelinliğimin etekleri havalanıyor, Demir'in ferah parfüm kokusu burnuma geliyordu.

Dönerken kendimi hafif bir pozisyonda yana eğmiş, etrafıma gülücükler saçıyordum. Demir ise beni yavaşça doğrultarak kendine daha çok bastırıldığında son dönüşümüzü yapıp belimden destekleyerek beni eğdi ve dudak kenarıma hafif ama beni sarsacak bir öpücük bıraktı.

Herkes ayağa kalkmış bizi alkışlarken ben de anın büyüyle gözlerinin yeşilliklerinde kayboldum. Gülerek diğer dudağımın kenarından öperken "Burası küsmesin." diyerek beni doğrulttu.

"Çok çıkarcısın."

Çapkınca göz kırpıp "Biz ona her anı değerlendirmek diyelim." dedi.

Tam bir şey diyeceğim esnada kapılar açılıp içeriye bağırarak girenleri gördüm. Daha dikkatli baktığımda önde Barbaros arkasında Ediz onun yanında da Cemal'i gördüm. Diğerleri de bölükten arkadaşlarıydı sanırım.

Hepsi seke seke erik dalı oynayıp bağırarak bize doğru geliyorlardı.

"Erik dalı gevrektiler! Erik dalı gevrektiler!"

Etrafımızda yuvarlak oldukları an Demir karşıma geçerek elimden tuttu.

“Elin gızı naziktir, elin gızı naziktir. Amanın küsmeye gelmez, haydi küsmeye gelmez.” diyerek tek eliyle kalbini, sonra da beni gösterdi.

Gülerek ona doğru oynamaya başladığımda tek ayağıyla ritim tutuyor, beni alkışlıyordu. Ona doğru ilerleyip birden kendimi geri çekerek kendi etrafımda döndüm. Her alkış vurduklarında vermiş olduğu ritimle elimden geldiğince kıvrak hareketler yapmaya çalışıyordum. Gelinliğimin eteklerinden tutup havaya kaldırarak etrafında dönmeye başladım. Ben etrafında dönerken o da alkışlayıp gözlerini üstümden ayırmıyordu.

Ardından takı merasimi gerçekleştirmiş, ayaklı kuyumcu dükkânı olmuştum. Zaten takılar üzerime takılırken organizatör olmasaydı hâlimin ne olacağını düşünüyordum. Sebebi ise kardeşim Eylül ve onun yandaşı Benan’dı. Utanmasa altınlarımdan birine uzanarak tutup çekecekti. Para kopusunda ise ona uymayan rakamları görünce yüzünü sinirle yelliyordu. Benan ise yüzünü ekşitip durduğu yerde cık cıkliyordu.

Bir ara dönüp dudaklarımı sinirle sıkarak bir yılan edasıyla ona saldıracakken Demir, koluma girerek bir sonraki takı kısmı için önüme döndürtmüştü. Takı merasimi bittikten sonra pasta merasimi olmuş, biz kızlarla kendimizi tatlı krizine sokarak şekerimizi en üst düzeye çıkartmıştık.

Gece harika geçmişti. Tüm arkadaşlarım toplanmış pistin ortasında deli gibi oynuyorduk. Ardından dinlenme kısmına geçtiğimiz için herkes yerine oturdu. Demir hâlime gülerken diğer yandan terimi siliyor pis pis şakalar yapıp yerin dibine girmeme neden oluyordu. Daha sonra ortadan kaybolduğunda Eylül ve Benan yanıma gelip beni piste doğru sürüklediklerinde şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım.

Bir anda ne olduğunu anlamadan arka fondan harmandalı yükseldi. Demir ve arkadaşları ağır ağır bize yaklaşıırken ne olduğunu sonunda anlamıştım. Hepsi bir anda durup “Haydee!” diye bağırıp hareket etmeye başladılar. Bir yanıma Eylül diğer yanıma Benan geldiğinde hepimiz içimiz geçmiş gibi onları izliyorduk.

Demir gözlerini gözlerime kilitleyerek önce dik durup ellerini yavaşça yan tarafa doğru açtı. Sağ kolunu aheste aheste öne doğru atarken sol kolunu da arkaya doğru atmış, sol bacağını öne doğru uzatmıştı.

Hareketine devam ettiğinde ellerini havaya kaldırmış şıklatırken sağ ayağını hafif bükerek yere sertçe basmıştı. Tüm ekip aynı anda aynı hareketleri yaparken hepsinden naralar yükseliyordu. Tüm davetliler aynı anda alkış yaparken tüylerim diken diken olmuştu. Aynı nişandaki gibi oynuyorlardı.

Demir bana doğru gelerek dizini büküp önümde eğildi ve iki elini toprağa sürter gibi yapıp sertçe bileğine vurarak gözlerimin içine baka baka ağır adımlarla ayağa kalktı. Oyun bu şekilde devam ederken gözlerimden akan mutluluk yaşlarına engel olamıyordum. En sonunda şarkı bitip beni kollarının arasına aldığı anda kimseyi umursamadan ona sarıldım.

“Canımın en içi.” diye fısıldadım.

“Canımın canı güzel karım.” Bana öyle sıkı sarılmıştı ki gözlerimden akan mutluluk gözyaşları kesik kesik nefes almama neden oluyordu. Onunla çıktığımız bu güzel yolda ele ele, sevgiyle ve sadakatle yürüyeceğime dair bir kez daha yemin ettim. Birbirimizden zorla ayrıldıktan sonra tüm gece ayaklarımız patlayana kadar oynamış, gecenin sonunda Eylül, artık evde olmayacağımı gerçeğiyle yüzleşince yakama yapışıp ağlamıştı.

Şimdi ise masanın etrafında oturmuş sohbet ediyorduk. Ayaklarımı Demir'in kucağına koymuş otururken o da nazik hareketlerle parmak uçlarımdan başlayıp bileklerime kadar ovuyordu.

Ah asıl bombayı unuttum.

Barbaros sahneye çıkıp şarkı söyleyerek Benan'a evlenme teklifi etmişti. Bu haftada onların istetmesi vardı.

Neymiş Bade Hanım? Herkesin evlenmesi için senin kapıyı açman gerekiyormuş.

"Neye gülüyorsun?"

Demir'in sorusuna karşılık başımla Benan ile Barbaros'u işaret ettim.

"Bu afacanlara."

Benan kaşlarını çatıp bana baktı. "Sensin afacan."

"Kızım bu hafta seni istemeye geliyoruz tehlikenin farkında mısın?"

Barbaros gülererek sevgilisinin yanağından öptü. "Bade evlendin diye rahat konuşma."

Demir kaşlarını çatıp aniden "Höst rahat konuşma falan sen hayırdır Barbok." diye bağırdığında yapay bir öksürük sesiyle beraber Ediz parmağını kaldırıp araya girdi.

"Bir dakika bir dakika, Barbok benim lafım. Git başka bir şey uydur Demirciğim."

"Başlatma lan Demirciğine kerkenez herif."

Eylül, Ediz'in koluna girerek "Sevgili enişteciğim ayıp oluyor ama ne de olsa ileride bacanak olacaksınız." dediğinde Demir iki elini yakasına getirip bıkkınlık hareketi yaptı. "Kene gibi yapıştın lan, kurtulamayacak mıyım ben senden!?"

"Yoo! Kabul et beni çok seviyorsun."

“Çoook.”

Sahte bir kızgınlıkla omzuna vurup “Sevgili kocacığım beni Ediz’le mi aldatıyorsun!?” diye kızdım.

Eylül bana bakarak sinsice sırıttı. “Ablacım altın kesesi bende.”

“Yürü gidiyoruz.”

Demir araya girip “Hop hop ne oluyor sevgili karıcığım.” diyerek güldü.

“Git Ediz’i sev sen.”

Ediz ortamı hararetlendirmek ister gibi önce Demir’i sonra kendisini gösterdi. “Ben söylemiştim Barbok, Demir bana aşık diye.”

“Kes lan.”

Hepimiz ikisinin atışmalarına gülerken tek tek onların yüzlerine baktım. Hayatım boyunca yanımda olacak insanlara ve hayat yolunda bana eşlik edecek hayat arkadaşına.

“Yavrum.”

“Efendim?”

“Neye daldın?”

Gülümseyerek ellerimi kirli sakallarına götürdüm ve okşadım.

“Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum.”

Bu sözü söylerken herkes bir anda bana yoğunlaşmıştı.

“Nereden nereye geldik. Bir sürü olay atlattık, bin bir duyguyu tattık. Hayatta başımıza gelmez dediğimiz her şey başımıza geldi, iyi ya da kötü.” Gözlerimi kardeşimin yüzüne sabitledim.

“Sen benim hayatımdaki ilk arkadaşımsın. Ağladığımda, güldüğümde her zaman yanımda olansın. Bilirim ki ayağım taşa takılsa düşmeme izin vermezsin. Bu hayatta

senin gibi kardeşim olduğu için kendimi çok şanslı hissettim her zaman.” dediğimde ikimizde ağlamaya başlamıştık. Daha sonra Benan’a döndüm.

“Sen Eylül’den sonra sırtımı yaslayabildiğim tek kişisin. Kardeş diye bellediğimsin. Kalbin öyle güzel ve şefkatle dolu ki etrafına da kendi güzelliğinden parçalar bırakıyorsun. Çocukluğumdan beri iyi günde kötü günde hep yan yana olduk ve en önemlisi birbirimizi hiç kırmadık. Senin gibi arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.” dediğimde ayağa kalkıp yanıma gelerek boynuma sarıldı.

Eylül, “Benim başım kel mi?” diye bağırarak o da yanıma geldi. Üçümüz birbirimize ağlayarak sarıldık.

“Hadi geçin yerinize boğuldum.”

İkisi de gülerek geri çekilip yerlerine geçtiklerinde Barbaros ve Ediz’e döndüm.

“Sizlerde bu hayatta güvendiğim iki kişinin kalbini açan insanlarsınız. Yeri geldi bana abi oldunuz koruyup kolladınız. Bunun için de size ayrı teşekkür ederim ama en önemlisi Demir’imi hiç yalnız bırakmadınız. Benan benim için nasılsa siz de Demir için öylesiniz, iyi ki varsınız.”

İkisi de bana minnetle bakarken bakışlarımı Demir’e çevirdim. Onu bilerek sona saklamıştım.

“Sen benim hayatım boyunca sığındığım liman oldun. İkimizde çok sınavlardan geçtik. Yeri geldi aklımızla, yeri geldi kalbimizle sınandık ama soluğu hep birbirimizde aldık. Araya ne kadar mesafe girerse girsin ne olursa olsun birbirimizden hiç kopmadık. Ben hep sen oldum, sen hep ben oldun. Beraber büyüdü, beraber yetiştik.” diyerek yanağına öpücük kondurup geri çekildim. “Seni çok seviyorum, seni iyi ki sevmişim.”

Beni kendine hızla çekerek kaburgalarımı sıkacak bir şekilde sarıldı. Bir anda böyle konuşup herkesi farklı duygulara sokmuştum biliyorum ama asla pişman değilim.

Kız kardeşimi ve ailemi seviyordum.

Arkadaşımı seviyordum.

Arkadaşlarımı seviyordum.

Hayat arkadaşımı, aşkımı, eşimi seviyordum.

Demir geri çekilerek akan gözyaşlarımdan öptü. "Sen benim hayattaki tek duam, tek şansım, yuvam, evim, özlemim, aşkım. İyi ki sen."

"İyi ki sen."

"Abla vakit geldi!" Eylül'ün ayağa kalkmasıyla ben de yerimde doğruldum. Düğün sonunda rahat giyebileceğim bir elbise diktirmiştim. Bunun sebebi ise buradan direkt balayına gitmemizden kaynaklanıyordu. Ben de beyaz, dümdüz, ince askılı, mini bir elbise istemiştim. Ayağa kalkıp Demir'in yanağına derin bir öpücük kondurdum.

"Üzerimi değiştirip geliyorum."

"Benimde..." kulağıma doğru eğildi. "Yardıma gelmemi ister misin?"

Kıkırdayarak hafifçe omzuna vurdum. "İlla pislik yapacaksın değil mi?"

"Her zaman güzelim biliyorsun."

Onunla daha fazla dalaşmadan gelin odasına hızla ilerleyip kızların yardımıyla yaklaşık on dakika içinde hazırlanmışım. Eylül ve Benan'la ilerlemeye devam ederken gözlerimin dolduğunu hissettim. Benan bana kaşlarını çatarak baktığında omuz silktim. "Hey, bugün en mutlu günün!" diye çıkıştı.

"Ne yapayım? Duygusal bir kızım ben." diye fısıldadım.

"Yeterine sümüğünü beynine gönderdiğini düşünüyorum. Bu kadar yeterli canım arkadaşım."

Güldüm.

“Hayır Benan abla o şeref bana ait bir kere.”

Eylül’ün bu dediğine gülmeye başladığımızda bizimkiler çoktan toplanmış, beni beklediklerini gördüm. Kızlara dönüp onlara sımsıkı sarıldım. “Sizi çok seviyorum. Ben gelene kadar dedikoduları biriktirin. Özellikle Feriha döndüğünde düğünü ballandıra ballandıra anlatın tamam mı?” Kızlara baktığımda gözleri dolmuş bir şekilde gülümseyip arkamda varlığını hissettiğim adama baktılar.

“Artık rahat bırak kızı ben seninim.” Demir bir kolunu belime dolayarak beni kendisine çekerken dudaklarımdan çıkan kahkahaya engel olamadım. O ise şakağıma doğru eğilerek beni öptü.

“Olsun sevgilim ben işi sağlama alayım.” Başımı ona doğru kaldırıp çenesine minik bir öpücük kondurdum.

“Güzel o zaman, bizimkilere hoşça kal diyelim.” Duraksadı. “Ayrıca bu elbise çok yakışmış.”

“Teşekkür ederim kocacığım. Gitme vakti geldi mi?”

“Evet karıcığım.”

Annem ve babama doğru ilerlerken minik bir sızlanmayla tekrar ağlamaya başlamıştım. İkisinin dibine gidip bir elimi annemin omzuna diğer elimi babamın omzuna geçirip sımsıkı sarıldım. “Sizi çok seviyorum.”

Annem ağlamaklı bir tonla, “Bizde seni çok seviyoruz canım kızım.” diyerek geri çekildi. “Hiçbir zaman bizi üzmedin. Her zaman kendi ayaklarının üzerinde durup hayatla mücadele ettin. Seninle gurur duyuyorum güzelim. Umarım kuracağın ailenle beraber her şey çok güzel olur.”

Dayanamadım ve ona bir kez daha sarıldım.

“E bırak birazda bana kalsın kızım!” Babamın çıkışıyla ona doğru döndüğümde iki kolunu açmış beni bekliyordu.

Gidip kollarının arasına girdiğimde alnıma öpücük kon-
durup geri çekilerek iki elini yanaklarıma koydu. Tıpkı ço-
cukken yaptığı gibi.

“Gururum. Güzel kızım benim. Hiçbir zaman şapkamı-
zı öne eğdirmedin. Hep güçlü durdun, sevgini ve saygını
her daim bize hissettirdin. Hep ne istediğini bildin ve bu
yüzden seninle gurur duyuyorum. Her ne olursa olsun ar-
kandayım.” Bakışlarını bir anlığına Demir’e kaydırıp tek-
rar bana döndü. “Arkanızdayım. Umarım hep mutlu olur-
sunuz evlatlarım.”

Ailelerimizle vedalaştıktan sonra Demir’le el ele tu-
tuşup arabaya ilerledik. Tam binmeden evvel biraz önce
Benan’ın elime tutuşturduğu çiçeği sıkıca tutarak “Gelin
çiçeğini kim kapmak ister!” diye bağırdığımda arkadaşla-
rım gülüşerek bir araya geldi. Beyaz demetten oluşan gelin
çiçeğini kimin kaptığına baktığımda Pınar öne çıkmış mu-
zaffer bir edayla gülümsemişti. Benan ve Eylül, ben araba-
ya binerken Pınar’ı kovalamaya başlamıştı bile.

Pencereyi açıp bizimkilere el sallarken Demir arabayı
çalıştırmış, yola koyulmuştuk bile. Bu arada balayına nere-
ye gideceğimizi canım kocacığım bana hâlâ söylememişti.

“Nereye gidiyoruz Bay Korkmazarslan?”

Demir yüzünde gizemli bir gülümsemeyle “Yunanları
denize dökmeye gidiyoruz Bayan Korkmazarslan.” dedi-
ğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Savaş çıkarmaya mı gi-
diyoruz!”

Vay canına!

Demir genişçe sırıttı. “Tabii. Bilirsin çok aksiyonlu bir
çiftiz.”

“Demek sen ondan can çekiştin o kadar! Her şey vize
içindi demek.” dediğimde ikimizde güldük.

“Sana sürpriz yapmak çok zor biliyorsun.”

Kesinlikle öyleydi!

Demir ile araba yolculuğundan sonra havaalanına gelmiş Atina'ya uçmak için uçağa binmiştik. Yani Mykonos adasına gitmek için öncelikle Atina'ya, ardından aktarmayla Mykonos'a gitmemiz gerekiyormuş. Bir saat otuz dakika süren uçak yolculuğundan sonra el ele tutuşarak Sea Jets adında hızlı feribotun önünde dikilmiş binmeyi bekliyorduk.

"Demir bir şey soracağım?" Başını eğip yüzüme dik dik bakarken gerginlikle gülümsedim. "Alabora olmayız değil mi? Denizde de deprem oluyor? Alıp götürmez bizi dimi? Bak yeni kavuştuk zaten, şansımız had safhada. Hatta biliyor musun savaş çıkmadığına şükü..." İşaret ve orta parmağını dudaklarımın üzerine götürdüğünde susmak zorunda kaldım.

"Nefes al nefes." Onun bu komutu üzerine nefes aldığımda gülümsedi. "O kadar düşmanla karşı karşıya geldin, kaçırıldın, tırabzanlardan aşağı sarktın, kaç kişiyi alt ettiğini söylemiyorum bile. Bunlardan korkmuyorsun da alabora olmaktan mı korkuyorsun bebeğim?"

Gözlerimi art arda kırparken söylediklerini kafamda tarttım. Bir nevi söyledikleri korktuğuydu ama unuttuğu bir şey vardı. Su paniği...

"Hayatım sen benim su paniğim olduğunu unuttun galiba?"

"Yooo. Korkmaman için moral verdim sadece."

"Aman ne moral ne moral. Çetelemi çıkarttın resmen." Dıraksadım. "Ama hakkını vermem lazım tam bir belamıknatısıyım."

Demir gülerek burnumu sıkarken yalandan bir sinirle eline vurdum. "Ayıp ya dakika bir gol bir insan karısına şiddet uygular mı?"

Burnumun ucundan öptüğünde sevgiyle gülümsedim.
“Ben senin her bir zerreni severken sana nasıl kıyarım?”

Dondurma olsaydım arkadaşlar kesinlikle erirdim.

Tam bir şey diyeceğim sırada binme vaktimiz gelmiş, gemiye doğru giriş yaparken Demir bir anda eğilip beni kucağına aldığı anda çığlık attım.

“Ne yapıyorsun?”

“Gelinimi kucağıma alıyorum.”

“Bunu eve girerken yapabilirdin.” Şaşkınlıkla bakarken arkamızdaki insanlar bize gülümsüyordu.

Hiçbir şey demeden yüzünde gülümsemeyle gemiye bindiğimizde koltuğumuza kadar zorlanmadan beni taşımaya devam etti. Tüm gözler üzerimizdeydi. En sonunda koltuğumuza oturup kemerimi bağlarken bunu her zaman yapıyormuş gibi hareket ediyor, bense hayretle onu izliyordum. Gerçekten bu adama çok aşıktım.

Sonunda feribot kalkmış, yaklaşık iki buçuk saat sonra Mykonos adasına varmıştık. Benim için sancılı geçen yolculukta Demir’in dalga geçmesi, daha sonra da bana kitap okumasıyla korkum biraz hafiflemişti. Şimdi ayağım toprağa değdiğinde sanki dünya benim olmuştu.

“Çok şükür Allah’ım. İnşallah savaş çıkarmadan güzelce balayımızı geçiririz.” diye mırıldandım. Birkaç saat içerisinde;

-Otele giriş yapmıştık.

-Hazırlanmış, çantamızı ayarlamıştık.

-Ardından giyinmiş, hazırlanmış bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmıştık.

- Ve şimdi el ele karı – koca olarak geziyorduk.

“Ne düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey. Sadece çok mutluyum.” diye mırıldandığımda burnunu saçlarımın arasına gömdü.

“Ben de çok mutluyum karıcığım. Ama otele geri dönmeliyiz diye düşünüyorum.” Hınzır ses tonundan ne demek istediğini anladığımda, “Çok uzaklaşmadık aslında, daha sonra da gezeriz.” dedim. O ise bu çıkışma gözlerini fal taşı gibi açarak “Bade?” diye sordu.

Benden beklenmedik hareketler evet.

“Dinlenelim sonra gezeriz.”

“Dinlenmek?”

“DEMİR!”

Gülerek çapkınca göz kırptığında beni hızla kucağına aldı. Etrafımda hızla döndürerek koşar adım otele ilerlemeye başladığında kahkahamı bastırmak için yüzümü boynuna gömüp kıkırdadım. Biliyorum tam bir baş belasıydım. Anlamadığım bir hızla otele giriş yapmıştık. Asansöre bindiğimiz an kulak mememi dişlerinin arasına alıp kısırdığında zevkle iç çektim. Beş kat sonra odamızın bulunduğu kata geldiğimizde hızla kapıyı açıp içeriye girdiği an beni duvarla arasına alıp dudaklarımı hırsıyla öpmeye başladı.

“Bu anı öyle çok bekledim ki.” diye fısıldadı. “Adadan beri hasret kaldım sana.”

“Eh bu biraz...” Dudaklarımı dudaklarına sürttüm. “Benim yüzümden sanırım.”

Demir esrarengiz bir sesle, “Aynen öyle, şimdi seni cezalandırma beni de ödüllendirme zamanı.” dediğinde istemsizce ürperdim.

“Başım vallahi belaya girecek Bade!”

Sonunda otel odasından çıkmış Mykonos sokaklarında gezerken kendimizi bir anda tam merkezde bulmuştuk.

Burası adanın kalbi olarak nitelendiriliyor ve Mykonos Town olarak geçiyormuş. Labirent gibi sokakları, bembeyaz ve değişik mimariye sahip evleriyle cennet gibiydi. Ayrıca çok hareketli, sosyal bir yerdi ve ben üzerimde pembe elbise, beyaz şapkamla Demir'e poz verirken o sinirle fotoğrafımı çekmeye devam ediyordu.

"Adam akıllı fotoğrafımı çek. Bak bulanık çekersen boşarım seni."

"Şimdi de boşama tehdidi mi çıktı Bade?" Fotoğrafımı çekti. "Bir daha o lafı ağzına alırsan o güzel ağzından öperim."

Tek kaşımı kaldırıp ona pis pis gülümserken bunun onun tarafından iyi sonuçlanmayacağını ve gezmemizin yarıda kesileceğini bilerek duruşumu değiştirdim.

"Tamam kocacığım korkma. Kenetlenmişsin kalbime zaten çıkarabilene aşk olsun."

"Bir de şöyle romantik romantik sözler söylüyorsun vallahi yoldan çıkacağım." Makineyi boynuna asarak yavaşça yanıma geldi. "Gerçi ben yoldan çıkmaya zaten meyilliyim ama olsun."

Kollarımı beline dolayıp başımı ona doğru kaldırdım. "Demir ben acıktım."

Alnıma derin bir öpücük bıraktığında dudaklarını oradan çekmeden konuşmaya devam etti. "Ben de acıktım ama yemeğe değil."

"Antin kuntin konuşma vallahi çok acıktım."

"Tamam hadi gel." dedi ve geri çekilip elimi tuttu. "Aç karımızı doyuralım bakalım."

Elele gezip güzel bir restoran bulana kadar yürümeye devam ettik. Bazen Yunanlıları gerçekten anlamıyordum. Bence her memleketin kendine özel güzellikleri varken ne-

den savaş açıyorlardı. İşte bu hiç anlamadığım bir konuydu. İnsanoğlu böyleydi işte, doyumsuz ve kendi konumlarının güzelliklerini bilemeyecek kadar nankör.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra deniz ürünleri içeren bir restorana giriş yaptık. Açıkçası deniz ürünleri ile aram iyi değildi. Balık çok yemezdim ki bu unutkanlığımdan belli oluyordu. -Dün ne yedin diye sorsanız hatırlamam bile.- Önümüze menü geldiğinde de yüzümü ekşitmişim çünkü ahtapotlar, yengeçler havada uçuşuyordu.

“Balık yok mu ya? Bu ne kolu bacağı olan tüm hayvanlar toplanmış.”

Demir gülerek “Hayatım bak ahtapotun tadı gerçekten lezzetli. Bir dene.” dedi.

“Siz de amma asortik çıktınız beyefendi.” İç çekerek menüye tekrar baktım. “Sen ne yersen ondan yiyeceğim.”

Garson yanımıza gelip siparişleri aldıktan sonra etrafa uzunca baktım. Deniz’e yarın gitmeye karar vermiştik ve kalan sayılı günlerimizi iyi bir şekilde değerlendirmek istiyorduk. Çok şükür ki bu zamana kadar hiçbir Yunanlıyı denize dökmemiştik. Demir’le sohbet etmeye devam ederken siparişlerimiz gelmişti.

Ahtapot Carpaccio...

“Kolu bacağı deşip soslayıp önümüze koymuşlar.” diye mırıldandım.

“Hadi Bade ye bakalım.”

“Bir de bebek gibi aç bakım ağzını deseydin.” dediğimde hiç vakit kaybetmeden çatalını aldığı gibi dolu bir şekilde bana doğru uzandı. “Aç bakım ağzını.”

“E yok art...” dediğim an çatalı dudaklarımın arasında buldum. Ağzıma gelen yeni tatla beraber çiğnemeye başladığımda aslında o kadar kötü olmadığını fark ettim. Demir ise pür dikkat yüzümün aldığı şekli izlerken gülümsedim.

“Oldukça lezzetli.”

“Demiştim.”

Güneşin altında o kadar çok gezmişiz ki ne kadar acıktığımı yemeği yediğimde fark ettim. İkimizde tabağımızı silip süpürdükten sonra elimi karnımın üstüne koyup dairesel hareketlerle ovamaya başlayarak geriye yaslandım. Demir’de suyundan bir yudum alarak yoğun bakışlarla bana bakarken gülümsedim.

“Ne oldu?”

Derin bir iç çekiş...

“Sanki bir rüyadayım ve biri beni uyandırıp bu güzel rüyadan çıkaracakmış gibi hissediyorum. Seni öyle çok bekledim ki. Benim olmayan her gülüşün, bakışın kalbimi eziyordu. Kendimi kazanamayacağım bir savaşın ortasında hissediyordum. Her gülüşünde benim için bitmiş bir savaştan mağlup ayrılıyordum.” Elime uzanıp sımsıkı tuttu. “Ve sonra senin aslında hep benim olduğunu öğrendim. Meğerse ben mağlup savaşımdan çoktan galip olarak çıkmışım haberim yokmuş.”

Gözlerim dolu dolu gülümsedim. “Biz bu hayatta sadece birbirimize yenilmiş ve sadece birbirimizi kazanmışız. Demir, iyi ki sen. Hayatım boyunca hep böyle söyleyeceğim iyi ki sen. Ve hep öyle olacaksın. Hayatımızda çok yanlış anlaşılmalara olup birbirimizden kopsak dahi ben hep iyi ki sen dedim.”

“Ne kadar aptalmışız.” dedi gülerek.

“Herkesi görüyormuşuz ama birbirimize körmüşüz. Eh evet, bu da bizi aptal yapıyor.”

“Sonuçta birbirimizin olduk mu? Olduk. Bu benim için yeter. İyi ki sen sevgilim.”

“İyi ki sen sevgilim.”

FİNAL

3 Yıl sonra.

“Bana en çok neyi sevdiğimi sorarlarsa, onlara seni anlatacağım.”

Burnumu iyice çekerken etrafa yayılan ses umurumda olmamıştı. Hamileliğim boyunca aynı filmi yüz kere izlemiş, yüzünde de ağlamıştım. Hormonlarım öyle bir dengeleşmişti ki bu inadıma da yansımış, herkes aynı filmi izliyorum diye en sonunda benimle dalga geçmeye başlamıştı.

“Yine Melekler Şehri’ni mi izliyorsun sevgilim?”

Dudaklarımı hüznle büküp yeni duştan çıkmış kocama baktım. Şu an keşke ben değil de o hamile olsaydı.

Çok yakışıklıydı hatta fazla yakışıklı.

Kaşlarımı çatıp “Ben neden hamileyim ya? Sen olsana! Keşke bu bebeği senin karnına yerleştirsek!” diye çemkirirken sevgili kocacığım elinde havluyla yanıma ilişerek yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu. “Üzgünüm sevgilim tıp o kadar ilerlemedi.”

Gözlerimi kısıp ona döndüm. “Sen bana cahil mi demek istiyorsun? Cahil miyim ben?”

“Hayda!” diye bağırdığında anlık dolan gözlerime engel olamadım. Demir duygu değişimime hafifçe gülümseyerek “Hayatım, kaburgalarımnda açan çiçeğim, doğurdun

doğuracaksın bu hormonlar yine tavan.” diye fısıldadığında omuz silktim.

“Şimdiden şikâyet mi ettin benden? Doğum kilolanmı-
da var benim onlara da çemkirirsin sen şimdi. Ayrıca...”
Parmağımla göğsünü dürttüm. “Çocuk ağlayınca geceleri
sen kalkacaksın ona da çemkirirs...”

Dudaklarımın üzerinde hissettiğim baskıyla önce afal-
lasam da sonra toparlanıp kollarımı kocamın boynuna sa-
rarak ona iyice sokuldum.

Utınmasan bu hâlinle emi Bade?

Sen sus Sevim karışma! Doktor yeterince yasak getirdi zaten.

Hayırlı işler aradan çekiliyorum.

Doktor yasak getirmişti çünkü karnımda ikizler olduk-
ça hareketliydi. İlk zamanlarda yoğun bir kanamam olmuş,
bunun bebeklerin yerleşimi sırasında doğal bir durum ol-
duğunu söylemişti. Daha sonrada ben bir hata yapmış, bü-
tün hamileliğim boyunca yatmıştım.

Ne mi yaptım?

Tam beş aylıkken hangi akla hikmetse patlayan ampule
uzanmış ardından yoğun bir sancı ve kanama ile hastane-
ye kaldırılarak düşük tehlikesi atlatmıştım. Çok şükür bir
şey olmamıştı ama zor zamanlardı, çünkü Demir’de görev-
deydi. Ona o zamanlar bir şey söyleyememiştım ama gel-
diğinde kıyamet kopmuştu zaten...

Demir’in eli bacaklarımda gezinirken karnımın izin ver-
diği kadarıyla üzerime eğildiğinde nefes almak için hafifçe
geri çekilip alnını alnıma bastırduğında ikimizde aynı anda
yutkunduk.

“Seni çok özledim Bade’m. Çok derin bir özlem, sanki
cayır cayır yanıyorum.”

Gülümsedim. “Ben de...”

Önce alnımı, yanaklarımı, burnumu en son çenemin altını öperken bende öpücüklerinin verdiği derin bir mayhoşlukla kıkırdadım.

“Demir...” diye nazlanarak boynumu ona doğru açtığımda ne istediğimi anlamış olacak ki çenemden boynuma doğru inmeye başladı.

“Ah Bade ah. Bu hâlinle bile öyle güzelsin ki...” Yavaşça kulağımın arkasına gelip etkilendiğim noktaya derin bir öpücük kondurduğunda istemsizce inledim.

“Ah!”

Demir aniden çekilip önce karnıma sonra da yüzüme baktı. “Ne oldu bir şey mi oldu?”

Onun bu telaşlı hâline gülümsedim. “Hayır sevgilim.”

“Eminsin değil mi?”

“Eminim.”

Boynumu son kez öpüp yavaşça karnıma doğru yol aldı. Elbisemin verdiği rahatlıkla eteklerimi göğsümün altına toplayıp bir dünya hâline gelmiş karnıma öpücükler kondurmaya başladı.

Bir sağ...

Bir sol...

Bir sağ...

Bir sol...

“Benim kaburgamda açan çiçeğimin güzel tohumları burada mıymış?”

Demir eliyle karnımı sevmeye devam ederken sol tarafımda bir hareketlilik sezdim.

“Demir...” diyerek eline uzanıp hareket eden kısma yerleştirdim. “Bak kesin tekme atacak şimdi.”

Yüzünde muzip bir ifadeyle “Aha! İşte babasının oğlu!”

dediğinde gözlerimi kıstım. “Hayır annesinin kızı o!” dediğinde kafasını geriye atarak kahkaha attı.

“Doğru annesi de topçuydu onun.”

Yalancı bir kızgınlıkla, “Seni bu hâlimle bile döverim Demir! Dalga geçme benimle!”

“Biri sana sinirli olduğunda daha ateşli olduğunu söyledi mi?” dediğinde aklına gelen düşünceyle birden kaşlarını çatı. Merakla ona baktığımda sıkıntıyla oflayarak “Söyleyemez, iflahını kuruturum onların.”

Kaşlarımı havaya kaldırıp bir anda kıskançlık krizine giren kocamı hayretle izledim. “Kocacığım sende bipolar var mı acaba?”

Kaşlarını çatmaya devam ederken “Babasının can parçaları bir saniye anneniz ile ilgilenmem gerekiyor.” deyip hafifçe üzerime çıktı. Onun bu hâline derin bir nefes aldığımda yüzüne sinsî bir gülüş kondurarak yüzünü yüz hizama doğru getirdi. “O bipolar diyen ağzını öperim.”

“Öpsen ya?” diyerek güldüğümde hiç vakit kaybetmeden beni öperek geri çekildi.

“Gülüşünden öptüm seni.”

“Gülüşümden öptün beni.” diyerek ona aşkla baktım.

Yan tarafıma yatıp beni göğsüne çekerek ellerini karnımda birleştirdi. “Aklıma bana ilk hamile olduğunu söyleyişin geldi.”

Güldüm. “Kabul et şahaneydim!”

Flashback:

Hamileydim.

Hani dokuz aylık olan ve içinde bir melek büyüten. Dokuz ay sonra ana ağlatan ama bunun için bile şükür ettiren.

Her neyse... Hamileydim.

Tutku Petek

Evde test yapıp sonucun pozitif olduğunu görünce aynı gün içerisinde kan tahlili yaptırıp bundan emin olmuşum. Sonra da kadın doğuma gidip ultrason aracılığıyla...

İkizlerime hamile olduğumu öğrenmiştim.

Bir tane değil! İki tane!

Oh ver Allah ver maşallahımız var bin şükür!

"Teyze oluyorum ya rabbül alemin!" Eylül'ün cırtlak sesi kulaklarıma ulaşırken hemen ardından şaplak sesi de eklendi.

Benan "Teyze oluyoruz geri zekalı!" diye bağırdığında ikisinin tartışmasını kafam kaldırmadığı için arabayı ani frenle durdurdum. "Bir sussanıza kafa bu kafa!"

Benan kolunu cimciklerken acıyla inledim. "Bade! Mal mısın kızım hamilesin sen! Araba öyle durdurulur mu?"

Haklıydı.

Ne yapayım unuttum bir an.

Arabayı tekrar çalıştırarak yola devam ettiğimizde dudağımı ısırarak kızlara fısıldadım. "Kızlar ben bunu Demir'e nasıl söyleyeceğim?"

Şu an iki gözümden yola sabitlenmiş olsa da ikisinin muzip bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sinirli bir iç çekişle gözlerimi devirirdim. "Sizi arabadan atarım. Bakın bunu ciddi yaparım. Zaten duygularım bir tuhaf, ay ben bir tuhafım ağlamak istiyorum galiba."

Eylül öne doğru eğilip yandan yüzümü incelemeye başladığında gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Abla hemen kenara çekiyorsun, arabayı Benan abla kullanıyor. Ayrıca şurada bir kafe var bir kahve içelim sen bir silkelen."

Benan'da onaylamış olacak ki ben arabayı sağ tarafa çektiğimde ilk çıkan o oldu. Eylül'le inerken duygularımın çok çabuk değiştiğine inanamıyordum.

Daha demin sinirliydim ben?

Şimdi neden ağlamak istiyordum ki?

Benan "Hadi Bade!" diye bağırdığında Eylül'le kol kola girip yavaşça yürümeye başladık. Yürürken boşa kalan elimi farkında olmadan karnıma götürdüğümde bunun annelik iç güdüsü olduğunu anlamam kısa sürdü. Kafeye giriş yaptığımızda burnuma dolan kokular yüzüümü ekşitmeme neden olduğunda, "Ay cam kenarına çabuk çabuk!" diye ciyaktım.

Kızlar üzerinden atamadıkları şaşkınlıklarına bir şaşkınlık daha ekleyerek beni takip ettiler. Deniz'e bakan bir kafe olduğu için cam kenarına oturduğum an rahatlayarak gözlerimi kapatıp açtım.

Benan merakla, "Bade iyi misin canım?" diye sorduğunda başımı hafifçe salladım.

"İyiyim Benom, sadece kokular beni biraz rahatsız etti."

Benan iki elini hayretle bana doğrultarak Eylül'e döndü. "Hamilelikte duygu geçişleri ve bu tarz olayların olacağını tahmin etmeliydim. Şimdi sen iki can taşıyorsun iki katı olur yandık lan!"

Eylül elini dudaklarına götürüp "Bizim suçumuz neydi demek istemiyorum teyze oluyorum sonuçta. Oy teyzesinin balları bana çeksin ne olur!" diye bağırdığında koluna uzanıp bir cimcik attım. "Allah korusun çocuklarım salak malak olur gerek yok!"

Eylül tek kaşını kaldırıp kendini beğenmiş bir edayla "Ayıp ama ben hem zeki hem güzel hem de nişanlı bir bayanım."

Benan'la birbirimize bakıp kahkaha attığımızda Eylül bozulmuş olacak ki hemen kollarını birbirine bağlayıp önüne döndü. "Alacağınız olsun."

Eylül ve Ediz nişanlanalı üç ay olmuştu ve düğünün ne zaman olacağı henüz belli değildi. Nişanları öyle komik olmuştu ki tüm gece boyunca kahkahalarımız eksik olmamıştı. Tango

Tutku Petek

yapmaya kalkmış düşmüşlerdi, pasta yemeğe kalkmışlardı ama Eylül pasta dilimini Ediz'in boğazına dizmişti gibi gibi...

Eh bu da onların travmasıydı.

Çalan telefonla düşüncelerimden sıyrılırken görüntülü arayanın kim olduğu görünce gülümsedim. Kızlara dönerek "Sakin ağzınızdan bir şey kaçırmayın yakarım sizi!" diye fısıldadıktan sonra hızla son kez yüzüme bakıp açtım.

"Bade'm neredesin sevgilim?"

Hasret kaldığımın kocamın yüzünde derin bir iç çekip kayboldum.

"Bade?"

Silkinerek "Hayatım?" diye bağırdığımda güldü.

"Neye daldın sen?"

Gözlerimi hızla kırptırıp sevimli olacak bir şekilde gülümsedim. "Sana."

Kızlar yanımda kıkırdarken onlara dönüp gözlerimi kıstım.

"Kızlarla mısın?"

"Evet sevgilim."

Telefonu kızlara çevirdiğimde hızla selamlaşırlarken ona daha detaylı baktım. Yaklaşık iki haftadır yoktu ve ona olan özlemim git gide artıyordu. Her gittiğinde daha çok özlüyor kavuşmak için gün sayıyordum.

Ve ben beş haftalık hamileydim.

Tamam Bade en çok hamile sensin.

Sussana bir Sevim sen!

"Yeter kocamı verin bana!" diyerek kamerayı kendime döndürdüm. "Sen beni özlemedin mi ya?"

"Bu konuları yalnızken mi konuşsak." dediğinde muzipçe göz kırptı.

"Terbiyesiz."

Kahkaha attığında yüzündeki gülümsemenin aslında hep var olduğunu fark ettim. Aklıma gelen soruyla aniden gözlerim dolunca o da duygu değişimimi fark etmiş olacak ki "Ne oldu sevgilim?" dedi.

"Seni özledim ben. Gelsen ya bir an önce."

Benan bacağını tekmelerken ben de elimin tersiyle koluna vurdum. Sanırım bir şey belli edeceğimi düşünüyordu.

"Bu akşam geliyorum karıcığım o yüzden aradım."

Şaşkınlıkla "Aha! Kaçta?" diye şakıdığında başını omuzuna doğru yatırdı.

"Akşam sekizde kollarımdayım."

Eylül ıslık çalarken Benan'da "Uuu!" diye kıkırdamayı ihmal etmedi.

"Bu fesatların yanında böyle şeyler söyleme."

Demir kameraya iyice yaklaşıp göz kırparak "Ama haklılar." dediğinde tüm kanımın yanaklarımda toplandığını hissettim. "Gerçekten iflah olmaz bir adamsın."

"Sende iflah olmaz bir kadınsın. Hadi akşam görüşürüz, hazırlanayım sevgilim."

Dudaklarımı büzüp "Pilot'a söyle aküye benzini iyi yüklesin getirsin seni çabuk!" dediğimde kızlarda dahil gülme krizine girmişlerdi.

"Söylerim. Hadi akşam görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp ellerimle yüzümü avuçladım. "Kızlar çok güzel bir şey yapmam lazım!"

Eylül ve Benan aynı anda, "Çok çılgınca bir şeyler biliyorum!" diye bağırtdıklarında sadece gülümsedim.

Akşam 20:30

Her şey hazırды.

Tutku Petek

Demir'in en çok sevdiği ama benim sevmediğim patlıcan yemeğini yapmış, sofrayı romantik bir şekilde süslemiş, onun üzerimde sevdiği çiçek desenli dökümlü elbisemi giymiş gelmesini bekliyordum. Son anda aklıma gelen dürtüyle CD'yi çalıştırmak üzere kontrol ettini.

Tamamdı.

Acaba ne düşünecek, ne hissedecekti? Bebek fikri aklımızda vardı ama Allah ne zaman nasip ederse deyip geçiştireyorduk. Ama biliyordum ki bizden bir parça olmasını çok istiyordu. Çok şükür nasibimizde varmış diyerek bir kez daha şükrettim ve ellerimi karnıma götürerek bebeklerimin varlığını hissetmeye çalıştım.

Anne oluyordum.

Ben Bade Ergin Korkmazarlan. Çocuk ruhlu kadın anne oluyordu.

Kapının hızla açılmasıyla duruşumu düzelterek ilerledim. Demir sportif giyimiyle tam karşımda duruyor, kollarını açmış ona sarılmamı bekliyordu. "Eh kocaya hoş geldin demek yok mu Bade Hanım?"

Gözlerimi istemsizce dolarken koşup boynuna atladığımda hızla sarıldı. "Hoş geldin evimin direği, benim biricik bankama-tığım."

İkimizde gülerek birbirimize sarılmaya devam ederken burnumu beni sarhoş eden boynuna sürttüğünde iç geçirdi.

"Seni nasıl özlediğimi tahmin bile edemezsin." diyerek boynumu öpmeye başladığında içimde oluşan mayhoş duyguyla gözlerimi kapattım. "Ben de seni çok özledim ama önce yemek."

Geri çekildiğimizde çapkınca başını salona uzattı. "Demek romantizm..."

"Hımm..."

Burnunu burnuma sürttüğünde "Ben ellerimi yıkayayım hemen geliyorum." dediğinde hızla onayladım. O ellerini yıkamaya

giderken ben de gözlerimle son kontrolü yaptığımda ellerimi belime yerleştirdim.

Yemekler hazırды.

Hediyem hazırды.

Sürprizim hazırды.

Şarkı...

Hızla müzik çalara yönelip kızların hazırladığı şarkıları açmaya başladım. Demir ile vazgeçilmez müzisyenimiz olan Ludovico Einaudi'nin Experience şarkısı çaldığında gülümsedim. Sonraki müziğe ilerlediğimde ise gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“Çık güzelim çık ortaya çık,

Aşktan saklanmak ne demek?

Mutluluğun formülü çok açık; bir sen bir ben, bir de bebek...”

Hızla kapatıp arkamı döndüğümde Demir henüz çıkmamıştı. “Allah’ım ne olur duymasın!” diye kendi kendime çemkirmeye devam ederken telefonu elime alarak kızlara ağır hakaret içerikli bir mesaj atıp masaya bıraktım.

“Yemin ederim başıma bela bunlar! Biri evlendi, biri evlenmek üzere rabbim ama hâlâ uslanmadı bu kulların!”

Sinirle burnumdan soluduğumda iki el karnımın üzerinde birleşmişti. “Yine kime kızılıyorsun hayatım?”

Demir’in ne dediğini duymamış, başımı eğip önümde birleşmiş ellere bakarken gözlerim dolmuştu.

Hayır Bade şimdi değil!

Hızla çekilip “Kızlara sevgilim, uğraşıyorlar benimle işte. Hadi yemeğe geçelim.” dediğimde telaşlı hâlime anlam vermeye çalışır gibiydi.

“Sende bir hâller var.”

“Hayırlısı.”

Patlıcan yemeğini servis ederken şaşkınlıkla "Sen patlıcan sevmezsin?" dediğinde gülümsedim.

"Kendime daha sağlıklı bir yemek yaptım. Sen de özlemişsin-dir diye patlıcan yaptım ne var?" dediğimde şüpheyle "Gerçek-ten sende bir hâller var." dedi.

"Uzatma yoksa önünden kaldırırım, bir dahaki patlıcan ye-meğini annenden yersin."

Hayretle "Vay vay vay Bade Hanımı iyice eskiyoruz diye baş-ladın şikayetlere sen."

Omuzlarımı silkerek "Bizde böyle Demir Beyciğim, hadi afi-yet olsun." dediğimde o patlıcanına ben de haşlamama kavuş-muştum.

Haşlama...

Bebeklerim her şey sizin için.

"Demin şarkı çalıyordun çalsana yine?"

"Yok!" dediğimde kaşlarını kaldırıp arkasına yaslandığında "Yok yani başımı... başımı ağrıyor biraz."

"Allah Allah."

Beş dakika sessizlikten sonra Demir'in tabağına baktığımda yemeği silip süpürmüştü.

Yiğidim ne çabuk yedin öyle sen?

Heyecanla yutkunup "Demir..." diye fısıldadığımda o da bu anı bekliyormuş gibiydi. "Eh sonunda ağzındaki baklayı çıkar-tacaksın."

Alınan bir edayla "Ayıp ediyorsun ama." diye fısıldadım.

"Şaka yapıyorum sevgilim." diyerek burnuma fiske attığında sevimli olduğunu umduğum bir gülüşle "Hadi gel sana sürpri-zim var."

Muzipçe "Nasıl bir sürpriz bu. Umarım dantellidir." dedi-ğinde gözlerimi devirdim.

"Sanki o danteller yırtılmıyormuş gibi."

Yanıma yaklaşıp beni ayağa kaldırdığında yavaşça dudaklarının üzerine yaklaştı. "Bırak sürprizi falan."

"Olmaz!" dedim cilveyle.

"Hadi tamam çok heveslendin."

Koluna vurarak "Anıma gıcıksın ha!" dediğimde yanağıma öpücük kondurdu.

Televizyonun karşısına oturduktan sonra derin bir nefes alıp ekranda beliren videoyu oynatmaya başladım.

Demir çocuksu yüzü ile ekranda belirirken kucığında ben vardım. "E Afet teyze bu hep uyuyacak mı?"

Annem gülerken Demir'in saçlarını okşadı. "E bebek daha oğlum uyuyacak tabii."

"Ama uyansın! Gözleri çok güzel."

Ayda teyze baş parmağını hafifçe yüzümde gezdirirken "Sen çok mu seviyorsun Bade'yi?"

Demir kaşlarını çatarken "Seviyorum tabii. Büyüsün ben onu her türlü kötülükten koruyacağım!" dediğinde yüzüme baktı ve çatık olan kaşları normale döndü.

Demir kulağıma eğilirken "Ve koruyorum gördün mü?" dediğinde uzanıp yanağından öptüm. Sonra izlemeye devam ettik. Aslında vermek istediğim mesaj açıktı bakalım şimdi anlayacak mıydı?

Demir anneme sinirle "Hayır Afet Teyze! Bade ile ben evleneceğim, böyle çocuklar yapacağız!" dediğinde Ayda teyze beni kollarından alırken ona kızdı.

"Edepsiz edepsiz konuşma Demir! Hadi dışarı çık top oynasın!"

Demir gözleri dolarken "Ben Bade ile oynayacağım!" dediğinde Ayda teyze beni annemin kollarına verdi. "Hasbin Allah bu çocuktan."

Tutku Petek

Televizyonu kapatıp Demir'in gözlerinin içine baktım. Gözleriyle yüzümü incelerken çatılan kaşları kafasında bir şeyleri oturtmaya çalıştığını gösteriyordu. "Bade?"

Yüzüne gülümseyip hızla yerimden kalkarak üniteye gidip sakladığımı minik ama anlamlı kutuyu çıkarttım. "Sana hediyem."

Demir elimdeki kutuya uzanırken gözleri dolmuştu.

"Lütfen aklındaki şey olsun." diye fısıldadığında ağlamamaya çalışıyordum. Kutuyu açtığında ise dudaklarından şaşkınlık nidası dökülürken ben de parmaklarımı dudaklarımın üzerine götürüp onu izledim. Kare kutunun içinde tam dört tane beyaz patik, bugünkü ultrason resimleri ve pozitif testim vardı.

"Şaka yapıyorsun!" diye şaşkınlıkla haykırdığında gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı.

"Baba oluyorsun sevgilim."

"Dört tane patik var Bade!"

Onaylatmak ister gibi baktığında başımı sallayıp "Dört tane var evet." dediğimde yüzünde öyle büyük bir gülümseme oldu ki hem ağlayıp hem de gülmeye başlamıştım.

"İkiz mi!?"

"İkiz."

Ayağa kalkıp beni de peşinde kaldırırken bana sarıldı ve etrafımızda döndürmeye başladı.

"ALLAH BE! BABA OLUYORUM LAN BABA!"

Yüzümü boynuna gömüp gülerken "Baba oluyorsun!" diye fısıldadım.

Yerimizde dururken sarılmaya devam etti. "Benim kaburgamda açan çiçeğim tohumlarımı taşıyor demek!"

Flashback sonu.

"Başta o CD'yi çalıştırırken ne olduğunu anlamamıştım." dediğinde gözlerimi devirdim.

“Amaç başta o idi zaten sevgilim. Ama hakkını yememek lazım...” Gözlerimi kısıp sinsi sinsi gülümsedim. “Zeki adamsın zeki zeki.”

Karnımı okşarken “Doğumdan sonra tüm bu yaptıklarının hesabını çıkartacağım biliyorsun değil mi?”

Midem ilk günkü gibi heyecanla kasılırken “Hı hı” diyebildim.

Saçlarımı koklarken “Sülalede hiç ikiz yok. Maşallahımız var sevgilim yani.” dediğinde kolunu cimcikledim. “Nasıl terbiyesizsin sen ya!”

Gülerek başımın tepesine öpücük kondurdu. “Yalan mı? Çocuklarımız doğduğunda eski performansımızı istiyorum.”

“Cidden arsızsın, kendimi sana değil çocuklarıma adayacağım!”

Demir kedi gibi mırılayarak “Hı hı ben de öyle diyordum.” dediğinde baş parmağını göbük deliğime bastırdı. “Canım bu aralar armut çekiyor.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ben miyim hamile sen misin çözemedim gerçekten.”

“E ben de sana eşlik ediyorum yalnız kalma diye hayatım. Ama hakkını vermek lazım aşerme konusunda dünya markasıdır.”

Başımı ona doğru kaldırıp işaret parmağımı havada salladım. “Sinek ilacı efsaneydi!”

Flashback.

Koca karnımın üzerine koyduğum tabaktan üzümlerimi yemeye devam ederken annemler karşımda oturmuş beni izliyorlardı. Bugün canım İskender çekmiş, hemen arkasından da künefe yenmişim. Bir saat sonra canım portakal suyu çekmiş, susuzlukta kalmış gibi kana kana içmişim.

Sonra canım kek istemişti...

Sonra da üzüüm.

Heh, bir de Bursa'dan kestane şekeri istetmiştim. Birde Ejder meyvesi mis gibi hamilelik.

Eylül'le annem hayretle beni izlemeye devam ederken hiç oralı olmadan üzümlerimi yemeye devam ediyordum. Dolu ağızımla, "Ne ya! Çocuklarımı aç benim! Canım evlatlarımı benim. Aç mı kalsınlar hı? AÇ MI KALSIN BENİM EVLATLARIM!" diye dolu gözlerle onlara bağırdığımda Benan içeriden hızla gelip önce annemlere sonrada bana baktı.

"Allah aşkına ne oldu yine?"

Dudaklarımı büzüüp "Benan annemler karnımın içindeki çocuklarımın aç kalmasını istiyorlar. Akvaryumuma besin atmamı istemiyorlar Benan!" dediğimde Benan tükenmiş bir edayla kendini koltuğa atıp gözlerini kapattı.

"Afet teyze ve Eylül. Şu yüziünüzdeki ifadeyi silin. Alışmadınız mı daha bu kıza?"

Dudağımın altı titrerken "Sen de mi bıktın benden Benan?" dediğimde Benan derin bir iç çekti.

"Kul hakkı için yeğenlerim sağlıklı doğsun artık."

Eylül bir anda yastığı ona fırlatırken benden ve Benan'dan şaşkınlık nidası yükseldi.

"Yeğenlerimin doğmasına daha var. Ayrıca onlar benim yeğenlerim!"

"Kıskançlık damarına tüküreyim Eylül!"

Eylül omuz silktiğinde anneme döndüm. İkisini işaret ederken "Anne şunları kaldır gözümün önünden. Evlatlarıma kötü örnek oluyorlar." dediğimde ikisi de sustu.

Annem yavaşça ayağa kalktı. "Ben biraz Ayda'ya gidiyorum. Siz kapışın emi kızım?"

Eylül korkuyla "Anne gitme bu ikisi beni çiğ çiğ yer!" dediğinde Benan başını hızla kaldırarak elinde tuttuğu yastığı ona fırlattı.

"Sus vallahi döverim Eylül!"

"Anne!"

Annem yakasını silkip "Kaç yaşına geldin Eylül! Hâlâ çocuk çocuk tavırlar."

Benan'la sinsice Eylül'e güldüğümüzde bizi işaret ederken "Bunlar çocuk."

Annem ilerlerken birden ilginin üzerimden gitmiş olduğunu hissedince arkasından bağırdım. "DOĞURUYORUM!"

Eylül ve Benan hızla ayağa kalktıklarında annem bir koşu yanına geldi. Saçlarımı geriye atıp "Kızım iyi misin?" dediğinde hepsinin yüzüne baktım.

"Şurama ağrı girdi doğuruyorum sandım."

Annem kafama hafifçe vururken "Bir gün gerçekten doğuruyorum dediğinde hiçbirimiz sana inanmayacağız haberin olsun." dediğinde çocukça gülümsedim.

"Sancı girdi ne anne?"

"Sus."

Eylül "Valla tükendim! Canım yeğenlerim, güzel yeğenlerim sizin tek suçunuz annenizin deli olması." dediğinde Benan tekrar yerine oturdu.

"Tamam tamam hadi. Enişteniz gelecek şimdi kurtulacaksınız benden." Aklıma gelen fikirle "Aa dur Eylül ablam şu telefonu versene bir arayım neredeymiş Demir?" dedim.

Eylül kalkıp masanın üzerinde duran telefonu elime tutuşturdu.

"Hadi Benan abla iyiyiz, enişteme saracak şimdi."

Benan ellerini açıp dua eder gibi "Çok şükür." dediğinde gözlerini kısıp "Çok kötüsünüz." deyip Demir'i görüntülü aradım.

Bir çaldı.

İki çaldı.

Üç çaldı.

"NEREDE BU!" diye ciyaklayarak kapatıp tekrar aradım.

Bir çaldı.

İki ça... "NEREDESİN DEMİR! DOĞURUYORUM BEN!"

Demir oturduğu yerden kalkıp endişeyle "NE!" diye bağırdığında kızgınlıkla ona baktım.

"Ya doğursaydım? Bu telefon neden açılmıyor!"

"Bade güzelim kalpten gideceğim en sonunda!" diyerek kalktığı yere tekrar oturdu.

"Bana ne! Senin karın hamile bak tekrar söylüyorum..." diyerek harfleri heceledim. "HA-Mİ-LE!"

Demir burun kemerini sıkıp gevşetti. "Tamam sevgilim en çok sen hamilesin."

"Tabii de evimin direği..." diyerek gülümsedim. "Çocuklarının yakışıklı babası..."

Demir bilmiş bir edayla kaşlarını havaya kaldırarak "Canın ne çekti sevgilim?" diye sorduğunda dudaklarımı şaplattım. "Benim canım sen çekti sevgilim hadi gel."

Demir ayağa kalkarak "Geliyorum." Deyip telefonu yüzüme kapattığında şaşkınlıkla bir telefona bir kızlara baktım.

"E ne istiyorsun diye sormadı?"

Aradan geçen yarım saatten sonra Demir gelmiş beni kucaklayarak evimize götürmüştü. Bunun üzerine açık bıraktığımız pencereden birkaç tane kara sinek girmiş bacaklarıma konup durmuşlardı.

Demir sinirle "Lan inşallah erkek değildir bunların cinsiyetleri." diye homurdandığında güldüm.

"Şurada sinek ilacı olacak hayatım bir sıksan giderler."

Demir hole gidip geldiğinde elinde sinek ilacıyla gözlerini kısararak etrafa bakıyordu. "Gelin lan buraya!"

Öyle gülmeye başlamıştım ki onun bu hâline, bir süre sonra sinirli yüzü keyifli bir hâl almıştı. Onun her hareket edişinde daha fazla gülüyor, daha fazla eğleniyordum.

"Ay yeter Demir! Gülmekten sancım geldi." dediğimde hızla yanıma gelerek karnımın üzerine öpücük bıraktı.

"Benim aşklarımı bugün nasıllar? Annelerini üzmediler inşallah?"

"Üzmezler hayırlı evlatlar. Ay Demir çok aç kaldılar galiba. Çok yedim doymuşlardır değil mi?"

Gülerek son kez öpüp geri çekildi. "Doymuşlardır doymuşlardır."

Demir konuşmaya devam ederken gözlerimi kapatıp etrafta koklamaya başladım. "Bu koku da ne?"

"Ne kokusu?"

"Bu?"

Demir elindekini havaya kaldırarak "Sinek ilacı sıktık ya güzelim." dediğinde yutkundum. "Benim canım galiba sinek ilacı çekti."

Demir hayretle "Tövbe estağfurullah ne oluyoruz Bade." dediğinde dudaklarımı yaladım.

"Sıksana şundan elime."

"Saçmalama Bade!"

"Ne var be koklayacağım işte canım çekti!"

Flashback sonu.

Demir anlatırken kendini öyle kaptırmıştı ki bu hâline kahkahalarla gülmeye başlamıştım. "Ay yeter ama Demir!"

O da gülmeye başladığında tam nefes alacaktım ki karnıma saplanan sancıyla yüzümü buruşturdum. Sonra bir tane daha...

"Demir..."

"Ne oldu?"

Elini tutarak "Kalkmama yardım eder misin?" dediğimde birden ayağa kalkıp dikkatli hareketlerle beni doğrulttuğunda tekrar gelen sancıyla dudaklarımı sıktım.

"Doğuruyorum galiba Demir!" dediğimde gözlerini beltererek beni süzdü. "Hayatım o kadar çok doğuruyorum ben diyorsun ki inanıp inanmamakta kararsızım."

Haklıydı.

Yavaş hareketlerle bir elimle Demir'i tutarken diğer elimi de karnımın alt kısmına sarıp ayağa kalktığımda sıvının aktığını hissettim ve çığlığı bastım.

"KANALİZASYONDAN SU GELDİ! DOĞURUYORUM DEMİR!"

"NE!"

Gelen sancıyla "ÇANTA KAPININ ÖNÜNDE BİZİM-KİLERE HABER VER! HADİSENEEEEE!" diye bağırdığımda şok transından çıkmış beni seri hareketlerle yürütürken kapının önündeki çantayı huşuyla kapıp arabanın anahtarlarını aldı.

"Allah'ım o kadar çok doğuruyorum dedim ki! DOĞURUYORUM!"

Demir ise telaşla karışık korkuyla "Bağırma! Derin nefes al yavrum. Hadi burnundan al ağzından ver nefesi!"

dediğinde kaşlarımı çatıp “Nefes almayı biliyorum. Ay şimdi asansörde doğuracağım!”

Asansörden çıkıp arabaya doğru ilerlerken gelen sancılara çığlık atmamak için dudaklarımı dişlemeye devam ediyordum. Demir beni arabaya bindirdikten sonra çantayı hissimla arkaya attı.

Burnundan al...

Ağzından ver...

Burnundan al...

Ağzından ver...

Demir arabaya binip hızla çalıştırdığında telefonu kapıp hemen Eylül’ü aradım.

“Alo!”

Eylül cevap verdiği an öyle bir çığlık attım ki “DOĞURUYORUM! ÇABUK HASTANEYE!” diye bağırdım.

Eylül ise gülererek “Sen hamileliğin boyunca hep doğurdun abla peki.” dediğinde Demir arkadan bağırdı.

“Eylül ablan doğuruyor! Bu sefer ciddi, çabuk bizimkilere haber ver!”

“Enişte ciddi misin?”

Dayanamayıp “Can çekişiyorum burada geri zekalı! Çabuk!” deyip hızla telefonu kapattım.

Demir bir yola bir bana bakmaya devam ederken acıdan gözlerim dolmuştu. “Demir bana bir şey söyle!”

Demir telaşla “Ne deyim!” dediğinde yutkunarak “De bir şey işte lütfen lütfen!” diye fısıldayarak nefes alıp vermeye devam ettim.

“Seni seviyorum sevgilim.”

“Ay bunu biliyorum!!!!!!!”

Demir gömleğinin bir düğmesini açarken “Biraz daha sabret. Sonra çocuklarımıza kavuşacağız ve evimize geleceğiz!” dediğinde kafamı koltuğa çarptım.

“Sen yerleştirdin içime bu çocukları! Ben doğururken sen de doğuracaksın!”

“Tamam sevgilim az kaldı dayan!” dediğinde bir çığlık daha koptu dudaklarımdan. Yaklaşık on dakikada geleceğimiz yolu tam altı dakikada gelmiştik. Doktora da acil durum denilince hemen gelmiş, beni hızla odaya alıp tüm tetkiklerimi yapmıştı.

Ağlayarak “Demir...” diyerek burnumu çektim. “Canım çok yanıyor!”

Demir saçlarımdan çıkan tutamları kulağımın arkasına atarken alnıma öpücük kondurdu. “Biliyorum sevgilim! Keşke senin acını bana enjekte etseler! Dayanamıyorum.”

“Annemler?”

“Yoldalar güzelim.”

Bir kez daha çığlık attığımda odanın kapısı hızla açıldı ve hemşire içeri girdi. “Bade Hanım nasılsınız?” diye sordu.

Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken “Doğuruyorum! Çocuklarım karnımın içinde garip garip hareketler yapıyor!” dediğimde hemşire gülümsedi.

“Bade Hanım, sizi doğumhaneye alıyoruz...” Demir’e dönerek “Sizi beş dakika dışarı alacağım.” dediğinde korkuyla koluna yapıştım.

“Gitmesin!”

Demir sevgiyle gülümseyip göz kırptığında “Rutinler yapılacak sanırım. Kapıdayım.” deyip elimden kurtularak dışarı çıktığında hemşireye döndüm.

“Kaçmadı değil mi? Bakın doğuma gelecek dedim.”

Gölerek "Biz rutinlerimizi yapalım." dediğinde derin bir nefes aldım. "Hazır mısınız?"

Yutkunarak "Evet." dediğimde sesim içime kaçmış gibiydi. Son kontroller yapıldıktan sonra doğum esnasında yapacağım nefes kontrollerinin üzerinde geçmiştik. Bu sürede dışarıdan gelen seslere bakılacak olursa bizimkiler gelmiş, ortalığı velveleye vermişlerdi.

Hazırlıklar tamamlandı ve ben beş dakika içinde doğumhaneye alındım. Annemler mutluluktan ağlarken Benan ve Eylül ise hınzırca gülüyorlardı. Bunun hesabı onlardan sorulacaktı elbet. Hele ben bir doğurayım!

Bu sırada Demir elimi sımsıkı tutarken ben ıkınmaya devam ediyordum.

"ALLAH'IM! DEMİR BAK BEN..." Bir kez daha ıkınırken "BAK BEN DOĞURUYORUM!" diye bağırdım. Demir ise yüzündeki kanlar çekmiş gibi telaşla doğumu izliyor, elimi sımsıkı tutuyordu.

"SEN DEĞİL BEN DOĞURUYORUM DEMİR!" diye bağırdığımda Demir silkelenip terli alnımdan öptü.

"Dayan benim güzel annem!" diye fısıldadığında aklıma gelen soruyla nefes aldım.

"Hazır değil mi sevgilim her şey!" diye ciyakladığımda bir kez daha ıkındım. Sanırım bu sonuncusuydu çünkü artık dayanamıyordum. Çocuklarım karnımın içinde kalmaya meraklılardı galiba.

Aynı anaları gibi inat çıktılar.

Demir elimin üzerini öptü. "Her şey hazır sevgilim. Mavi- pembe balonlar alındı. Odayı tam hayal ettiğin gibi süslettim."

Gözyaşlarımda bu sefer Demir'in beni bu kadar içten seymesi için aktı. Derin nefesler alarak "Yaklaş!" dediğimde yaklaştı ve ben onun boyun girintisini öptüm.

Evimi öptüm.

Hemşire “Hadi son kez Bade Hanım. İkinin!” dediğinde bunu bekliyormuş gibi savaş nidası atarak ıkındım.

İkındığım an tüm benliğimi titretecek bir ağlama sesi duydum. Demir’e şaşkınlıkla bakarken dolmuş gözleriyle doktora bakıyordu.

Doktor gülerek “İlk Beyefendi geldi.” dediğinde içimde öyle bir his oluştu ki. Hani tarif edin deseler edemezdim. Bir şeye benzet deseler benzetemezdim. Hemşire Doktorun elinden oğlumu kucaklayıp bana getirdiğinde utanmadan sesli bir şekilde daha çok ağlamaya başladım.

Bu nasıl bir mutluluktur Allah’ım. Derin bir iç çekip yüzümü alına yaklaştırdığımda burnuma dolan o huzurlu kokuyla mest oldum. “Demir, oğlumuza bak.”

Demir gözlerini oğlumuzdan ayırmadan “Çok yakışıklı Bade yanaklara bak.” dediğinde güldük. Bir anda gelen sancıyla dudaklarımı sıkarak bebeği hemşireye uzattım.

“Şimdi Bade Hanım kızınız için ıkınacaksınız.”

Derin bir nefes alıp Demir’in elini tekrar tutarak son kez ıkındım. Artık vücudumu kaldıramayacak duruma gelmiştim. Resmen pestilim çıkmıştı ama buna değdi.

Demir “Kızımız annemiz kadar inatçı galiba.” dediğinde bir ağlama sesi daha geldi. Birkaç dakika sonra kızım da oğlum gibi kucağıma verildiğinde mutlu bir iç çekişle Demir’e baktım.

“Kızımız annesi kadar güzel.”

“Oğlumuz da babası kadar yakışıklı.”

Hemşire bir koluma kızım Beren’i yerleştirirken diğer koluma da oğlum, Kerem’i koyduğunda Demir’de başını omzuma koydu.

Yorgunlukla gülümseyerek "Manzara güzel galiba?" dediğimde yanağımı öptü.

"Çocuk ruhlu kadınımın çocukları oldu. Bundan güzel manzara olamaz bana artık."

Evlatlarıma bakarken onlara isimleri ile seslendiğimde ikisi de ağlarken sustular.

"Hoş geldiniz dünyamıza Beren'im & Kerem'im..."

Yazardan:

Bir varmış bir yokmuş, bir aşk yokmuş var olmuş.

Günlerden bir gün yiğit bir genç mahallesinde güzel-ler güzeli al yanaklı, gül dudaklı delişmen genç bir kıza sevdalanmış. Önce yedirememiş kendine, olmaz demiş. Ben onunla büyüdüm bu nasıl olur diye yakınmaya başlamış.

Yakınırken ise fark ettiği tek şey kendini bildi bileli bu genç kıza âşık olduğuymuş. Kabullenmiş bu sevdayı, gömmüş kalbinin en içine saklamış yârini orada. Genç kız ise yiğit genç ile aynı duyguları paylaşıyormuş.

Bu iki genç birbirlerinden habersiz sevdalarını içlerinde yaşamış. Bir şeyleri fark ediyorlar ama yediremiyorlarmış.

Günlerden bir gün bu genç âşıklar tam kavuşacakken aralarına bir kara kedi girmiş. Kız kara kedinin söylediklerini kaldıramamış almış kendini gurbete vurmuş.

Dere tepe düz gitmiş, giderken de arkasında gözü yaşlı bir yiğit bırakmış. Aradan yıllar geçmiş sonunda kız özle-me dayanamamış dönmüş yuvasına.

Sonra bakmış ki sevdiği yok, asker olmuş o da gurbete vurmuş kendini. Gel zaman git zaman bu iki aşık Allah'ın izniyle tekrar bir araya gelmişler.

Tutku Petek

Fark etmişler ki aşkları özlemle daha da kuvvetlenmiş. Açılmışlar birbirlerine. Araya bir sürü kara kedi ve olay girmiş ama bu iki genç birbirlerinden asla vazgeçmemiş.

Her şeye beraber göğüs germiş, tüm zorluklarla beraber başa çıkmışlar.

Bu öyle güzel bir yuvaymış ki gelen misafir onların büyüüne kapılıp gitmek istemezmiş bu mutluluk dolu evden.

Sonra iki kız bir oğlan çocukları olmuş ve ömürlerinin sonuna kadar mutlu, dertsiz, tasasız, aşkla ve sevgiyle devam etmişler...

SON

TEŞEKKÜRLER

Nefâset benim için harika bir o kadar da sancılı bir süreç oldu. Yazarken birçok duyguyu yaşadım ve size yansıtmak için elimden geleni yaptım. Umarım başarabilmiş sizleri güzel bir yolculuğa çıkarabilmişimdir. Çünkü bir kitabı yazıp bitirmek büyük bir emek ve süreç gerektirir.

Bu süreçte her zaman yanımda olan ve aldığım tüm kararları destekleyen, beni yalnız bırakmayan canım annem ve babama teşekkür ediyorum. Sizin kızınız olduğum için çok ama çok şanslıyım.

Ailem Seyhan Kırkız, Duygu Halıcılar, Uraz ve Ada Halıcılar... Sizin için...

Ne kadar uzakta olursak olalım kalbimizin hep bir attığı canım kuzenim Ömür Gültekin ve biricik oğlu Celal için...

Ve Adana'daki tüm akrabalarım... Sizleri çok seviyorum.

Bunun yanı sıra Nefâset'i sizinle buluşturmama yardımcı olan Memphis Kitap Krallığına, kitap sürecinde olsun normal yaşantımda olsun varlıklarını ve desteklerini omuzlarımda hissettiğim Yasemin Eser Dayıoğlu ve Kerime Şimşek'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir hikâye çok fazla insanın sevgi ve ilgisi olmadan yazılmaz. Öncelikle siz değerli okuyucularıma bana ve hikâyeme şans verdiğiniz için teşekkür ediyorum. Bu yol-

culuğu biliyorsunuz ki Wattpad'den çıktım ve orada harika okuyucular, dostlar kazandım. Bana attıkları mesajlar, ilgileri ve hissettirdikleri sevgi paha biçilemez. Onlara da sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum hep var olun.

Bu yolculukta en başında yanımda olan ve hayatımın en değerli insanı çocukluğum, genç kızlığım ve yol arkadaşım Pınar Ceran Aydın'a sonsuz teşekkürler.

Ve bu hayatta iyi ki dediğim yol arkadaşlarım Mihriban Akın, Şule Nur Haki, Gülçin Şahkal, Cevriyegül Tuncer, Gülsüm Yıldan, Seher Akbaş ve yazar arkadaşım Gülsüm Bilgin'e... iyi ki yanındasınız sizi çok seviyorum.

Onun dışında güvendiğim ve yazma sürecinde beni motive eden Ayça Sena Çırtan, Gülşen Yeşim'e sonsuz teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız.

Ve bu kitabı elimizde tutuyorsak tüm okuyucular ve sevdiklerim sayesinde. Özel bölümlere de Wattpad sayfamdan ulaşabilirsiniz.

Her daim beraber olmak dileğiyle...

Sevgililerle,
Tutku Petek.

